

Thỉnh Là

Tác giả: **Lộc Linh**

Editor: **An Tĩnh**

Mục lục

<u>Chương 1: Gặp lại</u>	
<u>Chương 2: Đồng phục vải bông</u>	
<u>Chương 3: Trận đấu bóng rổ</u>	
<u>Chương 4: Bắc Băng Dương</u>	
<u>Chương 5: Cửa hàng băng đũa</u>	
<u>Chương 6: Bánh mì mặn đào</u>	
<u>Chương 7: Tiệc sinh nhật</u>	
<u>Chương 8: Dải mobius</u>	
<u>Chương 9: Vai nam chính</u>	
<u>Chương 10: Núi Hạc Khê</u>	
<u>Chương 11: Mưa bóng mây</u>	
<u>Chương 12: Mùa hạ vô tận</u>	
<u>Chương 13: Dốc thêm đá</u>	
<u>Chương 14: Ước nguyện thành kính</u>	
<u>Chương 15: Ghế 6 hàng 7</u>	
<u>Chương 16: Đồng hồ cát thời gian</u>	
<u>Chương 17: Hồi ức mùa hạ</u>	
<u>Chương 18: Họa sĩ đặc biệt</u>	
<u>Chương 19: Khối màu ấm áp</u>	
<u>Chương 20: Cọ vẽ chi tiết</u>	
<u>Chương 21: Điểm đóng băng</u>	
<u>Chương 22: Cảnh sát trường mèo đen</u>	
<u>Chương 23: Sức sống</u>	
<u>Chương 24: Giấy ghi chú</u>	
<u>Chương 25: Khác biệt</u>	
<u>Chương 26: Sưởi ấm tay</u>	
<u>Chương 27: Một đêm không chớp mắt</u>	
<u>Chương 28: Khóa nam châm</u>	
<u>Chương 29: Túi nhung vuông</u>	
<u>Chương 30: Hoa hồng trắng hồng</u>	
<u>Chương 31: Khóa con bướm</u>	
<u>Chương 32: Trời giông bão</u>	
<u>Chương 33: Nụ hôn vượt ranh giới</u>	
<u>Chương 34: Ảnh chụp cũ</u>	
<u>Chương 35: Kẹo bạc hà</u>	
<u>Chương 36: Giày cao gót quai gấm</u>	
<u>Chương 37: Bảng màu sứ men xanh</u>	
<u>Chương 38: Máy sấy</u>	

Chương 39: Bưởi mềm

Chương 40: Bột xí muối

Chương 41: Hoa nhài hoang dã

Chương 42: Mưa London

Chương 43: Phòng tắm

Chương 44: Mật mã khóa

Chương 45: Mảnh hồi ức

Chương 46: Bữa tiệc

Chương 47: Giấy vụn

Chương 48: Thư trả lời

Chương 49: Gốc ngón tay đeo nhẫn

Chương 50: Cảm giác vinh dự

Chương 51: Bệ cửa sổ

Chương 52: Nơi có gió - Hoàn toàn vắng

Chương 1: Gặp lại

Tải ebook: dtv-ebook.com

Giang Thành độ giữa trưa, nắng gắt như lửa.

Cả thành phố như một cái lò nướng, ở trung tâm thành phố, dòng xe cộ kẹt cứng giống hệt như những chiếc bánh quy bơ đang chờ được nướng chín.

Thẩm Thính Hạ đóng laptop lại, sốt ruột nhìn ra ngoài cửa sổ.

Xe taxi đã đứng tại chỗ một lúc lâu, vành đai xanh mới tinh như một sợi dây ranh giới, tiếng còi thay nhau vang lên, không khí như ngưng đọng lại khiến người ta hít thở khó khăn.

Cô mở cửa sổ xe, hơi nóng tràn vào, phả lên gò má cô.

Tài xế thấy được sự gấp gáp của cô, thở dài cười bảo: “Ở đây kẹt xe là chắc chắn rồi, tối nay trung tâm thương mại Hoan Mậu mới khai trương, ai cũng đang xếp hàng chờ vào trong đi dạo.”

Cô lịch sự hỏi: “Đến Hoan Mậu còn khoảng bao lâu ạ?”

“Chắc phải kẹt xe thêm nửa tiếng đó, nếu cô gấp thì đi bộ về trước rồi rẽ là đến.” Tài xế chỉ đường cho cô.

“Được, làm phiền bác ạ.” Thẩm Thính Hạ gật đầu rồi trả tiếng xuống xe.

Trung tâm thương mại không xa lắm nhưng nếu đi xe phải lái một vòng lớn, cô băng qua đường theo lối tàu điện ngầm. Lúc vừa ra cửa thì nhận được cuộc gọi từ Nại Nại.

“Cô Tiểu Thỉnh, chị đến đâu rồi ạ? Triển lãm tranh sắp bắt đầu rồi, bên này còn một đơn trả lời địa điểm phải có chữ ký của người phụ trách mới lấy được.”

Cô ngẩng đầu nhìn xung quanh, xác nhận với đối phương: “Không sao, tôi đến rồi —”

Chưa kịp nói xong.

Ánh mắt vừa ngược lên chợt khựng lại trong khoảnh khắc ấy.

Đây là trung tâm thương mại có diện tích lớn nhất đến hiện tại ở Trung Quốc, nổi tiếng với thiết kế tuyệt đẹp và phong cách màu xám bạc, để giữ tính thẩm mỹ, bên ngoài tuyệt đối sẽ không dám bất kỳ quảng cáo hay poster gì.

Bất kể là ngôi sao hay thương hiệu nào, chưa từng có ngoại lệ.

Vậy mà giờ phút này —

Một tấm poster lớn được treo dài từ tầng ba xuống, giữa một phong nền đen có khối trắng lượn lờ là những loại nước cổ điển bán chạy toàn cầu được trưng bày ngay ngắn và chỉnh tề hai bên, thế mà trong hình, chúng lại trở thành nền. Ánh sáng tựa như dải lụa trải dài, ngay chính giữa poster là người ấy với ánh mắt lơ đãng.

Ánh sáng kén chọn nhưng vừa khéo lại thuần phục trên khuôn mặt anh, khung xương hoàn mỹ tạo nên độ căng cho bóng tối. Trên người anh mặc một bộ vest vừa người, đầu ngón tay tuy xương xẩu nhưng tuyệt đẹp, cầm hơi nâng lên, hờ hững mà thanh tú.

Nhìn chung toàn giới giải trí, anh là người duy nhất tạo cho người đối diện cảm giác vừa là một thiếu niên trẻ trung vừa là một người trưởng thành quyền rũ.

Bên dưới tấm poster, vị trí ký tên của người phát ngôn toàn cầu là chữ ký phóng khoáng của anh —

Thẩm Thính Hạ chưa kịp đọc lên thì sau lưng chợt có giọng nói vừa kinh ngạc và phấn khích của một nữ sinh: “Giang Tổ! Poster của Giang Tổ kìa!!”

Có lẽ mỗi người đều từng thích một người như vậy, khi nói tên anh ra sẽ biến thành một niềm kiêu hãnh.

Dù cho đã sớm biết câu trả lời nhưng vào khoảnh khắc nghe cái tên này được đọc lớn lên, tim cô vẫn không kiềm chế được mà giật thót. Dường như được trở về bảy năm trước một lần nữa, cách cả dãy phố nghe anh em của anh vẫy tay gọi chàng trai đứng dưới tàng cây: “Giang Tổ! Giang Tổ!!”

Vì thế mà một ngày bình thường u tối được hai chữ này thắp sáng, trở nên vui vẻ, có một niềm sung sướng được ở cùng không gian với anh, ngay cả một cuộc đời khô khan cũng trở nên có ý nghĩa hơn.

Sau đó hình ảnh chợt chuyển động, bạn học Giang Tổ của cô đã trở thành siêu sao Giang Tổ.

Có lẽ không cô gái trẻ nào không phải là fan của anh, các cô gái sau lưng đang thảo luận gì đó, cô chỉ loáng thoáng nghe được: “Cậu xem hot search chưa, không biết làm bạn học với anh ấy... Sẽ có cảm giác gì nhỉ?”

— Cảm giác gì nhỉ?

Những lời này bỗng chốc đưa cô vào miền hồi ức.

Nhưng đột nhiên tiếng thúc giục của Nại Nại vang lên bên tai, lúc này cô mới nhận ra điện thoại chưa ngắt kết nối.

Nại Nại: “Alo? Đến đâu rồi ạ?”

Thẩm Thính Hạ hoàn hồn: “Bên cửa hông, chờ chút, đến ngay đây.”

Cô không kịp dừng lại quá lâu vì hôm nay là buổi triển lãm tranh đầu tiên của cô. Sở dĩ bận sút đầu mẻ trán như vậy là vì buổi triển lãm được lên lịch lại, mà sáng nay cô vẫn còn đang đi công tác ở Vân Thành.

Sau khi tốt nghiệp, cô được đặc cách tuyển dụng vào một số studio hàng đầu trong nước, cuốn lịch đồng thương hiệu đầu tiên mà cô tham gia vẽ đã cháy hàng. Dần dà bắt đầu có những bên IP lớn đồng thương hiệu chỉ đích danh muốn mời cô, thỉnh thoảng nếu cần thảo luận các chi tiết về việc hợp tác, cô chỉ cần mang theo công cụ rồi lập tức lên đường. Hôm qua vừa mới thương lượng với đối tác xong, sáng nay thức dậy đã nhận được thông tin quá trình vận chuyển những bức tranh nổi tiếng đến buổi triển lãm tại trung tâm thương mại Hoan Mậu xảy ra sự cố, cần tác phẩm khác bổ sung vào.

Thế là bà chủ nhân cơ hội này tranh thủ giúp đỡ cô, may mà trong những năm đại học có cơ hội, cô đã cố gắng, vẽ được vài tấm poster tuyên truyền cho một số bộ phim. Vốn chỉ là nhân vật nhỏ trong giới, cộng thêm là người bản xứ nên tranh của cô không mất nhiều thời gian vận chuyển, thế là miếng bánh này cứ vậy mà đến tay cô.

Sau khi có sân, nhân viên bắt đầu di chuyển các bức tranh vào trong. Thẩm Thính Hạ đứng ở cửa, vẫn cảm giác không chân thực: “... Cứ cảm thấy không thể tin được, vận may tốt quá.”

“Đây gọi là cơ hội chỉ dành cho người có chuẩn bị.” Nại Nại nói: “Ở đây có nhiều họa sĩ như thế, sao lại chọn chị, là vì chị vẽ đẹp đó.”

Tiểu Chúc ở bên cạnh gật đầu: “Chắc chắn là thế rồi, đừng tự xem nhẹ bản thân nha chị Tiểu Thính, đây là triển lãm đầu tiên ở trung tâm thương mại Hoan Mậu! Làm gì có họa sĩ nào được tham gia triển lãm tranh của trung tâm thương mại top 1 ở tuổi 24 đâu chứ!”

Thật ra cô biết mình được chọn nhanh như vậy là vì chủ đề giám tuyển của cô là Seventeen.

Tuổi 17.

Mà năm nay vừa khéo là năm thứ 17 Hoan Mậu thành lập.

Thẩm Thính Hạ thở dài: “Không biết có ai đến xem triển lãm tranh nghệ thuật ở trung tâm thương mại không nữa. Lúc trước đi dạo phố, tôi luôn cảm thấy mọi người không quá hứng thú với mấy cái này...”

“Chắc chắn là có!” Nại Nại nói: “Chị không thấy có nhiều người đang chờ bên ngoài à, chỉ chờ đến bảy giờ, khi trung tâm thương mại mở cửa là lập tức ủa vào. Tôi có đến mấy tiệm trà sữa hết chỗ ngồi thì thấy vé của cô đã được lấy hết, cô cứ yên tâm đi, độ hot hôm nay chỉ khiến cô kinh ngạc mà thôi.”

Nghe thế, cô bèn quay đầu hỏi: “Nhưng mà sao hôm nay nhiều người xếp hàng chờ quá vậy?”

Thẩm Thính Hạ chưa kịp nói xong thì bị một tiếng hét chói tai cắt ngang.

Nại Nại tiện tay lướt Weibo một lát, sau đó như nhìn thấy gì đó món báu vật đáng kinh ngạc gì đó nên không nghe thấy lời cô nói, mà vội vàng đưa điện thoại tới trước mặt Tiểu Chúc. Hai cô gái ngạc nhiên reo hồ hởi lâu, Nại Nại mới đưa màn hình đến trước mặt cô, thậm chí còn chẳng rời mắt: “Chị xem hot search này! Hình cũ của Giang Tố!”

Bức ảnh khá mờ, nhưng vừa nhìn đã thấy ngay tỷ lệ đầu so với cơ thể tuyệt đẹp và làn da trắng lạnh của thiếu niên, nổi bật giữa đám đông. Phía sau bộ bàn ghế bạc màu xếp ngay ngắn và một góc cây hương chương thân quen ở trường trung học trực thuộc lộ ra ở bên ngoài cửa sổ.

Đó là chỗ ngồi của thiếu niên quen thuộc nhất với cô, thuở thiếu nữ, cô đã từng lén lút ngắm nhìn không biết bao nhiêu lần. Có lẽ ảnh này được chụp trộm nên chủ thể chính của ảnh không được rõ ràng, cô thấp thoáng thấy một bím tóc đuôi ngựa ở dưới góc trái ảnh, bỗng thẳng thốt.

Góc độ này... Chẳng lẽ là cô?

Sự trầm mặc của cô và sự hưng phấn của hai người bên cạnh tạo nên một sự tương phản mãnh liệt. Nại Nại nom sắc mặt cô thì chột khựng lại, thận trọng hỏi: "... Chị không thích Giang Tố à?"

Lúc này Thẩm Thính Hạ mới hoàn hồn lại, cười đáp: "Không có, rất đẹp trai."

Nại Nại kêu "ồ" một tiếng rồi không nói gì thêm nữa.

Chẳng mấy chốc việc bố trí tranh bên trong căn ý kiến của cô nên cô đi vào trong, thay đổi bố cục trưng bày.

Nại Nại và Tiểu Chúc ở bên ngoài tán gẫu với nhau, kề tai thủ thi: "Cô biết tin gì chưa, nghe bảo tối nay lúc cắt băng khai trương, Giang Tố sẽ đến đó."

"Thật hả?!" Tiểu Chúc lớn tiếng hỏi, khi nhận ra ánh mắt của mọi người, cô lập tức che miệng nhưng khó mà kìm được vẻ phẫn khích trong mắt: "Chắc chắn không?"

"Chín mươi phần là thế, nhưng sợ đông người đến quá nên không thông báo, rất ít người biết tin này. Nếu không cô nghĩ cả đồng người xếp hàng chờ bên ngoài như thế chỉ để vào trung tâm thương mại chơi thôi à?"

Tiểu Chúc tròn mắt, đứng bất động hồi lâu mới nói: "Chỉ có ít người biết mà ngoài kia đông người vậy sao?"

Nại Nại: “Đùa nữa, đây là đỉnh lưu quốc dân cần quét các bảng xếp hạng trong ngoài nước đấy.”

Nếu tin tức này được công bố khéo tối nay cả trung tâm thương mại sẽ bị san bằng mất.

Tiểu Chúc: “Thế chúng ta nói cho chị Tiểu Thính biết nha?”

“Không cần đâu.” Nại Nại nghĩ đến vẻ mặt cô khi nãy: “Có lẽ là cô ấy... Không quá thích Giang Tố.”

*

Thẩm Thính Hạ giúp nhân viên trưng bày tranh hơn ba tiếng đồng hồ, lúc xong việc, cô mệt mỏi đến độ choáng váng.

May mà thành quả cuối cùng rất hài lòng, ở cửa ra vào khu triển lãm đặt một bảng lời nhắn. Để phù hợp với chủ đề tuổi 17, kế hoạch của cô là những người đến xem tranh có thể dán hình năm 17 tuổi của họ lên bảng, kèm theo lời nhắn dành cho bản thân ở độ tuổi đó.

Như vậy sẽ rất ý nghĩa.

Máy in hình được đặt ngay bên cạnh, nhân viên nội bộ các cô phải dán ảnh của mình lên trước để mọi người hiểu hình thức.

Cô thử nghiệm trước, chọn ảnh của mình năm lớp 11, chỉ chốc lát sau, máy in đã nhận ảnh và in ra.

Cô nhón chân dán vào nơi cao nhất.

Nại Nại cũng chọn được ảnh năm 17 tuổi của mình, vừa vấy ảnh vừa ngửa đầu lơ đãng nhìn lướt qua, chợt nhận ra vấn đề lớn: “Má nó!”

Thẩm Thính Hạ khó hiểu xoay người lại: “Sao thế?”

Nại Nại nhìn cô, lại nhìn ảnh trong tay cô, khó tin hỏi: “Chị Tiểu Thỉnh, đó là chị hồi 17 tuổi hả?”

Nại Nại nhìn mặt cô kỹ càng như đang xác nhận, cô không phải là một mỹ nhân xinh đẹp xuất sắc nhưng ngoại hình rất tươi sáng, đường nét ngũ quan rõ ràng, da trắng nõn, lúc này đây cô mặc một chiếc váy hai dây màu xanh nhạt tôn lên vẻ xinh xắn thanh thoát và rạng ngời hết như lá sen còn đọng sương lúc sáng sớm. Môi và đuôi mắt cô hồng hào, một nét đẹp khiến người ta nhìn sẽ cảm thấy thoải mái và dịu dàng.

Giờ phút này, trong tấm hình mà đầu ngón tay trắng bệch cô đang cầm, một khuôn mặt bình thường gần như ảm đạm, trong đôi mắt chẳng có tí ánh sáng, tóc mái chải ngược ra sau đầu, hai má có phần mồm mĩm, khí chất... Khí chất rất khó diễn tả, có chút rụt rè e sợ, thậm chí là không dám nhìn thẳng camera, tâm trạng căng thẳng cùng cực.

Hoàn toàn không cảm giác nhẹ nhàng thoải mái như bây giờ.

Có lẽ đã hiểu Nại Nại đang nói gì, Thẩm Thỉnh Hạ cười cười, lúc này mới nói: “Đúng vậy, hồi đó ngay cả quần áo ôm sát chị cũng không dám mặc.”

Chẳng mấy chốc mọi người đã tùm lại.

“Mẹ nó ời, từng là một con vịt xấu xí, vậy mà giờ Tiểu Thỉnh đã hóa thành thiên nga rồi.”

“Lúc trước đâu có xấu, chỉ là nhìn không ổn lắm thôi.”

“Bảy năm mà thay đổi nhiều quá! Giống như một bản nháp hai ba nét bút xệch xoạc biến thành tiên trong tranh vậy, mau chỉ tôi với!”

“Nói quá rồi, bảy năm thay đổi nhiều?”

“Haiz — tại sao trông thì như không có gì thay đổi mấy nhưng lại có sự thay đổi rất lớn vậy?”

Nghe thế, cô nhẹ nhàng cời bỏ lực kéo nơi mắt cá chân, chẳng biết là câu nào khiến bản thân thảng thốt như thế. Một lúc lâu sau, cô mới nhẹ giọng đáp: “Bảy năm, cũng lâu rồi.”

Lâu đến nỗi người cô thích đã càng ngày càng đi xa, như gió đi đến một nơi mà cô khó sánh bằng.

Sau khi trưng bày ảnh triển lãm xong, cô đi vào trong kiểm tra lại một lần nữa xem có sơ suất nào không.

Đúng như dự đoán, căn phòng nơi đặt máy chiếu vẫn tối om.

Cô xoay người hỏi: “Máy chiếu đâu rồi?”

Nại Nại đang bận chia vé, nghe vậy thì khựng lại: “Em bảo Tiểu Chúc mang theo mà, chưa lấy ra hả?”

Tiểu Chúc cũng đang vội vàng gõ code lập trình: “Sáng nay em vội quá nên nhờ bạn trai bỏ vào hộ, chắc là ở trong túi xách của em!”

“Không sao.” Cô lắc đầu: “Túi xách ở bên kia à, để chị qua đó tìm.”

Tiểu Chúc là trong túi xách Tiểu Chúc thật sự không có, mà bạn trai cô ấy lại đang trượt tuyết ở tầng trên cùng, không nghe điện thoại.

Tiểu Chúc cau mày: “Có phải anh ấy cất vào túi của anh không?”

Thẩm Thính Hạ cố ép tim mình bình tĩnh lại, biết Tiểu Chúc bận việc không đi được nhưng tình hình khẩn cấp, cô ngẩng đầu nói: “Không sao, để chị đi tìm.”

Cô cất bước chạy nhanh ngăn cách tiếng ồn ào và tiếng kêu ở sau lưng.

Trung tâm thương mại quá lớn, hai tòa Nam Bắc, thang máy vô số, thang cuốn thì uốn lượn, thành thử phải chờ thang máy.

Tìm tới tìm lui, mở radio tìm người khắp sân trượt tuyết, nửa tiếng sau, cuối cùng cô cũng lấy được túi của bạn trai Tiểu Chúc nhưng vẫn không thấy máy chiếu đâu. Chàng trai đã quên mất.

Tình huống gấp gáp đến độ cô không có cảm xúc gì.

Đây là lần thứ hai trong đời cô hốt hoảng như vậy, chỉ còn nửa tiếng nữa là buổi triển lãm bắt đầu. Cô đẩy cửa chạy ra ngoài, chỉ đành phải quay về studio để lấy máy chiếu.

Bầu trời bên ngoài đã tối đen, ánh đèn đường màu vàng ấm áp rọi sáng như ban ngày, bảy giờ tối là thời gian cao điểm kẹt xe ở trung tâm thành phố, chưa nói đến việc giờ phút này trời còn đổ mưa lất phất.

Thẩm Thính Hạ không dư dả thời gian để tìm nơi bán dù, đành đội mưa chạy ra ngoài khoảng 3000 mét, cuối cùng ngồi lên xe taxi và phóng đi như bay.

Đi tới đi lui một vòng, vừa đúng giờ khai trương.

Cô đang định mở cửa xuống xe thì nhận được cuộc gọi của Nại Nại: “Alo, chị Tiểu Thính...” Phía bên kia có hơi khó xử: “Ừm thì, bên trung tâm thương mại xảy ra vấn đề, hôm nay mới nhận được thông báo là không thể khai trương, có thể sẽ dời lại hai ngày.”

Thẩm Thính Hạ sửng sốt: “Sao vậy?”

“Hôm nay trung tâm thương mại có một khách mời bí mật, vốn không nhiều người biết lắm, nhưng sau đó không biết ai đăng lên mạng nên bây giờ bên ngoài đông người lắm, rất khủng khiếp. Người quản lý lo nếu tiếp

tục khai trương theo kế hoạch thì sẽ xảy ra tai nạn, không khéo lại đâm đạp nhau, nên...”

Cô thở dài một hơi.

Giọng Tiểu Chúc vang lên: “Em xin lỗi chị Tiểu Thính.”

Cô biết họ cũng nhận được thông báo đến hỗ trợ đột xuất nên sẽ có chỗ thiếu sót, họ đi theo giúp đỡ cả ngày hôm nay đã là sự cố gắng lớn nhất rồi, cô biết ơn còn không kịp.

“Không sao.” Thẩm Thính Hạ chân thành nói: “Mọi người đã làm rất tốt rồi, không phải lỗi của các em, chỉ là chị... Có hơi mệt.”

Chạy trước chạy sau cả một buổi chiều, không một hạt cơm nào vào bụng. Giờ phút này, thần kinh căng cứng sáu tiếng đồng hồ được thả lỏng, sự mệt mỏi cô cố gắng chống cự cuối cùng xông đến như thủy triều, cô tê liệt ngồi dựa ra ghế.

Tài xế hỏi: “Cô gái, có xuống không?”

“Ngồi một lúc nữa ạ.” Cô uể oải nói: “Cháu đi không nổi nữa.”

Trong không khí có chút oi bức và mùi ẩm ướt của riêng trời mưa.

Cô hạ cửa sổ xe xuống, đặt một điểm đến mới ngẫu nhiên. Khi tài xế xuống xe mua cơm, cô ngồi dựa ra ghế nghỉ ngơi.

15 phút sau, tài xế quay về, vừa nhìn đường phía trước vừa cười nói với cô: “Cô xem bên kia kẹt cứng kìa, có đi cũng không nhúc nhích được, vậy mà bên này chỉ có một mình xe tôi, nhiều người kẹt ở đây thế mà chỉ có chúng ta ra ngoài được.”

Đang khởi động xe thì tài xế nhận được cuộc gọi, đối phương “alo?” mấy lần hết như tượng gỗ, cuối cùng mới nói: “VẬY Ạ, Ể TÔI HỎI CHÚT.”

Sau khi cúp máy, tài xế quay đầu nhìn cô: “Cô gái à, xin lỗi cô nhiều, vừa nãy bên công ty gọi cho tôi, nói ở gần đây có một anh đang cần bắt xe gấp vì sau đó có việc, cần đưa anh ấy đến sân bay. Địa điểm mới cô đặt cũng thuận đường, có thể để anh ấy đi ghép xe không? Chỉ có một người thôi, chúng tôi sẽ không lấy tiền xe của cô nữa, có được không?”

Để bên công ty đích thân gọi điện thì chắc là một nhân vật lớn rồi.

Thẩm Thính Hạ dựa vào cửa sổ, để mặc tiếng mưa rơi tí tách ngoài cửa sổ lọt vào tai, nhẹ giọng trả lời: “Được.”

Chỉ cần đừng bắt cô xuống xe là được, chân cô thật sự sắp gãy rồi.

Có lẽ phải chờ người kia đến nên xe dừng tại chỗ một lúc. Cô lấy bánh quy trong túi xách ra ăn hai miếng, tiện tay mở gương trên ốp lưng điện thoại ra, bấy giờ mới phát hiện mình tiêu tụy quá rồi.

Mái tóc được kẹp lại bị mưa làm ướt rối bù, son đã phai màu, lớp phấn mỏng cũng trôi gần hết. Cô đưa tay vuốt vuốt tóc, lại phát hiện phần vai áo bị mưa thấm ướt trở nên xộc xệch. Tóm lại trông không hề tinh tươm như lúc ban đầu.

Có lẽ tài xế đang quan sát qua kính chiếu hậu, bỗng cất tiếng nói: “Có cả người hộ tống nữa...”

Thẩm Thính Hạ không thèm để ý, vẫn luôn không quan tâm, cho đến khi cửa sau xe đột nhiên bị ai đó mở ra —

Giọng nói trầm trầm nặng nề đột ngột vang lên bên tai, chuẩn xác như in với trí nhớ của cô và thời điểm hiện tại, giống như một dòng điện nóng bỏng chảy qua tầng tắc dây thần kinh, khiến linh hồn cô tức khắc tỉnh táo lại — “Xin lỗi vì đã làm phiền cô.”

Hơi khàn, hơi nhẹ.

Cô không khống chế được nhịp tim đập nhanh, cũng không nhúc nhích cứ như sợ đến mức choáng người, không cách nào hít thở bình thường. Cô co người ngồi trong góc nhỏ, nhìn anh cong chân dài bước vào, ngồi xuống bên cạnh mình.

Hương cây cỏ dễ chịu thoang thoảng.

Thấm Thính Hạ nghiêng cơ thể cứng đờ đi, không dám tỏ ra quen biết anh. Số mệnh như đường chỉ tay giao nhau, nóng cháy dữ dội trong lòng bàn tay cô. Cô chẳng biết mình đã siết chặt thành năm nắm từ lúc nào, trái tim bị nhắc lên vì sợ rằng anh sẽ nhận ra cô đang mất tự nhiên. Sau một hồi lâu căng thẳng cô mới dám thả lỏng đôi chút. Lúc này mới phát hiện anh đã sớm dựa ra lưng ghế một cách thư thả và cúi đầu xem điện thoại.

Dường như vẫn luôn là vậy, cuồng phong vũ bão trong thế giới của cô chỉ là vở kịch của một người.

Cảm giác như đang nằm mơ, không chân thực chớp mắt khiến lòng cô rục rịch, cho đến khi anh nghe điện thoại, giọng người đại diện phía bên kia rống lên thật lớn: “Giang Tố!”

Thình thịch, thình thịch.

Tim đập xuyên màng nhĩ, mỗi một lần chấn động đều rất rõ ràng. Thật sự là anh.

Anh ngửa đầu thung dung đáp lại, nón lưỡi trai màu đen được đội lên, tóc mái trước trán bị xếp xuống sống mũi cao thẳng. Ánh đèn tạo nên một mảng tối trên gò má anh, gương mặt kia như một mô hình kiến trúc, như một bóng hình trong bức danh họa nổi tiếng thế giới.

Anh nuốt nước bọt, yết hầu nơi cổ đẹp tuyệt, chuyển động một chút rồi lại về vị trí cũ.

Cô nghiêng người vùi mình vào bóng tối nhưng cũng không dám nhìn anh quá lâu, chốc lát sau, cô giả vờ nhìn về phía trước nhưng vẫn mấp mé ngăm về nơi anh.

“Anh quyết định đi.” Anh nói với người bên kia điện thoại, giọng nói quá mức rõ ràng kia tựa như ngọc thuần không tạp chất: “Nhóm fan năm 2015 kia đúng là những fan sớm nhất.”

Giọng anh lạnh nhạt như gió lạnh thổi qua khe núi.

“Sớm hơn nữa cũng chẳng ai thích em đâu.”

Ầm —

Như một đoàn xe lửa tiến vào sơn cốc, taxi chạy qua đường hầm, từng ngọn đèn đường nhấp nháy như cười ngửa, chuyện xưa cũ dần dần hiện ra.

Cô siết chặt mép váy, trái tim xót xa siết chặt.

— Anh có tin không.

Có người thích anh từ con đường Diêu Tinh cây cối xanh tốt sum xuê năm 17 tuổi, đến bây giờ, giờ phút này, một giây này, từ khi anh là một người vô danh đến anh của hiện tại xung quanh đầy ánh sao. Cô ấy yêu anh, ngửa mặt lên ngăm nhìn anh, theo đuổi anh, dù rằng anh chẳng biết cô ấy là ai.

Dù rằng anh không hề biết cô ấy yêu anh.

Thẩm Thính Hạ cup mắt, không tìm được khe run rẩy. Cô nhìn vạt váy bị mình níu chặt, nhớ đến mái tóc ướt, bờ môi nhợt nhạt. Tinh thần cô suy sụp, cảm thán vận mệnh đúng là vô thường.

Dường như rất đúng với đạo lý, thời điểm bạn xinh đẹp nhất lại không thể gặp được người mình thích nhất.

Cả đường hầm xanh hết như hàng cây hương chương xanh um tốt tươi hai bên đường ở trường trung học trực thuộc. Ánh đèn nhấp nháy rọi vào mặt, rõ ràng là lén lút, bên cạnh là giọng nói quen thuộc đã từng mơ đến vô số lần, ký ức là bùn lầy, nếu không dám để tróc lớp da bên ngoài thì sẽ rất khó thoát khỏi nó.

Cô nhắm mắt.

Tiếng gió gào rít bên tai, ánh đèn qua lại tựa như đường hầm thời không, đồng thời đưa cô ra khỏi — cũng đồng thời đưa cô về với mùa hạ bình thường năm 17 tuổi.

—

Lời tác giả:

Chào mừng mọi người đến với chuyến xe “Hồi ức mùa hạ”, chuyến xe sắp sửa khởi hành, mọi người vui lòng chuẩn bị sẵn sàng.

Trạm kế tiếp: năm 2014 tại trường trung học trực thuộc, đường Diêu Tinh.

Thời gian dừng xe (tần suất update): Tùy theo tiến độ mọi người để lại ở bình luận để quyết định.

Giá vé: Miễn phí

Độ dài: 13w

Chỗ ngồi: Số chữ một chương từ 1-2k, thỉnh thoảng có chương thoát khỏi độ dài đó, tùy tình tiết truyện mà quyết định.

Thuộc tính chuyến xe: Yêu thầm, trước khổ sau ngọt

Sắp chào đón không khí mùa hè ở Giang Thành rồi, xin vui lòng cài chặt đai an toàn, tránh hơi nóng phả vào mặt.

Chương 2: Đồng phục vải bông

Tải ebook: dtv-ebook.com

Đồng hồ quay ngược, trở về năm 2014.

Năm ấy, Giang Thành vẫn đang phát triển với tốc độ nhanh, khu thành phố mới và khu nội thành cũ có sự phân chia rõ ràng. Ngửa đầu nhìn lên bầu trời xen lẫn dây điện chằng chịt, nền trời trong xanh, nhưng thứ chưa từng thay đổi là nhiệt độ cao giữa hè gần như hòa tan con người ta.

Tiếng ve kêu không ngọt như lũ tràn về, như tiếng ồn trắng trong một chiếc máy bị úp vào tai.

Thấm Thính Hạ của năm 17 tuổi nghe âm thanh này lại cảm thấy ồn ào.

Hôm nay là ngày cô đến trường khai giảng, điểm danh.

Trường trung học trực thuộc Giang Thành nằm ở trung tâm đường Diêu Tinh, là ngôi trường cấp ba trọng điểm số một. Vì công việc của mẹ thay đổi nên cô phải chuyển từ Tô Thành – một thành phố nhỏ đến đây.

Khí hậu ở thành phố nhỏ dễ chịu, cô chưa ra ngoài bao giờ. Hiện tại độ giữa trưa, nhiệt độ 38 độ C cao ngút ở Giang Thành vượt quá khả năng chịu đựng của cô khiến cô cảm giác từ trong ra ngoài như bị nướng chín, ngay cả đỉnh đầu cũng đang bốc hơi nóng.

Nhưng hết cách rồi, vẫn phải xếp hàng nhận đồng phục.

Cô học sinh mới chuyển đến lớp 11, lúc này trường trung học trực thuộc vẫn chưa nghỉ hè, những người đang chờ ở đây đều là các nữ sinh trước đó thắng giải ở cuộc thi người mẫu, giờ đang xếp hàng chờ nhận thưởng.

Họ tụm lại thành một nhóm nhỏ, vừa cao vừa gầy, nói chuyện riu ra riu rít không để cho ai chen lời vào được. Hơn nữa một người xa lạ như cô quả thật ít nói, vì vậy trong quá trình chờ luôn im lặng, thỉnh thoảng có nhìn thoáng qua họ, đúng là rất xinh đẹp.

Chẳng mấy chốc, các nữ sinh trước mặt đã lấy cúp và phần thưởng rồi rời đi, cô mở túi lấy phiếu đóng tiền ra, hỏi: “Đồng phục học sinh nhận bên này phải không?”

Nữ sinh đối diện kinh ngạc: “Không phải đồng phục nhận xong từ tuần trước rồi sao?”

Cô ngơ ngác.

Nữ sinh ghi mở ghi chú ra xem: “Đúng rồi mà, ngày 7 tuần trước ấy.”

Sau đó cô bạn cẩn thận đối chiếu với tờ đơn của cô, trên đó viết con số “17” to tròn nổi bật, còn được người ta khoanh một vòng tròn.

“Hầy.” Về mặt cô gái như thể đang nói quả nhiên là vậy: “Có phải lão Hà nhớ nhầm thời gian nữa không.”

Lúc này Thẩm Thính Hạ mới hiểu, bảo sao cả trường chỉ có một mình cô không mặc đồng phục: “Lúc tớ đóng tiền đang là giờ thay ca buổi trưa, được một giáo viên khác thu tiền hộ.”

“Vậy thì chắc là lão Hà thu hộ rồi, trí nhớ thầy kém lắm nên nhớ nhầm thời gian cho cậu đó.” Nữ sinh ngắt đầu: “Vậy cậu có bảng thông tin đồng phục không? Thông tin về kích cỡ ấy.”

“... Không có.”

“Lần sau phải nói với họ thôi, lần nào lão Hà cũng làm thế, đây là lần thứ ba rồi —” Nữ sinh kia đang oán trách, định nói gì đó với cô nhưng đúng

lúc giờ nghỉ trưa kết thúc, tiếng chuông vang lên, cô bạn đột nhiên hốt hoảng kêu lên: “Đậu xanh! Tiết của Diệt Tuyệt sư thái!”

Dứt lời, cô bạn nhặt túi lên chuẩn bị chạy, dáng vẻ hệt như đang chạy nạn. Cô ấy vừa chạy vừa không quên quay đầu nói với Thẩm Thính Hạ: “Bạn gì ơi! Cậu đến chỗ đó tìm Giang Tố nha! Cậu ấy có bảng thông tin đồng phục đó, nhớ nhanh nhanh nha, nếu không cậu ấy viết chữ lên là chụp lại không được đâu!”

Sau đó cô bạn khuất dạng sau lưới bóng rổ.

Để lại Thẩm Thính Hạ đứng thẫn thờ tại chỗ.

Jiang... Su?

Cái gì Jiang, Su nào?

Cô ngơ ngác đứng tại chỗ, mãi lâu sau mới cất bước quay về lớp 11-6 của mình.

Mơ màng trải qua một tiết học, đến tiết thứ hai là giờ học thể dục. Trước khi bắt đầu vào học, cô đứng ngây người cạnh bồn hoa, bỗng nhiên nghe ai đó lớn tiếng gọi tên một người, nghe âm tiết rất giống người mà cô muốn tìm.

Thế là cô bèn đi tìm theo tiếng, âm thanh ấy phát ra xung quanh lớp 11-7, cô xác nhận lại có lẽ là không sai. Vì vậy cô làm công tác tư tưởng trong lòng một hồi rồi mới dè dặt hỏi: “Bạn ơi, cho hỏi Giang —”

Chưa kịp nói xong, người nọ đã hiểu: “Giang Tố mới đi rồi, phía sau sân bóng á, cậu đi nhanh đi!”

Sau đó đối phương vội vàng trở về chỗ ngồi.

Cô vừa đi lùi về sân bóng phía sau vừa nghi ngờ không biết mình đã rơi vào mê cung điện ảnh gì nữa.

Tại sao cô chưa nói xong mà họ đã biết mình muốn tìm ai?

Tại sao họ đều ngầm thừa nhận rằng chắc hẳn cô biết người này?

Tại sao ngay cả một ngoại lệ cũng không cho cô?

Người này là giáo viên hay học sinh, là đàn anh hay đàn em, là nam hay nữ?

Cô phải tìm thế nào đây?

Trường trung học trực thuộc rất lớn, cô lại không quen đường đi ở đây, vất vả lắm mới tìm được sân bóng nằm ở khúc rẽ tầng ba. Cô vừa đi vừa thở hồng hộc cả đoạn đường, nghe thấy hình như phía trên có tiếng bước chân.

Còn có hai tiếng bóng vang lên.

Vì thế cô vội vàng tăng tốc, đến nơi rồi mới biết lại bỏ lỡ.

Sân bóng trống rỗng, ngay cả một vạt áo cũng chẳng để lại cho cô.

Tìm người tại một trường học lớn như vậy chẳng khác nào mò kim đáy bể, hơn nữa cô cũng không biết người mình đang tìm hiện tại có phải là người mình thật sự cần tìm không.

Nhỡ lại trùng tên trùng họ thì sao? Rốt cuộc cô muốn tìm ai?

Thôi bỏ đi, cô tìm lòng chẳng đặt thờ dài, không tìm nữa.

Chờ học thể dục xong, xuống văn phòng hiệu trưởng hỏi thử xem sao. Cô nghĩ ngợi, cũng không thể không mặc đồng phục mãi được, cô không

quen bị người khác nhìn ngó.

Cô như quả bóng xì hơi quay về sân tập, hôm nay còn có hai lớp ở trên cao có tiết thể dục, sau khi luyện tập xong, giáo viên cho mọi người hoạt động tự do.

Cô là học sinh chuyển trường, sau một năm học chung, hầu hết các nữ sinh trong lớp đã hợp thành nhóm nhỏ của riêng mình, trong lớp lại chỉ có một mình cô mới chuyển đến nên hòa nhập rất chậm, khi giải lao cũng không tìm được ai chơi cùng.

Thẩm Thính Hạ đứng tại chỗ một hồi, tâm trạng dần xấu đi. Cô định đi vào nhà vệ sinh trước rồi lại đi tìm hiệu trưởng.

Dường như cửa nhà vệ sinh vẫn luôn là thứ bắt nguồn cho mọi việc. Cô còn chưa đi đến đó thì từ xa xa đã thấy có bốn năm người đang tụm lại ở bên đó, hình là các cô gái xinh đẹp nhóm người mẫu đã gặp sáng nay.

Nhưng cô không nghĩ nhiều, cho đến khi đập phải gì đó như thác nước ở cửa —

Giây tiếp theo, đi kèm với tiếng hét lớn là dòng nước mạnh mẽ tấn công từ phía sau, bắn tung tóe lên cả lưng cô.

Tiếng hét chói tai của các nữ sinh thay nhau vang lên, mấy cô gái bên cạnh cô cũng bị vạ lây.

Thẩm Thính Hạ ngẩng đầu, đồng phục trắng mùa hè mỏng manh, màu sắc dây áo ngực và khóa cài của các nữ sinh trước mặt lập tức lồ lộ có thể thấy rõ ràng.

...

Con gái luôn quan tâm đến những thứ này nhất.

Cô cảm thấy lúng túng, đoán chừng chắc phía sau lưng mình cũng bị lộ rồi, nhưng chẳng mấy chốc, có vài nam sinh ở xa xa cầm theo áo khoác đến đưa cho các cô gái bên cạnh cô.

Họ được bao bọc lại hoàn toàn, ngoại trừ cô.

Tiếng kêu sợ hãi quá lớn, bất ngờ lan truyền khắp sân trường, càng lúc càng nhiều người nhìn về phía họ rồi đi đến. Các nữ sinh nhóm người mẫu kia đều được che chắn ổn thỏa, cô đang định tránh đi nhưng có ảo giác như thể ai đó đang gọi mình. Cô không muốn bản thân trông quá thảm hại, đánh cược quay người lại.

— Nhưng chẳng một ai gọi cô cả.

Trước giờ, sự dịu dàng chỉ dành cho những cô gái xinh đẹp trong mắt các nam sinh mà thôi.

Những ánh mắt thăm dò và bất ngờ kia, người đi ngang qua cũng liên tục quay đầu, cô như bị kéo quay về một chiều tối nạn nhiều năm trước, một quả trách cô ngoài đường lớn, nói chị họ cô xinh đẹp thế nào, xuất sắc thế nào, mà cô ở nhờ nhà họ, tại sao lại không học tập được chút nào. Nhiều người đi đường đều quay đầu nhìn, tò mò xen lẫn hờ hững.

Khi ấy cô cũng khốn cùng như vậy, chỉ ước thời gian mau chóng trôi qua, không muốn làm tiêu điểm trong đám đông.

Tại cô bắt đầu ù đi, cô cảm thấy choáng váng, khó kìm nén, đương lúc cô định lùi lại với hốc mắt nhức mỏi — Thì sau lưng vang lên một âm thanh.

“Cậu ngửa tay thế à?”

Giây tiếp theo, thiếu niên đi ngang qua trùm một chiếc áo khoác lên đầu cô, cô không nhớ rõ, chỉ nhớ ánh sáng chiếu vào góc nghiêng của anh,

đường nét góc cạnh rõ ràng hết như trong manga. Màng lọc ánh nắng chiều rọi xuống mềm mại và mỏng manh, tóc trước trán anh bay nhẹ, sau đó để lại một bóng lưng.

Cô nhìn anh tìm được nguồn chảy của dòng nước, cúi người, ngón tay thăm dò gì đó trong làn nước, rút đường ống đang bị nứt ra, dòng nước theo đó dừng chảy, sau đó anh đập nam sinh bên cạnh một cú.

“Bốc Duệ Thành, cậu rảnh lắm hả?”

Nam sinh tự tay làm mấy thứ này vừa ỉu xiu vừa tự trách, sau khi bị đập một cú đành đau khổ chạy theo sau anh về phía trước: “Cậu nói hai cái kia không được chơi chứ có nói cái này không được đâu! Tớ làm gì biết nó hỏng chứ!”

“Cậu xong đời rồi, chờ bị xử lý đi.” Giọng nói buông thả hết như bị bóp nát.

“Đừng mà! Tớ sai rồi! Tớ sai thật rồi mà!”

Ống nước được xếp gọn tạo nên một con đường uốn lượn theo nhịp bước của anh, tựa như một cơn mưa chỉ thuộc riêng về con đường này. Thẩm Thính Hạ đứng chờ ra tại chỗ, ngón tay siết chặt vạt áo anh đưa cho mình, cô theo phản xạ hít một hơi dài và ngửi được mùi thơm cây cỏ có phần lạnh lẽo, toát lên cảm giác lười biếng mà hơi hột.

Từ đầu đến cuối anh không quay đầu nhưng tim cô cứ đập nhanh không cách nào lắng xuống được.

Linh hồn như xuất ra, cô đập xuống bậc thang đi ra bên ngoài, tiếng ù ù bên tai đã biến thành âm thanh băng cassette ngắt quãng, cô không thể nghe được tiếng nào khác nữa, cũng không quan tâm xung quanh có bao nhiêu người. Cách lớp quần áo ướt đầm, cô cảm nhận được xúc cảm từ chiếc áo

khoác áp sát mình. Trái tim cô nhanh chóng giật nảy lên, giống như máy cài đặt nhịp tim được tra dầu, mạnh mẽ và nhộp nháp.

Cơ thể như không phải của mình nữa.

Cuối cùng, không biết đi đến đâu, dừng lại lúc nào mà cô bỗng hoàn hồn lại, ngón tay động nhẹ một cái, bị vật gì bén nhọn đâm vào.

Cô tưởng đây là trò đùa, ngón tay đung đung theo bản năng làm cho một bảng tên bị rơi ra.

Thẩm Thính Hạ nhặt lên.

Khoảnh khắc này, ánh sáng như tắt đi, thế giới cũng ngừng hô hấp.

Trên bảng tên được in một dòng chữ màu xanh nhạt rõ ràng — Trường trung học trực thuộc Giang Thành, lớp 11-1.

Giang Tố.

Dường như có nhánh hoa hồng vươn lên từ tim, tách cổ họng cô ra, cô ngạc nhiên, mừng rỡ nghĩ thầm hóa ra là anh, vậy mà lại là anh.

Trái tim đập liên hồi hoàn toàn không thể kiểm soát được, tựa như từng đóa pháo hoa. Lần đầu tiên cô cảm nhận được có gì đó sinh sôi trong bóng tối, là tâm sự bí mật và mơ tưởng khó nói của một thiếu nữ.

Ngày đó nắng chiều bình thường, thậm chí là tầm thường, giống như vụn kim loại, cũng giống như lòng đỏ trứng muối, vì sự xuất hiện của một người mà bắt đầu trở nên khác biệt.

Anh sẽ không biết, chỉ là một chiếc áo khoác đồng phục đơn giản bình thường nhưng nó đã bảo toàn lòng tự trọng gần như khốn cùng của một cô gái.

Cũng sẽ không biết một hành động tùy ý đưa áo khoác của mình ra —
Đã kéo tấm màn che cho thời gian yêu thầm dài đằng đẳng của thiếu nữ.

Chương 3: Trận đấu bóng rổ

Tải ebook: dtv-ebook.com

Ngày ấy sau khi về nhà, cô hứng một chậu nước ấm, cẩn thận giặt sạch áo đồng phục của anh.

Bột giặt ở nhà chỉ có mùi bình thường khiến cô hơi muộn phiền, không biết tại sao trên người các cô gái ở nhóm người mẫu kia lại có hương thơm dễ chịu như vậy.

Nếu cô cũng có thì tốt biết mấy.

Lúc ôm chậu đi ra khỏi phòng vệ sinh, vừa khéo gặp Lý Yến Văn.

Lý Yến Văn hỏi cô: “Có đồng phục rồi à?”

“Chưa ạ.” Cô nhỏ giọng đáp: “Không phải của con.”

Trước đây ba mẹ bận rộn công việc, gửi cô cho gia đình mợ chăm sóc, hai năm trước mới đón cô về bên mình, thành thử quan hệ có chút lạnh nhạt, bình thường cũng không nói chuyện quá nhiều.

Cứ thế, cô đem áo đi phơi khô dưới cái nhìn sấm soi của Lý Yến Văn rồi mới về phòng.

Nhưng không thể tập trung tinh thần làm bài tập được.

Dường như chiếc bảng tên kia đã khắc sâu trong đầu, viết viết một hồi lại nhớ đến hình ảnh dưới bầu trời chiều, anh trùm chiếc áo đồng phục lên đầu cô, cô không kìm được cảm giác lâng lâng, như thể chân đang đạp lên mây vậy.

Không chân thực.

Anh sẽ nhớ ngày hôm nay chứ?

Không biết cô đã ôm nỗi thấp thỏm và tâm trạng mong đợi như thế nào, sang hôm sau khi áo đã khô, việc cô làm đầu tiên là gói ghém cẩn thận hết như đây là sứ mệnh của mình rồi mang đến trường.

Giờ ra chơi, sau khi tập thể dục xong.

Cô ôm túi đựng áo như ôm kho báu, rập khuôn chạy thẳng lên lầu, bất ngờ gặp lại những nữ sinh trong nhóm người mẫu ở cửa lớp 11-1.

Chưa kịp mở miệng đã nghe giọng trêu đùa của một nam sinh bên cửa sổ.

“Nói rồi mà, hôm nay Giang Tố không có ở đây thật.” Nam sinh cười hì hì: “Các cậu cũng thật là, cứ hay chạy đến lớp bọn tớ, có phải là không biết A Tố của chúng ta lạnh lẽo vô tình đâu.”

“Có thời gian chi bằng theo đuổi tớ này, tớ dễ theo đuổi hơn, dễ theo đuổi hơn hẳn cậu ấy đấy.”

Một câu nói khiến nhiều người la ó, toàn là tiếng mắng.

“Cậu tỉnh lại đi, tự trọng hộ cái.”

“Cậu còn dùng từ theo đuổi nữa chứ, cứ như chó pug ấy, thấy con gái xinh đẹp là nhỏ cả dãi.”

“Hahahahaha! Biến đi!”

Cả nhóm người cười nói náo nhiệt, cô hoàn toàn xa lạ, giống như một người ngoài co ro đứng ở đó, trong lòng ngổn ngang cảm xúc, chẳng biết có tâm trạng gì.

Thở phào nhẹ nhõm nhưng cũng cảm thấy bản thân thật nực cười.

Dù anh có đồng ý yêu đương, hẹn hò nhiều hay ít, vậy thì thế nào, chẳng lẽ cô sẽ có cơ hội sao?

Giống như bị tạt một chậu nước lạnh khiến cô đột nhiên tỉnh táo lại.

Người theo đuổi anh dù cho là nữ sinh xinh đẹp chói mắt như thế kia, anh cũng không thích.

Huống chi là cô.

Ở trong đám đông, thay một bộ quần áo, cô sẽ không được nhận ra nữa.

Thậm chí có thể anh đã quên nữ sinh hôm qua cao hay thấp, mập hay gầy, chỉ nhớ có một người như vậy. Mấy ngày sau, e rằng ngay cả hình tượng con người anh cũng thấy mơ hồ.

Những cảm xúc khó kiểm soát của cô tối qua, hết suy nghĩ này đến suy nghĩ khác, những thấp thỏm lo âu, những mong đợi chẳng biết thuộc về điều gì, những nghĩ suy anh sẽ có vẻ mặt và hành động thế nào khi thấy mình... Tất cả những điều ấy đều trở nên hoang đường.

Thẩm Thính Hạ không còn hy vọng nữa.

Cô đưa áo cho một nam sinh ngồi gần cửa sau, nhờ đối phương để ở vị trí của Giang Tổ giúp mình.

Khi chuẩn bị rời đi, cô nghe có người gọi mình, là nữ sinh ở chỗ nhận thưởng ngày hôm qua: “A? Cậu ở đây à? Giang Tổ đưa đơn cho tớ rồi, tớ mang đơn đi in ra một bản, cậu cầm đi! Điền xong rồi nộp lại cho phòng giáo vụ giải quyết là được.”

Cô hơi sững sốt, lúc này mới ngẩng đầu nghiêm túc nói: “Cảm ơn nhé.”

Dường như nữ sinh kia hơi kinh ngạc, họ rất sôi nổi, hiếm khi gặp... Người dịu dàng và có chút chậm rãi như vậy.

“Không có gì đâu!”

Sau đó hai người mỗi người một ngả.

Lớp 11-1 ở tầng một, còn cô học ở tầng hai.

Nhìn tờ đơn kia, lòng cô bỗng trống rỗng.

Ngay cả lý do tiếp xúc duy nhất cũng không có.

Trở về phòng học, mọi người chuyện trò náo nhiệt, chỉ có một mình cô ngồi ở góc viết đơn, khi kiểm tra lại nội dung đã viết, ánh mắt cô dừng lại ở cột chiều cao một hồi, cô điền vào đó là 157cm.

Cân nặng cũng như người bình thường, sẽ không bị người ta bảo là mập nhưng cũng sẽ không bị bảo là quá gầy, suy cho cùng thịt luôn dồn hết vào phần đùi.

Rồi cô lại nghĩ đến những nữ sinh vừa cao gầy vừa xinh đẹp trong nhóm người mẫu đứng ở cửa lớp 11-1 hôm nay.

Hóa ra tín hiệu đầu tiên của rung động đó là tự ti.

Cô nghĩ đến Giang Tố.

Thôi bỏ đi, không gặp anh có lẽ... Tốt hơn.

*

Những ngày sau đó vẫn theo khuôn sáo cũ.

Dậy sớm, vào học, làm bài tập, ngủ, sau đó lặp lại.

Giang Thành độ giữa hè, tuy chỉ mặc áo ngắn tay cũng cảm thấy nóng bức, nhưng trong phòng học lại rất mát mẻ. Có lúc khi hết tiết học, cô sẽ

nường nhờ đám đông, giả vờ đi ngang qua nhà vệ sinh ở tầng một, chỉ để ngang qua cửa sổ lớp 11-1.

Mấy lần trước cô thậm chí không dám nhìn anh, sau đó mới phát hiện anh đã quen với việc bị nhìn chăm chú, thành thử anh sẽ không nhận ra trong vô vàn ánh mắt kia có cô hay không. Lúc này cô mới dám lén lút nhìn lướt qua, nhìn chiếc áo khoác anh tùy ý mặc bên ngoài, đoán rằng chiếc áo đó có phải là chiếc cô đã trả lại anh không?

Buổi trưa, cô sẽ đứng chờ cạnh quầy bán đồ ăn vặt thật lâu, mong chờ một khả năng anh đi ngang qua, có lẽ tình cờ gặp nhưng phần nhiều là công cốc quay về.

Thỉnh thoảng khi anh đi ngang qua, tuy cô đứng rất xa nhưng cũng ngừng thở, cứ như vai chạm vai vậy, chờ anh đi ngang qua rồi, cô mới dám công khai nhìn theo bóng lưng anh trong đám đông. Lâu ngày, các đường nét cũng trở nên quen thuộc. Anh rất lười biếng, lúc nào Bốc Duệ Thành cũng bá vai quàng cổ anh. Khớp xương anh rất trắng, đường cong cánh tay đẹp tuyệt, xương vai cũng bắt mắt.

Anh rất cao, thoát nhìn hình như hơn 1m85, chân dài, mọi người thường mô tả tỷ lệ cơ thể anh là trái đạo trời.

Anh rất thích nước uống chua có ga.

Anh thuộc một thế giới khác mà cô không thể nào sánh bằng, cô đã tiếp nhận chuyện này, chưa từng có suy nghĩ sẽ đến gần hơn nữa.

Cô chỉ một mình, không có ai nói chuyện cùng nên đã dành hết tinh lực cho đôi mắt, nhờ vào khả năng quan sát tốt, cô đã phát hiện có lúc ở ống tay áo khoác anh sẽ có sợi dây đỏ, có lúc lại không có.

Dần dà cô nhận ra... Chiếc có dây đỏ là chiếc anh từng ném cho cô mượn.

Rõ ràng chỉ là một chuyện cón con nhưng mỗi lần phát hiện cũng đủ khiến cô vui vẻ thật lâu. Hồi đi học ở thành phố nhỏ, cô có vài người bạn, bây giờ chuyển trường lại khó mà hòa nhập với lớp mới. Đối với cô mà nói, khoảng thời gian lớp 11 là một màu xám tro nhưng trong gam màu xám tro ấy, Giang Tổ là một sắc màu nổi bật duy nhất.

Bắt đầu muốn biết thêm về anh, từ từ mới hiểu hóa ra ban đầu mọi người đều ngầm cho rằng cô cũng biết anh là vì trước đây đài truyền hình Giang Thành đã từng phỏng vấn anh. Anh có thành tích học tập tốt, xuất sắc nhất là môn tiếng Anh, sau vài lần đạt giải, anh ngày càng nổi tiếng hơn trong giới học sinh. Người ở trường học đều biết, người ngoài trường cũng biết, thậm chí còn có người mở trang Tieba cho anh, có mấy ngàn fan theo dõi.

Đối với một học sinh mà nói thì số lượng fan hâm mộ này đúng là khiến người ta phải tặc lưỡi hít hà.

Gương mặt như kia mà không được yêu thích chào đón mới là lạ.

Ngày ấy ở trường có trận đấu bóng rổ, mọi người đều xuống sân xem anh chơi. Cô đứng ở tầng năm xa xa, một vị trí mà anh tuyệt đối sẽ không phát hiện ra.

Trong lúc nghỉ giải lao, một chú chim đậu lên nhành cây hương chương ở bên phải cô rồi đột ngột cất tiếng hót véo von, thậm chí là lẫn át cả tiếng ve kêu. Cô bất ngờ không kịp chuẩn bị thì phát hiện anh đã ngẩng đầu nhìn lên.

Vào khoảnh khắc ấy, phản ứng đầu tiên của cô là lập tức quay người ngồi xổm xuống, trái tim tức khắc đập nhanh như mưa bão, hành động tự co mình lại bị phóng đại một cách vô hạn.

Màng nhĩ như mặt trống, bị gõ vang dội gần như muốn rách ra.

Cô rất căng thẳng, tiềm thức thôi thúc cô trốn tránh.

Năm phút sau cô mới bình tĩnh lại, lơ đãng đứng dậy. Khi này cô mới biết bên dưới sân đã tiếp tục chơi bóng từ lâu, thậm chí anh đã thắng được hai quả. Cô nhận ra có lẽ anh vốn không hề thấy mình.

Adrenaline dâng trào như bão táp ở giây phút vừa nãy chỉ là một chuyện nhỏ nhất không đáng kể, niềm vui của sự giao thoa bất ngờ kia đã bị số phận át đi trong một giây như một trò đùa.

Mãi lâu sau này khi đọc được một câu nói trong sách, cô mới có thể tóm lược cảm giác mất mát kéo dài rất lâu sau đó —

“Nếu xinh đẹp hơn một chút thì tốt biết bao.”

“Như vậy khi anh nhìn về phía em, có lẽ, ánh mắt em sẽ không trốn tránh nữa.”

—

Lời tác giả:

Hai câu cuối viết đại ý thôi, từ bình luận hot về “Phù Mộc” trên mạng xã hội NetEase Cloud

Chương 4: Bắc Băng Dương

Tải ebook: dtv-ebook.com

Hơn chín giờ tối, Thẩm Thính Hạ từ phòng đi ra, đi về phía nhà vệ sinh tắm rửa. Lý Yến Văn đang lau quạt, tivi mở một chương trình gì đó làm âm thanh nền.

Có lẽ là một chương trình về thẩm mỹ, MC đang bàn luận viễn vông: “Nhiều cô gái vì không tự tin nên đã không quan sát kỹ đường nét khuôn mặt mình, không biết tỷ lệ khuôn mặt của mình, dẫn đến việc không biết phát huy tối đa ưu điểm và che đi khuyết điểm...”

Ban đầu cô không quan tâm mấy, chỉ khi cởi quần áo ra, tầm mắt cô nhìn lướt qua gương rồi lại nhìn một vòng.

Hình như cô cũng không biết phải hình dung tướng mạo của mình ra sao, theo như những gì mẹ đã truyền bá từ lúc cô con bé đó là cô “không đẹp”.

Đôi mắt bình thường, mắt hai mí không sâu, nếu đêm trước mà khóc thì hôm sau mí mắt sẽ sưng chỉ còn lại một mí, khuôn mặt tầm thường, làn da phổ thông, nhìn tới nhìn lui hình như chỉ có phần mũi là tạm được.

Cô không nán lại lâu, mất hứng quay đầu, mở vòi hoa sen.

Tháng bảy qua đi, Giang Thành bước vào tháng tám.

Không ít trường học đã cho học sinh nghỉ hè nhưng nội quy trường trung học trực thuộc rất nghiêm khắc, phải đến giữa tháng tám mới được nghỉ.

Trong tiếng ve kêu râm ran, cô bị Tiền Khương kéo ra ngoài ăn lẩu.

Tiền Khương là bạn cùng bàn mới của cô, một cô gái mũm mĩm, thích ăn uống, tính cách khá tốt.

Nói ra thật xấu hổ, những trò giải trí trong cuộc đời cô quả thật rất ít ỏi và cũng không thú vị hết như con người cô vậy. Đây là lần đầu tiên cô ra ngoài ăn lẩu.

Tiền Khương bảo nhà trường không cho nghỉ học, tâm trạng chán chường, chỉ có thể mượn việc này an ủi bản thân.

Cô hơi thụ động, thật ra không muốn đi ra ngoài lắm nhưng vì ngại nói lời từ chối nên đành miễn cưỡng đi cùng. Trong tiệm lẩu khói trắng lượn lờ, khoảnh khắc bước chân vào, cô như một chiếc radar thăm dò chuẩn xác, tìm được anh trong vô số những bóng lưng ở đây.

Giang Tố đang đứng cạnh quầy đồ ăn, vươn tay gấp rau.

Hôm nay anh không đi học nên mặc một chiếc áo phông màu lam nhạt, cô rất ngạc nhiên vì ngay cả điều này mà mình cũng nhận ra, đồng thời cũng thầm cảm ơn Tiền Khương.

— May mà cô chịu đi cùng cô bạn.

Tiền Khương hỏi cô muốn ngồi bàn nào, cô tỏ vẻ lơ đãng chỉ chỉ nhưng thật ra là cố ý chọn một vị trí cách anh một bàn.

Vị cay của nước lẩu sôi sùng sục tràn ngập trong cửa tiệm nhỏ không quá thông gió khiến cô bị sặc ho khan mấy cái liền. Tiền Khương hỏi cô muốn uống gì, cô cũng không biết nhiều, thấy trước mặt anh có một chai nước ngọt màu vàng, cô bèn chỉ đúng vào chai tương tự ở tủ lạnh: “Cái đó đi.”

Bà chủ nhìn qua, cười nói: “Bắc Băng Dương hả? Được rồi.”

Nước ngọt đựng trong một chai thủy tinh, giống y đúc chai cô ca vậy. Tiệm lẩu cũng từ từ đông hơn, ông chủ chỉ chỗ đồ khui nắp cho hai người để họ tự qua đó khui chai.

Cô khui nắp chai không được, Tiền Khương cũng bó tay, hết cách đành phải gọi ông chủ bà chủ tiệm đến giúp. Nhưng bên bà chủ mới nhận thêm đơn, khách hối thúc rất gấp gáp, giọng điệu có vẻ không tốt. Thế là bà ấy cao giọng đáp lại, sau đó thả chai nước ngọt qua bàn bên cạnh.

“Bạn học, khui nắp chai giúp hai bạn nữ kia đi, cảm ơn nhé!”

Bốc Duệ Thành thoải mái nhận lấy chai nước ngọt.

Thẩm Thính Hạ rụt cổ lại, không dám nhưng kìm lòng chẳng dặng liếc nhìn anh, Giang Tổ không hề bị ảnh hưởng gì, vẫn đang cúi đầu nhúng thịt.

Bốc Duệ Thành đi quanh bàn một vòng, thử đủ góc, nói đủ các câu, vẫn không phục bả: “Trời ạ, sao mở mãi không ra thế này?!”

Giang Tổ ngược mắt nhìn cậu bạn, không nói năng gì.

Bốc Duệ Thành không phục, mặt đỏ bừng: “Không thể nào, tớ không quen tay à? Hay đồ khui này bị hỏng?”

Kỳ lạ thay, rõ ràng xung quanh ồn ào như vậy, tiếng lẩu sôi ùng ục gần như lấp đầy hết khoang tai nhưng giữa muôn vàn âm thanh có cao có thấp ấy, cô vẫn nghe được giọng anh một cách rõ ràng, rất trầm ấm.

“Cậu không có bản lĩnh còn trách đồ khui à.”

Giây tiếp theo, Giang Tổ cầm lấy chai nước ngọt trong tay Bốc Duệ Thành, đặt miệng chai đến góc bàn và nhẹ nhàng ấn xuống, cái nắp rơi xuống đất kèm theo một tiếng xì lớn, bọt ga vị quýt trào ra khỏi miệng chai, chảy xuống lòng bàn tay anh.

Bốc Duệ Thành cổ vũ: “Giang Tố, đỉnh nha!”

“...”

“Im miệng.”

Cô kìm lòng chẳng đặt cong nhẹ khóe môi, không biết vì đoạn trò chuyện đó hay là vì chai nước ngọt.

Tất cả mọi cử chỉ của anh luôn tác động đến tâm trạng cô một cách dễ dàng.

Cuối cùng Bốc Duệ Thành đưa chai nước ngọt cho bà chủ, bà chủ lại đưa lại cho hai cô.

Cô vẫn nhớ rõ bữa lẩu ngày hôm ấy, cô vốn ăn uống thanh đạm, không thể ăn cay, nhưng lẩu ở Giang Thành là dạng lẩu cay chính hiệu. Nước dùng ngày hôm ấy cay đến độ cô không ăn được quá nhiều, suốt quá trình luôn nhờ chai nước ngọt kia cứu cánh.

Khi gần về, cô còn mang theo chai rỗng.

Tiền Khương hỏi cô: “Cậu lấy cái này làm gì?”

Cô không biết phải trả lời thế nào, tìm đại một lý do đáp: “Cắm hoa.”

Tiền Khương thấy lạ, lúc chào tạm biệt nhau không quên hỏi: “Chai này... Dùng để cắm hoa được à?”

Dĩ nhiên là không được, cô nghĩ thế, chỉ là đối với cô, nó cực kỳ có ý nghĩa mà thôi.

Cô rửa chai rỗng kia thật sạch, đặt lên bệ cửa sổ trước bàn học của mình, thỉnh thoảng ngày cuối tuần đang giải đề cô lại ngẩng đầu lên, ánh mặt trời phản xạ tạo nên một cầu vồng nhỏ, được ấp ủ trong ly của cô.

Ở ngăn kéo trong cùng của bàn học, cô lén cất rất nhiều manga đã mua trong đó. Những lúc ngẩn ngơ, cô vô định phác họa bóng lưng anh lên giấy.

Cô cũng vẽ cả khuôn mặt anh, hàng lông mày và đôi mắt anh, chỉ là trông anh đẹp trai quá, cô phải bôi đi sửa lại, lúc nào cũng vẽ đi vẽ lại nhiều lần mới cảm thấy hài lòng. Sau khi vẽ xong, cô lại âm thầm cảm thấy mất mát và vui vẻ, anh ở xa như thế, cô không thấy rõ, thành thử cũng không biết phải mô tả chi tiết khuôn mặt anh thế nào mới sinh động.

Cô biết mình chỉ là học sinh chuyển trường đến, không thích nghi được với môi trường, không giàu năng lượng, nhưng trong lòng lại khát khao và hy vọng sẽ trở thành một người tốt hơn, cô không mơ ước xa vời rằng anh sẽ thấy mình, được tiến đến gần hơn một chút là được rồi.

Có lẽ những lúc mê man, thứ người ta cần nhất là một điểm tựa tinh thần, như vậy mới có động lực trở nên tốt hơn. Cô thầm lên kế hoạch, tính toán, giải nhiều đề hơn, sau đó nhân lúc sáng sớm chưa có ai đi học, cô sẽ đứng ở tầng một và nhìn về nơi được xem là phong thủy trù phú kia.

Một tầng chỉ có ba lớp học, sắp xếp dựa vào thành tích, lớp A duy nhất là lớp 11-1.

Bắt đầu từ tầng hai là lớp 11-4 đến lớp 11-6.

Vào một trưa nọ, khi mọi người đang gục xuống bàn chợp mắt, cô cố gắng lên dây cót tinh thần, sau đó nói nhỏ với Tiền Khương: “Khương Khương, tớ muốn thi vào lớp ở tầng một.”

Chương 5: Cửa hàng băng đũa

Tải ebook: dtv-ebook.com

Kỳ thi cuối cùng của trường trung học trực thuộc trước khi được nghỉ.

Cũng như trước, nhà trường sẽ dựa vào thành tích của lần thi này để xếp lớp một lần nữa.

Cô gạt những suy nghĩ bậy bạ sang một bên, tập trung chuẩn bị cho kỳ thi. Sắp được nghỉ hè, mọi người ai cũng thư thả thoải mái, chỉ một mình cô mỗi ngày đều mặc đồng phục ngồi trong góc, giải đề, tổng kết, củng cố kiến thức.

— Thật ra rất khô khan, cô cũng không phải người trời sinh đã thích học hành, nhưng mỗi giây phút muốn từ bỏ, cô lại nghĩ đến Giang Tố, như thế cô có thể tiếp tục kiên trì.

Thời điểm duy nhất cô thả lỏng là vào giờ nghỉ trưa khi mọi người đang chợ măt, một mình cô đi ra hành lang tựa vào lan can ngó xuống, thỉnh thoảng Giang Tố sẽ đi mua nước, có lúc là nước suối, có lúc là Bắc Băng Dương.

Cô cảm thấy việc yêu thầm rất giống nước ngọt, uống ngậm đầu tiên, bọt ga tức khắc sặc đến mũi, sự cay xè và ngọt ngào cùng dâng trào, uống nhiều rồi lại không biết có mùi vị gì nữa.

Đắng ư? Đắng.

Lúc anh và mình đi lướt qua nhau vô tình chạm vai, nghĩ đến việc tìm mình đập nhanh phập phồng mà anh lại chẳng hề biết cô là ai, quay đầu chỉ có thể trông thấy bóng lưng anh, cảm giác ấy chua xót như có một cây bông gòn chặn hết lực phủ ngũ tạng trong cơ thể cô.

Ngọt ư, cũng có đấy.

Vì chỉ một ánh mắt, một động tác của anh, thậm chí không tính là trùng hợp mà chỉ cần được ở cùng một địa điểm với anh, cô sẽ vô thức cảm thấy vui vẻ. Nghĩ đến việc sẽ có cơ hội tới gần anh lại cảm thấy sung sướng, chỉ một chút ngọt ngào này thôi đã đủ rồi.

Ngày thi hôm ấy thật ra cô làm bài không tốt, buồn bã rất lâu, cho đến cuối tuần sau lúc có kết quả, cô vẫn được chuyển vào lớp 11-3 như ước nguyện.

Tiền Khương cũng chuyển vào lớp này. Cô bạn cầm phiếu điểm mà cảm kích không thôi, bảo rằng may mà mấy ngày ôn thi cô luôn chăm chỉ, nhờ vậy mà đốc thúc cô bạn tiến bộ hơn.

Cô gục xuống bàn thầm vui vẻ rất rất lâu, cho đến khi Tiền Khương đi đến thông báo một tin tức mới: “Tớ nghe bảo trường học sắp mở lớp Hỏa tiễn đó.”

Cô lập tức ngẩng đầu.

Tiền Khương lại nói: “Nhóm học sinh hay đạt giải như Giang Tố sẽ được chuyển vào lớp Hỏa tiễn.”

Trái tim đột nhiên cảm thấy lạnh lẽo.

Cô hỏi: “Là lớp 11-1 đổi tên sao?”

“Không phải, là lớp mới, không phải lớp 11-1.”

...

Ngày ấy, cả trường học chìm đắm trong niềm vui được nghỉ hè, chỉ có một mình cô mang balo, cúi đầu bước đi. Trái tim chưa xót như nhũn ra, cô

ngẩng đầu nhìn mây, bỗng nhiên ý thức được có một số thứ trông thì như rất gần nhưng thực chất lại xa xôi vô cùng.

Cũng vào khoảnh khắc ấy, cô sâu sắc ý thức được — Người cô thích là một người rất giỏi rất tài.

Là người mà bất kể cô có bước đi nhanh bao nhiêu, hao tổn tâm tư bao nhiêu thì vẫn không đuổi kịp.

*

Cô không có hoạt động gì để giải trí, không được gặp Giang Tố, ngay cả kỳ nghỉ hè cũng chẳng có chút năng lượng nào.

Tiền Khương bảo lớp tổ chức một buổi tụ tập, hỏi cô có muốn đi không.

Lúc nhận được tin nhắn, cô đang sửa chiếc điện thoại đã hơi hư nhẹ của mình.

Hồi cấp hai cô sống nhờ ở nhà mẹ, mẹ đưa cho cô một chiếc điện thoại cục gạch nhỏ đã được bà ấy nạp tiền điện thoại, trông rất xấu, toàn thân màu đen, ngoại trừ gọi điện thoại ra thì không có chức năng nào khác. Mỗi lần bạn học cùng lớp lấy điện thoại ra, cô luôn hâm mộ ngắm nghía một hồi mới quay đầu đi.

Cô cũng không cần một chiếc điện thoại xịn nhất, chỉ cần một chiếc giống như cái mọi người đang có mà thôi.

Như vậy khi đi chung với họ, cô sẽ không cảm thấy tự ti.

Sau đó được Lý Yến Văn đón về sống cùng bà, hai mẹ con có hơi lạnh nhạt nên cô cũng ngại đòi hỏi đồ này đồ kia từ họ, vẫn sử dụng chiếc điện thoại ban đầu.

Kỳ lạ thật đấy, cô vẫn luôn trông đợi nó sẽ hư, một chiếc điện thoại rẻ như thế sao lại không hư được nhỉ, dù để ở nơi dễ thấy nhất cũng không bị trộm mất. Vì thế cô không có lý do gì hợp lý để đề cập việc muốn mua điện thoại mới, vì trong tiềm thức hiểu biết không quá sâu rộng hiện tại, gia đình cô không quá dư dả tiền của.

Thật ra ban đầu cô cũng không có khái niệm gì về những chuyện này, Lý Yến Văn thuê một căn nhà gần trường, mỗi ngày Thẩm Dục đều đi sớm về khuya. Trường trung học trực thuộc được xây dựng từ lâu, xung quanh nhà cô phân nửa đều là nhà mới, thẳng tắp, cao vút và uy nghiêm. Xa hơn đôi chút, cách một ga tàu là khu nhà cũ, cầu thang rất hẹp, rất tối, không có cửa sổ cũng không có ánh sáng tự nhiên chiếu vào, những lúc cúp điện thì hoàn toàn không thấy đường.

Cô ở trong một tòa nhà cũ như thế.

Một lần nọ đi chung đường về nhà với một nam sinh trong lớp, cậu bạn kia điều kiện gia đình tốt, nghe bảo cô sống ở đây còn tưởng cô chỉ đang đùa nhưng cô không đùa. Lúc cô đi vào tòa nhà, nam sinh kia rất kinh ngạc, cô sẽ không bao giờ quên biểu cảm ấy của cậu.

Khi đó cô mới biết việc sống ở đây sẽ khiến người khác ngạc nhiên đến vậy.

Nhưng cô thật sự rất muốn đổi điện thoại, không cần một chiếc điện thoại quá đắt quá tốt, bình thường thôi là được rồi.

Ngày đó đi ngang qua một tiệm băng đĩa gần trường, cô phát hiện cửa tiệm đang tuyển nhân viên, tiền lương không cao nhưng cộng thêm một chút tiền mừng tuổi cô tích góp, vừa khéo lại đủ.

Cô nói với Lý Yến Văn, bình thường nếu không đông khách quá, cô có thể làm bài tập, Lý Yến Văn lắng nghe với cô một hồi mới đồng ý.

Thật ra cuộc sống trông coi cửa tiệm cũng khô khan lắm.

Cửa tiệm băng đĩa này dường như đang chào đón thời kỳ lụi tàn, dòng nhạc điện tử đã tấn công toàn diện, xâm chiếm toàn bộ các bảng xếp hạng lớn, album vật lý ngày càng khó tiêu thụ, dần trở thành một hoài niệm.

Trong cửa tiệm rất vắng khách, gần như không có ai đến mua đĩa. Đầu giờ chiều, cô nhồi người lên bàn trong ánh nắng trời, mơ màng buồn ngủ. Những từ tiếng Anh trước mặt mơ hồ chồng chất lên nhau, chợt âm thanh nhắc khách đến vang lên vào giờ phút này.

Cô nhìn thấy Giang Tố.

Anh mang một chiếc túi đeo chéo màu đen, khóa kéo mở rộng, bên trong là mấy cuốn sách bài tập rất dày. Chiếc tai nghe màu trắng vòng qua cổ, anh mặc một chiếc áo phông trắng, có thể thấy được nốt ruồi màu nâu sậm trên cánh tay anh.

Ánh nắng đầu giờ chiều biếng nhác rọi vào, xóa nhòa cảm giác chân thực trên người anh, dường như anh không đứng trong ánh sáng mà chính anh là ánh sáng.

Loa trên đầu chẳng biết phát nhạc từ lúc nào, trong nhịp tim đập hẫng nửa nhịp của cô, ca sĩ nữ cất giọng hát dịu dàng —

Tình yêu là tín ngưỡng của đất trời

Ồ, hóa ra anh vẫn ở đây

Khoảnh khắc ấy, cô đột nhiên cảm thấy may mắn thật.

—

Lời tác giả:

Tình yêu là tín ngưỡng của đất trời. Ồ, hóa ra anh vẫn ở đây

— “Hóa ra anh vẫn ở đây” – Lưu Nhã Anh

Chương 6: Bánh mì mặn đào

Tải ebook: dtv-ebook.com

Ngày hôm đó, cuộc sống bình đạm vô âu vô lo bắt đầu có mong đợi một lần nữa.

Cô không còn cảm thấy cuộc sống trông chừng cửa tiệm khô khan khó nuốt như trước nữa, mỗi ngày thức dậy đã bắt đầu trông ngóng, một niềm vui nho nhỏ đã đủ chống đỡ hết thảy những điều không vui trong cả ngày. Theo lý thuyết của “Hoàng tử bé”, đó là nếu năm giờ chiều cậu đến thì từ ba giờ tứ đã bắt đầu hào hứng.

Yêu thầm là dùng chút ngọt ngào để xóa nhòa rất nhiều sự im lặng, sự chua xót trong lòng và những lần mất mát rời đi.

Anh thường sẽ xuất hiện sau khi cô đã chờ đợi rất lâu và không còn ôm bất cứ hy vọng nào nữa.

Sự xuất hiện ấy như một niềm vui bất ngờ.

Anh thích ngồi ở hàng ghế cuối cùng, trước mặt để một cuốn sách tiếng Anh, thỉnh thoảng giải đề, thỉnh thoảng lại vô định nhìn ra ngoài cửa sổ.

Đối với cô, cuộc đời là một quá trình thực tập, có khó khăn, có khổ cực, mỗi ngày mang cặp sách cúi đầu đi đến trường từ sáng sớm, sau đó nghĩ về một số ước mơ thiếu nữ mà sẽ không bao giờ thực hiện được. Một cuộc đời bình thường, một cuộc đời có thể thấy hồi kết, cô muốn thay đổi nhưng lại không biết nên làm thế nào cho phải.

Nhưng anh thì không như thế, đối với anh, cuộc đời như một trò chơi, anh không phải người qua đường hay NPC, anh là nhân vật chính trong trò chơi của mình. Anh hào hứng và thoải mái đón nhận tất cả những chuyện có

thể xảy ra, mãi lâu sau này cô mới nghe được một từ rất hợp để hình dung anh, đó là nhẹ nhõm.

Cô quá căng thẳng và cứng nhắc, mà anh thì nhẹ nhàng và thoải mái.

Tình cảm thiếu nữ chìm đắm vào sự mê luyến như thế đấy.

Trong cửa tiệm có rất nhiều poster và album, cô nhào người lên cánh tay mình, mượn sự che chắn của album để nhìn anh và phát hiện ra một số điều.

Trên cổ tay anh đeo một chiếc đồng hồ màu đen, màn hình cảm ứng, nếu không chạm vào màn hình sẽ không sáng lên. Anh thích mặc đồ màu trắng và giày thể thao, đôi chân kia luôn sạch sẽ tinh tươm. Có lúc anh đến sớm, lười ăn cơm nên mua một cái bánh mì nhân mặn đào và nhét nó vào trong hộp bàn, mỗi lần đói lại đưa tay lục lọi, âm thanh xé túi vang lên lạnh lạnh.

Anh thích dùng bút bi lăn màu đen, lúc đọc đề sẽ kẹp bút trong tay và xoay tròn, rất ít khi anh bấm bút liên tục. Trong cửa tiệm sẽ có một khoảng lặng ngắn mỗi khi chuyển bài hát, lúc ấy có thể nghe tiếng sột soạt từ đầu bút anh ma sát với tờ giấy.

Cô rất trân quý thời khắc khó có được này, dù trong tầm mắt anh, cô trở thành một người qua đường mờ hồ không họ không tên, thậm chí cô cũng không nóng lòng muốn khai giảng, tham lam hy vọng những ngày tháng thế này sẽ nhiều hơn một chút, lâu hơn một chút.

Ngày đó sau khi ăn sáng xong, lúc đi ngang qua cửa tiệm, trời xui đất khiến thế nào cô lại mua một cái bánh mì nhân mặn đào cùng loại với anh, sau đó cầm nó như một món báu vật nặng trĩu rồi đẩy cửa đi vào tiệm.

Anh đến rất sớm, nom dáng vẻ kia hẳn là chưa ăn sáng. Khoảng hơn 9 giờ, anh nhận được cuộc gọi nên ra ngoài nghe máy, hình như có người tìm anh.

Một góc poster ở cửa sổ bị bung ra, trong lúc đi dán lại nó, cô vô tình liếc qua và phát hiện hộc bàn chỗ anh ngồi trống rỗng, hoảng hốt nghĩ, có phải anh quên mua rồi không?

Hệt như một sự trùng hợp hoàn mỹ.

Tim đập nhanh như trống, cô không biết giờ phút ấy mình có suy nghĩ gì. Có lẽ cô hóa thân mình vào nhân vật ông già noel, len lén nhét cái bánh mì mình mua vào hộc bàn của anh, sau đó vội vàng quay về vị trí thu ngân giống như chưa từng có chuyện gì vậy.

Chốc lát sau, Giang Tố từ bên ngoài đi vào.

Mọi thứ vẫn như bình thường, anh tiếp tục ngồi tại chỗ giải đề, thỉnh thoảng lại đeo tai nghe lên, thỉnh thoảng lại cởi tai nghe. Hai chân bắt chéo duỗi dài ra, tóc trước trán bị gió từ máy điều hòa thổi lật phất qua lại.

Làm bài được một nửa, anh theo thói quen đưa tay vào trong hộc bàn, tim cô cũng bị nhắc lên theo động tác này. Thấy anh cử động cánh tay, tựa như đang nghĩ mình có quên mua gì không, lúc đưa tay định lấy ra — Anh kinh ngạc, lấy ra một chiếc bánh mì trong hộc bàn.

Lúc này đây cô đã đỏ mặt cúi gằm đầu, không dám nhìn về mặt anh, sau đó sực nhớ ra lại thấy buồn bực, sao lại bỏ lỡ chứ. Phải chờ khoảng một hai phút sau, cô mới dám nhìn len lén, anh cũng chẳng nghi ngờ gì, có lẽ là cảm thấy mình nhớ nhầm, hóa ra là mua rồi.

Anh cúi đầu, chai nước suối đã mở nắp để một bên, vừa xem bài đọc hiểu vừa tập trung ăn. Chiếc bánh mì dưới ngón tay thon dài của anh tạo nên các hình dáng sâu cạn khác nhau, kỳ lạ thay, trong mắt cô, nó giống như một sự cho phép ngầm vậy.

Trong tích tắc ấy, cô cảm thấy những gì mình đang làm thật sự có ý nghĩa khi anh nhận được một niềm vui bất ngờ.

Cảm thấy rất vui vì mình đã giúp đỡ anh.

Cuối tuần, ông chủ đến tiệm bảo album khách đặt đã đến, rất quý giá, dặn dò cô phải giữ cẩn thận.

Xế chiều hôm đó cô mới biết, người khách đặt chiếc album kia là Giang Tố.

Album đầu tiên của Châu Kiệt Luân phát hành năm 2000 – “Jay”. Đây là một băng đĩa chất lượng vẫn còn rất mới, theo như ông chủ nói là vất vả lắm mới tìm được trong kho hàng, đáng tiếc là đã mất lớp seal nhựa bên ngoài, nhưng ngoại trừ việc hơi xước nhẹ ra thì không còn vấn đề gì quá lớn. Trên phong nền màu be, Thiên vương với mái tóc xoắn trẻ trung hơi nghiêng mặt qua, chạm vào tai nghe bên trái.

Nền âm nhạc Hoa ngữ năm ấy không hề biết cái tên ấy sẽ gây nên chấn động lớn đến nhường nào trong những năm tiếp theo, thậm chí là mấy chục năm sau đó.

Cô cũng trộm nhìn cuốn đề mà anh đang làm, không cùng một tiêu đề với những cuốn sách bài tập mà học sinh cấp ba thường làm, trên mặt bìa chỉ có một chữ IELTS, những ký tự trông vừa quen thuộc cũng vừa xa lạ. Cô về nhà tìm trên mạng thử mới biết anh đã đi xa biết bao.

Thình thoảng anh sẽ nhận được cuộc gọi từ Bốc Duệ Thành, kêu anh đến trời nam đất bắc chơi, trừ khi đã làm bài tập đúng hết, còn không thì anh sẽ không đi. Những câu sai tuy không nhiều nhưng đều được đánh dấu lại, sau đó anh sẽ làm đi làm lại cùng một dạng câu như thế.

Cô cảm thấy anh là một người biết mình sẽ đi về đâu.

Đang ngẩn ngơ suy nghĩ, Giang Tố đứng dậy đi đến tính tiền. Anh đặt biên lai đặt hàng lên bàn, lạnh nhạt nói câu xin chào: “Cho hỏi album về chưa?”

“Về, về rồi.” Thậm chí có một giây phút nào đó, cô bỗng cứng họng, rõ ràng đã chuẩn bị xong tất cả nhưng lúc này vẫn không tránh được việc vội vàng gói album lại, đặt lên bàn, sau đó lại đi lấy poster để bên cạnh: “Cái này là quà tặng.”

“Còn một phần tiền chưa thanh toán.”

“... Ừm.” Hai má cô phút chốc nóng lên, linh hồn lại như xuất ra, cô cố gắng chống đỡ, muốn nói gì đó nhưng một lúc lâu sau, chỉ đáp một câu nhạt nhẽo: “Để tôi.”

Ngón tay như đâm vào cây bông vải, khi cô nhập xong con số cuối cùng, Giang Tố bỗng nhiên ngẩng đầu.

Cô theo bản năng đối diện với ánh nhìn của anh.

Đây là lần đầu tiên họ đối mặt nhau, mặc dù trước đó, cô đã luôn quan sát vô số lần hết như một người canh giữ.

Ánh sáng đầu giờ chiều tựa như đường mật, rọi vào đôi con ngươi màu hổ phách trong mắt anh, phô bày một cảm giác mỏng manh mà trong suốt hết như thủy tinh. Khuôn mặt anh như một bức tranh sơn dầu, thậm chí có thể nhìn thấy bóng mờ của hàng mi dưới mắt anh.

Đối với cô, đây là lần đối mặt dài long trời lở đất nhưng đối với anh, thật ra chỉ khoảng nửa giây.

Tầm mắt anh nhìn lướt qua, dừng lại trên màn hình.

“Thiếu một số không.”

Giọng thiếu niên giống như chè lê táo đỏ mùa thu, âm ấm, ngọt dịu nhưng rất mát lạnh.

Cô hoàn hồn kịp thời, gõ thêm một số 0. Cô không nhớ mình có nói xin lỗi không, một khoảng thời gian dài sau khi anh cầm album rời đi, cô vẫn chưa thể bình tĩnh lại.

Cô vùi đầu vào khuỷu tay mình, một hồi thì cảm thấy mắt mặt, một hồi lại không kìm được cúi đầu cười như một đứa ngốc. Cô trách bản thân nếu không sai thì tốt rồi nhưng lại đưa ra giả thuyết nếu mình không sai, có lẽ đến khi tốt nghiệp cũng chẳng có cơ hội đó.

Cô xoắn xuýt mãi một chuyện không có bất cứ tác dụng gì cũng không cách nào thay đổi sự lựa chọn, thời gian thấm thoát trôi qua, số mệnh như đem đến cho cô một số mong đợi không thiết thực, mặc dù chính cô cũng biết là không thể thảo.

Giữa người và người có thể giao thoa nhau sao, nếu cuối cùng càng lúc càng xa thì chỉ ít được giao thoa một giây cũng tốt rồi.

Cô cúi đầu, tiền lương từ việc làm thêm mùa hè được gửi đến, đi kèm với một tin nhắn Tiền Khương nhắn nửa tiếng trước.

“Nghe bảo Bốc Duệ Thành tổ chức sinh nhật bù cho Giang Tố, hình như ai cũng được tham gia, cậu có muốn đi không?”

Chương 7: Tiệc sinh nhật

Tải ebook: dtv-ebook.com

Điện thoại cô không thể vào QQ, mặc dù đối với người khác đây chỉ là một chuyện rất đơn giản.

Tiền Khương nhắn tin cho cô bằng ứng dụng tin nhắn mặc định của điện thoại.

Sau một hồi xoắn xuýt phí tin nhắn, cô kiểm chế tâm trạng phấp phới của mình, hỏi lại một câu vô nghĩa: “Cậu có muốn đi không?”

Lúc tan làm đóng cửa tiệm, chiếc điện thoại cục gạch màu đen trong túi xách rung lên, Tiền Khương trả lời: “Đi đi, chắc là vui lắm đó.”

Ngón tay cô dừng lại ở nửa dưới của phím chức năng mềm mềm, xóa xóa bấm bấm, cuối cùng cô nhắn: “Được, vậy đi chơi một chút.”

*

Tiệc sinh nhật bù của Giang Tố tổ chức vào thứ năm, nghe bảo sinh nhật của anh vào ngày 16 tháng 6, mà ngày đó anh không ở đây nên mới kéo dài đến hôm nay.

Sau khi kết thúc công việc, chuyện cô làm đầu tiên là đổi điện thoại.

Xiaomi 4, giá 1999 tệ, không quá đắt nhưng đối với cô thì thật sự không rẻ chút nào.

Đây là mong muốn từ trước đến nay nên cô đưa ra quyết định rất nhanh, vội vàng cầm theo xấp tiền, một mình đi ra siêu thị điện thoại mua một cái mang về, sau đó trốn trong phòng mình mở hộp ra.

Điện thoại mới rất đẹp, mặc dù với nhiều người thì trông nó rất đời thường. Cô mua một chiếc điện thoại màu trắng, khung viền kim loại, khi ánh sáng chiếu vào rất bắt mắt.

Cô thích đến độ không nỡ buông tay, cứ ngắm nghía nó mãi. Ông chủ còn tặng cô một chiếc ốp lưng trong suốt, cô ngồi quỳ trên giường, cẩn thận nghiên cứu từng chức năng của điện thoại, sau đó thiết lập mật khẩu.

Màn hình cảm ứng, viền trên có nút mở nguồn, trái tim cô cứ đập nhanh liên hồi.

Ngày thứ năm, cô đã bắt đầu chuẩn bị từ giữa trưa, vắt hết óc để suy nghĩ nên mặc bộ nào trong tủ quần áo.

Bộ mới nhất trước mặt là cô đặt mua trên mạng bằng tài khoản của Lý Yến Văn. Đó là một chiếc váy vải cotton có xẻ tà, trên váy in họa tiết bình sữa bò.

Ngắm nghĩ một phen, cô quyết định mặc chiếc váy này, thậm chí còn cố gắng ăn diện một chút — nhưng cô thật sự không biết phải phối đồ thế nào. Cô chọn một đôi giày mới, thay đổi dây cột tóc.

Bốc Duệ Thành tổ chức cho Giang Tố một bữa tiệc sinh nhật kiểu mở, thoải mái ra vào. Cô và Tiền Khương gặp nhau dưới nhà, sau đó cùng bắt xe đến địa điểm.

Khoảnh khắc bước xuống xe, tầm mắt cô khựng lại.

Trong khu vườn trước cửa biệt thự vô cùng náo nhiệt, nữ sinh đứng đông đúc, có lẽ chỉ có thể dùng câu cảnh đẹp ý vui để hình dung khung cảnh lúc này. Mái tóc đen mềm mại của các cô gái ấy buông xõa, những bộ váy bắt kịp xu hướng được thiết kế vô cùng tinh xảo, thậm chí còn có người mang giày cao gót. Cô chưa từng nghĩ rằng, tuổi 17 hóa ra có thể giống như vậy.

Lần đầu tiên cô biết quy luật tự nhiên nhất đó là có thể nhìn ra giá cả của quần áo trên người. Những bộ đồ xinh đẹp kia thoát nhìn đã biết giá trị cao, khi đứng trước các cô bạn ấy, rất khó để tránh khỏi cảm giác tự ti, mặc cảm.

Con người khó mà miêu tả được những món đồ vượt ngoài tầm hiểu biết của mình, và có những suy nghĩ vượt quá tầm hiểu biết cũng khó khăn không kém.

Cô không biết bây giờ lại có nhiều quần áo thời trang xinh đẹp và thịnh hành dành cho các cô gái tuổi teen như vậy, không dùng các từ ngữ như trẻ trung hay trưởng thành để hình dung mà chỉ đơn thuần là đẹp.

Suốt khoảng thời gian sau đó, cô trở nên im lặng một cách dị thường.

Giữa muôn hoa đua nở, chợt có khoảnh khắc, thậm chí cô đã muốn rút cổ thu mình lại, không để bất cứ ai trông thấy mình.

Cô ngồi uống nước ở băng ghế trong cùng, nghe những người thỉnh thoảng đi ngang qua nói chuyện. Có người hỏi về Giang Tổ, Bốc Duệ Thành bảo anh ở trong phòng, không biết đang viết viết cái gì, tóm lại là lười ra ngoài này, lát nữa cậu ấy sẽ đích thân vào bắt người ra.

Đợi thêm 20 phút nữa, Giang Tổ vẫn không đi xuống.

Cảm giác mất mát thì nhau ulla về, cô lại cười nhạo sự ngây thơ của bản thân. Dĩ nhiên cô chưa bao giờ ôm mong đợi rằng có thể sánh vai cùng anh hay thế nào cả, chỉ là hôm qua cô bỗng nghĩ rằng có phải sẽ có một cơ hội nào đó để được nhìn thấy anh không.

Hôm nay, giờ phút này, giữa những đóa hoa dù đang nở rộ mà anh vẫn mặc kệ, cô đã có câu trả lời.

Thậm chí cô còn không thể tự tin đứng thẳng lưng trước mặt anh.

Cơ hội như thế, tại sao có thể có, làm sao có thể có.

Cô đặt ly nước duy nhất trong tay xuống, nói với Tiền Khương:
“Khương Khương, tớ muốn về.”

“Đi bây giờ à?” Tiền Khương quan sát một hồi, lại bảo: “Thôi cũng được, chán quá.”

Cô ngẩng đầu, thấy cách đó không xa có rất nhiều nữ sinh đang chụp ảnh. Có lẽ không phải là chán, mà là vì hai cô không thể hòa nhập được.

Lúc họ rời đi trời đổ mưa nhỏ, sau khi chào tạm biệt Tiền Khương, cô đứng ven đường rồi đột nhiên ngửa đầu lên.

Những giọt nước rất nhỏ rơi xuống khuôn mặt cô khiến cô cảm giác được làn da run nhẹ lên ngay sau đó, thầm nghĩ khung cảnh ở biệt thự lúc này sẽ như thế nào? Anh sẽ ra sao? Sẽ đứng giữa đám đông cắt bánh kem, sau đó chia cho mỗi người một phần sao?

Nếu có thể ngốc đi một chút hoặc thông minh hơn một chút thì tốt biết bao.

Ngốc đi sẽ không phát hiện ra bất cứ sự tự ti nào trong mình, thông minh hơn thì có thể tự nhiên và thoải mái trước mặt cậu, có lẽ sẽ xuất hiện trong phạm vi tầm nhìn của cậu, đến gần cậu hơn đôi chút.

Tiếc rằng tớ vừa nhạy cảm vừa tự ti và dè dặt, cũng chẳng đủ can đảm, trí thông minh còn con đã kẹt lại và tắt ngúm đi ngay trước mặt cậu. Càng muốn đến gần lại càng tồi tệ hơn, tớ rất bình thường, có vắt hết óc nghĩ cách cũng không thể khiến cậu nhìn tớ với đôi mắt khác xưa.

Cô cúi đầu, trong lòng thầm lặp đi lặp lại một câu.

Giang Tố, sinh nhật vui vẻ.

Mặc dù tớ không thể làm người chúc cậu sinh nhật vui vẻ nhưng so với bất cứ ai, tớ luôn hy vọng cậu sẽ vui vẻ.

Một giọt nước oi nồng rơi xuống khóe mắt, cô tiếc nuối, buồn bã dụi dụi đôi mắt nhức mủi, mũi nhất thời cay xè. Cô không trách móc ai cả, vì ngay cả cô cũng biết rõ bài thi không đạt chuẩn lần này đã là toàn bộ biện pháp của cô giờ phút này.

Cô chỉ là quá bình thường mà thôi.

Ngày hôm sau là thời gian khai giảng của trường trung học trực thuộc.

Lúc trước chỉ xem như là lớp học thêm khối 11, lần này sau khi kỳ nghỉ hè kết thúc, họ mới chính thức lên lớp 11.

Cô buồn bã, nghĩ đến việc dù đã thi vào lớp 11-3 cũng không được học chung tầng với anh, cảm giác chênh lệch như thủy triều xuống trong lòng không thể nào tiêu tan.

Cô cúi đầu nắm chặt quai cặp, trong tầm mắt là nền gạch quen thuộc. Bất chợt một tiếng hét lớn vang lên sau lưng, giống như một phân cảnh dài trong bộ phim, cô hòa mình trong phố phường và chợt ngược mắt nhìn thẳng vào ống kính.

“Giang Tớ!!”

Giọng Bốc Duệ Thành rất lớn, tích tắc ấy, nhịp thở cô dừng hẳn, tim như bị ai đó kéo lên.

Có người trả lời ở phía sau lưng.

Giọng điệu biếng nhác, có chút khàn khàn khi mới ngủ dậy.

Cô nghĩ hình như có hơi gần.

Vì thế, trái tim cô thấp thỏm không thôi, đúng lúc lại gặp Tiền Khương đi mua đồ ăn sáng. Cô bạn đang oán thán mì khô nóng lại tăng giá thêm hai tệ rưỡi, sau đó hỏi cô sáng nay ăn gì.

“Hoành thánh.” Cô đáp.

Hai người đi về phía trước, thỉnh thoảng Tiền Khương lại nói chuyện, trông cô như đang lắng nghe nhưng sự chú ý dồn hết về phía sau lưng.

“Sao hôm qua cậu không cắt bánh kem hả?” — Bốc Duệ Thành hỏi.

Im lặng hai giây.

“Cũng đúng, tay của A Tổ chúng ta đâu dành để cắt bánh kem chứ.” — Vẫn là Bốc Duệ Thành nói.

...

Tiếng chim hót réo rắt vang lên trên đầu.

Tiếng cười trầm thấp vang lên: “Bớt nói bóng nói gió đi.”

— Lần này là giọng Giang Tổ.

Bốc Duệ Thành: “Người ta đâu có đâu!”

Cô cúi đầu, không kìm được cong môi, Tiền Khương hỏi cô: “Cậu cười gì thế?”

Cô lắc lắc đầu, không nói gì.

Đến ngã rẽ kia rẽ một lần nữa là trường trung học trực thuộc.

Gần trường trung học trực thuộc hình như đang tổ chức gì đó, lúc đi ngang qua, cô phát hiện có kha khá người vây quanh cổng.

Có lẽ thấy cô liên tục nhìn về phía bên đó, Tiền Khương hỏi: “Cậu biết họ đến đây làm gì không?”

Cô hỏi lại: “Làm gì vậy?”

“Đạo diễn Tạ Siêu đến chọn diễn viên, nghe bảo yêu cầu duy nhất là khuôn mặt.”

Chương 8: Dải mobius

Tải ebook: dtv-ebook.com

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đạo diễn đến chọn diễn viên?

Đóng phim à. Trong lòng cô nghĩ thế.

Nhưng cũng chẳng liên quan gì đến cô nên Thẩm Thính Hạ không đặt sự chú ý của mình vào việc này. Cô nghe những âm thanh sau lưng dần nhỏ đi, tựa như bị biển người hòa tan, sau đó tại một khúc rẽ, chúng hoàn toàn biến mất.

Sáng hôm nay anh nói tổng cộng ba câu.

Buổi sáng ngày khai giảng đầu tiên là chán nhất, cô nằm nhoài trên bàn, khó khăn làm quen với khuôn mặt của những bạn học mới. Lớp học mà cô vất vả làm quen đã trở về như cũ vào giờ phút này.

Trong lớp người thì cười nói, người thì chép bài tập lia lịa, có buồn chán có phấn khích, cũng có những đề tài tán gẫu mãi không xong.

Tiền Khương thấy cô chán chường, bèn đến gần hỏi: “Cậu đau bụng à?”

Cô lắc đầu.

Tiền Khương kêu “ồ” một tiếng, không nói gì thêm nữa.

Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, lớp 11-1 đã chuyển lên tầng cao hơn, đây là một sự bất ngờ đối với cô. Qua cửa sổ, cô có thể thấy những hàng dây leo lớn ở tòa đối diện, tựa như một khung cửa sổ xanh tươi không mở ra được.

Một chiếc máy điều hòa chợt xuất hiện trong tầm mắt.

Đi kèm đó là giọng nói mạnh mẽ của Bốc Duệ Thành: “Móa nó, nặng quá a a a a —”

Chiếc máy điều hòa bị kéo trên mặt đất phát ra tiếng chói tai, nhịp thở cô chậm lại, sau đó thấy Giang Tố cau mày, đưa chân đá Bốc Duệ Thành: “Đừng ảnh hưởng người khác học bài.”

“Học bài cái rắm! Cậu thấy có ai mới ngày đầu tiên đi học mà muốn học không!”

Bốc Duệ Thành vui vẻ nhảy loạn xạ phía trước, thật ra cậu ta vốn không dùng nhiều sức, cô hơi tức giận nghĩ, Giang Tố đã nâng phía dưới, rõ ràng anh mới là người mất nhiều sức hơn.

Bốc Duệ Thành tay chân dài ngoằng, bắp thịt đầy đủ, cô không hài lòng nghĩ thầm sao lại để Giang Tố bê nặng như vậy.

Hai người họ bê máy điều hòa đến góc trước trong phòng học bên phải cô, sau đó, cô khó tin nhận ra rằng — Vừa nãy cô không thấy, trong phòng học đó có người.

Cô hơi nghiêng đầu, trên tấm bảng trước cửa phòng học không viết tên lớp tương ứng, một suy nghĩ không thể tưởng tượng nổi càng lúc càng lớn hơn trong lòng cô, cô tự nhủ không thể nào đâu vô số lần...

Nhưng Giang Tố không từ trong phòng đi ra ngoài lần nào nữa.

Cho đến khi trên bệ cửa sổ trong tầm mắt cô, đột nhiên có một bàn tay đưa ra.

Trắng trẻo, thon dài, thoải mái buông xuống, trên cổ tay đeo một chiếc đồng hồ màu đen, màn hình cảm ứng xinh đẹp phản chiếu những tia sáng

nhỏ.

Cô nhận ra nó một cách ngờ vực, đến khi người nọ rút tay về, chưa kịp mất mát quá ba giây, anh lại lấy một chiếc bánh mì nhân mặn đào ra tựa như làm ảo thuật, rồi tung hứng nhẹ trong tay.

Giữa một dãy hành lang dài thẳng, đối diện chỉ có một phòng học của họ, tay Giang Tố lộ ra ngoài bệ cửa sổ tựa như muốn người khác tự nguyện mắc câu, chiếc bánh mì ăn sáng đựng trong túi trong suốt bị anh ném lên cao hết như trái tim cô không có chỗ nào để rơi xuống, ngỡ rằng giây tiếp theo, nó sẽ rơi đập mạnh xuống đất nhưng ngay sau đó, anh đã bắt vào tay một cách gọn ghẽ.

Anh vẫn luôn nhẹ nhàng và thoải mái như thế.

Dễ dàng, thậm chí là không cần biểu hiện hay hành động gì đã có thể tác động đến niềm vui hoặc nỗi buồn của cô cả ngày, có thể là lâu hơn.

Nhưng cô lại cảm thấy vui.

Yêu thầm là một dải mobius dài trong sinh mệnh cô, bản chất là mong đợi rồi bị dập tắt, lại mong đợi, lại bị dập tắt, nhưng ngay sau đó vẫn mong đợi.

Sau đó, cô dùng cả một khoảng thanh xuân của mình để giải mệnh đề không có đáp án này, tự mình kiểm chứng yêu và được yêu, bước đi trong mê cung tuần hoàn vô hạn này chỉ để tìm một lối ra không xác định.

— Trái tim dần nóng lên.

Vì phòng học của anh ở đối diện.

Vì lớp Hóa tiên của anh, may mắn lại ở đối diện phòng cô.

Mỗi lần nhìn ra ngoài cửa sổ, cô đều biết anh đang ở ô cửa sổ nào.

Động lực mất đi lại chậm chậm trở lại như trước, có lẽ tốc độ tiến về phía trước của anh rất nhanh, cô nghĩ thế, và cô cũng sẽ như thế, chạy nhanh hơn một chút nữa.

*

Việc đoàn làm phim xuất hiện gần trường như một khúc nhạc dạo, từ đó cho đến một tuần sau, cô không nhìn thấy những người ấy nữa, cũng dần quên bống mất chuyện này.

Bầu không khí ở lớp Hòa tiến không căng thẳng như cô đã nghĩ, mà trái lại, nơi ấy hầu hết đều là thiên tài, lúc hết tiết sẽ không cắm mặt vào sách vở, âm thanh bên ấy cực kỳ lớn, tuy cách nhau một hành lang, nhưng nơi đó và nơi này lại như hai thế giới hoàn toàn khác nhau.

Thỉnh thoảng Bốc Duệ Thành lại ngửa đòn, đứng ngoài cửa sổ ỷ việc Giang Tổ không đánh được mình, ngờ đâu ngay sau đó Giang Tổ lại chống tay lên bệ cửa sổ và nhảy ra ngoài, vạt áo bị gió mùa hè thổi tung lên, độ cong mềm mại, giống như một bộ phim điện ảnh.

Bốc Duệ Thành bị dọa kêu gào, vừa hét vừa chạy về phía cô hét như một con dế đấu thua.

Cô nhìn Bốc Duệ Thành chạy ngang qua, toàn bộ hành lang toàn là tiếng cầu xin tha thứ.

Sau đó Giang Tổ dừng lại.

Anh nhàn hạ dựa bên cửa sổ, tay đề ống tay áo lên kính tạo nên những nếp nhăn bất quy tắc. Cô bỗng không cảm giác được hô hấp của mình vào giờ phút này, huyết dịch theo đó dâng lên và sôi trào. Anh không biết một cái dừng lại ngẫu nhiên ấy đã khơi dậy bao nhiêu gió bão mãnh liệt nơi cô. Anh vẫn luôn là nhân vật chính.

“Chơi nữa không?” Anh hỏi.

Cô sững sốt hồi lâu mới nhận ra phải thôi nhìn, nghe thấy Bốc Duệ Thành bảo không chơi nữa, sau đó anh ném ly nước của mình cho Bốc Duệ Thành xem như là chiến lợi phẩm.

Chẳng mấy chốc, anh đã rời khỏi bộ cửa sổ ấy.

Bốc Duệ Thành quay về lớp với cái ly đã rót đầy cô ca, sau đó đứng ở cửa tiếp tục tám chuyện.

Giang Tố về chỗ ngồi giải đề tiếp, từ góc độ của cô chỉ thấy một góc nhỏ lộ ra của cuốn sách bài tập dày. Anh lại thò tay ra ngoài bộ cửa sổ, ném chiếc bánh mì men mà mình không có thời gian ăn cho cậu bạn.

Cô thấy xương cổ tay nhô ra của thiếu niên và độ cong lõm nhẹ nơi bàn tay, chỉ cần là hành động anh làm, tất cả đều đẹp.

Thanh xuân của cô buồn tẻ và chán nản, những thước phim vui tươi đều có liên quan đến anh.

Mùa hè dần trôi qua trong những tiếng đọc bài, Giang Thành không có thời gian cuối hè mà chuyển thẳng sang mùa thu.

Cô không thích mùa thu.

Bởi mùa thu phải mặc nhiều quần áo hơn, một cô gái không cao không gầy bị quần áo bao phủ tròn xoe. Mùa thu nhiều mưa, cô cũng không thích trời mưa.

Những ngày trời mưa, mặt đất mà người khác bước đi nhẹ nhàng lại là thử thách với cô, những viên gạch lỏng leo, úng nước giống như những quả lựu đạn, một lúc nào đó đập phải, bùn sẽ văng lên ống quần, có dùng khăn giấy lau đi lau lại cũng chẳng có ích gì, ẩm ướt cả ngày.

Nhưng hôm ấy khi đẩy cửa sổ ra, trong tiếng mưa to tí ta tí tách, gió thổi qua mang theo hương thơm ẩm ướt của lá cây đem đến cho cô một cảm giác rất đỗi quen thuộc, tựa như tái hiện một số cảnh tượng. Ngơ ngác một hồi mới nhận ra, hình như đây là mùi trên người Giang Tố.

Thỉnh thoảng trong đám đông đi lướt qua nhau, cô cũng sẽ vui vẻ thật lâu, cứ nhớ đi nhớ lại rồi hiểu ra lặp đi lặp lại hết như động vật có vú. Trong những khung cảnh náo nhiệt ấy, cô có thể rút ra những thứ liên quan đến anh, ví dụ như giọng nói của anh, hay mùi thơm trên người anh.

Mùi hương ấy cô đã từng ngửi thấy trên chiếc áo khoác trùm lên đầu mình hồi khai giảng.

Sau đó, mùa thu cũng không đáng ghét như vậy nữa.

Hình như anh không thích phơi nắng, mùa hè hiếm khi ra ngoài nhưng từ cuối tháng mười trở đi, anh lại thường ra ngoài hơn. Mỗi lần như vậy, cô sẽ luôn chờ anh đi ngang qua cửa sổ, thì thoảng gió thương xót lại tặng cô chút âm thanh cuối cùng của lá cây.

Cô cũng trở thành người thích đi ra ngoài.

Thích đứng ở bên lan can nơi góc nhỏ giả vờ ngơ ngác nhưng thật ra là đang nhìn hướng đi của anh. Cách anh mặc đồng phục mùa thu không quy củ như người khác, ống tay áo xắn cao, để lộ ra cổ tay. Trời lạnh mà anh vẫn uống nước ngọt ướp lạnh, chai Bắc Băng Dương màu quýt trong tay anh có những bọt khí trong suốt. Lúc cười, đuôi mắt anh nheo nhẹ, mí mắt xếch lên, toát lên sự kiêu ngạo khó diễn tả của một thiếu niên.

Cô đứng nơi lan can thầm nguyện cầu, mong rằng anh sẽ ngày càng tốt hơn, có thể trở thành người như mình mong muốn, đạt được tất cả những ước mơ của bản thân.

Hy vọng anh luôn kiêu ngạo, luôn thoải mái như thế.

Ở mỗi ngã rẽ của cuộc đời sẽ có những bất ngờ xuất hiện, vô cùng tàn nhẫn.

Cô chỉ nhớ có vài buổi chiều anh nghỉ học, lúc nghe được tin tức của anh là vào giờ ra chơi, nhóm người đông đúc đang thảo luận một chuyện —

“Biết tin gì chưa, nam chính bộ phim “Thiếu niên Du” của đạo diễn Tạ Siêu là Giang Tổ đó!”

—

Lời tác giả:

“Anh cứ đi một mạch về phía trước, ngày càng xa cô.”

*Dải mobius: về toán học là một khái niệm topo cơ bản về một dải chỉ có một phía và một biên. Lúc đầu chỉ như một trò chơi vì xuất xứ từ một dải băng giấy (do Mobius công bố) được dán dính 2 đầu sau khi lật ngược một đầu 1 hoặc 2 lần. Về sau các nhà toán học nâng lên thành lý thuyết, lập công thức tính toán. Không chỉ vậy, lý thuyết về dải Mobius còn được ứng dụng vào thực tế trong các lĩnh vực như: kiến trúc, xây dựng,...

Đây là một mô hình có thể dễ dàng được tạo ra bằng cách dùng một dải giấy và cho xoắn một nửa và sau đó dán hai đầu của dải với nhau để tạo thành một vòng. Trong không gian Euclide có hai loại dải Mobius tùy thuộc vào chiều xoắn: thuận chiều kim đồng hồ và ngược chiều kim đồng hồ.

Chương 9: Vai nam chính

Tải ebook: dtv-ebook.com

Cô đứng trong đám đông, cả người cứng đờ.

Đến khi phía sau lưng vang lên tiếng hối thúc “Đi thôi”, cô mới đi tiếp hai bước, sau đó lại quay đầu lần nữa.

Cái quay đầu bình thường của cô chìm ngập trong những bóng lưng giống hệt nhau, không ai chú ý đến, chỉ có nhóm bạn hào hứng cuối cùng vẫn đang thảo luận sôi nổi.

“Quyết định chưa?”

“Rồi á, mấy ngày hôm nay cậu ấy đi chụp poster tuyên truyền đó.”

“Cmn, thật hay giả vậy, trường chúng ta sắp có siêu sao à?”

“Hồi trước hình như cũng có nghệ sĩ học ở trường mà, nhưng không nổi lắm.”

“Nếu thế — Có phải sau này không gặp được cậu ấy nữa không, cậu ấy còn đi học không?”

...

Nghe câu hỏi cuối cùng, cô không nghe thêm được gì khác nữa.

Sao lại đột ngột như thế...

Nhưng dường như tất cả đã có dấu vết khẳng định từ sớm rồi, từ việc những người kia xuất hiện lần đầu ở gần trường, từ việc thỉnh thoảng có vài buổi chiều anh ra về sớm cho đến việc anh mất tích cả ngày.

Trái tim Thẩm Thính Hạ trầm xuống nặng nề.

Những rãnh sâu đã khoét sẵn trong lòng bàn tay của số mệnh, gia nhập giới giải trí, siêu sao, điện ảnh, mỗi một từ ngữ vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, xa vời với cô tựa như ảo cảnh thối lên từ bọt bong bóng.

Vậy sau này anh sẽ thế nào? Đi đóng phim sao? Không quay lại nữa sao?

... Không học tập nữa sao?

Cô hốt hoảng suy đoán, cả ngày như đi trên mây. Cô cứ ngỡ đây chỉ là một trò đùa nhưng một ngày, hai ngày, ở bên cửa sổ bên phải không xuất hiện cổ tay sắc sảo kia nữa, không có chai nước ngọt màu vàng chanh và túi bánh mì trong suốt nữa.

Thứ cô chờ được là một tấm poster tuyên bố nam chính của bộ phim.

Ngày ấy cả trường như chấn động, cứ mười người sẽ có một chiếc điện thoại, họ tụm lại một chỗ, ánh mắt tập trung vào màn hình. Bên cạnh tấm poster với độ sắc nét cao là dòng chữ màu đen.

Giang Tổ “vai” Chu Du.

Kia vẫn là khuôn mặt mà cô rất quen thuộc, giờ phút này cách màn hình, rõ ràng là gần hơn những lần trước đó nhưng lại xa hơn, thật sự xa vời hơn.

Cô không cách nào phân biệt chính xác nhịp tim đập nhanh của mình trong khoảnh khắc ấy, vì vui sướng hạnh phúc khi anh sắp được xuất hiện dưới ánh đèn sân khấu hay là nỗi mất mát như thủy triều dâng không thể đếm xuể.

Hình như tất cả đều có.

Cô cup mắt, nhìn thấy mũi giày mình trong đám đông. Thời cấp hai và cấp ba thường thích so bì cái này, mọi người đều mặc đồng phục, thế nên giày đã trở thành công cụ duy nhất để phân chia cấp bậc. Hot nhất năm ấy là Nike và New Balance, một đôi hơn mấy trăm tệ, cô không mua nổi, ở nhà đều là những đôi giày vải rất bình thường, cũng chẳng phải Converse hay Vans như họ nói. Một người như cô, mãi im lặng, mãi không nổi bật, mãi ngửa mặt ngắm nhìn vì sao sáng ngời nhất.

Cô lặng lẽ lùi ra khỏi đám đông. Cô biết giờ phút này sẽ có nhiều người thích anh hơn, còn nhiều hơn cả trước đó — hàng chục nghìn, hàng trăm nghìn, cô có rút lui cũng sẽ không quá lộ liễu, ai mà quan tâm cơ chứ.

Bảng hot search của Weibo năm ấy chưa phát minh ra cụm từ “hot”, nhưng gom góp thông tin từ mọi người, cô biết anh đứng ở đầu hot search rất lâu. Anh không tạo tài khoản Weibo, nên trang Tieba đã tăng thêm 300 ngàn fan hâm mộ chỉ sau một đêm. Trong suy nghĩ của cô ít hơn như vậy, anh được người ta yêu thích còn hơn những gì cô biết.

Anh càng ngày càng sáng ngời, trong những năm tháng mà cô vẫn chưa là ai cả.

Cô bắt đầu thường xuyên nhìn ra ngoài cửa sổ và ngơ ngẩn, bắt đầu yêu những ngày mưa. Không thể nào đến gần hơn nữa, ngày mưa là ký ức gần gũi về anh nhất. Hương mưa se se lạnh trên lá cây khi gió thổi hiu hiu, như những buổi tối tự học bình thường, anh đi ngang qua cửa sổ nơi cô ngồi.

Thời gian không có anh trôi qua rất chậm, rất chậm, mỗi ngày đều trở nên khó nhai vô cùng.

Cô thường xuyên ảo tưởng một ngày nào đó khi nhìn về vị trí quen thuộc kia, anh đột nhiên xuất hiện, nhưng không, một ngày cũng không có. Ba tháng dài đằng đẳng hóa thành hơn hai ngàn giờ, mỗi một giờ cô đều dành để nhìn ngọn hải đăng mà mình dần đi xa thật xa.

Ngày ấy, cô đang mua đồ ăn sáng ở khu bán đồ ăn vặt thì gặp được Bốc Duệ Thành.

Cậu ấy nom vẫn yên vui cực kỳ. Cô mua một chiếc hamburger bốn tệ, đang đứng cạnh lò vi sóng chờ bánh được hâm nóng. Cậu ấy nói lớn “Bạn ơi đợi chút!”, sau đó cũng thấy hết bánh mình mua vào — Cậu mua ba cái.

Trong thời gian chờ hâm bánh, cô kìm lòng chẳng dặng nhìn về phía cậu liên tục.

Bốc Duệ Thành không chơi điện thoại, vô tình giao mắt với cô, cô vội nhìn sang chỗ khác. Một hồi lâu sau, lại nghe cậu thân quen hỏi: “Có chuyện gì không?”

...

Trước đây vào những lúc thế này, cô sẽ không nói gì.

Nhưng cuối cùng không kìm lòng được, cô mím môi, lấy hết can đảm lên tiếng: “... Cậu ấy sẽ không về nữa sao?”

Khu bán đồ ăn vặt vào sáng sớm trống trải và yên tĩnh, thỉnh thoảng có tiếng bóng phát ra ở sân bóng. Cô bỗng nhận ra câu hỏi của mình không đầu không đuôi gì cả, ai mà hiểu được. Đang lúc phiền muộn thì hình như Bốc Duệ Thành lại hiểu.

“À.” Cậu đáp: “Tớ cũng không rõ lắm.”

Cuộc trò chuyện ngày hôm ấy dừng lại tại đó.

Lúc đi rót nước trong thời gian nghỉ trưa, cô đang đứng cạnh máy rót nước thì nghe thấy Bốc Duệ Thành đang nhỏ giọng nói chuyện điện thoại.

Gần như chỉ cần một tiếng thở là cô đã nhận ra người ở bên kia là ai. Tay cô khựng lại, một giọt nước nóng bắn tay đầu ngón tay.

Cơn nóng khiến cô rung người một cái.

Bốc Duệ Thành đưa tay lên che miệng: “Nói thật đi, cậu có về trường nữa không? Cô ấy —”

Nhịp thở cô dừng hẳn, nghe cậu ấy nói tiếp: “... Các cô ấy đều hỏi tớ cậu có về nữa không.”

Rồi mới hít thở lại bình thường.

Tất cả mọi người đều hỏi nên Bốc Duệ Thành mới có thể hiểu câu hỏi không đầu không đuôi kia của cô, làm sao họ biết cô được chứ, làm sao mà biết cô cho được.

Trong cuộc nói chuyện của họ, cô chỉ là một cách gọi khác trong phong nền mà thôi.

Xung quanh ồn ào quá nên cô có cố gắng thế nào cũng không nghe rõ bên kia nói gì, chỉ có Bốc Duệ Thành chột hào hứng nói lớn, sau đó cố đè nén giọng hỏi lại: “Ngày mai về? Thật hả?!”

— Ngày mai?

Đi học lại hay... Đến để thu dọn đồ đạc?

Bốc Duệ Thành: “Đậu xanh, không kẹt người đó chứ? Người anh em à, bây giờ cậu hot lắm, quà đựng trong hộp bàn sắp tràn ra ngoài rồi, khi nào đi học lại ký tên cho tớ nhé.”

Cuối cùng xung quanh trở nên yên tĩnh.

Hồi lâu sau, cô nghe được giọng nói hoàn chỉnh của anh, tiếng cười lười biếng của thiếu niên vang lên, sau đó nói: “Bớt đi.”

Rõ ràng anh vui tươi tràn đầy năng lượng, như một ngọn gió đang lên, nhưng cảm xúc ấy lại không lây sang cô, hốc mắt cô nóng lên, suýt thì rơi lệ.

Cô đã từng dùng hết sự cố gắng muốn trèo lên cao, hóa ra tất cả đều phí công.

Sáng ngày hôm sau, cô ngủ quên.

Cô chưa bao giờ ra ngoài vội vàng như vậy, ngay cả bữa sáng cũng không kịp ăn. Cô chạy như bay đến trường, vào lớp thấy anh không ở đây, cô lại mang cặp chạy ra bên ngoài.

Một sớm ngày thu, sương mù dày đặc, gió se se lạnh.

Cô đứng dưới tàng cây giả vờ ăn sáng, nhìn mọi người dần vây quanh cổng trường đông đúc. Có lẽ tin đồn này được lan truyền, người đi đường và các nhà báo chen chúc trước cổng trường rộng lớn, điểm chung duy nhất là ai cũng giơ ống kính.

Cuối con đường Diêu Tinh, một chiếc xe màu trắng dần lái đến.

Cô tốn hết tâm tư suy nghĩ vẫn không biết đây là hãng xe gì, cũng không biết kiểu dáng xe, chỉ biết trước khi xuống xe, có lẽ anh cũng không ngờ sẽ có nhiều người đến đây như vậy nên hơi khựng lại. Chẳng mấy chốc, người đi cùng anh xuống xe, làm nhân viên bảo vệ tạm thời cho anh.

“Tôi đã bảo phải đưa vệ sĩ đi mà!” Cô nghe một cuộc nói chuyện mơ hồ truyền đến, người kia bảo: “Cậu còn bảo không có ai đâu, đùa gì thế, nam chính của đạo diễn Tạ Siêu, ai mà không muốn chụp?”

Anh nói nhỏ: “Bớt nói một tí.”

Lát sau, cô mờ mịt thấy những người đó hô hào nhau tiến tới, không hề quan tâm việc họ sẽ chen chúc xô đẩy anh, những ống kính kia đưa đến rất gần như thể muốn leo thẳng lên mặt anh.

Cô cau mày.

Có người đến gần anh, không biết là bị người khác đẩy hay là cố ý, ngay sau đó, vệ sinh mặc áo đen lập tức đẩy nữ sinh kia ra, nhưng chưa kịp dùng sức thì cô lại thấy Giang Tố đưa tay níu cổ tay vệ sĩ, nhíu mày trầm giọng nói: “Đừng đẩy.”

— Thời gian chớp mắt lùi lại.

Cô nhớ đến một lần nọ ở cửa tiệm băng đĩa, cô suýt ngã đựng phải ly nước của anh, mà phản ứng đầu tiên của anh là đỡ lấy cô, sau đó mới nhặt ly nước bị rơi lên. Cô đỏ mặt nói cảm ơn, anh cong ngón tay nói không sao, hời hợt và lạnh nhạt, từ đầu đến cuối không hề ngẩng đầu.

Cứ một mực như vậy.

Anh tốt với người khác không phải vì đối phương tốt bao nhiêu, mà vì chính bản thân anh rất tốt.

Ngay cả việc lịch sự anh cũng phân chia giới hạn rõ ràng, chưa từng cho người ta có suy nghĩ chủ quan và giả thiết anh sẽ thích họ. Mỗi nơi anh đi ngang qua sẽ tỏa sáng, sau đó soi rọi cho tất cả mọi người.

Đám đông vây xung quanh anh, bảo vệ ở cổng gạt một nhóm người ra nhưng các học sinh vẫn đi theo, vững vàng theo sát.

Còn cô chỉ đứng ở dưới tàng cây, ngắm anh một hồi lâu. Từ đầu đến cuối anh không nhìn thấy phía sau lưng, cô chỉ nhìn anh đi xa.

Anh quay lại lớp Hỏa tiễn, không hề chuyển đi.

Có lẽ bộ phim đang vào giai đoạn sản xuất, mấy tuần trước thỉnh thoảng anh lại biến mất, nghe Bốc Duệ Thành oang oang nói với người khác là đi quay bù, từ nay về sau sẽ không nghỉ học nữa. Cô còn nghe nói nghỉ học ba tháng nhưng thành tích của anh chỉ tuột mấy hạng, nhanh chóng vượt lên lại.

Đây là khoảng thời gian lớp 11 của cô, anh giống như truyền thuyết, cũng là thần thoại. Tay anh vẫn xuất hiện bên bộ cửa sổ ấy, vẫn là chiếc bánh mì bị ném lên thật cao, những lúc suy nghĩ ngón tay sẽ gõ lên gạch sứ trên bộ cửa sổ, mọi thứ vẫn như bình thường —

Nhưng cô biết, tất cả đã khác biệt.

Chương 10: Núi Hạc Khê

Tải ebook: dtv-ebook.com

Kỳ nghỉ đông đến rồi.

Cửa tiệm băng đũa không tuyển nhân viên nữa, địa điểm làm thêm của cô đổi thành một tiệm trà sữa.

Năm ấy, việc kinh doanh các cửa hàng Yi Dian Dian [1] chưa hoàn toàn chiếm lĩnh tầm nhìn của mọi người, thời đại của trà sữa chưa lên ngôi toàn diện. Xung quanh trường học đa số là các cửa hàng tự vận hành, doanh thu khá bình thường, may mà cửa hàng cô làm có làm và bán thêm một số loại bánh mì nên cũng không quá vắng khách.

[1] Một thương hiệu trà sữa ở Trung

Làm việc cùng cô chính là chủ tiệm.

Bà chủ chỉ lớn hơn cô hai tuổi, đã bỏ học từ sớm bươn chải vào đời, ngày thường hay bảo rất hâm mộ cô vì có thể đi học, còn cô đứng một bên vừa rửa ly vừa ngần ngại, mùa đông nước rất lạnh.

Bà chủ khen ngợi cô: “Lần đầu tiên thấy người chăm chỉ như em đó, mấy học sinh trước đây ghét nhất việc rửa ly, không ưa sạch sẽ rửa đi rửa lại một cái ly như em.”

Bà chủ không hề biết cô cũng rất ghét việc rửa chén, vì cô đã rửa đến phát ngán ở nhà mẹ rồi. Nhưng tầm nhìn của vị trí này tốt, ngẩng đầu sẽ thấy Giang Tổ đang ngồi giải đề ở tiệm băng đũa đối diện.

Cô hay cảm thấy hốt hoảng, dường như trong một khoảnh khắc, năng lực lan truyền của mạng quá dồi dào mạnh mẽ, anh chợt biến thành một người

chỉ đi trên đường cũng sẽ bị nhận ra. Anh bắt đầu có thói quen đội mũ đen, chỉ có thể thấy nửa bên mặt nhưng anh không hề bị ảnh hưởng, vẫn thích ngồi trong tiệm băng đĩa giải đê, vẫn mua nước ngọt và bánh mì.

Mỗi sáng sớm, cô cũng sẽ vào cửa hàng tiện lợi bên cạnh kiểm tra xem có thiếu bánh mì không, thỉnh thoảng không thấy loại bánh ấy, cô sẽ nhờ ông chủ bổ sung thêm, sau đó đặt phần bánh mì nướng mình làm lên kệ hàng, có lẽ không có loại nào khác để mua nên anh tiện tay lấy túi bánh đó.

Cách mặt kính xa xa, cô thấy anh ăn một miếng, trong lòng sẽ vui ới là vui, nhưng rồi tâm trạng chớp mắt lại trĩu nặng.

Nếu trước đây Giang Tố chỉ hơi xa vời thì bây giờ anh đã đi xa đến nỗi không thuộc về nơi này nữa rồi. Không biết đến một ngày nào đó, anh sẽ đi dưới ánh đèn sáng và sau đó không quay về nữa.

Ngày ấy, bà chủ hỏi cô thời gian, cô thuận tay mở khóa màn hình, đang định trả lời thì bà chủ bỗng ghé đến: “Màn hình của em là Giang Tố à? Em thích cậu ấy sao?”

Cô phủ nhận theo bản năng: “Không...”

Nhưng chưa kịp nói hết, bà chủ đã tiếp lời: “Chị cũng thích cậu ấy, chị đã thích cậu ấy ngay từ lần đầu tiên thấy ảnh do tài khoản giải trí đăng, bộ “Thiếu niên Du” của cậu ấy sang năm chiếu đúng không nhỉ? Chị đang chờ được đi xem này.”

...

Chớp mắt, cô hiểu.

Cái tên Giang Tố này không còn là một người bạn học mà thích anh sẽ cảm thấy xấu hổ khi tâm tư thiếu nữ bị phơi bày nữa rồi, mà giờ đây anh đã là nghệ sĩ, là ngôi sao.

Thích anh trở thành một chuyện rất đổi bình thường.

Cô kinh ngạc một hồi lâu, lúc này mới mím môi, đáp một tiếng vâng.

Hình nền điện thoại của cô được lưu về từ tài khoản chính thức của đoàn làm phim, trong đó ngoài poster còn có rất nhiều hình ảnh khác.

Cô thích tấm chụp từ sau lưng nhất, anh ngồi trên xe đạp, áo sơ mi trắng bị gió thổi bay rất đẹp, người anh hơi nhô lên, nhìn từ góc độ ấy hết như đang ngồi ở yên sau xe đạp của anh vậy.

Lúc thiết lập tấm hình này làm hình nền điện thoại, thậm chí cô còn nghĩ có lẽ mình phải cảm ơn bộ phim này, nếu không có nó thì cả đời này cô cũng không thể đoán được khi ở gần anh như vậy sẽ có góc nhìn thế nào.

Cuối tuần, bà chủ có việc bận nên giao cho cô trông tiệm một mình.

Sau khi lấp đầy bánh mì vào trong tủ, cô lại bắt đầu ngăn người nhìn chằm chằm mũi giày. Lần này làm thêm xong, cô muốn mua một đôi giày mới.

Đột nhiên ở cửa vang lên tiếng chào khách, cô ngẩng đầu, xuất hiện trước tầm mắt cùng với ánh sáng mùa đông là Giang Tố đẩy cửa đi vào.

Bốc Duệ Thành ở bên cạnh anh ríu ra ríu rít: “Tớ nói cho cậu biết, mặc dù trông thế này nhưng gu thẩm mỹ của tớ tốt lắm —”

Không biết đang nói chuyện gì.

Có lẽ hôm nay Bốc Duệ Thành rủ anh đi chơi, hai người thuận đường ghé mua trà sữa.

Cuối cùng Bốc Duệ Thành nói tiếp: “Cô gái kia xinh mà, ra ngoài chơi chung đi, cậu thử đi, chưa thử sao biết không được?”

Giang Tố: “Vì cô ấy là bạn thân của bạn gái cậu?”

“...”

“Khi nào cậu mới thay đổi cái tật làm mai thay người khác đây.”

Lòng cô chợt hẫng đi, đoán được đây là chủ đề gì, suy nghĩ thoáng chốc trở nên hỗn loạn.

Ngay cả khi Giang Tố đã đến trước quầy mà cô cũng không nhận ra.

Hồi lâu sau cô mới hoàn hồn, vội vàng nói: “Chào quý khách, muốn uống... Gì ạ?”

Anh cúi đầu nhìn menu một lúc cô mới nhận ra bà chủ đặt tên thức uống rất bay bổng, có lẽ anh không hiểu được đó là loại nước uống gì.

Im lặng một phen, anh cất giọng hỏi: “Có món gì đề cử không.”

Cô theo bản năng chỉ vào hàng đầu tiên: “Đây là trà sữa đặc trưng của tiệm —”

Vì chỉ có loại thức uống này dễ đọc tên nhất nên được khách chọn nhiều nhất, sẽ không gây ra nhầm lẫn gì. Nhưng nói đến đây cô chợt dừng lại và nhớ đến chai nước ngọt thường xuất hiện trong tay anh, cô nhấp môi, trời xui đất khiến chợt rà ngón tay xuống bên dưới.

“Đây là soda quất.”

Anh gật đầu rất nhanh: “Được, lấy cái này đi.”

Bốc Duệ Thành như rơi vào “thế giới màu đen”, tựa lên quầy bar dùng cái chết đe dọa: “Đã bảo với cô ấy ngày mai chúng ta đi cùng nhau rồi, nếu cậu không đồng ý thì thế giới của tớ biến thành màu đen mất.”

Giang Tố: “Vậy thì màu đen đi.”

“...”

Cô cúi đầu tỉ mỉ kết hợp các nguyên liệu, không kìm được lòng ích kỷ muốn kéo dài thời gian để nghe xem họ đang nói gì nhưng lại sợ họ phát hiện. Cô chậm rãi cho anh thêm một ít nguyên liệu.

Pha đồ uống xong, hai người rời đi.

Rèm cửa được kéo ra tạo nên những tiếng lách cách trong không khí, đoạn cuối cuộc trò chuyện của hai người vẫn vang vọng lại.

Bốc Duệ Thành: “Uống ngon không?”

“Tạm được.”

“Hừ, cứ vị quái thì cái gì cậu chả thích...”

Lát sau, Bốc Duệ Thành còn nói: “Đúng rồi, ngày mai đi núi Hạc Khê đó, cậu chú ý che chắn cho kỹ, tớ không muốn —”

Đoạn sau đó không thể nghe được nữa.

Cô thần thờ nghĩ, ngày mai sẽ có một nữ sinh rất đẹp, rất thích anh đi cùng với họ lên núi Hạc Khê sao?

Anh gặp cô ấy chưa? Sẽ thích cô ấy chứ? Cô ấy sẽ chủ động ư?

Họ... Sẽ ở bên nhau sao?

Làn nước mùa đông lạnh lẽo chuyển động nhẹ trong chậu, ngón tay cô chìm sâu xuống dưới đáy chậu mà không hề cảm thấy khác thường chút nào, sắp tê dại cả rồi, ngay cả tim cũng thế.

Thức uống Bốc Duệ Thành gọi là nước trái cây dâu tằm, Thẩm Thính Hạ bất giác nhìn tên thức uống, ly của Giang Tố gọi là — Thủ vọng (canh chừng).

*

Ngày hôm sau cô vẫn xin nghỉ làm.

Thật ra là cô không ôm niềm hy vọng quá lớn, cô đứng dưới tàng cây ở cửa vào núi Hạc Khê chờ thật lâu, cuối cùng quyết định từ bỏ. Sau đó cô đi một vòng trong vườn, chợt thấy một bóng lưng rất cao lớn.

Biến người đông đúc nhưng chỉ nhìn một cái cô đã có thể nhận ra.

Bóng lưng ấy quá đỗi quen thuộc.

Cô nghĩ có lẽ thứ anh để lại cho mình nhiều nhất chỉ có bóng lưng mà thôi.

Người qua người lại rộn rã, cô không thể nào đến gần hơn được. Cuối cùng nhờ Bốc Duệ Thành dừng lại trước một gian hàng, cô mới may mắn đến được phía sau họ.

Cô ngược mắt định tìm người khác.

Hình như chỉ có một cô gái đang nắm tay Bốc Duệ Thành thôi.

Tim cô nhẹ bẫng nhưng không dám thở phào. Cô nghe thấy Bốc Duệ Thành xem xong gì đó cho mình, sau đó nói: “Xem giúp cho người bạn này của tôi với được không?”

Cô nhìn bóng lưng anh, thiếu niên dút hai tay trong túi, lúc nói chuyện có sương trắng lượn lờ.

Giang Tố: “Tớ không xem bói.”

Bốc Duệ Thành: “Xem đi mà! Tớ bỏ tiền cậu còn không xem à? Tốt thì nghe cho vui, không tốt thì xem như mê tín!”

Dứt lời, không chờ anh phản hồi, Bốc Duệ Thành đã đưa một cái túi nhỏ.

Khi này cô mới thấy rõ đối diện họ là một thầy bói.

Thầy nhắm tính hồi lâu, kể ra cũng thần kỳ, thầy bói có thể biết được chuyện bước ngoặt sự nghiệp của anh trong năm nay, trước năm 18 tuổi số mệnh thuận buồm xuôi gió thậm chí là huy hoàng, ngay cả việc trước kia anh sống cùng bà ngoại cũng biết.

Cô vừa đồng tình trong lòng vừa kinh ngạc.

Bốc Duệ Thành: “Trước 18 tuổi cậu ta đã sống tốt lắm rồi, người người yêu thích, như vậy cũng là tốt đúng không?”

“Cái này đâu cần thầy xem nữa! Người sáng suốt ai cũng nhìn ra.” Bốc Duệ Thành mong đợi nói: “Sau đó thì sao, sau đó thì sao.”

Thầy bói trầm mặc một lúc lâu, đẩy đẩy mắt kính.

“Số mệnh con người luôn chú trọng cân bằng, năm 18 tuổi.” Nói đoạn, thầy bói ngẩng đầu nhìn Giang Tố: “Phải chú ý, sẽ có một đại nạn.”

...

Khi tất cả mọi người chưa kịp phản ứng gì, Bốc Duệ Thành theo chủ nghĩa duy tâm lập tức hô to bậy bậy bậy, không nghe nữa không nghe nữa, trả tiền xong vội vàng kéo Giang Tố chạy đi, trong miệng còn thầm thì bảo cậu đừng để tâm, cái này xem chơi thôi.

Có lẽ quan tâm quá ắt lại hoảng loạn. Cô đứng tại chỗ mắt đối mắt với thầy bói, tim bỗng nặng trĩu xuống.

Chương 11: Mưa bóng mây

Tải ebook: dtv-ebook.com

Phút chốc, cô vội lắc lắc đầu, thuyết phục bản thân chuyện xem bói này không phải cái nào cũng chính xác cả, đúng không?

Nhưng cuối cùng cô vẫn kìm lòng chẳngặng, sợ xảy ra chuyện bất trắc gì đó, vì vậy cô đã mua một chiếc bùa bình an, đi thẳng về nơi cao nhất để treo lên.

Cô lấy cho mình một cái, sau đó xin thêm một cái cho Giang Tố. Khi cụp mắt nhìn, cô không khỏi mỉm cười, có lẽ ngay cả chính anh cũng chưa từng cần cái này.

Hai chiếc bùa viết tên hai người được buộc lại và treo trên cùng một nhánh cây, đừng đưa qua lại theo gió. Cô lấy điện thoại ra chụp một tấm, nghĩ thầm, có lẽ đây là lần tên của hai người đứng gần nhau nhất.

*

Kỳ nghỉ đông của trường trung học trực thuộc rất ngắn, chỉ có một tuần rưỡi mà thôi.

Cô dùng hết tiền làm thêm có được để mua một đôi giày thể thao màu xanh đen.

Hơn 700 tệ, gần bằng nửa chiếc điện thoại rồi, cô xót ví một phen.

Đôi giày đắt tiền này không khác gì những đôi giày vải giá 100, 200 tệ của cô, đi trên đường vẫn như thế, cũng chẳng phải giày thủy tinh của cô bé lọ lem. Cô vẫn cúi đầu, vẫn bình thường, mỗi ngày mang cặp sách nặng nề đi vào cổng trường và mơ một số giấc mộng hoang đường.

Tài khoản chính thức của đoàn phim “Thiếu niên Du” bắt đầu nhận các bản vẽ, cô cũng không biết có tác dụng gì, chỉ biết có lẽ dùng để tuyên truyền phim chẳng. Ban đầu cô không nghĩ mình sẽ tham gia, đôi khi nhàm chán quá, cô lại vẽ vẽ ra giấy một chút, không hài lòng lại bôi đi, vẽ sai lại đổi tờ giấy khác.

Giang Tổ ngày càng nổi tiếng hơn.

Sau nhiều lần bị chụp lén, hiệu trưởng đã ban lệnh cấm vì anh, mỗi khi hết tiết sẽ có giáo viên đi kiểm tra ở hành lang, những học sinh lớp khác cũng không còn dám chạy đến làm phiền nữa, nhưng anh gặp biến cũng không sợ hãi, dường như anh vẫn luôn như vậy. Những lúc nhiều người vây đến, anh sẽ không đóng cửa sổ lại, vẫn sẽ tung bánh mì trong học bàn khi đang suy nghĩ ở tiết tự học, anh không sợ hãi khi bị nhận ra nữa, nhưng cũng không xuống sân lần nào nữa.

Trên người anh toát lên cảm giác kín kẽ và cô độc.

Nhưng mọi người rất thích anh, Bốc Duệ Thành và các bạn học đã quy ước với nhau, cũng không ai chụp lén anh rồi lan truyền lung tung khắp nơi, chỉ là những nơi anh đi ngang qua luôn thu hút rất nhiều ánh mắt.

Thỉnh thoảng cô sẽ có chút chệnh mảng, nhưng thấy anh tiến về phía trước nhanh như thế, cô cũng không dám chớp mắt ngủ quá mười phút, lập tức lên dây cót tinh thần. Cứ thế, cô đã thi vào lớp 11-2, hành lang ở đây vừa dài vừa rộng rãi, cô lại đến gần anh hơn năm mét.

Nhưng cô biết rõ hai người càng ngày càng xa nhau.

Bức tranh cô vẽ cho Giang Tổ tốn rất nhiều thời gian, chỉ mỗi bản nháp thôi đã vẽ tới vẽ lui hơn hai tháng trời, thành thử bỏ lỡ kỳ dự thi. Nhưng cô không hướng đến điều này, không tự đa tình, chỉ chậm rãi vẽ, đây là cách giải tỏa áp lực duy nhất trong thời gian học tập nặng nề.

Vẽ xong bản thảo, cô lại thấy nhạt quá, bèn nghiên cứu cách tô màu. Sau một hồi lâu suy xét, cô quyết định mua một ít màu sơn dầu.

Ngày ấy trong giờ nghỉ trưa, cô đã hoàn thành xong tất cả bài tập được giao trong buổi sáng, lặng lẽ mở nắp tuýp thuốc màu, muốn thử xem nên tô màu thế nào.

Đúng thời điểm ấy, chủ nhiệm lớp mở cửa đi vào.

Tim cô đập nhanh như trống, suýt thì ngừng đập. Cô biết những hoạt động ngoài lề thế này có ý nghĩa thế nào trong mắt các giáo viên, khi bị giáo viên chủ nhiệm gọi ra ngoài, bầu trời của cô như sụp đổ.

Hứa Viên hỏi cô: “Bức tranh dưới vở kia là do em vẽ sao?”

Cô biết rất rõ hậu quả là gì, lòng bàn tay rỉ mồ hôi lạnh, nhưng không thể thốt ra lời nói dối, một hồi lâu sau cô đành nhỏ giọng thừa nhận: “... Vâng.”

“Đã từng học vẽ chưa?”

Cô lắc đầu: “Chưa ạ.”

Tiếng gió thổi qua lúc này dường như trở nên thật chói tai, Hứa Viên im lặng vài giây mới nói tiếp: “Vậy em có muốn học vẽ không?”

Hả?

Cô kinh ngạc ngược mắt.

Đầu mùa xuân, nhà trường đã trồng hoa đào. Giờ phút này sau lưng Hứa Viên có một nụ hoa màu hồng nhạt ló ra, đung đưa không ngừng.

Hứa Viên: “Học kỳ tới trường chúng ta muốn mở một lớp mỹ thuật, tạm thời chỉ thử nghiệm nên không cần đóng học phí. Nếu có thể phát triển năng

khiếu này, em có thể vào được một trường đại học tốt hơn, em có muốn thử không?”

Trong khoảnh khắc ấy, cô có rất nhiều suy tư.

Vẽ tranh, hình như cô cũng thích.

Không khô khan như học tập.

Giang Thành nhiều học sinh như vậy, chỉ một điểm thôi đã bỏ xa rất nhiều người rồi. Thành tích hiện tại của cô vẫn đang lên lên xuống xuống thất thường, lên lớp 12 không biết sẽ thế nào nhưng nếu phát triển tốt một năng khiếu khác, có phải... Sẽ ưu tú hơn không?

Cô muốn trở nên ưu tú hơn.

Sau một hồi im lặng, cô dè dặt hỏi: “Cô ơi, nếu vào lớp mỹ thuật thì bọn em sẽ học ở đâu ạ?”

“Lớp mỹ thuật khá phức tạp, thường phải học vẽ tranh nên cần hai phòng học. Ở tòa này không có chỗ nên sẽ chuyển sang hai phòng học ở tòa đối diện. Đây là nhóm học sinh đầu tiên, nhà trường chắc chắn sẽ nghiêm túc thực hiện.”

Lòng cô nặng trĩu.

Nếu học mỹ thuật thì sẽ không gặp được anh.

Cô nhìn mũi giày chăm chăm một lúc lâu, không biết nên trả lời thế nào, Hứa Viện vỗ vai cô một cái: “Em cứ suy nghĩ đi, về nhà thương lượng với ba mẹ xem sao, bữa sau cho cô câu trả lời là được.”

...

Cô xoắn xuýt suốt mấy ngày liền, một tuần sau khi Hứa Viện hỏi ý kiến cô, cô vẫn chưa quyết định được.

Nhìn vẻ mặt khó xử của cô, Hứa Viện hỏi: “Người nhà không đồng ý cho em học sao?”

Cô lắc đầu nhẹ: “Không phải ạ.”

“Mẹ em bảo học mỹ thuật rất tốt.”

Đầu tháng tư, những ngọn gió xuân từ ngoài cửa sổ thổi vào trong phòng, xen lẫn hương thơm giữa cây hương chương và hoa anh đào. Kỳ là thật, có phải có ai đó đứng cạnh cửa sổ mở nước ngọt không nhỉ, sao cô lại cảm nhận được vị Bắc Băng Dương.

Hứa Viện dịu dàng hỏi cô: “Có thể nói cho cô biết em đang do dự gì không?”

Lúc ấy cô không trả lời câu hỏi của Hứa Viện.

Cho đến ngày thứ sáu ấy, nhà trường tổ chức hội xuân, cô lén cúi đầu giả vờ lạc khỏi lớp của mình, đi đến phía sau hàng của lớp Hỏa tiễn.

Bốc Duệ Thành đang nói chuyện với bạn, chủ đề chắc chắn là xoay quanh Giang Tố.

Bốc Duệ Thành: “Thật mà, lúc đó lần đầu tiên thấy tên cậu ấy, tớ chẳng biết đọc làm sao, con người cậu ấy giống như tên vậy, bí ẩn lắm.”

Cô nhìn bùn đất dưới chân, Giang Tố đang đứng bên trái cô, cách ba đến năm người, nhưng dường như giọng nói của anh có thể lấn át tất cả tạp âm để rót thẳng vào tai — “Tổ hồi tông chi, đạo trở thư trường [1], cậu chưa từng học à?”

[1] Hai câu trong bài kinh thi Kiêm Gia, có nghĩa là “ngược dòng mà đi, ngán nỗi đường trường”.

Cô hơi thất thần.

Tổ hồi tòng chi, đạo trở thư trường.

Tổ, ngược dòng tiến lên.

Dường như trong khoảnh khắc ấy, cô đã có câu trả lời cho câu hỏi của Hứa Viện, anh luôn có thể tháo gỡ tất cả các vấn đề của cô một cách nhẹ nhàng.

Cô bỗng ý thức được sự kháng cự trong nhiều ngày qua.

Con đường khó đi, lại dài đằng đẵng.

Vì quá khó khăn, quá dài, vô số những khoảng cách và những chông gai không thể nào đếm xuể, khó mà vượt qua, cũng không cách nào vượt qua được. Cô không biết phải thuyết phục bản thân từ bỏ sự ràng buộc duy nhất của mình như thế nào.

Cô không nhớ.

Buổi trưa, anh ngồi dựa vào thềm đá phơi nắng. Cô nghĩ có người trời sinh đã là tiêu điểm, cũng có người trời sinh rất bình thường như cô. Anh chống cánh tay ra sau, vô số ánh nhìn hướng về phía anh một cách lộ liễu, có những sự yêu thích và tràn đầy hâm mộ, nhưng anh không mở mắt ra.

Cô biết từ lâu anh đã không cảm thấy phiền hà trước những ánh mắt nhìn mình chăm chăm, tuy là vậy nhưng cô vẫn không dám quang minh chính đại ngẩng đầu chăm chú ngắm nhìn anh, cẩn thận mô tả lại từng đường nét khuôn mặt anh mà cô muốn biết.

Cô vẫn chỉ dám quan sát anh một cách lặng lẽ, trong tích tắc chuyển tầm nhìn, cô sẽ lướt qua khuôn mặt anh, giây phút ấy, anh luôn rõ nét trong thế giới của cô.

Một năm qua, mọi người đã ngày càng quen với việc gọi anh là “ngôi sao”, tất cả mọi người đều không tiếc khen ngợi và kính trọng anh, dù sau khi quay phim xong, anh chưa từng tham gia một hoạt động nào, cánh truyền thông cũng chưa bao giờ che giấu việc tương lai của anh có triển vọng ra sao. Anh là một người tỏa sáng, sớm hay muộn cũng sẽ ngày càng nổi tiếng hơn mà thôi.

Nhưng đối với cô thì không phải.

Người cô thích chỉ là người ấy, là cậu thiếu niên thoải mái trong bộ đồng phục trắng, giờ ra chơi thích cầm chai nước ngọt màu quất, đứng tựa vào gốc cây hương chương cười vui vẻ.

Không hề liên quan đến thanh phận vẻ vang của anh, chỉ là từ chính con người anh mà thôi.

Sau khi hội xuân kết thúc, cô vẫn chưa tìm được cách giải quyết vấn đề.

May mà Hứa Viện không bắt cô phải đưa ra câu trả lời ngay.

Nhưng Giang Tổ đã cho cô câu trả lời trước rồi.

Trong kỳ nghỉ hè sau khi học kỳ hai lớp 11 kết thúc, cô nghe được tin rằng năm lớp 12, anh sẽ không đi học ở trường nữa.

Lúc nghe được tin này, cô gần như chỉ còn lại sự thảng thốt, ngỡ ngàng hỏi: “Vậy là, không đến trường một lần nào nữa sao?”

“Không biết.” Bạn học đang đứng nói chuyện ngoài cửa sổ bị cô dọa giật mình một phen, sau đó lấp lửng trả lời: “Chắc là vậy đó.”

Ngày hôm ấy trời đổ một cơn mưa lớn, khí thế dữ dội, thậm chí là không hề dự báo trước. Thời tiết không lạnh nhưng mưa như trút nước, xối xả lên người đánh bay hơi nóng trên da.

Cô biết sẽ có lúc cơn mưa này qua đi, nhưng khi đắm mình trong đó, cô vẫn đang nghĩ.

Cơn mưa lớn như vậy, rốt cuộc khi nào mới dừng đây.

—

Lời tác giả:

Bạn muốn viết về thanh xuân, nhưng không thể chỉ viết về thanh xuân.

Bạn muốn viết một cơn mưa không biết sẽ tạnh lúc nào, muốn viết niềm tâm trạng dao động không ngừng, muốn viết ánh mắt rưng rưng của cô gái, muốn viết những hy vọng rồi lại mất mát, muốn viết tiến đến gần nhưng không thể nào đến gần.

Muốn viết trời xui đất khiến, muốn viết mỗi người một ngã, muốn viết sẽ gặp lại nhau, rồi sau đó chia lìa.

Chương 12: Mùa hạ vô tận

Tải ebook: dtv-ebook.com

Kỳ nghỉ hè từ lớp 11 lên lớp 12 vì thế mà trở nên thật khó nuốt.

Cô tốn biết bao tâm tư mới xin Lý Yến Văn đồng ý cho mình làm thêm ở tiệm trà sữa thành công, vì cô đã hứa với bà rằng sẽ làm thêm 15 đề thi mô phỏng nữa.

Tiệm trà sữa vào mùa hè làm ăn không khấm khá bằng các mùa khác.

Mùa hè ở Giang Thành quá nóng bức, đôi khi có nam nữ sinh đi học bố túc tình cờ đi ngang qua mới ghé vào mua một ly, thời gian còn lại, bà chủ để cô trông tiệm một mình, cô vừa chờ khách đến vừa giải đề.

Thật ra trong tiệm có bàn để cô ngồi học nhưng cô muốn nhìn về phía cửa kính nơi Giang Tổ đang ngồi, thế nên cô đã dùng một tấm ván che bồn rửa lại, nhào người lên đó giải đề.

Máy điều hòa trong tiệm trà sữa không mát lắm, đã mở thêm cả quạt điện nhưng lưng vẫn đổ mồ hôi ướt nhẹp.

Tần suất Giang Tổ xuất hiện ở cửa hàng băng đĩa đối diện vẫn như thường lệ.

Có nhiều khoảnh khắc thậm chí cô đã muốn sang đó hỏi anh, nếu có thời gian tại sao lại không đến trường học?

Nhưng cô không dám và cũng chẳng có tư cách để hỏi, dường như thanh xuân có rất nhiều vấn đề vốn không có câu trả lời.

Cô đã âm thầm đi cắt tóc mái, giống như những nữ sinh trong nhóm người mẫu kia vậy, thành quả tuy không quá hài lòng nhưng đúng là thăng hạng nhan sắc hơn đôi chút. Thợ cắt tóc nói với cô: “Không phải ai cũng hợp để tóc mái, nhưng trông cháu rất hợp đó.”

Ban đầu khi mới cắt, cô có phần chưa quen, dần dần mới học được cách xử lý, khiến nó ngày càng phù hợp hài hòa hơn trên trán mình. Thời điểm đó kiểu tóc mái thưa chưa được thịnh hành, thành thử tóc mái cô cắt hơi dày. Mùa hè, cô thường phải đưa tay vén mái lên khỏi trán để giải nhiệt, dù khổ cực nhưng cô chưa từng nghĩ sẽ cắt bỏ nó.

Cô vẫn bình thường như cũ, chỉ là cố gắng muốn trở nên tốt hơn mà thôi.

Ngày kết thúc công việc làm thêm ở tiệm trà sữa là một ngày trước khai giảng.

Hôm đó Giang Tố không xuất hiện, năm giờ là lúc cô tan làm, nhưng cô đã ở lại đến tám giờ.

Anh vẫn không xuất hiện.

Ngày mưa hè oi bức, ngay cả gió cũng rít vô cùng. Cô kéo cửa cuốn xuống, khóa lại, cuối cùng quay đầu liếc nhìn.

Nếu không có gì bất ngờ đây là ngày làm thêm mùa hè cuối cùng của cô ở đây.

Bà chủ đặt cho tiệm trà sữa một cái tên rất nghệ thuật, là Mùa hạ vô tận.

Trên phố chợ có tiếng của tốp ba tốp năm người, chìa khóa nằm trong lòng bàn tay cũng thật nặng nề.

Điều cô muốn kéo dài vô tận đâu chỉ là mùa hè, mà còn có tình yêu thầm kín đã định sẵn không bệnh mà chết của mình.

*

Ngày khai giảng lớp 12, quả thật cô đã ôm một tia hy vọng về sự may mắn.

Cô nghĩ nhờ đâu những tin đồn kia là giả, nhờ đâu anh sẽ đến trường.

Tiếc rằng hai tiết học trôi qua, vị trí của anh vẫn không có ai xuất hiện.

Anh chưa bao giờ đến trễ.

Dù anh không đến trường nhưng lớp Hòa tiến với sĩ số có hạn cũng không tuyển thêm học sinh có điều kiện phù hợp, vị trí thuộc về anh vẫn trống không như thế, hệt như một khoảng trắng bất thành linh trong thời kỳ thiếu nữ của cô vậy.

Thỉnh thoảng cô lại theo quán tính quay đầu sang, phải mất một khoảng thời gian dài, cô mới thuyết phục được bản thân anh đã rời đi, anh sẽ không quay lại nữa.

Thông qua những tin tức và các bài báo giải trí có thật có giả, cô biết được tình hình gần đây của anh.

Thỉnh thoảng anh sẽ phối hợp chụp một số ảnh tuyên truyền cho phim, phần lớn thời gian thì như những báo giải trí kia đưa tin, anh sợ tập trung vào phim ảnh thường xuyên sẽ không thể học hành, chậm trễ tiến độ của mình và ảnh hưởng các bạn học cùng trường, nên công ty đã mời một giáo viên chuyên môn cho anh, giúp anh chạy nước rút chuẩn bị cho kỳ thi đại học.

Cô theo dõi rất nhiều tài khoản giải trí, chỉ cần là tin tức có liên quan đến anh, dù là giả, cô vẫn sẽ dừng lại đọc kỹ vài lần, sau đó dựa vào sự hiểu biết hạn hẹp của mình để đoán những tin tức ấy là thật hay là giả.

Cô đã đồng ý với đề nghị của Hứa Viện, chuyển vào lớp mỹ thuật, Tiền Khương cũng vì thành tích học tập lên xuống thất thường nên cũng bắt đầu học vẽ với cô. Thời gian vẽ tranh rất khô khan, từ sáng đến trưa chỉ vẽ một bức mà vẫn không thể vẽ xong. Cô ký họa và phác thảo trên mặt giấy sần sùi, luyện tập vẽ cơ thể con người, đường nét khuôn mặt, giáo viên thường khen cô vẽ mặt người đẹp, trong kỳ thi sẽ được tăng điểm.

Khi đó cô chỉ biết lắc đầu, giáo viên lại bảo cô khiêm tốn, nhưng thật ra không có. Cô vẽ Giang Tố quá nhiều lần, mặc dù như vậy nhưng cô vẫn không vẽ ra được một phần nghìn phong thái của anh, nét vẽ thần kỳ nào mới thật sự xứng với anh đây, cô thường nghĩ như thế.

Dù đã chuyển phòng học, cách vị trí của anh xa rất xa, mà anh cũng chẳng còn xuất hiện ở chỗ ngồi ấy nữa, nhưng chỉ cần có thời gian rảnh, cô sẽ lấy lý do máy lọc nước ở tầng bốn lọc nước sạch hơn, kéo Tiền Khương đi lên đó rót nước với mình, sau đó đi ngang qua bộ cửa sổ nơi anh đã từng thò tay ra.

Nhờ có một ngày anh sẽ xuất hiện, cô nghĩ.

Một học kỳ lớp 12 vô vị nhạt nhẽo cứ thế trôi qua, đây là học kỳ áp lực nhất.

Cô đang cố gắng hết sức để tìm điểm cân bằng giữa hội họa và việc học tập, để học toàn bộ những kiến thức mà một học sinh mỹ thuật khác học ba năm trong vòng một năm, cô chỉ có thể tiến lên chứ không được lùi bước, nhưng dù bận rộn đến độ thời gian ngủ cũng bị rút ngắn lại mà trong lòng cô vẫn cảm thấy nửa năm qua thật nhàm chán.

Khi có suy nghĩ ấy, ngay cả bản thân cô cũng kinh ngạc, hình như trước khi gặp được anh, cô luôn cảm thấy cuộc sống nhạt nhẽo như vậy, không có mong đợi, không có động lực. Nhưng sau khi anh xuất hiện, mỗi ngày thức dậy cô sẽ thấy vui vì có thể gặp được anh, lại thấy mất mát vì không thấy anh đâu, vì có anh nên cô mới cảm thấy thanh xuân của mình không quá hoài phí, cô có động lực, cô cũng muốn trở nên tỏa sáng.

Kỳ nghỉ đông lớp 12 như một cái búng tay, cảm tưởng như chưa từng có sự hiện diện của nó vậy. Tất cả mọi người đều tiến vào trạng thái tập trung cao độ, thời gian tự học buổi tối kéo dài, các nam sinh bình thường hay pha trò chọc cười thỉnh thoảng cũng hăng máu gà, phấn đấu học hành.

Cuộc sống yên bình, nhộn nhịp ấy bỗng chốc trở nên hỗn loạn vào một chiều nọ.

Ngày ấy Tiền Khương rất chật vật, đồng phục bị tàn thuốc làm lủng ba lỗ, trên mặt giàn giụa nước mắt chưa khô, Tiền Khương khom lưng quay về, bên ngoài có ai đó gọi cô ấy là quái thai.

Cô hỏi chuyện gì xảy ra nhưng Tiền Khương không chịu trả lời, cho đến một tuần sau, việc bạo lực học đường này càng lúc càng nghiêm trọng hơn, cô mới gom góp các chi tiết nhỏ từ cuộc đối thoại ngắt quãng để hiểu đầu đuôi câu chuyện.

Ban đầu có vài nữ sinh lớp 10 không tuân thủ nội quy trường, dùng lửa đốt tóc một bạn nữ khác ở ngoài trường và trùng hợp bị bạn của bạn nữ kia nhìn thấy. Sự việc ấy được hiệu trưởng ra tay xử lý nghiêm khắc, ai biết chuyện chỉ cần báo cáo lại sẽ nhận được giấy khen ba tốt. Thế là họ uy hiếp, dụ dỗ bạn của nữ sinh kia, không để cô bạn nói ra chuyện này, vừa sờ sờ, vỗ vỗ mặt đối phương vừa chụp ảnh lại khiến bạn học đó sợ đến nổi bật khóc. Các cô ả thấy vậy thì bật cười, còn nói hay là sau này làm em gái của họ, khi ở trường, các chị sẽ bảo vệ cưng.

Người vây xung quanh hóng chuyện càng lúc càng nhiều, thỉnh thoảng chỉ có vài nữ sinh lên tiếng bảo đừng làm như vậy, cuối cùng Tiền Khương không nhịn được, lớn tiếng nói: “Không phải ai cũng muốn nhập bọn với mấy người!”

— Cô bạn đã hành động một mình.

Dường như tất cả sự tức giận đã tìm được lối ra, vì Tiền Khương “mập mạp”, vì cô ấy “có ngoại hình xấu xí”, vì cô ấy tuy giọng lớn nhất nhưng lại dễ bắt nạt nhất, thế là đám nữ sinh kia đột nhiên thay đổi mục tiêu, từ trên cao nhìn xuống hỏi: “Có người không thích bình yên cơ đấy? Quái thai à?”

Sau đó họ lại quan sát cô bạn vài lần: “Mập thế này thì đúng là quái thai rồi.”

Sau đó các cô ả bật cười lớn.

Những lần sau đó Thẩm Thính Hạ đều thấy.

Lúc đi ra sân học tiết thể dục, trong học bàn cô bạn sẽ bị người ta nhét đầy rác. Các nữ sinh kia quen biết rộng, thêm mắm dặm muối và lan truyền câu chuyện này đi, hình như ở lớp 12-2 có một “quái thai”.

Những nam sinh xấu xa mỗi lần thấy Tiền Khương đi vệ sinh sẽ nhìn cô bạn với ánh mắt chán ghét và khinh bỉ, còn cười hỏi cô ấy: “Chị quái thai lại đi vệ sinh đấy hả?”

Dần dà, cơn sóng gió này bắt đầu vạ lây sang bạn bè của cô ấy.

Tiền Khương đề nghị hay là khoảng thời gian này, hai người tạm thời đừng đi chung nữa nhưng Thẩm Thính Hạ biết, Tiền Khương không có bạn, nếu còn mất đi mình, cô ấy sẽ càng buồn tủi hơn.

Vì cô đã trải nghiệm cảm giác không hòa nhập nên cô không muốn Tiền Khương phải trải qua nó một lần nữa. Cô lắc đầu bảo không cần.

Thời gian sau đó, cô cũng bắt đầu bị gọi là quái thai, mặc dù hai cô gái không hề làm gì sai, mỗi một tiếng kêu, cô sẽ cúi đầu tặc họa một bức, đôi tay đang cầm bút tặc họa trên giấy cũng run rẩy không ngừng.

Đám lớp 10 gọi hai người là bộ đôi quái thai. Dường như những chuyện liên quan đến họ sẽ trở nên thật buồn cười và khó coi. Lần đầu tiên cô biết, sự phản ứng yếu ớt của những người thấp cổ bé họng trước mặt đám người áp bức tuyệt đối lại chẳng là gì cả.

Khi đó cô đang tham gia một cuộc thi hội họa, miệt mài vẽ bất kể ngày đêm, cơm trưa chỉ ăn qua loa mấy miếng rồi tranh thủ lúc mọi người chưa về lớp, cô chạy nhanh về tiếp tục vẽ.

Mãi đến buổi trưa ấy, cô về lớp sớm, trong phòng học trống trải, đám nữ sinh lớp 10 nghênh ngang ngồi trên bàn cô, dưới đất là những mảnh giấy xé vụn.

Cô nhận ra một mảnh nhỏ trong số đó, bên tai bắt đầu ù đi, âm thanh ầm ĩ, bèn nhọn và nhức óc.

Họ cười nhạo cô: “Một đứa quái thai, loại gì mà đòi tham gia cuộc thi? Mày nghĩ mày sẽ thắng chắc?”

Cô không chế được nước mắt sinh lý của mình, không phải là bị bắt nạt mà là một sự đả kích mang tính hủy diệt phức tạp hơn. Không ai biết bức tranh mà họ xé không phải là tác phẩm dự thi của cô mà là niềm mong mỏi duy nhất của cô, mong rằng ngày tốt nghiệp, Giang Tổ sẽ quay lại — Nếu đó là lần cuối cùng anh quay lại, cô sẽ đặt một món quà rất đối bình thường nhưng đó là toàn bộ sự chân thành và là món quà vừa tinh xảo vừa vụng về vào hộp quà tặng thật lớn của anh giống như bao nữ sinh khác.

Cô nghiêng rằng, không nói tiếng nào mà cúi người. Khi đám nữ sinh bắt đầu cười cợt vì tưởng cô sẽ khụy xuống nhặt các mảnh giấy vụn lên, cô đã nhận lúc các cô ả lơ là cảnh giác đẩy bàn một cái.

Chiếc bàn cứ thế bị lật ngã, đám rác rưởi xã hội cao ngạo ngang tàng kia ngã rầm xuống đất.

Sách vở của cô đè lên mặt các cô ả.

Cô rất nhát gan, nhạy cảm, tự ti và yếu ớt nhưng Giang Tố là sự kỳ thác tinh thần duy nhất mà cô trân quý, cô sẽ không cho phép bất cứ ai phá hỏng nó.

Cô đứng trên nền xi măng, không kịp được hít một hơi thật sâu, chỉ nghe được tiếng hít thở dữ dội của mình hết như một người chết đuối. Cô không quan tâm mình sẽ phải đối mặt với chuyện gì, vì anh nên cô mới dũng cảm như vậy.

Đám nữ sinh kia đang định đứng lên đánh cô, đúng lúc này giáo viên chủ nhiệm vòng về lớp để lấy điện thoại để quên, bọn họ sợ hãi chạy mất dạng.

Trong lòng cô hoàn toàn bất chấp những thứ khác, cô không có nhiều thời gian để lãng phí. Cô dè dặt nhặt những mảnh giấy vụn dưới đất lên, nhặt từng mảnh từng mảnh, màu nước trên đó vẫn chưa khô, lan ra một mảng lớn.

Cô chưa từng cẩn thận như vậy, dùng khăn giấy bọc lại từng lớp từng lớp rồi cất vào hộp bàn.

Đáng tiếc thay không như những gì đám nữ sinh lớp 10 kia mong muốn, tác phẩm dự thi của cô không bị họ xé, cô giành giải nhất.

Tấm giấy khen với dòng chữ lớn được dán lên hành lang trường, những hành vi xấu xa của đám nữ sinh lớp 10 bị một nữ sinh âm thầm thu thập chứng cứ và tố cáo. Vì để không bị đuổi học, ngày nào các cô ả cũng phạt đứng trước tấm giấy khen của cô và khóc lóc ỉ ôi, ở đối diện chính là bức tranh vẽ có chữ ký lớn của Thẩm Thính Hạ.

Cuối cùng thư xin lỗi được dán bên cạnh giấy khen, trông cực kỳ nổi bật.

Những chuyện này đều do Tiền Khương kể cô nghe.

Tiền Khương hỏi cô: “Như vậy cậu có hài lòng không?”

Cô đang cúi đầu vẽ bổ sung, thở dài nói: “Tớ vẫn muốn tớ có thể vẽ lại bức tranh này hơn.”

Để vẽ bức tranh bị bọn họ xé nát, cô đã hy sinh rất nhiều thời gian ngủ của mình.

Người bên trái im lặng chốc lát, sau đó cô nghe Tiền Khương nói: “Xin lỗi cậu.”

Cô cảm thấy kỳ lạ, bèn ngẩng đầu, không hiểu nguyên nhân của lời xin lỗi này. Một lúc lâu sau, cô mới chậm rãi cất tiếng, an ủi Tiền Khương: “Tớ không vui là vì chuyện họ làm sai. Không liên quan gì đến cậu, cậu không cần nói xin lỗi.”

Nói đoạn, cô lại tiếp lời: “Cậu làm rất đúng, rất khó để can đảm, nên tớ cũng rất tự hào về cậu.”

Ánh nắng ngoài cửa sổ rọi vào, Tiền Khương nhìn cô một lúc rồi mỉm cười.

Cô phát hiện bên má trái Tiền Khương có một lúm đồng tiền.

Sau đó lúc hai người đi mua cơm đã gặp nữ sinh bị đám người kia bắt nạt và bạn của cô ấy, mới biết hai người họ là người đã tố cáo các hành vi của đám nữ sinh lớp 10. Họ nói xin lỗi Tiền Khương, xin lỗi vì đã hành động quá muộn bởi bất cẩn làm mất video, khó khăn lắm mới tìm lại được. Nhưng vì sợ đám lớp 10 đó trả thù, họ chần chừ mãi mới đủ can đảm.

Tiền Khương bảo không sao, bây giờ mọi chuyện đã qua rồi. Họ cùng nhau đến một quán ăn ở gần trường, hồi ấy khái niệm girls help girls chưa được phổ biến, nhưng trong màn sương nóng phả lên, lần đầu tiên Thẩm Thính Hạ cảm nhận được lòng tốt vô bờ giữa các cô gái.

*

Cách ngày thi đại học 100 ngày, trong lễ tuyên thệ 100 ngày, cô sợ Giang Tổ sẽ đến nên một ngày trước đó đã đến tiệm tóc chỉnh sửa lại tóc mái của mình, tiếc rằng hôm ấy trường học vẫn bình yên như thường. Cô thường cảm thấy anh giống như một sân chơi tốt nhất trong cuộc đời của mình, tiếc thay sân chơi ấy có thể đóng cửa bất cứ lúc nào, cô chỉ có thể trông mong anh sẽ mở cửa sân chơi ấy vào những lần ít ỏi mà cô đi ngang qua.

Mặc dù ngày ấy, những nữ sinh khác cũng sẽ kéo nhau ùa đến.

Vào ngày có kết quả thi năng khiếu sau đó, cô mới biết hôm tổ chức lễ tuyên thệ 100 ngày, anh đã về trường.

Lúc tám giờ tối, chỉ cần cô chờ thêm khoảng 20 phút nữa mà thôi.

Tiếc rằng khi cô quay đầu, sân chơi ấy đã đóng cửa mất rồi.

Cô cúi đầu nhìn phiếu điểm, nhờ cô liều mạng chạy như bay nên kết quả thi năng khiếu của cô rất tốt.

Bất kể là kỳ thi đại học chung hay kỳ thi cấp trường, chỉ cần điểm môn văn hóa đủ tiêu chuẩn, cô có thể vào ngôi trường mình mong muốn.

Lý Yến Văn hỏi cô muốn đi đâu, ở lại Giang Thành hay đến thành phố khác. Cô đáp không biết, sẽ suy nghĩ thêm.

Từ đó trở về sau chính là thời gian học kiến thức văn hóa vừa phức tạp vừa khô khan.

Cô yếu môn tiếng Anh nhưng Giang Tố lại rất giỏi tiếng Anh, vì vậy cô lại liều mạng học thêm tiếng Anh, thời gian ngủ một ngày chỉ còn lại bốn tiếng rưỡi nhưng cô không hề cảm thấy mệt mỏi, tình yêu luôn tiếp thêm sức lực cho con người ta.

Một tuần trước kỳ thi đại học, nhà trường tổ chức chụp ảnh tốt nghiệp cho các bạn học sinh.

Có tin đồn rằng Bốc Duệ Thành đã hỏi Giang Tố, anh bảo hôm đó đông người, sẽ không về trường.

Thời gian chụp ảnh tốt nghiệp là vào buổi chiều, buổi sáng vẫn học trên lớp như bình thường. Cô buồn rầu nằm nhoài lên bàn, chợt nghe có người nói lớn, vừa chạy vừa kêu hình như Giang Tố đến.

Cô lập tức đứng dậy chạy ra ngoài, đề thi trên mặt bàn bị gió thổi rơi xuống đất.

Nhưng cô không màng đến nó.

Lúc chạy ngang qua sân thể dục, lần đầu tiên cô cảm nhận được gió thổi qua tóc mang theo sự ấm ướt và can đảm của hơi thở thanh xuân, tựa như vào giờ phút này, cô là nhân vật chính trong câu chuyện của bản thân.

Trong lồng ngực như có một chú thỏ không thể cho ai biết, tim đập càng lúc càng nhanh, gần như muốn văng ra.

Không được gặp quá lâu, thật sự quá lâu rồi.

Ở cầu thang lúc này cực kỳ náo nhiệt, có giáo viên đến giải tán một nhóm học sinh tới đây xem Giang Tổ, may mà cô chạy nhanh, một mạch đến thẳng cầu thang. Đến khi khu vực ấy dần yên tĩnh lại, cô mới lấy hết can đảm bước xuống.

Từ trước đến nay cô luôn theo quy tắc, căng thẳng đến độ tay lạnh như băng, cô nín thở đi xuống tầng nơi anh đang đứng và chợt thấy thứ gì đó lóe lên. Nỗi sợ bất thành linh khiến linh hồn cô suýt thì xuất ra, hai giây sau cô mới bình tĩnh lại, đó chỉ là một chú chim sẻ nhỏ.

Cô thở phào nhẹ nhõm, thật may mắn vì giáo viên không ở đây.

Trên hành lang bằng phẳng và dài rộng, có một cánh tay đột ngột vươn ra từ một ô cửa sổ, khớp xương rõ nét, da trắng lạnh, trong tay anh cầm một chai Bắc Băng Dương đã uống phân nửa, thư thả lắc nhẹ.

Trái tim cô hóa thành dòng nước mắt run rẩy theo chai nước ngọt kia.

Cô chậm rãi đi đến, cố gắng phân biệt cuộc trò chuyện và giọng nói của anh, người xung quanh bảo anh ngày càng nổi tiếng, chúc mừng đồng thời trêu chọc anh. Anh nói thời gian tuyên truyền phim rất hỗn loạn, sợ về trường học sẽ làm phiền mọi người, cũng ảnh hưởng quy tắc trường, sau đó lại có người làm ầm lên nói không hồ là siêu sao có khác, anh lại cất giọng điệu lười biếng cười bảo họ bớt đi.

Bớt đi, là câu cửa miệng của anh, cô nghĩ, một thiếu niên vừa nông cuồng cũng vừa khiêm tốn, cái nào cũng xuất hiện nơi anh một cách vừa vặn, không thể nào không thích cho được. Gặp được một người như vậy làm sao có thể gặp được một người khác nữa cơ chứ.

Bốn tiếng sau, lễ chụp ảnh tốt nghiệp diễn ra tại sân thể dục, cuối cùng cô cũng nhìn thấy mặt Giang Tố.

Anh vẫn không thay đổi, hoặc có lẽ sau nửa năm không gặp, giờ đây anh lại càng đẹp trai hơn, tóc trước trán được cắt tỉa gọn gàng, chỉ hơi che đi đôi mắt. Trên người anh là bộ đồng phục trắng mùa hè, anh không thích phơi nắng nên đang tựa vào gốc cây chính sửa lại vạt áo. Chân anh hơi cong lại, rõ ràng ở nơi ấy, có anh đứng đó, bỗng chốc lại trở thành tiêu điểm.

Đột nhiên Bốc Duệ Thành đi ra từ bên cạnh, phun những dải ruy băng đầy màu sắc khắp cả người anh. Anh cầm lấy mũ của một bạn học khác ném qua, Bốc Duệ Thành kêu to như một con khỉ rồi bị chính bạn gái mình ấn ngã xuống đất. Giang Tố cầm bình xịt phun lên đầy đầu cậu, trông như một cây thông giáng sinh.

Những người xung quanh cười ầm lên, Giang Tố cũng cong môi.

Giọng cười của Bốc Duệ Thành cũng lớn không kém, có lẽ vì thật sự vui. Sau đó Giang Tố nhận được một cuộc gọi, cô không biết trong điện thoại nói gì, chỉ thấy anh gật đầu.

Lát sau có giáo viên gọi cô đi nói chuyện, khi quay trở ra cô phát hiện nhiều nữ sinh đang ủa lên tầng bốn.

Trực giác mách bảo cô có chuyện gì đó, bèn đi theo mọi người, lúc này mới biết họ đang nhét quà và thư vào hộp bàn của Giang Tố.

Các cô ấy bảo anh nhận được cuộc gọi, chụp ảnh tốt nghiệp xong sẽ phải đi ngay.

Lần đầu tiên Thẩm Thính Hạ bật thốt lên: “Bao lâu nữa?”

May mà tất cả mọi người đều thích anh nên cũng không ai quay đầu nhìn cô, có người trong số đó biết nên trả lời: “Chưa tới mười phút nữa, lớp

họ đã chụp ảnh xong rồi.”

Mười phút, cô có thể tặng gì cho anh đây?

Hoặc là, anh cần cô tặng gì cho anh?

Hình như anh chẳng cần cái gì cả.

Bức tranh kia cô vẽ trong khoảng một năm, đến bây giờ vẫn chưa sửa xong.

Hôm qua vừa mới chuẩn bị hoàn tất phần tô màu, chỉ còn thiếu khung tranh bên ngoài và ghép chúng lại nữa, chỉ cần thêm một ngày nữa thôi là có thể tặng anh rồi.

Cô đứng tại chỗ, suy sụp nghĩ thầm, thế thôi không tặng gì vậy, dù sao anh cũng không biết cô là ai. Anh sẽ không cần, cũng không trông đợi bất cứ món quà nào của cô cả.

Hộc bàn của Giang Tố đã bị chất đầy, đủ các loại hộp quà tràn lên tới mặt bàn, ghế ngồi và dưới đất khu vực xung quanh, nhìn thoáng qua là có thể thấy. Anh sẽ không cần cô, bất kỳ tình cảnh, bất kỳ lúc nào.

Thậm chí cô đã đưa ra quyết định nhưng khoảnh khắc thấy anh chụp ảnh tốt nghiệp xong và bước xuống bậc thang, ánh sáng rọi qua ngón tay anh, anh bỗng ngửa đầu nhìn về nơi xa hơn.

Cô như phát điên chạy về phòng học, thầm nghĩ nếu lần này bỏ lỡ thì thôi vậy. Cô run tay xé một tờ giấy ghi chú rồi vớ lấy cây bút gần mình nhất, viết câu nói chọt lóe lên trong đầu mình.

Lúc chuẩn bị ký tên, cô khựng lại.

Thôi đi.

Cô nghĩ.

Không cần ký tên, dù sao anh cũng sẽ không biết tên cô.

Cuối cùng cô đuổi theo kịp, lúc này Giang Tổ ôm một thùng đầy quà đi ra từ phòng học, vô số người vây xung quanh anh, cô khó khăn lắm mới vươn được tay ra và dán tờ giấy ghi chú ấy lên mặt chiếc hộp.

Có người muốn xin chữ ký của anh nhưng nhân viên từ chối, thế mà anh vẫn đưa tay nhận lấy, vì thế khiến tình hình càng khó kiểm soát hơn, người ùa đến càng lúc càng nhiều. Cô xoắn xuýt một hồi, khi đi ngang qua chiếc máy nước uống có mặt thép không gỉ phản chiếu hình ảnh, cô thấy được bản thân trong đó.

Đồng phục trên người cô hơi xốc xếch, cổ áo còn dính màu, tóc mái do mình tự cắt mấy ngày trước nên có chút khuyết điểm nhỏ, tóc thắt bím lỏng lẻo bung thả sau gáy, hai má vừa nóng bừng vừa đỏ ửng là do cái nắng gay gắt của Giang Thành.

Nếu anh không đến vào một ngày cô bình thường nhất thế này, hoặc nếu anh thay đổi thời gian, đến vào một thời khắc cô mặc bộ đồng phục trắng sáng không dính màu, ở ống tay áo là hình ảnh sóng biển cho chính tay cô vẽ, tóc mái được cửa sửa ở tiệm, tóc thắt bím cũng gọn gàng — Thì tốt biết mấy.

Đáng tiếc anh lại không đến vào ngày ấy.

Đáng tiếc anh đã đến, không phải vào thời điểm mà cô tốt nhất.

Cô không tiến lên xin chữ ký vì ngay cả cô cũng không thích bản thân mình như vậy.

Cô cụp mắt, đứng tại chỗ nhìn anh ký tên xong rồi ngồi lên xe, chiếc xe lao đi trong khói bụi mịt mù, phía đuôi là một dãy số tăng dần, khoảng cách

giữa hai người càng lúc càng xa, cô biết về sau, khoảng cách ấy sẽ càng lúc càng dài, không thể nào đuổi kịp được nữa.

Cô cup mắt, xoay người lại, nhớ đến cuốn đề vừa dày vừa nặng của anh ở tiệm băng đĩa, nhớ đến việc anh đọc thêm nhiều sách tham khảo về diễn xuất, nhớ đến đường cong eo mềm mại của anh, nhớ đến thành tích học tập vẫn tốt như trước mà anh duy trì kể từ khi tham gia đóng phim đến nay, nhớ đến quầng thâm nhàn nhạt mà trước đây chưa từng xuất hiện dưới mắt anh.

Anh chưa từng nhắc đến, nhưng cô biết.

Giang Tố, hẳn là anh đã chịu đựng rất nhiều đêm, hẳn là anh đã giải rất nhiều đề. Trong giới giải trí luôn có sự tốt đẹp và ác ý cùng hướng về phía cậu, cậu luôn dùng năng lực xuất sắc của mình để cân bằng chúng, mặc dù có khổ cực nhưng mỗi một việc đều được cậu thực hiện một cách tốt nhất.

Cậu cũng sẽ luôn là niềm kiêu hãnh của bất cứ người nào thích cậu.

Mà tớ, cũng sẽ từ một bạn học bình thường cậu chưa từng gặp, dần dần biến mất trong biển người, trở thành một số những quần chúng reo hò vui mừng vì cậu.

Cứ đi về phía trước đi, đừng quay lại nữa.

*

Ngày thi đại học, tiết trời vẫn oi ả vô cùng.

Cô may mắn được sắp xếp điểm thi tại trường, môn tiếng Anh trước đây cô luôn gặp khó khăn vậy mà lần này lại làm xong trước mười phút, ve sầu trên cây hương chương ngoài cửa sổ kêu râm ran không hề dừng lại một giây nào.

Cô nghĩ, bây giờ Giang Tố cũng đang làm bài sao?

Môn thi cuối cùng kết thúc, sau khi thu bài, nơi sân thể dục phát ra một tiếng hét vừa lớn vừa dài, cuối cùng cũng tự do rồi.

Lòng cô nhẹ nhõm hơn, nhưng cũng mất mát vì đã không còn quan hệ gì với anh nữa.

Có lẽ yêu thầm chính là một mệnh đề không có lời giải như thế.

Ngày hôm sau, mọi người tự tổ chức một buổi về trường, nghe nói bàn ghế ở các phòng học sẽ được thay đổi toàn diện, những bộ bàn ghế cũ của họ sẽ bị đem đi cất ở kho chứa đồ lặt vặt. Trong nhóm bạn có người vừa khóc vừa cười, bảo chuyện tốt thế này sẽ không bao giờ đến lượt họ, vừa tốt nghiệp là trường học sửa sang lại, thay đổi bàn ghế mới.

Nhưng vì thế mà họ không chút kiêng kỵ, viết vẽ lung tung lên bàn học thuộc về riêng mình. Có nữ sinh viết đầy tên người mình thích và mong ước tương lai lên bàn, cô viết tên Giang Tổ lên góc phải rồi lại lau sạch đi.

Tất cả mọi người đều thích siêu sao Giang Tổ một cách công khai, nên không ai trốn tránh, đều nhiệt tình và thẳng thắn.

Nhưng Giang Tổ mà cô thích là cậu thiếu niên năm 17 tuổi ấy, chỉ ném một chiếc áo đồng phục qua cũng đủ để cứu cô khỏi bóng ma trước mặt, vì vậy cô trân quý tình cảm ấy, không dám để lộ ra.

Cuối cùng cô phác thảo lên mặt bàn, vẽ thành một bức tranh từ cái tên anh, dùng dao khắc xuống rồi lại bôi đi bản nháp bằng bút chì.

Ngoại trừ ánh sáng và màu mực, không ai biết bí mật nóng bỏng nhất trong thanh xuân của cô.

*

Ngày 15 tháng 6, tất cả các tài khoản giải trí đều đồng loạt khởi động, chuẩn bị cho tiệc sinh nhật ngày mai của Giang Tố.

Đây là ngày 18 tuổi cuối cùng của anh.

Cô lo lắng bất an cả ngày, nhớ đến núi Hạc Khê, lại nhớ đến cùng ngày sinh nhật năm 18 tuổi của anh, cô đã quan tâm đến độ hoảng loạn thế nào. Cô tham gia thêm các nhóm ở trường, không bỏ sót bất kỳ tin tức nào về anh mới chắc chắn ngày hôm ấy, anh đua xe go-kart tốc độ cao xong đã về nhà an toàn.

Cho đến ngày thứ ba thấy anh, cô mới yên tâm hẳn.

Cô khuyên bản thân không nên tin những chuyện này nhưng lòng bàn tay cứ rỉ mồ hôi lạnh. Trong lúc mơ mơ màng màng, cô ngủ thiếp đi, khi lim dim tỉnh giấc, cô nhận được cuộc gọi của Tiền Khương.

“Cậu xem hotsearch chưa?”

“Xe của fan cuồng bám đuôi, tài xế chở Giang Tố muốn cắt đuôi nên bất cẩn khiến chiếc xe lật nhào!”

—

Lời tác giả:

Từ khi sinh ra câu chuyện này đã lên kế hoạch các chi tiết hết rồi, có ý nghĩa với câu chuyện đó, đừng hoảng nha.

Chương 13: Dốc thềm đá

Tải ebook: dtv-ebook.com

Sau khi cúp máy, cô gần như thức trắng cả đêm.

Trái tim như thể bị ai bóp chặt, nghiền nát dưới bánh xe, vỡ tan thành những mảnh hình thoi nhỏ.

Mọi người và cả những bản tin đều nói anh bị thương nặng nhất, hiện đang cấp cứu trong phòng phẫu thuật.

Công ty quản lý của anh đã kiểm soát tin tức chặt chẽ, mãi đến rạng sáng hôm sau, cô vẫn chưa thấy tin tức tiếp theo.

Năm giờ rưỡi sáng, cô ra ngoài trong trạng thái choáng váng, may mà Lý Yến Văn và Thẩm Dục không bị đánh thức.

Cứ như đang nằm mơ vậy, cô xoa mạnh mặt mình, đầu ngón tay chạm phải giọt nước đọng nơi đuôi mắt. Cô sửng sốt, tỉnh táo lại, đứng ở trạm xe buýt cầm điện thoại, chết lặng lướt tin tức.

Mọi thứ đều là thật, anh vẫn đang được cấp cứu, mà cô vẫn chẳng biết chuyện tiếp sau đó.

Những tiếng ù kéo dài trong đầu hệt như một chiếc tivi hư, không thể chiếu phim mà chỉ phát ra những tạp âm đinh tai nhức óc.

Cô lên chuyến xe buýt sớm nhất, trở thành người đầu tiên đến núi Hạc Khê ngày hôm nay. Cô mua một cây hương loại giá cao trước đó không dám mua, đi đến cửa hông của chùa cung kính vái lạy rất nhiều lần.

Từ hôm ấy cho đến rất nhiều ngày sau vẫn luôn như vậy, ngay cả cụ bà xoát vé vào cổng cũng nhận ra cô, bèn hỏi thăm: “Con gái, sao hôm nào con cũng đến sớm thế?”

Thật ra cô ghét nhất việc thức dậy sớm, nếu được ngủ thoải mái, cô sẽ ngủ đến khi mặt trời lên cao ba sào. Cô đi sớm như vậy, thậm chí một lần đi đi về về mất hai tiếng, vậy mà lúc về nhà ba mẹ vẫn chưa dậy.

Nhưng cô cúi đầu, nhẹ nhàng đáp: “Cháu không nhớ từng nghe ai nói, nén hương đầu là linh nhất.”

“Cầu nguyện cho mình à?”

Cô lắc đầu.

“Vậy là cho người thân rồi nhỉ?”

Cô im lặng một hồi, muốn nói đúng ạ nhưng lại cảm thấy không thể nào định nghĩa được danh phận, sau một hồi không nói gì, cô mới lắc lắc đầu.

“Thế chắc là người rất quan trọng, muốn thắp nén hương đầu phải dậy rất sớm, không phải ai cũng có thể làm được.” Bà cụ đưa tay chỉ về một phía: “Nếu cháu có thời gian thì qua đó đi, tháp Hạc Khê trên đó cầu nguyện linh nhất đấy, nhưng mà khó đi lắm. Hồi trước bà nghe kể có một cô gái lên đó cầu nguyện, bảo bạn trai đang làm phẫu thuật nguy hiểm nên mỗi ngày cô ấy đều đến cầu nguyện, sau đó cuộc phẫu thuật rất thành công, vốn dĩ người yêu cô ấy khó mà giữ được một bên chân, vậy mà cũng giữ lại được đó.”

Cô đứng trơ trơ như trời trồng.

Sau đó bà cụ còn nói: “Nhưng cô gái kia cũng ngốc, dùng mái tóc dài của mình để trao đổi, mái tóc dài nuôi mười mấy năm vậy mà cắt phăng.”

...

Mười phút sau, khi đi đến tháp Hạc Khê, cô mới bừng tỉnh khỏi cơn mơ màng.

Đây là một tòa tháp cao vút chạm mây, không gian bên trong rất hẹp, lối cầu thang không ở bên ngoài, thật khó tưởng tượng làm cách nào mới có thể leo lên được đỉnh tháp.

Cô rất tệ trong khoản thể dục thể thao, trong kỳ thi tuyển sinh trung học phổ thông, cô suýt thì không đạt môn thể dục, về sau trong kỳ thi đại học, cô cũng phải học bù thể dục rất nhiều ngày. Mỗi khi vận động mạnh, cô sẽ muốn rút lui, có đôi khi chỉ đi một đoạn đường mấy bước mà cô cũng cảm thấy rất mệt mỏi.

Cô chưa bao giờ leo núi, ngoại trừ lần đi tìm Giang Tố đó.

Cô thanh toán tiền vé vào cửa, cởi mũ trên đầu xuống và đặt ở bậc thang.

Ở tầng thứ nhất của tháp chỉ có một ngọn đèn rất yếu ớt.

Cầu thang vừa dốc vừa hẹp, mỗi một bậc thang cần sỏi bước rất rộng, bàn chân phải nghiêng qua. Độ cao của mỗi tầng tháp rất thấp, thành thử phải khom người đi lên, nếu đứng thẳng người đầu sẽ va vào đá.

Người ta bảo tòa tháp này đã được xây dựng từ hàng ngàn năm trước.

Trong tháp có vài tầng rất tối, mỗi khi đi được một đoạn nhỏ, cô gần như phải đứng lại một lúc để lấy can đảm tiếp tục leo, đồng thời còn phải dựa vào trục giác không chính xác để đoán khi nào mình mới lên đến đỉnh tháp và đây đang là tầng thứ mấy.

Vào buổi sáng sớm, cả tòa tháp vô cùng yên tĩnh, không ai nghĩ sẽ có khách đến nên cũng không mở đèn, chỉ có tiếng thở gấp của cô vang vọng bên trong tháp, và âm thanh từng bước từng bước chân vất vả một cách khác thường.

Cô quay đầu nhìn lại, nhìn dãy bậc thang mình đã leo, suýt thì không chịu đựng được nữa, cô nghĩ lát nữa không biết phải xuống bằng cách nào đây. Tinh thần và thể xác đều mệt mỏi và căng thẳng, nỗi sợ cô độc phóng đại ra hết các giác quan, cô cảm giác màng nhĩ như mặt trống đang bị người ta gõ liên hồi, khiến các thần kinh nơi vỏ đại não nhảy dựng lên theo.

Kỳ lạ thật đấy, rõ ràng cô là một người rất dễ từ bỏ, nhưng suy nghĩ muốn từ bỏ ấy chỉ vụt qua vài giây, cuối cùng cô vẫn cắn răng, tiếp tục leo lên.

Hơn mười phút sau, cô đạp bàn chân gần như tê liệt lao lên đỉnh tháp.

Ánh sáng ban mai rọi xuống.

Trên đỉnh tháp là một đài quan sát nho nhỏ, xung quanh là lan can chỉ cao hơn một mét, lớp sơn đỏ đã bong tróc toàn bộ, có lẽ người lên đây không nhiều nên thề ước nguyện cũng lờ mờ.

Cô nhắm chặt hai mắt, không dám nhìn xuống, run run tay viết tên anh lên chiếc thẻ rồi lại sợ hãi buộc nó ở nơi cao nhất, sau đó cô lại xuống khỏi đài quan sát hét như đang chạy trốn.

Đi lên gian nan vất vả, đi xuống càng đáng sợ hơn.

Những bậc thềm đá hình tròn tối tăm quanh co uốn lượn đi xuống, đem đến cho con người ta cảm giác lơ lửng mất thăng bằng, sợ ngã, sợ rơi xuống.

Cô đứng tại chỗ, làm công tác tư tưởng trong lòng thật lâu mới mò mẫm ngồi xuống bậc thềm đá, đưa chân dò tìm đường, đập đập hai cái xác nhận chắc chắn, cô mới nhích mông ngồi xuống bậc thềm đó, cứ như vậy lặp đi lặp lại để đi xuống dưới.

Trong quá trình ấy có lúc cô suýt bật khóc nhưng cô vội đưa tay dụi mắt, kìm nén lại, tập trung tinh thần để đi xuống. Bên tai không có một chút tạp âm nào, trên dưới trống không, không ai giúp đỡ.

Giang Thành ẩm ướt oi bức, vậy mà trong tháp lại lạnh lẽo, ngón tay cô lạnh như băng, nhưng lưng và cổ đều đổ đầy mồ hôi. Cô bắt đầu không xác định được mình đang ở đâu, khoanh khắc đặt chân ra ngoài tựa như đón lấy một luồng ánh sáng mới.

Cô đứng ở lối vào, thầm nghĩ sẽ không đến đây nữa.

Quá kinh khủng, quá hiểm trở, quá mệt mỏi, mới đi một nửa chân đã bủn rủn, lúc đi xuống còn run rẩy hơn, quãng đường còn lại mỗi một bước đi trở nên khó khăn vô cùng, dù chỉ đơn giản là đi xuống cầu thang và đi trên mặt đất bằng phẳng.

Nhưng ngày hôm sau, bầu trời buổi sớm mai xanh xanh trắng trắng và được bao quanh bởi những đám mây. Cô mở nhạc lên, đỡ đôi chân mềm nhũn bắt đầu leo cầu thang một lần nữa.

Hiện tại vẫn chưa có tin tức về tình trạng gần đây của Giang Tố.

Cô nghĩ, hẳn là anh chưa hoàn toàn bình phục rồi.

Cô đứng trên đỉnh tháp, hôm nay cơn đau ở chân rõ hơn, bủn rủn cực kỳ, giống như bị yêu cầu chạy một ngàn mét mà không được báo trước vậy. Cơn đau ngày hôm qua có tác dụng chậm nên vẫn chưa biến mất, hôm nay cô lại chịu đau thêm một lần nữa. Cô vừa xoa căng chân mỏi nhừ của mình, nén cơn đau nhức kia, vừa đứng ở đỉnh tháp nghe hết bài “Rung động”.

Giọng hát của ca sĩ nữ rất dịu dàng, Giang Tổ không biết, thời điểm cô còn làm việc ở tiệm băng đĩa, đầu giờ chiều nọ khi anh bước vào, cô đã lặng lẽ di chuyển chuốt chọn bài hát, đuổi theo nhịp bước anh để khúc nhạc dạo của bài hát này phát ra.

Trái tim đập nhanh như nhịp trống, anh cũng không hề biết chỉ một chi tiết như vậy đã đủ để cô vui vẻ lâu thật là lâu.

Vào ngày thứ năm leo lên ngọn tháp này, cô đã thấy tin tức trong nhóm lớp, họ bảo Giang Tổ vẫn chưa tỉnh, nói nếu mấy ngày nữa vẫn hôn mê như thế thì có lẽ sẽ khó mà tỉnh lại nữa.

Cô mơ màng ngồi trên bậc thềm đá, không biết nên khẩn cầu ai.

Thậm chí cô cũng không biết nên cầu nguyện ai để đổi lấy việc anh sẽ tỉnh lại.

Cô đã buộc năm chiếc thẻ ước nguyện màu đỏ trên đỉnh tháp rồi, cô gần như suy sụp tinh thần mà cầu nguyện.

Xin hãy tỉnh lại nhanh một chút.

Nhanh hơn một chút.

Cậu vẫn còn cả cuộc đời rạng rỡ, nhiệt huyết và hăng hái như vậy mà.

Mặc dù không thể sánh vai bên cậu nhưng ít nhất tớ có thể ngắm nhìn cậu từ xa.

Thiếu nữ chắp hai tay, gục đầu xuống đầu gối, ngón tay siết chặt.

Bên trong tháp thờ rất nhiều tượng Phật nhưng cô không có lòng tham gì, cô chỉ có một tâm nguyện đó thôi.

Cô chỉ cầu cho người mình thích, mong anh sẽ bình an, mãi nguyện cả đời.

—

Lời tác giả:

Nguyên hình của tòa tháp này là tháp của chùa Bảo Thông, cực kỳ khó leo, có mở đèn cũng tối om, người rất đông, cầu thang vừa dốc vừa chật hẹp. Nếu không phải muốn tìm linh cảm cho câu chuyện này chắc tôi sẽ không leo đến đỉnh tháp đâu, xuống đến nơi rồi chân còn bủn rủn mấy ngày liền.

Chương 14: Ước nguyện thành kính

Tải ebook: dtv-ebook.com

Đã sáu ngày trôi qua kể từ khi Giang Tố vào bệnh viện, cô gần như đã theo dõi tất cả các tài khoản liên quan đến anh, tài khoản chính thức của công ty, tài khoản cá nhân của các nhân viên, thậm chí là cả các fans hâm mộ hoạt động sôi nổi trên topic của anh, chỉ sợ bỏ lỡ bất kỳ tin tức nào có liên quan đến anh.

Khi chuyện này xảy ra, trên xe có tổng cộng bốn người, anh là người bị thương nặng nhất, những người khác đã được chuyển ra khỏi phòng ICU, người bị thương nhẹ nhất tạm thời đã qua cơn nguy kịch.

Nghe nói fan cuồng bám đuôi kia hiện tại vẫn chưa rõ sống chết thế nào.

Cô ở quá xa anh, ngay cả những tin tức này cũng phải tự mình gom góp, nghe mà chẳng biết thật hay giả, chỉ có tin tức chắc chắn nhất là anh vẫn chưa tỉnh lại.

Nhiệt độ ở Giang Thành đã vượt ngưỡng 40 độ.

Cả thành phố oi bức cứ như một cái lò ng hấp, cô chỉ như một hạt bụi lọt vào trong đó, biết rõ kết cục nhưng vẫn phản kháng.

Vào rạng sáng hôm ấy, cô biết tin tháp Hạc Khê tạm thời đóng cửa.

Khi hỏi nguyên nhân, bà cụ quét sân nói một cái đình nhỏ ở sân sau cần tu sửa, các ván gỗ tháo bỏ không có chỗ để nên chất hết ở cửa vào tháp, mà dù sao cũng không có mấy ai đến đó.

Cô cảm nhận được những sợi tóc ẩm ướt dán sát vào má, một cảm giác khó chịu không thể rũ bỏ dâng trào, cô vội vã hỏi: “Vì mấy tấm ván gỗ đó

nên mới đóng cửa ạ?”

“Đúng vậy.” Bà cụ nói: “Trừ khi di dời mấy tấm ván ấy ra khỏi cửa, nếu không sẽ không vào trong được. Mà tháp cao quá, cũng không ai muốn lên đỉnh tháp làm gì.”

Cô cụmắt đáp lời.

Sức lực cô không mạnh, bình thường mang balo đi học cũng ngại nặng nhọc, vậy mà giờ đây cô lại không e ngại điều gì, cắn răng đỡ những tấm ván lớn chặn cửa vào tháp lên rồi kéo đi, vốn dĩ cô định dựng nó đứng thẳng một bên nhưng vì không đủ sức nên khiến tấm ván ngã xuống cái rầm.

Cô đang định kéo đi, lại nghe bà cụ nói: “Cứ để ở đó đi cháu, con đường mòn kia vốn chẳng có ai đi đâu.”

Cô di dời ván suốt hai tiếng đồng hồ, lưng ướt đầm mồ hôi, Lý Yến Văn gọi điện thoại hỏi sao cô không ở nhà, cô thầm nói toang rồi, sau một hồi im lặng, cô nói sự thật, bảo mình đến tháp Hạc Khê muốn cầu nguyện điểm số.

Lý Yến Văn không nói gì, chỉ dặn dò cầu nguyện xong phải mau chóng về nhà để còn ăn sáng.

Cô đáp tiếng vâng, sau đó cúp máy.

Có lẽ Lý Yến Văn cũng cảm thấy ngoại trừ việc học tập ra, cô cũng không có điều gì để cầu nguyện.

Di dời ván gỗ xong, tay cô bị ma sát hơi sưng đỏ. Tuy mặt cô rất bình thường nhưng rất nhiều người đã khen bàn tay cô trắng nõn đẹp đẽ, kể cả khi học vẽ, cô cũng chăm sóc nó rất nghiêm túc. Cô học theo người ta mua

kem dưỡng tay đắt tiền, bôi một lớp dày lên bàn tay rồi đeo găng tay nylon vào, đây là cách đắp mặt nạ tay tiện lợi nhất.

Nhưng giờ phút này, đôi bàn tay dù có ngâm trong nước đá vào mùa đông cũng không hề bị nứt nẻ lại bị những tấm ván kia ma sát tạo ra các vết xước và vết ửng đỏ, thậm chí còn có vài chỗ rỉ máu, nhưng cô không hề cảm thấy đau.

Sau khi mở được cửa, cô bắt đầu leo lên đỉnh tháp.

Cô nghĩ, Giang Tố vẫn chưa tỉnh, có phải vì cô cầu nguyện chưa đủ thành kính không. Sau đó cô sức nhớ đã từng nghe ai nói, dùng một ít thứ đặt cược để trao đổi sẽ giúp lời cầu nguyện linh ứng hơn.

Cô ngửa đầu nhìn tòa tháp cao vút tựa như không thấy được điểm cuối, khó khăn và khổ cực vô cùng, mỗi lần đi vào đó, cô đều nghĩ không cần phải đến đây nữa.

Nhưng tại nơi xa ngút chẳng có chút dấu vết của con người này, cô đã cầu nguyện với thần Phật rằng, nếu Giang Tố tỉnh lại, từ nay cho đến bốn năm sau, 1500 ngày, trước khi tốt nghiệp đại học, mỗi ngày cô sẽ đến đây sửa sang, thờ phụng, quét dọn mỗi một bậc thang ở đây xem như tạ ơn thần Phật.

Cô sẽ thả nhang khói đầy đủ ở tầng cao nhất, sẽ đến mỗi ngày.

Dù rằng cô rất sợ tối, rất nhát gan, lại ghét vận động nhưng chỉ cần anh tỉnh lại, cô sẽ vượt qua tất cả nỗi sợ này.

Cầu nguyện xong, cô tiếp tục cẩn thận leo lên.

Lúc xuống dưới, cô chợt nghe thấy tiếng còi xe, hình như bấm còi rất nhiều lần, cô tưởng mấy tấm ván mình để chặn đường người khác nên vội

vội vàng vàng đi xuống nhưng khi này, xung quanh lại tĩnh lặng như tờ, ngay cả bóng xe cũng không có.

Cô nghĩ thầm có lẽ mình nghe nhầm, lúc này, cơn đau ở những vết thương tưởng chừng đã tê dại trên đầu ngón tay bắt đầu lan ra, giống như bị kim châm vậy. Cô dùng nước để rửa sạch vết thương, hướng ra ánh sáng nhờ hết gai trên tay, không tìm được xuýt xoa mãi.

Cô lại nghĩ có lẽ chuyện này thật sự có kỳ tích.

Có phải thần hộ mệnh thật sự nghe thấy tâm nguyện của cô không, cùng ngày ấy sau khi về nhà, cô biết được một số tin tức mới. Họ bảo ở bệnh viện nơi Giang Tổ đang điều trị có một bác sĩ phẫu thuật mới đến vô cùng giỏi, anh đã có hy vọng.

Cô ngồi trơ ra đó suốt cả đêm như thể đang canh gác, trong các nhóm ở trường, hầu hết mọi người cũng đang quan tâm đến anh.

Chẳng mấy chốc đã có người gửi một video vào nhóm.

Có lẽ là đang bận đi thăm Giang Tổ nên chỉ kịp gửi một video báo bình an cho mọi người.

Trong video, nam sinh đó hỏi Bốc Duệ Thành: “Thế nào rồi, chắc chắn chưa?”

“Chắc chắn, có thể báo cho mọi người biết rồi! Cũng vất vả cho mọi người đã lo lắng bấy lâu nay. Haiz, may mắn, thật sự quá may mắn, cậu biết không, thật ra người giáo sư này không thích bệnh viện trung ương, lần này về nước tuy có người mời đến nhưng chỉ đồng ý ngoài mặt, vốn dĩ không định đến.”

“Nhưng hình như một con đường mòn họ đi bị chặn, cũng hết cách, đành phải đi đường lớn, vừa khéo ngang qua bệnh viện nên đi vào chào hỏi

một tiếng. Thấy tình hình của Giang Tổ, ông ấy cân nhắc một hồi rồi nhận ngay. Cậu nói xem Bồ Tát nhà ai mà tốt thế, khi không lại chặn con đường kia? Nếu con đường kia không bị chặn thì chiều hôm nay, giáo sư ấy đã phải lên máy bay. Tôi thật sự muốn thắp một cây hương lớn, đúng là phúc cả đời của Giang Tổ, tốt thật.”

Xem đến đây, cô thở phào nhẹ nhõm, những chuyện khác không nghe lọt thêm nữa. Từ giọng nói có phần nhẹ nhàng của Bốc Duệ Thành, cô đoán cuộc phẫu thuật lần này hẳn là rất thành công.

Thời gian sau đó đã có thể chờ anh có chuyển biến tốt hơn đúng không? Dù sao đây cũng là một khởi đầu tốt.

Lát sau, trong video phát ra vài tiếng reo hò. Sau âm thanh náo nhiệt ấy, Bốc Duệ Thành lao thẳng lên cầu thang, kêu lớn: “Chắc chứ? Giang Tổ tỉnh rồi sao?!”

Video đến đây thì kết thúc.

—

Lời tác giả:

Hai chương nữa, ngày mai phần vườn trường sẽ kết thúc.

Chương 15: Ghế 6 hàng 7

Tải ebook: dtv-ebook.com

Sau video kia, một tin tức tốt tiếp theo được đưa ra.

Anh đã tỉnh lại, sức khỏe bắt đầu hồi phục, công ty báo bình an với mọi người, càng lúc càng có nhiều tin tức mới hơn. Cánh truyền thông đưa tin cuộc phẫu thuật của anh diễn ra rất thành công, may mắn trên mặt không có vết thương. Ngày anh được xuất viện, có phóng viên chụp được một tấm ảnh rất mờ, thiếu niên đội mũ lưỡi trai đen, trùm thêm mũ của áo chống nắng, chỉ để lộ ra gò má gầy gò.

Vụ tai nạn lần ấy hết như một quá trình niết bàn của anh, khí chất của thiếu niên không hề mất hết đi nhưng trông anh có thêm phần mạnh mẽ và lạnh nhạt. Anh gầy đi nhiều lắm nhưng ánh mắt trầm hơn cả mặt hồ.

Từ đó về sau, anh luôn ở nhà chuyên tâm bồi dưỡng sức khỏe, chuẩn bị cho roadshow tuyên truyền “Thiếu niên Du”.

Đạo diễn hứa hẹn với mọi người rằng trong ngày công chiếu phim, nhất định sẽ trả lại mọi người một Giang Tổ tuyệt đẹp như trong phim.

Về phần fan cuồng gây nên vụ tai nạn lần này, công ty quyết định hành động, truy cứu trách nhiệm đến cùng.

Mỗi ngày cô đều leo lên đỉnh tòa tháp Hạc Khê, thực hiện những gì mình đã hứa ban đầu để đổi lấy lời cầu nguyện linh ứng. Cô mua loại bóng đèn dễ lắp đặt trên mạng, quét dọn đài thờ Phật, mỗi ngày đều ngồi ở nơi cao nhất trong tòa tháp thờ hồng hộc, tìm kiếm tin tức mới nhất của anh.

Cô nghĩ, bốn năm là một con số rất rất dài.

Có lẽ trong số mệnh anh có quý nhân, hoặc có lẽ tâm nguyện của cô đã đả động tấm lòng của một vị thần nào đó. Tóm lại chỉ cần anh tỉnh lại, cô nói được sẽ làm được, bốn năm không ngày nào ngủ thẳng giấc, ngày ngày đều đến đây quét dọn sạch sẽ. Cô tự nhận mình không phải là người quá cao thượng nhưng cô sợ nhờ đâu mình dừng một ngày, ước nguyện kia lại không linh nữa.

Đầu tháng tám, Giang Tố lộ diện lần đầu, đồng thời là tấm ảnh chụp lên của truyền thông. Lúc này đây giá trị con người anh đã rất cao nhưng anh vẫn ngồi trong tiệm lẩu gần trường trung học trực thuộc với Bốc Duệ Thành, tay cầm chai nước ngọt, cười vui tươi thoải mái.

Cô leo ba tầng cầu thang, mồ hôi theo cằm nhỏ xuống màn hình. Nhìn tấm ảnh này hồi lâu, cô thấy vui mừng vì vụ tai nạn ấy không hề thay đổi bản chất của anh, khiến anh buồn bực không vui, anh vẫn là cậu thiếu niên tỏa sáng đó.

Cô lau mồ hôi, cũng cười theo, rồi cắn răng tiếp tục đi về phía trước.

Có lẽ mọi chuyện luôn có tốt có xấu, mệt đúng là mệt thật nhưng cô phát hiện, sau hai tháng leo tháp Hạc Khê, cô đã gầy đi tám cân.

Hồi học lớp 12, cô cảm thấy mình hơi béo lên nên đã len lén nhịn ăn, buổi tối chỉ uống một chai sữa chua hoặc chỉ ăn một quả táo. Khoảng thời gian ấy cảm xúc không ổn định, thấy bạn học bưng đồ ăn thơm phức vào, cô cảm thấy khó chịu lắm.

Ngày 15 tháng 8, bộ phim “Thiếu niên Du” do Giang Tố đóng chính chính thức mở bán vé.

Hai tuần nữa là cô bắt đầu khai giảng tại trường đại học, cô vẫn chọn ở lại Giang Thành, thuận lợi được tuyển vào khoa tranh sơn dầu nổi tiếng của học viện mỹ thuật Giang Thành.

Năm ấy, nhờ “Tuổi thanh xuân” mở đầu cho thị trường phim tình cảm thanh xuân, vì vậy khi “thiếu niên Du” ra mắt đã nhận được sự săn đón từ khán giả. Cô không giành được vé của suất chiếu sớm mà chỉ là một trong số những suất chiếu sau đó. Danh tiếng của bộ phim ngày càng tốt hơn, mọi người hình dung vai diễn Chu Du của anh là mối tình đầu của nhân gian, có lẽ sẽ không một cô gái nào không thích một chàng trai như vậy ở tuổi 17.

Lượng fan hâm mộ theo dõi tài khoản Weibo của anh ngày càng nhiều, lần đầu tiên cô cảm nhận trực quan được cái gì gọi là bùng nổ lưu lượng, chỉ một tuần ngắn ngủi mà số liệu của anh bắt đầu có sự tăng vọt mạnh mẽ.

Địa điểm cuối cùng của roadshow là Giang Thành.

Cô thức dậy rất sớm, lúc đến rạp chiếu phim sớm hơn giờ làm việc của nhân viên, thậm chí xung quanh cô chưa hề có một ai.

Trái tim cô đập loạn nhịp, sau khi nhập số và tên phim, máy tự động in vé.

Cô nhặt lên, cup mắt xác nhận lại.

“Thiếu niên Du”, ghế 6 hàng 7.

— Là chỗ ngồi của anh ở trường.

Chương 16: Đồng hồ cát thời gian

Tải ebook: dtv-ebook.com

Rạp chiếu phim thông báo với mọi người thời gian mở cửa là tám giờ, nhưng bảy giờ đã có rất nhiều fan hâm mộ đến, lũ lượt kéo vào, vé đã bán hết sạch ngay sau đó.

May mà cô đến sớm một tiếng, trên vé viết 11 giờ sẽ vào rạp.

Thời gian còn lại rảnh rỗi, vì vậy cô xuống lầu đi dạo trung tâm thương mại.

Bình thường cô hay mua quần áo ở một con phố khác, đa số các bộ quần áo trong trung tâm thương mại đều có giá khởi điểm từ một ngàn tệ. Lý Yến Văn chỉ đưa cô đến đây mua đồ trong lễ trưởng thành mà thôi.

Xuống tầng ba, cô đứng trước tủ kính của một thương hiệu chốc lát, bên trong trưng bày rất nhiều đôi giày cao gót đẹp, những mảnh kim cương nhỏ được khảm từ mặt vát cho đến vị trí trung tâm của quai giày, dưới ánh đèn sáng ngời của trung tâm thương mại, trông nó đẹp như cổ tích vậy.

Có lẽ sẽ không cô gái nào mà lại không rung động trước một đôi giày như vậy.

Cô vẫn nhớ như in, mấy tháng trước, trong ngày lễ trưởng thành của mình, cô cũng kìm lòng chẳngặng ngắm nhìn đôi giày này một lúc. Lý Yến Văn nhìn theo, sau đó kinh ngạc kêu lên: “Đắt quá.”

Cô chỉ nhìn thấy chiếc nơ bướm rủ xuống dịu dàng, nhưng thứ mẹ thấy là con số năm mở đầu, sau đó là ba con số không.

Điều này bình thường thôi, gia cảnh của cô không đủ điều kiện cho phép cô mua một đôi giày giá 5000 tệ, nên cô nhanh chóng thôi nhìn, cúi đầu, không nói mình thích nó.

Không ai có lỗi cả, cô biết.

Cô ăn một ít đồ ăn nhẹ ở tầng hầm một cửa trung tâm thương mại, sắp đến giờ xem phim, tim cô bỗng chốc lại đập nhanh dữ dội, mong ngóng được vào rạp.

Buổi chiếu phim hôm nay, Giang Tố sẽ đến.

Giang Thành là địa điểm cuối cùng trong chuyến roadshow của anh, đây là thành phố của anh, cũng là nơi kết thúc tác phẩm đầu tay của anh.

Vị trí ngồi của cô ở hàng thứ 7, lúc vào rạp rồi mới phát hiện mình tính toán sai. Khi mua vé, tính anh hùng và chủ nghĩa lãng mạn chiếm lĩnh đầu óc nên cô không nhận ra vị trí này sẽ cách anh rất xa.

Cảm giác mất mát ngăn ngại qua đi, cô lại nghĩ, dù ngồi gần anh một chút thì có thể làm được gì chứ. Hồi ở trường học, cách anh không chỉ một khoảng nhỏ thế này chẳng phải cũng qua rồi đấy thôi, nhưng sau đó thì sao chứ.

Hàng đầu tiên và hàng thứ hai là các phóng viên truyền thông và một số diễn viên. Chẳng mấy chốc, ánh đèn trong rạp thay đổi. Dường như có sự báo trước từ nơi nào đó, cô nghe thấy tiếng hít thở sâu và âm thanh bàn tán xì xào vang vọng khắp rạp chiếu phim, ngay giây tiếp theo, Giang Tố bước ra từ ngã rẽ —

Chỉ một tích tắc, âm thanh dấy lên như một đợt sóng.

Anh ở quá xa, không thể thấy rõ mặt, phút chốc chỉ cảm thấy những tiếng hét chói tai này đáng giá biết bao. Cuối cùng cô cũng hiểu tại sao

nhiều cánh truyền thông lại gọi anh là ngôi sao trời chọn, dù đứng ngoài vùng sáng trung tâm, anh vẫn cao gầy và nổi bật bắt mắt. Cuộc phẫu thuật kia khiến anh không cởi khẩu mũ lưỡi trai đen trong một thời gian ngắn nhưng đã khiến khí chất của anh thêm phần thần bí và lạnh lùng xa cách. Một cái bóng sâu từ đôi mắt đen láy đổ dọc xuống theo sống mũi cao thẳng, yểu hờ nơi cổ gồ lên sắc sảo, tạo nên một vòng tròn nhỏ sáng loáng.

Đây là một năm trọng đại của anh, đậu vào học viện điện ảnh danh giá với điểm số cao nhất toàn trường, điểm thi nghệ thuật và điểm thi đại học đều cao ngất ngưỡng, được người người chú ý, con đường tương lai bằng phẳng.

Lúc bước vào rạp, hình như anh đã liếc mắt nhìn về phía cô và dừng lại chốc lát, tim cô đập hẫng một nhịp — hôm nay cô mặc đồng phục của trường trung học trực thuộc.

Nhưng ngay giây tiếp theo, vô số các cô gái xung quanh và trước mặt đứng dậy, giờ phút đó cô mới biết tất cả mọi người đều mặc đồng phục học sinh trắng xanh.

— Đây là đồng phục của trường anh học trong bộ phim.

Nhưng những bộ đồng phục ấy nhìn từ xa thật sự là giống y đúc đồng phục của trường trung học trực thuộc.

Một lần nữa, cô không cần tốn nhiều sức đã chìm ngập trong biển người.

Hình như vẫn luôn như vậy, bất kể là cố gắng thế nào, bất kể nghĩ ra cách thức gì, cô vẫn bình thường như vậy, vẫn nhạt nhòa như vậy.

Các cô gái hưng phấn hét lớn, đứng tại chỗ vẫy tay thật cao, mà cô chỉ ngồi im lặng tại chỗ, không đứng dậy.

Cuối cùng khi MC đi ra giữ trật tự, các cô gái mới lần lượt ngồi xuống, nam chính và nữ chính chia ra đọc lời chào mừng, trình bày cốt truyện và trả lời câu hỏi.

Giờ phút này, cô phát hiện người nữ chính kia đang mang đôi giày cao gót đặt trong tủ kính mà cô đã dừng bước thật lâu nhưng không cách nào mua được.

Khoảng cách xa quá, cô không thể xác nhận được có cùng một mẫu không nhưng hình như đôi giày của nữ chính còn đẹp hơn cả, dù không cùng mẫu thì hẳn cũng là một thương hiệu tốt và đắt hơn, cô nghĩ thế.

Trái tim như chìm đắm vào trong nước biển, giờ đây cô đã biến thành một khúc gỗ trôi nổi, bị nước từ tứ phương tám hướng dội vào, chèn ép trái tim cô kịch liệt, khiến người ta khó mà hít thở.

Anh đang nghe một người đi trước cùng đoàn phim phát biểu, dáng đứng thoải mái, thảnh thơi anh gật đầu, trong rạp phim hơn 200 khán giả này, hơn phân nửa đều đến đây vì anh.

Cởi bỏ bộ đồng phục học sinh, anh đã không còn là cậu thiếu niên mà cô vừa quay đầu đã có thể thấy bên ô cửa sổ.

Cô sẽ dễ dàng nhìn thấy anh hơn.

Trên màn hình, trên poster, trên các màn hình led ở trung tâm thương mại, trên hình nền điện thoại của tất cả mọi người, hình đại diện, phong nền.

Nhưng cô cũng sẽ khó nhìn thấy anh hơn.

Cấp ba, đại học, con đường toàn đồ ăn ngon, anh không còn là một bạn học chỉ cần thân một chút đã hẹn được anh ra ngoài chỉ với một cuộc gọi, cũng không còn là một bạn học cũ làm việc cố định tại một sở luật pháp hay

một bệnh viện, chỉ cần đẩy cánh cửa kính văn phòng anh ra, là đã có thể thấy và chạm gần trong gang tấc.

Suy nghĩ ấy thật sự khiến con người ta tuyệt vọng vào giây phút này.

Cô nhắm mắt lại.

Màn che trong rạp được kéo ra, cô mãi không thể nhập tâm vào bộ phim nhưng anh thật sự là một diễn viên giỏi trời sinh. Từ khoảnh khắc anh xuất hiện, cảm xúc cô bắt đầu bị cuốn theo, bị anh kéo vào câu chuyện thuộc về riêng anh.

Trong phim, những nhành cây hương chương tốt tươi, tiếng ve kêu râm ran, đình tai nhức óc. Nữ chính xinh đẹp và lạnh lợi, trải qua đủ các chuyện vớ vẩn và làm quen với những người bạn khác. Trong đêm hè, họ cùng nâng ly, ước mơ được đi vòng quanh thế giới. Nam chính vốn luôn muốn chết, bị ép buộc vào căn cứ nhỏ của họ, khi những chiếc lá xao động, trái tim thiếu nữ đã rung động.

Hai người sóng vai ngồi trên sân thượng, nữ chính có khuôn mặt xinh đẹp tinh xảo. Cô ấy quay đầu cười nói, thanh xuân của mọi người đều rạng ngời, chẳng lẽ không phải sao?

Lời thoại của bộ phim đã đánh cô trở về nguyên hình.

Cô muốn nói không phải, không phải đâu.

Thanh xuân của cô nhạt nhòa và vô vị, xóa xóa viết viết, sửa đi sửa lại, nếu cuối cùng buộc phải dùng một câu gì đó xem như hồi kết, nghĩ tới nghĩ lui chỉ còn tám chữ.

Tổ hồi tòng chi, đạo trở thư trường.

Tên của người cô thích được lấy từ câu thơ này.

Giang Tổ, Giang Tổ.

Đây là người cô thầm mến, anh sẽ không bao giờ biết bản thân mình đã từng chiếm đóng trọn vẹn cả thanh xuân của một người. Anh nhiệt huyết và rạng ngời như vậy, ngay cả việc thích anh cũng trở thành một niềm kiêu hãnh.

Nhưng anh ở xa quá, hình như cô có chạy nhanh hơn đi chẳng nữa cũng khó mà đuổi kịp bước chân anh.

Bộ phim vẫn đang được chiếu, cuối cùng nữ chính lấy hết can đảm để tỏ tình, nhưng trời xui đất khiến thế nào nam chính lại nhận nhầm tín hiệu, số phận trêu đùa đẩy hai người họ ra xa nhau, cho đến khi hai người biến mất hoàn toàn.

Lần cuối cùng gặp lại là ở hôn lễ của nhau, cùng một ngày, cùng một khách sạn, cùng một tầng. Cô ấy đã nói về nút thắt bấy lâu nay trong lòng, giờ đây mới hiểu tất cả là do lòng tự trọng thuở thiếu thời, là lỗi lầm vì đôi bên không ai chịu cúi đầu.

Năm ấy, các đạo diễn đều lựa chọn đề tài phim về phá thai, sinh non, ngoại tình, chỉ có bộ phim này viết về một thuở thanh xuân long trọng và trong sáng, vô cùng trân quý, vô cùng rạng ngời.

Mặc dù họ bỏ lỡ nhau nhưng cuối cùng vẫn quên được nhau.

Mùi cô cay cay.

Cuối cùng không biết qua bao lâu, dường như dài đằng đẳng nhưng cũng rất ngắn ngủi, cô như được ngắm nhìn lại khoảng thời gian còn là học sinh của mình, khi bản thân trải qua thời kỳ ấy cảm thấy thật sự khó khăn nhưng giờ đây nhìn lại, đồng hồ cát thời gian đã chảy hết.

Bộ phim kết thúc, tiếng nhạc vang lên.

Một dòng chữ cuối cùng xuất hiện trên màn sân khấu đen nhánh.

— Gửi tặng cho thanh xuân của chúng ta.

Cô yên lặng ngồi trong rạp chiếu phim, nhắm đôi mắt chưa xốt lại.

Thanh xuân đẹp dễ, gọn gàng, thoải mái và cởi mở tựa như tỏa sáng kia không phải là thanh xuân của cô.

Thanh xuân của cô là tóc mái bết mồ hôi vì cái nóng của mùa hè, là mái tóc dài phải buộc cao lên dưới sự mắng mỏ của giáo viên, là bộ đồng phục trắng rộng lớn bình thường, là con đường mòn trong rừng mà cô luôn cúi đầu đi qua.

Là chiếc áo sơ mi luôn có giá 9 tệ 15 hào, là những câu hình học nan giải ở cuối mỗi đề, là khí hậu cận nhiệt đới gió mùa và các dòng hải lưu, là cục gôm không bao giờ dùng hết và nét chữ thích anh viết đi viết lại rồi xóa mất.

Là tình đơn phương vô vọng dài đằng đẳng, là bóng lưng không cách nào đuổi kịp, là len lén nhìn anh rồi rời mắt đi, là tâm sự thiếu nữ rồi ren, lặng thầm, nhỏ bé, rườm rà và không được hồi âm.

Là bất kể thế nào cũng không đủ can đảm nói ra câu “tớ thích cậu”.

Anh tỏa sáng như vậy, mà cô chỉ là một hạt bụi nhỏ bình thường mỗi khi ánh sáng rọi xuống. Trong biển người mênh mông, dù anh có nhìn về phía họ — Thậm chí cô không cần cúi đầu cũng sẽ chìm ngập trong biển người ấy.

Cô không muốn tự ti, nhưng thích một người như thế, sao lại không tự ti được.

Nhiều người đến đây vì anh thế đấy, dù cô từng may mắn trở thành bạn học chung trường với anh, cách anh chỉ một dãy hành lang, khoảnh khắc gần gũi nhất, có lẽ chỉ cần đưa tay đã có thể bắt được vạt áo anh.

Nhưng như vậy thì làm sao chứ.

Từ đầu đến cuối, thanh xuân của họ không thể nào chồng lên nhau, những nỗ lực muốn đến gần cuối cùng sẽ biến thành bọt nước, chỉ bằng từ đầu đến cuối, không nên tham lam, chỉ cần nhìn ngắm từ xa.

Cô tự nhủ, Thẩm Thính Hạ, nên kết thúc rồi.

Sẽ luôn có một người tỏa sáng lấp lánh như nữ chính, có thể xưng đôi bên anh trong cuộc đời rực rỡ của anh.

Cô không muốn làm một người không biết tự lượng sức mình, cũng không cần tạo thêm cho mình những ảo tưởng dư thừa, chấm dứt tại đây đi, cô nghĩ.

Bộ phim kết thúc, các nhân vật chính lại bước lên sân khấu lần nữa.

Cô chậm chạp nhưng có lúc cô lại vượt qua sự cố chấp của một người bình thường, cô đứng dậy, đi về phía cửa ra.

Trên sân khấu sáng ngời, sẽ không ai phát hiện cô rời đi trước cả.

Đến lượt Giang Tổ phát biểu, nghe thấy giọng nói quen thuộc, cô vẫn không có triển vọng gì mà dừng bước, xoay người nhìn về phía anh.

Thiếu niên đứng giữa những hạt bụi lơ lửng, ánh đèn sân khấu rơi đến, anh tựa như đang tỏa sáng.

Luôn có một người, bạn càng đến gần sẽ càng cảm nhận được sức nóng không thể chạm vào.

Ở lối ra, mặc dù khó tin nhưng nhân viên rạp phim vẫn ân cần hỏi: “Quý khách muốn rời rạp ạ?”

Cô bỗng hoàn hồn lại, lòng hạ quyết tâm, dường như là một sự kiên định từ ngoại lực.

Im lặng chốc lát, cô gật nhẹ đầu.

“Ừm.”

Cánh cửa chậm rãi được mở ra một khe nhỏ, cô nghiêng người đi ra, như thể cuối cùng cũng được hít thở.

Cô đi ra bên ngoài rạp chiếu phim, giữa tháng tám rồi nhưng Giang Thành vẫn nóng bức vô cùng, dường như đây là thời gian khó vượt qua nhất tại thành phố này. Khi đi con đường đối diện, cô mới bừng tỉnh khỏi cơn mơ màng và quay đầu lại.

Phía đối diện là các tòa cao ốc mọc lên như nấm, tấm poster roadshow của Giang Tố được dán ở vị trí dễ thấy nhất. Nhiều người không giành được vé nên chen chúc đứng bên ngoài che dù, chỉ mong rằng lúc anh về, họ sẽ may mắn nhìn thấy anh.

Đối với anh mà nói, cô chỉ là một người bình thường nhất trong chúng sinh mà thôi.

Nhưng đối với cô, anh là tất cả những tia sáng lấp lánh trong cuộc đời căn cỗi của cô.

Nói tạm biệt ở nơi này nhé. Cô nghĩ.

Cậu sẽ có một cuộc đời tốt hơn, tươi đẹp hơn, mà tớ không thể cũng không cách nào tham gia vào được.

Có lẽ chàng trai bạn thích năm 17 tuổi là sự bỏ lỡ.

Hành trình roadshow tuyên bố đã kết thúc, màn hình LED lớn bỗng tắt vụt đèn, trong khoảnh khắc dài đằng đẵng ấy, dòng xe cộ chạy qua chạy lại, giữa những hình ảnh trùng trùng điệp điệp ấy, hình như cô người được hương cây cỏ trên chiếc áo khoác mà ngày đầu tiên anh đã ném đến.

Khi mở mắt ra, trên đường trống không.

Cứ như một giấc mơ vậy.

Cô vo tờ khăn giấy nắm chặt trong tay từ khi biết sẽ được gặp anh, giờ phút này đã ướt đầm mồ hôi thành một cục, ném vào thùng rác bên cạnh rồi xoay người.

Giống như một buổi chiều bình thường mà khác biệt, cô lên chuyến tàu điện ngầm số một để về nhà. Thời khắc nắm chặt tay vịn, tàu điện ngầm bỗng nhiên xuyên qua tầng tầng lớp lớp bóng tối và bay lên trời, cô quan sát dòng xe nhộn nhịp dưới chân, đoán một chiếc xe đi ngược hướng mình trong số đó có phải là anh không.

Đoạn đường sắt trên cao không quá dài, ánh sáng chớp mắt lại vụt tắt, bóng tối lại quay trở về trước mặt hết như bộ phim đã kết thúc, sau một thời gian dao động dài, cuối cùng đã tàn cuộc.

Hốc mắt cô ươn ướt, bên tai là giọng hát dịu dàng của ca sĩ nữ, nỗi u sầu và nhẹ nhõm khó tả bóp nghẹt trái tim cô.

Tiếc nuôi

Điệp khúc ngăn ngủi

Trái tim vẫn còn ấm nóng

Cũng nên kết thúc ở đây rồi

Thanh xuân và thời kỳ thiếu nữ trẻ trung, u ám, nhạt nhòa và nhàm chán, vì sự tồn tại của anh mà sáng lên phút chốc và cũng tại khoảnh khắc từ biệt anh ở đây — Đã hoàn toàn buông màn che.

__ Kết thúc quyển một __

Lời tác giả:

Ngày đó tôi đọc được một câu rất thích hợp với chương kết thúc của quyển một này.

“Người trong thanh xuân khốn khổ của tôi, từ đầu đến cuối không quay đầu nhìn tôi lấy một cái.”

Bài hát trong truyện là “Tình ca” của Lương Tĩnh Như

Chương 17: Hồi ức mùa hạ

Tải ebook: dtv-ebook.com

Năm 2016 tựa như bị chia cắt thành hai đoạn.

Một đoạn ở lại trường trung học trực thuộc nằm trên con đường Diêu Tinh, một đoạn vượt qua tiến đến học viện mỹ thuật Giang Thành nằm ở đại lộ Bắc Giang.

Năm ấy, bài hát “Ký ức sao thủy” được phát hành, không ai biết chỉ vài năm sau nó sẽ trở nên phổ biến từ các con phố lớn đến những ngõ hẻm nhỏ. Năm đó vì đi đi về về ở tháp Hạc Khê thường xuyên nên cô giảm 15 cân, cộng thêm mưa dầm thấm lâu trong môi trường học viện mỹ thuật, cô bắt đầu can đảm thử các phong cách ăn mặc khác.

Có lúc sẽ thất bại nhưng dần dần tìm được phong cách mình thích.

Năm 2017, cô thử cắt tóc ngắn, trước sự dằn dò của thợ cắt tóc, cô mua một chiếc máy uốn để xử lý tóc mỗi ngày. Không phải hôm nào cũng sẽ xinh đẹp, thi thoảng tóc uốn bị bẻ ra ngoài, nhưng sau khi thành thạo, cô đã biết cách uốn tóc.

Một lần nọ khi đang uốn tóc, cô bị phỏng, đau suốt ba ngày.

Năm ấy, lần đầu tiên cô được người lạ bắt chuyện khi đang đi dạo phố với bạn cùng phòng.

Năm 2018, nhờ bầu không khí ở ký túc xá tốt mà một người có tính cách điềm đạm như cô bắt đầu thay đổi. Thành tích mỹ thuật của cô vô cùng xuất sắc, nhận được sự khen ngợi của giáo sư, được họ chọn đi cùng trong một số dự án ngoài trường, trong đó không thiếu các dự án poster phim điện ảnh kinh điển chiếu lại, cô đã trúng tuyển nhờ vào sự sáng tạo. Bên cạnh cảm

giác thành tựu thì năm ấy cô còn được trả một số tiền lớn đến độ cô không dám nghĩ.

Cô bắt đầu có nguồn quỹ riêng của mình.

Năm 2019, cô bắt đầu tự chủ tài chính, có nhiều vốn liếng hơn để đầu tư cho bản thân. Cô vẫn nhớ như in khi được người khác khen đẹp, cô đã luống cuống tay chân thế nào.

Từ năm 2020 đến 2021, cô được nhận vào học thạc sĩ nhờ thành tích xuất sắc. Trí tuệ nhân tạo tuy có nhiều nhược điểm nhưng những ưu điểm của nó cũng được thể hiện khắp nơi, chỉ cần bạn tìm một nội dung gì đó thì tất cả các thông tin liên quan cũng sẽ hiện ra hết như măng mọc sau mưa vậy. Gu thẩm mỹ, các loại mỹ phẩm và các video phối đồ tích lũy trong bốn năm qua, dù ba tháng mới tiến bộ một chút thì khoảng thời gian dài ấy đủ để con người ta thay đổi rất nhiều.

Khi gặp lại bạn học chung lớp 10, đối phương kinh ngạc nhìn cô một lúc lâu, bảo nếu không phải đã biết cô học ở đây thì sẽ không nhận ra, cô đã thay đổi quá nhiều.

Năm ấy, cô học được cách tốt khoe xấu che, bất kể là trang điểm nhạt hay phối đồ, cô đều giấu đi hết khuyết điểm, làm nổi bật các ưu điểm của mình. Cùng năm ấy, thi hiệu kết bạn qua mạng giữa các cô gái càng lúc càng tốt, các cô ấy đã nói với cô mỗi cô gái đều có ưu điểm riêng của mình, họ dạy cô phải thoải mái, làm chính mình, có rất nhiều kiểu nét đẹp. Nhờ khả năng chuyên môn và khá độc lập về kinh tế, cô kiên nhẫn bồi đắp lòng tự tin của mình, bắt đầu chấp nhận việc bản chất con người vốn không hoàn mỹ và học cách nhìn nhận bản thân nhiều hơn.

Học thạc sĩ có nhiều thời gian riêng tư hơn so với học đại học.

Cô không cần phải vội vội vàng vàng cân bằng giữa công việc làm thêm và việc học tập nữa, cô học được một số bí quyết làm đẹp không quá khó.

Sau khi ăn cơm xong, cô sẽ đứng dựa sát vào tường 20 phút, sau mùa đông, cô đã biết cách đứng thẳng lưng, cô bắt đầu không cúi đầu khi đi bộ nữa và biết có một thứ được gọi là “vóc dáng”.

Năm 2019, lời hứa hẹn bốn năm của cô và tháp Hạc Khê kết thúc, vốn định nằm ở nhà ngủ một giấc ngon lành ngờ đâu lại phát hiện đồng hồ sinh học đã có thói quen, cùng lắm chỉ có thể ngủ được đến bảy giờ.

Cô xem được một video, hiểu rằng phần mỡ thừa trên bụng không phải do cô béo mà là phần cơ bụng thẳng bị giãn ra do lười vận động. Mỗi ngày cô tập luyện khoảng 10 phút, chỉ ba tháng sau, eo cô đã nhỏ đi một vòng.

Thời kỳ trưởng thành vừa tự ti vừa nhạy cảm đã rèn cho cô tính kỷ luật không ngừng trong tương lai, có đôi khi cô hồi tưởng lại, cũng không biết đó là phúc hay là họa.

Có lẽ rất nhiều chuyện đều có hai mặt của nó.

Sau đó, trải qua nhiều lần thử nghiệm, cuối cùng cô đã tìm được gọng kính mà mình đeo hợp nhất. Cô bắt đầu tìm được các video luyện tập vóc dáng cực kỳ hay, cải thiện vóc dáng quả lê do ngồi quá lâu của mình. Cô dần phát hiện thật ra không phải sự cải thiện nào cũng cần phải ăn uống điều độ khắt khe, chỉ cần kết hợp thêm vận động là được.

Cũng vào năm ấy, cô bắt đầu không cảm thấy bất ngờ trước những lời khen ngợi quá mức nữa, cô vẫn dùng tiêu chuẩn cao để đặt ra yêu cầu với bản thân. Chỉ là có những lúc đi dạo trung tâm thương mại, nhìn thấy những tấm poster lớn của Giang Tố dán ở các tầng lầu, lại nghe giọng hát của ca sĩ phát ra trên đỉnh đầu “Nếu thuở trẻ em tỏa sáng, không tự ti”, cô vẫn thẳng thốt bàng hoàng thật lâu.

Năm ấy, Giang Tố đã ngồi vững vị trí top đầu quốc dân, trong tay là vô số các giải thưởng lớn nhỏ. Tai nạn năm 2015 kia chỉ là một bài kiểm tra

công bằng mà ông trời dành cho anh sau bao nhiêu ưu ái, anh cũng không hề bị quật ngã, ngày càng lớn mạnh hơn.

Và cô vẫn không thể nào quên anh.

Cô đã gặp rất nhiều người, nhưng vì thích anh nên luôn cảm thấy không thể thích bất cứ người nào khác.

Năm 2022, cô thuận lợi tốt nghiệp thạc sĩ, vô số hoa tươi và tiếng vỗ tay. Năm ấy cô cũng bắt đầu buông bỏ và tha thứ. Nhớ đến một ngày nào đó trên bàn cơm, khi cô đang kể về chuyện quá khứ, Lý Yến Văn đã áy náy nói: “Vì ba mẹ sinh ra cũng là con nhà nghèo nên không biết phải nuôi dạy một đứa trẻ ở thành phố ra sao.”

Thấm Dục gây dựng sự nghiệp thành công, cuộc sống gia đình cô dần tốt hơn, cô cũng làm ra được chút tiền. Gia đình họ chuyển đến một căn nhà sáng sủa hơn, có vườn cây xanh đẹp đẽ và phong cảnh trữ tình nên thơ.

Người ta thường bảo các ngôi sao nữ là sự tự tin nuôi dưỡng con người, cô nghĩ sự tự tin ấy hẳn là chỉ về một cuộc sống thoải mái và nhẹ nhàng sau khi có năng lực và tài nguyên nhất định.

— Cô nuôi tóc dài một lần nữa.

Quá trình trưởng thành của cô rất vất vả, nhiều lần cảm thấy suy sụp tinh thần, có lúc muốn khóc nhưng khóc không được, có nghi ngờ bản thân, nghi ngờ cuộc đời nhưng trưởng thành là một cơn đau, sau nỗi đau ấy mới có phát triển và lớn lên. Đôi khi cô cảm thấy mình làm chưa đủ tốt nhưng quay đầu nhìn lại mới phát hiện.

Hóa ra mình đã đi xa đến như vậy rồi.

Giang Tố vẫn là vì sao xa không thể với tới, cô sẽ không hy vọng và mong ước xa vời nữa, chỉ ngắm nhìn thưởng thức từ xa xa. Như Trần Dịch

Tấn đã hát, ai có thể dùng tình yêu để có cả núi Phú Sĩ.

Chỉ là thỉnh thoảng nằm mơ thấy mình quay trở lại năm 17 tuổi kia, toàn bộ sự cố gắng gian nan ngày qua ngày trôi theo dòng nước, cô lại biến thành Thẩm Thính Hạ nhạt nhòa, vô vị mà ngay cả bản thân mình cũng chẳng thích, cánh tay vươn ra cầu cứu chìm trong biển người mê mông, cô có kêu gào ra sao, Giang Tổ cũng không quay đầu lại.

Khi tỉnh giấc, mồ hôi đã thấm đẫm chiếc chăn mỏng trên người.

Cô biết có một số chấp niệm sẽ chỉ là chấp niệm, rất nhiều tiếc nuối cũng chỉ có thể là tiếc nuối, ngoại trừ những điều ấy ra thì không còn cách nào khác, nhớ mãi không quên chưa chắc được hồi đáp. Sẽ có rất nhiều người đi ngang qua thanh xuân của bạn nhưng cũng chỉ là đi ngang qua thôi, không có kết quả gì khác.

Yêu thầm trở thành sự thật mới là kỳ tích, nhưng trên thế giới này còn rất nhiều ngòi bút chột ngừng lại, uống công vô ích.

Mặc dù trong tâm nguyện đã biết rõ là không thể ấy có biết bao mảnh vụn nhưng vẫn có một người hy vọng xa vời anh có thể thấy mình, dù chỉ một giây, dù chỉ một lần.

Nhưng cô không nghĩ sẽ gặp lại nhau vào hôm nay.

**

“Rầm —”

Giờ phút này, xe taxi chạy xuyên qua đường hầm.

Đây là Giang Thành năm 2022.

Tiết trời vẫn nóng bức, trạm khí tượng đã chuyển lên núi, dự báo thời tiết hiển thị sẽ không vượt quá 40 độ, dù rằng cơ thể con người cảm giác

hiệt độ hiện tại đã sớm vượt quá con số mà đài khí tượng đưa ra rồi, chỉ cần dừng lại một giây đầu giờ chiều cũng như bị bốc hơi vậy.

Dải đèn đường ở hai bên đường biểu thị cho sự nhộn nhịp của phố phường vào giờ phút này, những ánh đèn neon của thành phố về đêm lơ lửng trên cao, dòng xe di chuyển như dẹt cũi.

Cô bị buộc phải thoát khỏi dòng ký ức, quay về nơi này.

Cô biết giờ phút này mình đã được như ước nguyện, Giang Tố đến tham gia hoạt động khai trương của Hoan Mậu, vì sức ảnh hưởng quá lớn nên đành phải rời đi sớm rồi quá giang cùng chiếc xe với cô, thậm chí là ngồi ngay bên cạnh cô.

Nhưng, móng tay cô ghim sâu vào da thịt, cô chưa xót nghĩ thâm, sao lại là như ước nguyện, sao có thể gọi đây là đạt được ước muốn chứ.

Cô xinh đẹp cả một ngày, tại sao lại gặp anh vào giờ phút này.

Đến sân bay, tiếng mở khóa cửa vang lên ken két hết như cuộc chia tay không có bất kỳ sự báo trước nào thuở thiếu thời, Giang Tố đẩy cửa xuống xe.

Anh đã thay đổi rất nhiều, nhưng dường như vẫn như xưa, vẫn là hương thơm và bờ vai thẳng quen thuộc, và vẫn như ngày ấy, chỉ để lại cho cô một bóng lưng.

Các nhân viên sân bay chờ sẵn ở đây lập tức giơ dù che cho anh, anh thoải mái cầm lấy cây dù, che cho cả mình và người trợ lý hơi thấp hơn bên cạnh, không hề tỏ vẻ một siêu sao kiêu ngạo. Sau đó anh sải chân dài tiến vào trong sân bay.

Ở đây tạm thời không thể dừng xe, tài xế đạp chân ga lái về phía trước. Trong tầm nhìn của cô, bóng lưng Giang Tố nhòa đi, trở thành một chấm

nhỏ.

Cứ luôn như vậy, chỉ một mình cô lưu luyến.

“Cô gái, cô đang nhìn gì vậy?” Tài xế ngồi phía trước nhìn gương, cười kêu cô: “Có đổi địa điểm không? Để tôi đưa cô về.”

Cô mím môi, lúc này mới nhận ra mình hơi thất lễ.

“Không có gì, làm phiền chú ạ.”

“Cô có biết người vừa này không? Tôi thấy giống Giang Tố lắm, cô thấy có đúng không?” Tài xế có vẻ rất hào hứng, như thể mở máy hát: “Là cái cậu đóng phim “thiếu niên Du” với “Mảnh kính thời không” ...”

“Tôi biết.” Đoạn, cô lại bổ sung theo thói quen: “Có lẽ không ai là không biết anh ấy.”

“Hừm, chắc là hôm nay xe cậu ấy không đến được, công ty gọi cho bên bãi xe bảo tôi đi đón. Vận may tốt quá, hai người đều dễ nói chuyện cả. Tôi thấy cô gọi điện thoại nói cái gì mà vẽ vẽ, ngoại hình vừa đẹp vừa nhiều tài lẻ, chúc cô sau này thuận lợi nhé.”

“Được rồi, đã đến nơi, có thể xuống xe rồi.”

Cô mở cửa xe, xoay người lại —

Cách đó không xa chính là cửa sổ một mà Giang Tố mới đi vào.

—

Lời tác giả:

Từ 2014 đến 2022 là tám năm nhưng giữa nam chính và nữ chính là bảy năm. Tiểu Thỉnh học lớp mười ở Tô Thành hơn nửa năm 2014, câu truyện

vẫn chưa đến nửa năm sau của 2022. Tôi đã tính qua tuyến thời gian rồi nên nói trước với mọi người là không phải lỗi đâu.

Đối với nữ chính, tháp Hạc Khê không chỉ đơn thuần là quá trình trả giá, cũng gián tiếp giúp cô ấy đến gần một phiên bản mà mình muốn trở thành, không thể chỉ bàn về việc bỏ ra mà không nhìn kết quả thu hoạch được.

Chương 18: Họa sĩ đặc biệt

Tải ebook: dtv-ebook.com

Cô đứng tại chỗ một hồi, cuối cùng lựa chọn không quay đầu.

Thôi vậy, có thể làm gì được chứ, cô nghĩ.

Cô nhớ đến một buổi chiều nọ khi mình kéo kín rèm cửa sổ, trong phòng ngủ tối đen như mực, trên màn hình chiếu là bộ phim “Nhất đại tông sư”, Chương Tử Di vừa thương tiếc vừa an lòng nói, nếu cuộc đời không có tiếc nuối thì nhàm chán biết bao.

Cô biết dù có đi đến đó cũng không thể làm được gì, anh sẽ đi lối vip, ngồi nghỉ tại khu vực chờ riêng tư, lối anh vào toàn là nhân viên và vệ sĩ, để lại một tiệc nuôi cũng tốt, suy cho cùng con người phải học cách quên đi.

Về đến nhà, Lý Yến Văn tiến tới hỏi cô hôm nay thế nào, sau khi hai mẹ con tán gẫu vài câu, cô vào phòng tắm tẩy trang.

Nhìn người trong gương, nhớ lại hôm nay lúc ngồi xe taxi, tài xế đã khen cô xinh xắn. Có lẽ tâm lý con người rất quan trọng, cô nhìn bản thân một hồi lại cảm thấy mình cũng không đến nỗi chật vật như trong tưởng tượng.

Cô mở điện thoại lên, trong nhóm chat, Nại Nại đã bơm đầy máu, bắt đầu vào chủ đề đêm khuya. Cô ấy bảo lần này ở triển lãm có hai chàng trai rất tốt với cô, hỏi cô thích ai hơn.

Thấy cô không trả lời, Nại Nại bèn tag thẳng tên cô @Nghe một mùa hạ.

Cô thở dài.

Nghe một mùa hạ: 【Không thích ai hết, tối nay mọi người ăn gì vậy?】

Chủ đề trò chuyện bị cô chuyển hướng thành công. Nại Nại gửi ảnh thịt nướng qua, khoảng bảy tấm.

Nói chuyện với Nại Nại xong thì cô cũng thấy mệt rũ người, để điện thoại xuống bắt đầu vào giấc ngủ.

Sáng sớm hôm sau lại bị cuộc gọi của bà chủ đánh thức.

Giọng nói người bên kia vừa dịu dàng vừa đáng thương nhưng vẫn cố tỏ ra cứng rắn mạnh mẽ: “Cưng ơi cứu mạng! Chị đến kỳ đau quá trời đau, nhưng hôm nay có một đoàn làm phim nhờ chị đến hỗ trợ vẽ một số hoa văn, em đi thay chị được không, vé máy bay hai chiều chị thanh toán cho, tất cả lợi nhuận thuộc về em, không chia gì hết, nhiều lắm! Thật đó!”

Sau đó cô ấy còn bày tỏ sự tiếc nuối sâu sắc vì buổi triển lãm tranh tối qua của cô không diễn ra thuận lợi, nói về một chút triển vọng tương lai và không quên khen ngợi cô.

Cô đang nghi ngờ mình vừa tỉnh giấc nên còn mơ hồ, vì vậy mới mơ màng đồng ý giữa những viên đạn đại bác bọc đường này. Chờ khi máy bay cất cánh, cô mới dần thấy sai sai.

... Nên đồng ý không?

Nhưng cũng đã đồng ý rồi, vậy thì làm xong việc thôi.

Cô ngửa đầu tựa lưng ra ghế, nghĩ thầm vừa nãy mình quên hỏi là đoàn làm phim nào?

Nhưng sau đó cô mới biết dù hỏi cũng chẳng được gì vì đây là một dự án bí mật, ngoại trừ phó đạo diễn họ Trần ra thì những thứ khác đều không phải thứ một họa sĩ như cô hiểu được.

Cô chỉ biết đây là một bộ phim hợp tác với viện nghiên cứu Đôn Hoàng, nội dung phim có liên quan đến rất nhiều kiểu hoa văn phức tạp, hiếm có thợ trang điểm nào vẽ được nên đoàn làm phim phải mời một họa sĩ chuyên nghiệp hơn.

Khi ở trong phòng nghỉ, cô đã thử vẽ vài bản nháp, dùng một cây bút lông sói nhỏ để vẽ tô tem một cách chi tiết nhất, thậm chí còn có cả chi tiết lông chim phương hoàng.

Nhà sản xuất phim vô cùng hài lòng, lúc này mới quyết định đặt khách sạn giúp cô. Buổi chiều, cô nhận được đơn thông báo, bên trong viết rõ thời gian bắt đầu làm việc mỗi ngày của cô và thời gian ở khách sạn hai tháng.

— Hai tháng?

Cô hồi tưởng về cuộc trò chuyện buổi sáng một cách cẩn thận, hình như bà chủ không nói rõ thời gian làm việc lần này là bao lâu. Bảy ngày gì gì đó đúng là do cô tự đoán.

Cô chụp đơn thông báo lại rồi gửi đi, bà chủ nhanh chóng hồi âm bằng tin nhắn thoại với giọng nói nghe rất vật vã: “Em cố gắng... Tạm thời nhé, khi nào triển lãm tranh hoạt động hoặc nếu em muốn quay về, chỉ cần chị còn sống, chị sẽ đi đón em.”

Giọng nói người bên kia quả thật quá bi thảm và đau đớn, cô khẽ thở dài, nói được.

Tóm lại mấy ngày nay cứ làm việc trước đi.

Cô về khách sạn cất hành lý, đây là một phòng hai người rất rộng rãi nhưng chỉ có một mình cô ở. Bồn rửa mặt trong khách sạn năm sao sang chảnh cũng tự tỏa ra hương hoa cỏ, cô theo thói quen bày biện mỹ phẩm dưỡng da ra.

Nếu Thẩm Thính Hạ của trước đây nhìn thấy mình bây giờ, chắc cũng sẽ cảm thấy tự hào nhỉ.

Cô tô lại son môi rồi đi đến phim trường.

Đầu tiên cô vẽ hoa văn lên lưng cho diễn viên nữ hai trước, đạo diễn gật đầu liên tục, sau đó mới đưa cô đến phòng trang điểm của nữ chính. Khi đi vào trong, cô bỗng sửng sốt, đây là Phí Lộ, cô biết cô ấy, là một diễn viên nữ từ lúc ra mắt đã cực kỳ nổi tiếng.

Nhưng qua cuộc tán gẫu của mọi người vừa nãy, cô biết Phí Lộ chỉ là nhân vật chính thứ hai của bộ phim này mà thôi. Cô vừa mở hộp màu vừa mơ màng nghĩ, ngay cả Phí Lộ mà chỉ là nhân vật chính thứ hai, vậy thì rốt cuộc địa vị của nam chính cao đến mức nào?

Công việc nhanh chóng bắt đầu, cô không suy nghĩ lung tung nữa mà chuyên tâm vẽ hoa văn và tô màu, vẽ khoảng hai tiếng rưỡi mới xong.

Trong thời gian đó Phí Lộ nằm trên giường nhỏ mềm mại ngủ thiếp đi, khi tỉnh dậy thì khen không dứt miệng, ngắm nghía trong gương: “Đẹp quá đi mất, buổi tối không nở bôi đi.”

Cô cười cười.

“Sau này vẽ mỗi ngày rồi có thể sẽ thấy bình thường.”

“Không có đâu, mỗi ngày đều được vẽ cái này lên người thì ai mà không vui chứ.” Đoạn, Phí Lộ lấy điện thoại ra: “Cô chụp giúp tôi một tấm được không?”

...

Vẽ hoa văn cho nữ chính xong, cô lại tiếp tục vẽ hoa văn cho một vài thị nữ và một số diễn viên khác.

Phó đạo diễn cầm máy nhấn tin đi ngang qua cô: “Các diễn viên khác vẽ đại là được rồi, không cần quá chi tiết cụ thể, lát nữa có cảnh quay dưới nước phải vẽ bổ sung cho nữ chính nữa.”

Lúc này, một số diễn viên trong đoàn vốn rất hào hứng chờ được vẽ, còn bảo vận may mình tốt, được hóa trang chất lượng đến vậy, nhưng khi phó đạo diễn vừa dứt lời, Thẩm Thính Hạ ngược mắt đã thấy vài cô gái trước mặt ủ rũ sụp mắt.

Đúng lúc Phí Lộ đi ngang qua, các cô gái ấy đều nhìn theo đầy hâm mộ.

Trong khoảnh khắc đó, cô bỗng có cảm giác mình được trở về mùa hè năm 17 tuổi kia.

Hình như cô cũng hâm mộ người khác như vậy, sau đó có một người đã cho cô thứ mà các nữ sinh xinh đẹp khác cũng có.

Từ ấy, cuộc đời cô đã bắt đầu được viết lại từ chi tiết nhỏ kia.

Khi hoàn hồn lại, cô nghĩ có rất nhiều thứ đều mang ý nghĩa lưu truyền, ví dụ như chiếc ô mà Giang Tổ đã che cho cô, sau khi nhận lấy nó, cô cũng che chở cho những người khác như anh đã từng.

Nghĩ thế, cô ngẩng đầu nói với các cô gái kia: “Đừng lo nhé, tôi sẽ vẽ thật đẹp cho các bạn.”

Số lượng hoa văn cần vẽ rất nhiều, cô không hề lười biếng một giây nào. Vẽ đến gần sẩm tối, mắt và tay mỏi nhừ, cả người cũng mệt lã.

Bảo sao mà chi phí cao thế, đúng là mệt thật, cô nghĩ thầm.

Trong nhóm diễn viên xôn xao bàn tán, hình như là nam chính đến. Cô đang nằm tựa ghế nghỉ ngơi, nghe vậy chỉ động đậy ngón tay một cái, cuối

cùng vẫn không ngồi dậy góp vui. Cô mơ màng nghĩ, dù sao đến lúc đó sẽ thấy thôi.

Chi bằng ngủ một lúc, mười phút sau lại phải về nữa rồi.

*

Giang Tố bước xuống từ xe bảo mẫu, dù anh đã nói rất nhiều lần rằng không cần ra đón nhưng chỉ cần mỗi lần anh vừa xuống xe là từ xa xa đã thấy phó đạo diễn tiến tới đón.

“Thầy Giang đến rồi à? Đã sắp xếp phòng nghỉ ngơi cho anh xong rồi, có cần uống gì không? Cảnh quay đêm tối nay có lẽ phải đến rạng sáng, anh muốn uống nước sơn trà hay cà phê?”

“Không cần đâu.” Nói đoạn, anh lại nói rõ: “Phó đạo diễn lớn hơn tôi, không cần ra đón đâu.”

“Như vậy sao mà được — Chúng ta đã quay nửa tháng nay rồi, thầy Giang lúc nào cũng chuyên nghiệp, tôi còn mong đợi sau này chúng ta có thể hợp tác lần nữa đấy.”

Phó đạo diễn này lần nào cũng luôn mồm vâng dạ, rõ ràng là một người nhìn khách mà bày món. Ở bên kia vừa có một nhóm diễn viên mới quay cảnh rơi xuống nước xong, còn đang đứng đó run lấy bầy, vậy mà phó đạo diễn lại đưa tay đẩy họ ra, kéo rèm phòng nghỉ mời anh vào.

Giang Tố nhú mày.

Anh rất ghét việc có sự khác biệt trong cách đối nhân xử thế.

Sau khi phó đạo diễn kia rời đi, anh đứng dậy kéo rèm cửa ra.

Đúng như dự đoán, nhóm diễn viên nam kia vẫn đang đứng tại chỗ chờ khô người, bị ngó lơ như một lễ thường tình.

Nhóm diễn viên đã quen với chuyện này, trong giới giải trí này, ai cũng lạy cao đạp thấp, dù quần áo ướt đầm dán sát vào da, khó tránh khỏi cảm giác khó chịu nhưng họ cũng chẳng có quyền lên tiếng.

Chẳng mấy chốc, trong phòng nghỉ trước mặt vang lên những tiếng bước chân, sau đó họ thấy Giang Tố gật đầu nói: “Vào nghỉ chút đi, trong này có máy sấy.”

*

Máy sấy tóc công suất lớn, âm thanh hơi ồn ào, anh cầm chai nước đi ra ngoài phòng nghỉ. Phim trường hơi náo nhiệt, có lẽ là sắp bắt đầu cảnh quay tiếp theo.

Điện thoại rung lên, Bốc Duệ Thành nhắn tin bảo tuần tới sẽ chiến đấu với tháp Hạc Khê, muốn chứng minh bản lĩnh anh hùng của mình trước mặt bạn gái.

Xung quanh toàn là tiếng ồn, có thể nhận ra thợ trang điểm đã trang điểm lại cho nữ chính hơn mười phút nhưng đến lượt các diễn viên phụ thì rút ngắn thời gian, cứ mười giây lại nhanh chóng kêu đổi người liên tục.

Đoàn làm phim cứ như một vùng biển chết lặp đi lặp lại như vậy, nhưng đột nhiên có một âm thanh vang vọng trên mặt biển.

“Chờ đã, chưa vẽ xong.”

Hai giây sau, một số diễn viên kinh ngạc hỏi: “Cái này không phải chỉ có nhân vật chính mới có sao?”

“Không phải đâu.” Một giọng nói dứt khoát và trong veo.

Anh nghe có người nói — “Không có gì là quyền lợi mà chỉ họ mới có thể có cả, đúng không?”

Anh bất ngờ, cất điện thoại và ngược mắt nhìn lên.

Cách đó không xa, một cô gái đang ngồi trên bục cao, trong tay cầm cây bút lông sồi nho nhỏ, dùng màu đỏ cẩn thận vẽ hoa văn.

Vạt váy màu xanh biển nhàn nhạt của cô lay động theo cơn gió thổi.

Giây tiếp theo, cô vẽ xong rút tay lại, dường như cũng ý thức được gì đó bèn quay đầu nhìn về phía anh.

Chương 19: Khối màu ấm áp

Tải ebook: dtv-ebook.com

Cô không ngờ vào giờ phút này sẽ bất ngờ gặp lại Giang Tố.

Khoảnh khắc tầm mắt hai người giao nhau, tim cô chột ngừng đập, ánh nắng ấm áp rọi đến từ phía sau lưng anh, khiến cô chói mắt phải quay mặt đi. Trước mắt nhất thời xuất hiện tầng tầng lớp lớp vàng sáng, làm con người ta nghi ngờ không biết đây có phải ảo ảnh không.

Khi ổn định tinh thần lại và ngẩng đầu lên, cảnh quay đã bắt đầu.

Cô rơi thẳng từ trên đài cao xuống đất, dường như cuối cùng cũng có chút cảm giác chân thực vì ở trung tâm máy quay là Giang Tố.

Cô thường cảm thấy họ vừa có duyên cũng vừa không có duyên, trùng hợp gặp nhau trong một quốc gia lớn như thế, trùng hợp học chung một trường cấp ba, trùng hợp chỉ cách nhau một dãy hành lang nhưng chỉ giao thoa ngắn ngủi và càng lúc càng xa cách.

Xung quanh anh là vô số ánh đèn và máy quay, cô vào giờ phút này tỉnh táo hơn bất kỳ thời khắc nào.

Kết quả đến muộn của cuộc gặp gỡ tình cờ hôm qua đã xuất hiện hoàn toàn.

Cô nghĩ không cần phải vụng về và dè dặt tiến đến gần như năm ấy nữa. Anh là siêu sao, thân phận này, chắc hẳn bảy năm qua không ai lĩnh hội rõ ràng hơn chính cô.

Chỉ là một người đi ngang qua cuộc đời mình, chỉ nên đứng từ xa ngắm nhìn, không nhất thiết phải tới gần.

Cô mím môi, không quá quan trọng việc anh có thể nhìn thấy mình không, vì vậy cô trở nên ung dung thoải mái hơn, và cũng vì thấy anh sống tốt như trước nên cô cũng cảm thấy vui vẻ.

Đây là lần đầu tiên cô vào đoàn làm phim, trước kia chỉ từng xem qua các gameshow hoặc chương trình giải trí, thành thử cô có cảm giác rất mới mẻ. Cô vừa quan sát đoàn phim vừa làm việc, chẳng mấy chốc trời đã tối.

Cô vẫn bận rộn vẽ hoa văn.

Ở khu vực ngoại cảnh, chỉ khi nào diễn viên quay mới có đèn, những vị trí còn lại đều tối tăm. Cô nhanh chóng được sắp xếp vào phòng nghỉ, nhưng trong thời gian đó cũng không nghỉ ngơi được lâu. Tối nay có cảnh quay đêm, cứ quay hết cảnh này đến cảnh kia, từ cảnh khác đến cảnh nọ, lúc nào cô cũng phải vẽ hoa văn bổ sung cho diễn viên.

Về sau, cô gần như vừa ngáp vừa vẽ.

Một giờ sáng, sau khi vẽ cho diễn viên cuối cùng xong, cô cầu nguyện lần này mình sẽ vượt qua. Cô nghiêng đầu, cầm bút, tựa vào gối ôm ngủ thiếp đi.

*

Giang Tổ kết thúc cảnh quay vào lúc một giờ rưỡi sáng.

Trời đã tối đen như mực nhưng ánh đèn ở đây lại sáng rực như ban ngày, đi ra ngoài vài bước thì màn đêm lại bao phủ.

Anh mở đèn pin trong tay lên.

Người đại diện theo anh quay về phòng nghỉ.

Trong phân cảnh hôm nay anh phải mặc áo giáp sắt nên hơi mất thời gian để cởi ra. Anh ngồi tại chỗ giải quyết một số việc riêng, lúc đứng dậy,

bên ngoài đã yên tĩnh trở lại.

Anh nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Xong việc rồi.” Người đại diện nhìn theo anh ra bên ngoài, lại cảm thán: “Mọi người về hết rồi, bây giờ ai cũng thế, vừa xong việc là chạy còn nhanh hơn máy bay, có ai muốn ở lại làm thêm giờ đâu.”

Anh gật đầu: “Đi thôi.”

Khi kéo rèm phía sau ra, anh đột nhiên khựng lại.

Ánh đèn ở phòng nghỉ vẫn sáng trưng, có người đang ngủ trên ghế sofa, trong tay vẫn còn cầm bút, nom vẽ mặt hình như đã ngủ say, trên hông cô đắp vài chiếc khăn lụa của đoàn làm phim. Vải lụa màu nhạt tầng tầng lớp lớp, uốn lượn kéo dài tới mặt đất, dưới mái tóc rũ xuống chỉ thấy thấp thoáng phần cằm trắng nõn.

Có lẽ bụng trong cánh tay bị cô dùng để thử màu, kéo cọ rất qua loa trông giống như những chiếc lá mọc hoang, ở giữa có một nhánh dài kết nối các khối màu hỗn loạn khác nhưng lại cảm nhận được một phần phong cách ma mị và thần bí, kéo thẳng một đường tới ống tay áo rồi biến mất trong bóng tối.

Chiều nay anh nghe người ta bảo đoàn làm phim vất vả lắm mới mới được một họa sĩ đặc biệt, chắc là cô rồi.

Chính trong khoảnh khắc ấy, anh chợt nhớ ra người xế chiều hôm nay đã cung cấp đãi ngộ không hề qua loa sơ sài cho các diễn viên phụ hết như những diễn viên chính, vẽ hoa văn bình đẳng cho mọi người mà anh thấy hình như cũng là cô.

Suy nghĩ lảng động, Giang Tổ đang định thôi nhìn thì thoáng thấy ngón tay cô động đập nhẹ — cây cọ lem luốc màu vàng kẹp giữa ngón tay cô

bỗng nhiên mất lực lẫn xuống đất.

Chương 20: Cọ về chi tiết

Tải ebook: dtv-ebook.com

Thẩm Thính Hạ gắng gượng mở mắt, tầm nhìn không rõ ràng.

Mặt tường xoay tròn, ánh đèn nhức mắt, tất cả đồ vật xung quanh đều có những chiếc bóng chồng chéo lên nhau, một thứ gì đó lướt qua trước mặt... Không biết là cái gì, trông như một cục bông.

Khi cô hoàn toàn mở mắt và tỉnh táo lại mới phát hiện đó là tóc Giang Tố.

Anh đang cúi người.

Cô vừa mơ mơ màng màng vừa lấy làm lạ đứng dậy, khăn lụa đắp trên người rơi thẳng xuống đất nhưng cô không phản ứng kịp.

Đến khi Giang Tố để cây cọ lông kia lên bàn.

Trái tim cô như nhảy ra nhưng vì bản tính trời sinh chậm chạp nên về mặt và động tác của cô vẫn không thay đổi.

Giang Tố đi lướt qua trước mặt cô, tự nhiên đưa tay tắt ồ cắm dài của đoàn phim.

“Tan làm rồi.” Anh nói.

Cô dụi dụi mắt.

Sao không có ai báo cho cô biết cả vậy.

Nhưng có lẽ cũng chẳng có ai có nghĩa vụ thông báo chuyện này với cô.

Cô đứng dậy, mới ngủ dậy lúc nào cũng hơi choáng váng nên động tác cô rất chậm, cho đến khi Giang Tổ đi ra ngoài khoảng 50 mét, cô mới từ từ lấy lại sức.

Gió đêm ở An Thành se se lạnh, không giống như Giang Thành, ngay cả đầu mùa thu cũng như mùa hè, gió nóng bức oi ả.

Anh đi phía trước, cái bóng bị kéo dài ra, thỉnh thoảng lại quay đầu đáp lời người đại diện. Từ lâu cô đã nghe nói sau sự cố năm 2015 ấy, ekip quản lý của anh đã thay đổi, khoảng mấy năm trước đã hoàn toàn trở thành một ekip cao cấp.

Họ cũng ngày càng chuyên nghiệp hơn.

May mà khách sạn cũng gần đây, cô và Giang Tổ ở chung một khách sạn. Anh đẩy cửa đi vào, hình như nhờ cái bóng ngược trước mắt nên anh biết có người ở sau lưng, tiện tay kéo cửa thêm vài giây.

Cô đi vào đại sảnh, chưa kịp nói cảm ơn thì bóng dáng anh đã biến mất ở ngã rẽ.

Cô thôi nhìn, vào thang máy chọn tầng mình ở.

Ngày hôm sau vẫn là một ngày bận rộn.

Cô vui vì bà chủ không đến, nếu không làm công việc này trong kỳ sinh lý thì có thể khó mà chịu đựng nổi.

Bộ phim đã khai máy hai tháng, các phân cảnh không cần vẽ tô tem đã quay xong toàn bộ, chỉ còn lại những nội dung mà cô cần vẽ tay, mà cô lại vẽ rất chi tiết, tổ A quay xong lại đến tổ B, quả thật rất cực khổ.

Khi kể chuyện này với bà chủ, cô ấy mới nói với cô rằng: 【Ngày đó chị từ chối họ rồi nhưng họ tha thiết yêu cầu, bảo là em đến cũng được, vì để

mời được em nên họ còn tăng giá với chị đó, bảo là thích mấy tấm poster điện ảnh mà em vẽ lúc trước, nói các chi tiết rất tốt. Haiz, buồn muốn khóc, bây giờ giá trị con người em còn cao hơn cả chị.】

Rảnh rồi trò chuyện đôi câu, bà chủ nhớ lại chủ đề chính: 【À đúng rồi, hồi trước có nói với em đấy, giáo sư Carey ở nước ngoài mở lớp hội họa, chị tốn nhiều sức lắm mới giành được một chỗ, sao sao, em có muốn đi học bổ túc không?】

Thật ra hai tháng trước bà chủ đã đề cập chuyện này với cô, chỉ là với số người khi ấy cũng không chắc chắn sẽ giành được suất học, nên bà chủ bảo cô chuẩn bị tâm tư trước.

Năm nay giáo sư Carey đã 70 tuổi, thuở trẻ từng học tập tại Pháp, những bức tranh sơn dầu xuất sắc của bà nổi tiếng trong và ngoài nước, một bức tranh có thể được bán đấu giá với mức giá bảy con số đô la Mỹ. Lần cuối cùng bà mở lớp dạy học là 30 năm trước, một tay bà dẫn dắt ra những nghệ sĩ hàng đầu trong lĩnh vực tranh sơn dầu, sau lớp học lần này, có lẽ bà sẽ không bao giờ đứng lớp nữa.

Một cơ hội tốt như vậy nhưng do dự duy nhất của cô lúc ấy là phải xuất ngoại, trong thời gian ba năm. Ba năm chẳng là gì cả, chỉ là cô chưa từng bước chân ra khỏi quốc gia mình, khó tránh khỏi cảm thấy thấp thỏm.

Bà chủ: 【Chị biết em chưa từng qua Anh nên hơi lo lắng, nhưng mà không sao đâu, đó là một học viện mỹ thuật tư thục, các giáo sư rất nghiêm khắc, ăn uống hay nghỉ ngơi đều ở trường, như hồi cấp hai ấy. Mọi người tiếp xúc lâu sẽ quen thân hơn, không cần lo vấn đề nơi sống và ăn uống đâu, ngoài ra còn có hai bạn nữ người Trung Quốc nữa.】

Cô hỏi: 【Tổng cộng có ba học sinh Trung Quốc sao?】

Ông chủ: 【Đúng vậy, em thấy sao, chị sút đầu mẻ trán mới giành được suất học này đó, nếu em không đi cũng còn cả tá người đi, nhiều người sẵn

sàng trả chị 500 vạn để mua lại suất này lắm đó.】

【Em suy nghĩ kỹ vào đây, hai tuần sau phải cho chị kết quả, nếu đi chị sẽ đăng ký giúp em, không đi chị gả em nó cho người khác. Trước khi đưa ra quyết định, chị nói cho em biết một chuyện, sau giáo sư Carey chưa chắc thế giới đã có một người thứ hai như bà ấy, với thành tựu và tài năng kia, còn có năng lực giảng dạy, nói thật nếu không phải em bị dị ứng với không khí ở Anh thì rất là ngốc khi mà từ bỏ cơ hội này, học xong về nước như đắp thêm một lớp vàng ấy.】

Bà chủ: 【Không được rồi, đau bụng quá đi mất, em suy nghĩ trước đi, chị ngủ đây.】

Dòng tin nhắn đang nhập của bà chủ chớp mắt biến mất, cô cầm điện thoại khẽ thở phào một hơi.

Thật ra cô biết rõ quy luật này, nếu không nằm ngoài dự đoán, cô nhất định phải đi.

Như bà chủ đã nói, một cơ hội tốt như thế nếu cô không đi thì sẽ hối hận suốt đời.

Cô gõ gõ xóa xóa trong khung thoại một hồi, chưa kịp gửi đi thì công việc mới lại đến.

Cô cất điện thoại vào túi, được phó đạo diễn đẩy thẳng đến phòng nghỉ phía trong cùng.

Cô hỏi: “Lần này vẽ cho ai vậy?”

Có phòng nghỉ riêng thì chắc là nhân vật chính nhưng hôm qua cô đã vẽ hoa văn cho các nhân vật chính mình phụ trách rồi, chưa từng đến phòng nghỉ này bao giờ.

Nhân viên bên cạnh trả lời: “Được đạo diễn đích thân mời thì là ai được nữa? Chắc chắn là Giang Tố rồi!”

Cô ngơ ngác hỏi lại: “... Phần vẽ của anh ấy đâu phải do tôi phụ trách?”

Chiều hôm qua người phụ trách đã nói với cô rằng cô chỉ cần vẽ hoa văn cho các diễn viên nữ, nam chính sẽ có họa sĩ nam phụ trách.

“Họa sĩ kia bị delay chuyến bay hôm nay nên ngày mai mới đến được.” Phó đạo diễn nâng hai tay cô lên: “Cô Thấm ơi, nể mặt chút nhé, hôm nay cô không vẽ thì không có ai vẽ được hết, thế thì phân cảnh này không quay được.”

Có lẽ đã mất rất nhiều thời gian để tìm được họa sĩ thích hợp nên đoàn làm phim đối xử rất tôn trọng cô.

Cô nghĩ ngợi giây lát, vẽ cho anh cũng như vẽ cho mọi người, không khác biệt gì.

Vì vậy cô gật đầu, đồng ý giúp đỡ.

Mười phút sau, Giang Tố cởi áo, nằm úp người trên giường xếp nhỏ trong phòng nghỉ ngơi.

Cô vốn định bảo không cần phải cởi hết áo ra nhưng lại thay đổi suy nghĩ, hình vẽ sẽ bao phủ toàn bộ phần lưng, hình như không thể vẽ khi anh mặc áo được.

Bầu không khí bỗng trở nên rất lúng túng.

Dĩ nhiên anh không hề để ý, người lúng túng chỉ có mình cô.

Chẳng biết từ lúc nào mà anh đã tập luyện được các cơ bắp tuyệt đẹp như thế này, vóc dáng tam giác ngược khiến chiếc giường dưới người anh trông nhỏ nhắn lạ thường.

Cô gạt những suy nghĩ bậy bạ kia đi — Nhưng một khi bắt đầu vẽ, cô sẽ không ngại ngại thứ gì khác.

Đề tài của bộ phim này là phong cách giả tưởng thiên về đồng quê, tô tem sau lưng anh là hoa văn mây và phượng hoàng, nếu muốn vẽ thật sinh động và nghiêm túc thì đúng là tốn rất nhiều tâm tư. Mặc dù đã có bản thảo thiết kế cơ bản nhưng cô vẫn phải dựa vào tình hình thực tế và yêu cầu của đoàn làm phim để điều chỉnh một cách thích hợp nhất.

Bắt đầu với những đường nét trước.

Khi cây cọ lông sói nhỏ vẽ ra nét đầu tiên trên lưng anh, có lẽ vì chưa quen nên vai Giang Tổ hơi cử động nhẹ.

Chắc là hơi nhột nhĩ. Cô nghĩ.

Cô bèn tăng thêm tốc độ, sau khi vẽ xong các đường nét thì bắt đầu tô màu, bước này rất quan trọng, quyết định toàn bộ hình dạng của hoa văn. Nếu ban đầu tô không khéo thì việc sửa lại sau đó không chỉ phiền phức mà còn không đủ mượt mà.

Nét cọ của cô nhẹ nhàng tựa như đang quét qua.

Giang Tổ giơ tay ra sau lưng.

“Này...” Cô đang tập trung toàn bộ tinh thần, rất sợ ngoại lực có gì đó đột nhiên xuất hiện, vậy nên khoảnh khắc anh giơ tay lên cô đã bắt lấy một cách chuẩn xác và giữ chặt lại: “Không được đụng vào đâu, lem màu đó.”

Lần trước cũng có một diễn viên nữ làm vậy vì thấy nhột, hình vẽ chưa khô hẳn nên bị lem ra, cô phải vẽ bổ sung thêm rất lâu.

Tuy rằng vẫn kịp thời gian nhưng hiệu quả lại không bằng phiên bản đầu tiên.

...

Hai giây sau, cô bỗng nhận thức được ngón tay mình đang vùi trong lòng bàn tay anh, vội rút tay về, nói xin lỗi: “Xin lỗi.”

“Không có gì.” Anh trầm giọng hỏi: “Không được gãi sao?”

“... Không được lắm đâu.” Cô chậm rãi đáp: “Anh nhịn chút nha.”

Sự kiên nhẫn của Giang Tố được biểu hiện qua bắp thịt của anh.

Mỗi lần anh dùng sức thì cơ nơơ bả vai lập tức cứng lại và căng ra mà đến cả mắt thường cũng thấy được, sau khi ổn hơn anh lại chậm rãi thả lỏng. Vì điều đó mà bắp thịt ở lưng cũng co lại theo.

Cô nhìn cảnh này thì cảm thấy ngại ngùng vô cùng, cứ như mình đang hành hình anh vậy.

Thế nên cô đã tăng tốc độ, sau khi hoàn thành các mảng màu lớn, thấy màu bắt đầu khô, cô lại chuyển sang vị trí khác. Cô dùng cọ chấm một chút màu, chọc chọc vài cái vào chỗ mà ban nãy anh muốn gãi.

“Thế này có đỡ hơn chút nào không?”

“Ừm, tốt hơn chút.”

Cô tập trung tinh thần, vạch ra phạm vi ánh sáng và bóng tối bằng mặt sau của cây bút thẳng.

Giang Tố chỉ cảm thấy lực cọ trên lưng mình lúc mạnh lúc nhẹ, thỉnh thoảng cô lại chọc vào rồi lại rời cọ đi.

Ban đầu quả thật rất dễ chịu nhưng dần dà về sau, không biết là đã quen hay là chưa quen mà anh bắt đầu cảm thấy cách này càng gãi càng ngứa, anh chau mày.

Cô đang chuyên tâm vẽ bỗng lại thấy một bàn tay xuất hiện trong tầm mắt, anh gập ngón tay tựa như muốn cầm đồ nhưng cũng không biết muốn cầm cái gì. Ngón tay đẹp đẽ kia động đậy nhẹ trong hư không, sau đó giọng nói trầm thấp của anh lại vang lên: “Được rồi.”

Cọ của cô di chuyển xuống nét cuối cùng và bắt đầu vẽ.

“À... Được.”

Cô tiếp tục đổi sang chiếc cọ vẽ chi tiết, Giang Tố cúi đầu chợt thấy có một vết màu trên ngón tay cái của mình. Sau khi phân biệt một hồi, anh mới nhớ đây là vết màu vô tình dính phải do nhặt cọ tối hôm qua.

Anh dùng sức cọ cọ mấy cái.

Màu vàng thấm vào chỉ tay, dưới sự ma sát của anh, nó trở nên sặc sỡ và dính chặt hơn trên bụng ngón tay bị cọ cọ đỏ bừng.

Lau mãi không hết.

—

Lời tác giả:

Đầu còn lại của cọ vẽ chọc vào lưng và bắp thịt thật sự rất ngứa ngáy, ai hiểu được không.

Chương 21: Điểm đóng băng

Tải ebook: dtv-ebook.com

Sau khi vẽ xong, cô điều chỉnh lại các chi tiết nhỏ nhiều lần, phần này là khó nhất trong bản vẽ, sau khi hoàn thành rất có cảm giác đạt được thành tựu, lần đầu tiên cô thấy hài lòng đến mức phải lấy điện thoại ra chụp một tấm.

Giang Tố đi ra ngoài hóng mát.

Sau khi đẩy cửa bước ra, đạo diễn chính vội vàng đi đến kiểm tra, vừa vén vạt áo của anh lên nhìn thử thì lập tức hét lớn đầy kinh ngạc: “Wow!”

— Chỉ một tiếng, những người khác trong đoàn phim cũng ủa nhau kéo đến.

“Trời ơi, sát với tình tiết quá đi mất.”

“Ban này tôi còn nghĩ vẽ suốt ba tiếng chắc là vẽ vàng rồi, không ngờ đúng là vẽ vàng. Mọi người nhìn chỗ này nè, lấp lánh quá...”

“Lần trước tôi có xem cô ấy pha màu một lần, hình như cô ấy có tự mua thêm không ít màu, giấy vàng giấy bạc với cả bột màu gì gì đó nữa, rất dụng tâm luôn.”

“Chăm chỉ thật đó, mấy diễn viên phụ hôm qua vốn dĩ ống kính chỉ lia qua một lượt thôi mà cô ấy vẫn vẽ sắc nét như diễn viên chính, bận rộn suốt cả đêm, giỏi lắm.”

“Ngoại hình thế nào, muốn gặp thử quá.”

“Cũng ổn phết, xinh lắm, như tiên nữ ấy.”

...

Trong lúc mọi người thảo luận sôi nổi, thật ra đầu óc anh không tỉnh táo lại. Bấy giờ nhìn bức ảnh chụp lưng mình do người đại diện đưa, bản thân anh cũng kìm lòng chẳngặng mà thần thờ.

Anh có tham gia thiết kế hoa văn ban đầu và đóng góp ý tưởng.

Nhưng hoa văn cô vẽ đã được điều chỉnh dựa theo phần lưng và các hướng cơ bắp của anh, làm cho phần hoa văn tô tem phù hợp với anh ở mức độ hoàn hảo nhất, dường như không phải vẽ lên mà là mọc ra từ da thịt anh vậy. Dù hình dạng hoa văn rất phức tạp nhưng cô đã xử lý phần chính và phần phụ vô cùng rõ ràng, không hề rối mắt chút nào. Phượng hoàng như xuyên qua tầng tầng lớp lớp mây trắng và nhảy lên, dù vẽ lên xương thì sự mềm mại của các nét vẽ cũng không hề giảm bớt chút nào.

Người đại diện đứng bên cạnh cũng xem lại một lần nữa, cuối cùng cất giọng cảm thán.

“Bức tranh này đỉnh thật đấy.”

*

Ngày hôm sau, Giang Tố vẫn đến phim trường sớm, họa sĩ nam bị hoãn chuyến bay hôm qua cuối cùng đã đến, vẽ hoa văn cho phân cảnh cần quay hôm nay lên cánh tay anh.

Vẽ xong xuôi, họa sĩ kia ngồi một bên chơi điện thoại, Giang Tố đứng dậy đi ra ngoài, ánh nắng giữa trưa gay gắt và chói lóa, anh giơ cánh tay lên che chắn.

Đạo diễn lại đi đến kiểm tra.

Im lặng một hồi, Giang Tố mới nói: “Không đẹp như cô ấy vẽ.”

So sánh với bản thảo thiết kế ban đầu, có vài chi tiết nhỏ còn bị bỏ sót chứ đừng nói đến mức độ ăn nhập của hoa văn với da thịt và xương cốt, nhìn từ xa trông tạm ổn nhưng nhìn gần thì không ngấm nổi.

Đạo diễn nghĩ ngợi một phen mới hiểu được “cô ấy” trong lời anh là ai, ông cười cười: “Lúc trước tôi nghĩ họa sĩ nào mà không phải là họa sĩ, nhà sản xuất phim của chúng ta cần gì phải cực khổ tìm người cơ chứ.”

“Nhưng bây giờ xem kỹ mới hiểu, cùng là họa sĩ nhưng vẫn có sự chênh lệch.”

Nhà sản xuất ở một bên nghe họ nói chuyện, khi này mới tự hào tiến tới: “Tất nhiên rồi, nếu không hai người nghĩ tại sao ban đầu tôi phải chọn mấy họa sĩ trong danh sách liệt kê ít ỏi đó hả? Thật ra ban đầu tôi đã mời Thính Hạ rồi nhưng bà chủ của cô ấy bảo cô ấy đang bận dự án khác, vẫn chưa nói cho cô ấy biết nên từ chối khéo tôi. Tôi đành đổi người, mời bà chủ, ai ngờ sau đó bà chủ lại có việc nên tôi lại mời Thính Hạ một lần nữa, cô ấy không biết chuyện này.”

Đạo diễn cười hỏi: “Có chuyện này luôn sao?”

Nhà sản xuất phim: “Vẽ tranh với diễn xuất giống hệt như mà, các tình tiết nhìn thì có vẻ giống nhau nhưng mỗi diễn viên sẽ xử lý và đem đến một cảm xúc hoàn toàn khác biệt, có diễn viên khiến chúng ta ngạc nhiên, mừng rỡ. Thật sự là sự chăm chỉ và kiến thức cơ bản là thứ có thể nhìn ra được, không lừa được người xem đâu.”

...

“Thế nào.” Đạo diễn nhìn Giang Tố: “Hay là tôi đi, để cô Thẩm vẽ lại cho cậu nhé?”

Anh cup mắt, nghĩ ngợi một hồi.

“Ngày mai đi.”

*

Đêm ấy, Thẩm Thính Hạ nhận được thông báo ngày mai cô sẽ phụ trách chủ yếu phần hoa văn của Giang Tố, bên cạnh đó còn nói rõ nguyên nhân.

Điều đó dẫn đến việc ngày hôm sau cô cũng đến phim trường từ sớm, thấy anh diễn tập trước cho cảnh quay, cô thầm nghĩ hôm nay phải vẽ thế nào cho sát với tình tiết phim nhất. Dù sao người ta cũng đã khẳng định năng lực của cô, cô không nên phụ lòng đoàn phim.

Chờ Giang Tố diễn tập vài lần, sau đó cô và anh quay về phòng nghỉ, trong tay cô xách theo hộp màu đã pha xong xuôi từ tối hôm qua.

Giang Tố nghiêng đầu nhìn thoáng qua.

Họa sĩ ngày hôm qua khi bắt đầu công việc mới pha màu, thành thử mất hết một phần ba thời gian để pha màu. Còn cô đã pha màu sẵn từ trước, thoát nhìn có vẻ tốn nhiều thời gian hơn ngày hôm qua. Ai chuyên nghiệp hơn, chỉ cần nhìn lướt qua là thấy ngay.

Thẩm Thính Hạ vừa vẽ vừa suy nghĩ, vì tập trung tinh thần nên trong thế giới của cô chỉ còn lại vẽ và bản thân, gần như không để ý người mẫu của mình là ai. Cô bỗng nảy ra ý tưởng, khi ngẩng đầu lên thấy anh, cô hơi sửng sốt.

Giang Tố nhìn theo ánh mắt của cô.

“Sao vậy?”

“Không có gì.” Cô chuyên nghiệp nói: “Anh có thể làm gân xanh nổi lên một chút được không? Hôm qua tôi có đọc qua kịch bản, đoạn này là lần thứ hai nhân vật chính bùng nổ thần khí, ban này đạo diễn cũng có nói về

vấn đề gân xanh. Nếu bây giờ anh có thể làm nổi gân xanh lên, tôi vẽ hoa văn sát với gân một tí thì lát nữa sẽ cho ra hiệu quả hoàn hảo hơn.”

Đối diện với tầm mắt trầm ngâm của anh chốc lát, cô nghĩ đề nghị của mình hơi khó nhưng trước đó cô đã xem một số ví dụ trước đó, hẳn là sẽ có cách chứ: “Sao thế?”

“Không có gì.” Anh nói: “Chỉ là không ngờ cô cũng đọc kịch bản.”

Cô cũng không biết nói gì, cười cười đáp: “Nếu đã làm thì phải làm cho tốt, nên mà.”

Anh lùi lại hai bước, cởi nút đầu tiên của áo sơ mi ra và bắt đầu hít đất trên chiếc giường xếp yếu ớt mà anh đã nằm ngày hôm qua. Cô hơi kinh ngạc, lúc này mới nhớ ra hình như cô có tình cờ lướt thấy rất nhiều kiểu này, các diễn viên sẽ thường dựa vào việc hít đất tạm thời để khiến cơ ngực, cơ bụng và các cơ ở bộ phận khác rần rỏ hơn trong thời gian ngắn.

Có lẽ nguyên lý đều giống nhau.

Nhưng giờ phút này, trong căn phòng kín chỉ có duy nhất âm thanh của máy điều hòa kéo dài liên tục phả gió lạnh và những tiếng thở nhẹ không quá rõ ràng của anh theo từng động tác hít đất.

Không có sự náo nhiệt của phim trường, cô đột nhiên cảm thấy đề nghị này của mình có hơi... Kỳ lạ.

Nhưng lại không thể kêu anh dừng lại.

Cô thôi nhìn, trong lòng thầm cầu mong thời gian có thể trôi qua nhanh một chút. Tại khoảnh khắc cô định mở cửa đi ra ngoài trước thì Giang Tổ đứng dậy.

...

Chân cô như bị đóng đinh trên mặt đất.

Anh bước đến trước mặt cô, hất cằm hỏi: “Như vậy đủ chưa?”

...

Cô ngẩng đầu, khi nhìn thấy gân xanh tuyệt đẹp nổi lên từ dưới lớp da thịt của anh, tất cả sự xấu hổ vào giờ phút này đã biến thành thưởng thức. Cô cầm cọ vẽ lên, không cảm thấy mất tự nhiên nữa mà tập trung toàn bộ tinh thần: “Được rồi, anh giữ căng nó một tí nha.”

Cô vẽ các hoa văn nổi dài ra từ gân xanh của anh, sau đó đổ bóng cho chúng để tăng thể tích chiều sâu, tiếp đến, cô tiện tay vẽ các điểm nổi bật có tông màu ấm ở những vị trí lồi lên. Những hoa văn cô vẽ ra gây ấn tượng mạnh về thị giác, cô càng vẽ càng chìm đắm vào đó, hết như một họa sĩ gặp được tác phẩm nghệ thuật vậy.

Trước đó cô đã lau hết mồ hôi rỉ ra ở cổ anh, lúc này lại thấy một giọt lăn dài xuống theo yết hầu nơi cổ, vì trước kia chỉ vẽ cho các cô gái nên cô thường có thói quen sửa lại dây áo và tóc giúp họ, không thành vấn đề gì. Cô sợ mồ hôi nhỏ xuống ảnh hưởng hoa văn mình vẽ, vì vậy bèn giơ tay lau đi.

Ngón tay cô vuốt qua yết hầu ở cổ anh.

Yết hầu Giang Tổ thoải mái chuyển động một cái, anh cup mắt nhìn cô.

Cô không hề nhận ra, vẫn đang tập trung vẽ, vì đang mải mê nên cô không để ý việc phải lấy khăn giấy mà trực tiếp dùng tay lau, giờ phút này trên ngón tay cô đều dính đầy màu nhưng cô vẫn hồn nhiên không hay biết.

Có lẽ cảm nhận được anh hơi chuyển động, cô lập tức giơ tay đặt bên cổ anh để giữ anh ngồi cố định, tay trái cô áp lên da anh, vì không thấy được nên xúc cảm vô cùng rõ ràng. Ngoài trời nóng bức nhưng tay cô lại lạnh

như băng, nơi giao thoa giống như một điểm đóng băng nhỏ, lan tỏa trên da anh một cách rõ ràng và không thể nào phớt lờ được. Do nhiệt độ máy điều hòa quá thấp sao, anh nghĩ.

Anh di chuyển cổ về vị trí mà cô muốn theo lực tay của cô.

Thế nên tay cô cũng dần thả lỏng, thả xuống bên người nhưng xúc cảm khi nãy vẫn ở lại trên da anh.

Mười phút sau, cô kiểm tra đi kiểm tra lại vài lần rồi kết thúc công việc.

Giang Tố thậm chí còn chưa kịp xác nhận, không nói cho cô biết có chỗ nào cần chỉnh sửa nữa không mà đã đẩy cửa đi ra ngoài.

Đạo diễn gọi đi sao? Cô nghĩ thế bèn ló đầu nhìn ra nhưng bên ngoài yên tĩnh lắm, đạo diễn vẫn còn đang chỉ đạo một cảnh quay khác.

Cô thôi nhìn.

Đang thu dọn lại hộp dụng cụ thì lần này đạo diễn gọi thật, cô đi ra ngoài vẽ bổ sung cho một diễn viên nữ. Giang Tố quay về phòng nghỉ giây lát, không biết làm gì, sau đó lại rời đi.

Sau khi vẽ bổ sung xong, cô về phòng nghỉ của anh để dọn dẹp lại dụng cụ để lung tung, bên ngoài rất ồn ào, có người còn đang hút thuốc.

Chợt có người bưng nước đến, cô nhận ra đây là người đại diện của Giang Tố.

Người đại diện đưa ly nước cho cô: “Cô có thể nghỉ ngơi ở đây tạm một lúc, bên ngoài hơi ồn.”

Cô định nói không cần nhưng bỗng thay đổi suy nghĩ, phân cảnh lần này Giang Tố phải quay hơn một tiếng, vì vậy cô mở cửa ra, cầm lấy ly nước bên cạnh.

Nước lê, vẫn còn ấm.

Cô luôn có cảm giác sai sai, hình như nhiệt độ tăng lên rồi. Nhưng cô nhớ rõ khi mới đến, nhiệt độ máy điều hòa trong phòng anh là 20 độ.

Cô ngược mắt.

Trên bức tường hoa văn màu xám nhạt, máy điều hòa vẫn đang làm việc không ngừng nghỉ, góc trái bên dưới hiển thị nhiệt độ lúc này — 26 độ.

Chương 22: Cảnh sát trường mèo đen

Tải ebook: dtv-ebook.com

Cô ngồi trong phòng chờ một hồi, thấy đã đến giờ, có lẽ Giang Tố sắp quay xong, mà các diễn viên khác cũng cần cô vẽ bổ sung hoa văn, vì vậy cô đứng dậy rời đi.

Chỉ là trước khi đi vừa khéo nhìn thấy điều khiển của máy lạnh, cô bèn cầm lấy bấm bấm hai cái.

Lúc Giang Tố về phòng nghỉ, bên trong đã không còn ai.

Phim trường rất lớn, không biết cô đã đi đâu mất rồi, tóm lại là không ở trong phạm vi tầm nhìn.

Thậm chí điều này đã khiến người ta nghi ngờ không biết khi này cô có đến phòng nghỉ sau khi anh nói với người đại diện không.

Đúng lúc người đại diện đi vào, anh lên tiếng: “Quản Hành.”

Quản Hành: “Hả?”

...

Anh đang định hỏi nhưng giữa đầu thấy nhiệt độ của máy điều hòa, trước khi đi quay phim rõ ràng đã tăng lên 26 độ nhưng khi này đã được điều chỉnh xuống 20 độ.

Nhận thức được điều đó, anh khựng lại, chợt nở một nụ cười mà chính mình cũng không hề hay biết, lắc lắc đầu nói: “Không có gì.”

Đã đến rồi.

*

Hôm nay vẫn là một ngày bận rộn đối với Thẩm Thính Hạ.

Nhưng may mà bắt đầu làm việc sớm, năm giờ chiều đã kết thúc công việc.

Trả lại cô là cánh tay mỏi nhừ.

Cô xách thùng dụng cụ nhỏ của mình tan làm nhưng giữa đường, cô bỗng nhìn thấy một con mèo vàng đang vừa ăn trái cây dưới đất vừa kêu meo meo nghe rất vui vẻ. Cô chỉ gọi hai tiếng, mèo nhỏ đã chạy từ dưới gầm xe đến cọt cọt bên chân cô.

— Đúng là ban ơn mà.

Cô đã từng thấy rất nhiều chú mèo cưng lạnh lùng và không quan tâm người ngoài trên các trang mạng xã hội khác nhau, giờ phút này, một con mèo xa lạ chợt vây quanh cô cọt cọt qua cọt lại, ngoại trừ ban ơn thì cô không biết dùng từ nào khác để hình dung cho sự kinh ngạc vì được yêu thích này của mình.

Thế là cô bị bắt làm tù binh, cảm thấy nếu mình không cho chú ta ăn gì đó thì sẽ rất hổ thẹn với sự lấy lòng của mèo nhỏ.

Cô quay về khách sạn trước, lên ứng dụng đặt đồ ăn ngoài mua một chút đồ ăn dành cho mèo, nhưng khi vòng lại tìm thì mèo nhỏ đã đi mất rồi.

Tìm hơn mười phút vẫn không thấy chú ta đâu, cô đành cất đồ ăn cho mèo vào túi xách trước, nghĩ thầm nếu sau này gặp lại cô sẽ cho nó ăn.

— Đến ngày thứ tư mới gặp lại chú mèo nhỏ kia.

Không ngờ nó còn có một người anh em nữa, cũng là mèo vàng, cô không thể phân biệt được hai chú mèo này, chỉ thấy móng vuốt của chú mèo

đến sau màu trắng hết như đang đeo đôi bao tay màu trắng vậy.

Cô dứt cho chúng ăn xong, hai chú mèo quăn cô kêu meo meo không dứt, cô hết cách đành phải đi mua thêm đồ ăn cho chúng. Sau vài ngày, thời gian cho ăn dần cố định, cô cũng phát hiện càng ngày càng có nhiều mèo hơn.

Có lẽ gần đây có một khu dân cư nên mới có những chú mèo nhỏ không biết là nuôi thả hay bị lạc này.

Sẩm tối, Giang Tố lên xe bảo mẫu.

Anh liếc mắt nhìn lịch trình gần đây của đoàn làm phim, một lúc lâu sau mới nói: “Gần đây xong việc rất sớm.”

“Đúng vậy, mấy cảnh quay hai ngày nay cậu không cần vẽ hoa văn nên tiết kiệm được nhiều thời gian, dĩ nhiên phải xong việc sớm rồi.” Quản Hành nhìn về mặt anh, cũng không biết đây là vui vẻ hay là buồn bã suy sụp, bèn trêu hỏi ngược lại: “Sao thế, cậu không thích à?”

Anh không đáp lời.

Đúng lúc này bên ngoài có âm thanh, anh tưởng mình nghe nhầm nhưng lắng tai nghe một hồi mới nhận ra hình như ngoài cửa sổ có người thật.

Anh giơ tay vén rèm lá ra một góc nhỏ.

Ở vườn hoa cách đó không xa, cô đang ngồi xổm, nhìn dáng vẻ như đang cho mèo ăn, rồi bất thành linh trong bụi cỏ sột soạt có một chú mèo lông màu tối nhảy ra, hình như là đi ngang qua.

Cô bị dọa hết hồn: “Hả? Cảnh sát trưởng mèo đen?”

...

Anh nhìn một hồi, bỗng nhớ đến hình tượng nhân vật trong bộ phim hoạt hình đã từng xem lúc trước rồi so sánh với chú mèo có bộ lông đen bóng, trước ngực là một nhúm lông trắng kia, sau đó cười khẽ.

Kể ra cũng giống thật.

Anh cứ nhìn như vậy một lúc, ban đầu chỉ cảm thấy chúng giống nhau, cũng không biết mèo đâu ra mà nhiều vậy, nhưng sau đó anh đã ghi nhớ tên của chúng theo cách gọi của cô.

Con có bộ lông vàng toàn thân chỉ gọi là Tiểu quất, con có bộ móng trắng gọi là Tay trắng, con có bộ lông trắng đen xen kẽ cô gọi là mèo Bò sữa, còn có một con lông ba màu là Tam hoa, một con khác cũng giống hệt như thế nhưng lông trên đầu màu vàng, cô gọi nó là Tóc mái.

Có lẽ ấn tượng ban đầu là chủ đạo, nhúm lông măng vàng vàng kia càng nhìn càng thấy giống tóc mái.

Anh nhìn ra ngoài cửa sổ quá lâu, khiến người đại diện hơi khó hiểu.

Quản Hành: “Đi chưa đây?”

Không nhận được câu trả lời, Quản Hành bèn nhích đến gần, hỏi: “Nhìn gì đó? Tuyệt vời lắm hả?”

Giang Tố hoàn hồn lại: “Không phải tuyệt vời —”

Nói đến đây anh dừng lại, nghĩ ngợi hình dung từ, một lúc lâu sau mới tiếp câu: “Mà rất đáng yêu.”

Quản Hành ngửa ra sau, nhìn anh với vẻ khó tin.

Anh buông rèm lá xuống, chuyển tầm mắt qua thì thấy biểu cảm của Quản Hành, quay đầu hỏi: “Sao vậy?”

Quản Hành: “Cậu chưa từng nghe câu nói kia à? Đáng yêu là cấp bậc cao nhất của khen ngợi đấy.”

Quản Hành ló đầu tới, cũng hóng hớt muốn xem: “Để tôi xem thử là cảnh tượng gì có cấp bậc này nào?”

Có xứng với lời khen đáng yêu của Giang Tổ không đây.

Chương 23: Sức sống

Tải ebook: dtv-ebook.com

Kéo rèm cửa sổ nhìn ra bên ngoài, một khoảng trống trải, không hề có bóng người.

Chỉ có vài chú mèo nhỏ đang cong đuôi ăn hạt ở vườn hoa cạnh đó.

Quản Hành nhìn Giang Tố: “Ý cậu bảo... Là mấy con mèo này đáng yêu à?”

Xe bảo mẫu khởi động, vững vàng chạy về phía trước, di chuyển đến địa điểm còn lại của phần quay.

Giang Tố cầm kịch bản lên, thấy cảnh quay được đánh dấu cho ngày mai có vẽ hoa văn, anh cong môi, nói.

“Ai biết.”

*

Sẩm tối ngày hôm sau, xe di chuyển từ khách sạn ở trung tâm thành phố đến địa điểm quay một lần nữa.

Cảnh quay của anh bắt đầu từ buổi tối.

Từ sau khi lên xe, Quản Hành luôn ngồi một bên làm việc, hơn nửa tiếng rồi vẫn chưa xong, Giang Tố ngẩng đầu hỏi: “Đang làm gì vậy?”

“Chọn diễn viên cho một người bạn cũng làm người đại diện của tôi.” Quản Hành nói: “Mà nói thật, con gái ngày nay xinh thật đấy.”

Anh thờ ơ: “Vậy à.”

“Chứ sao nữa, tôi biết cậu cũng mệt mỏi vì ngày nào cũng gặp nhiều diễn viên nữ nhưng không thể không nói, hơn 95% các diễn viên nữ trong giới chúng ta đều rất đẹp. Mà trong giới này đẹp cũng không phải thứ gì quá quý hiếm, trừ những người ngoại hình nổi bật, vừa gặp đã không thể quên được thôi.”

Không biết phải trả lời làm sao, im lặng một hồi, Giang Tổ bình thản nói: “... Cũng như nhau.”

“Cái gì mà cũng như nhau? Mỹ nữ mà cũng như nhau à? Cậu đang nói gì —” Quản Hành đang định phản bác nhưng nghĩ ngợi một phen lại nói: “Nhưng mà cũng đúng, trong mắt cậu chắc là giống nhau hết, thợ trang điểm chỉ có mấy kiểu đó, phong cách ăn mặc cũng quanh đi quẩn lại. Một trai thẳng như cậu nhìn thoáng qua chỉ thấy đẹp nghìn bài một điệu là đúng rồi.”

Quản Hành nói: “Nhưng đẹp nghìn bài một điệu cũng là đẹp, cậu không thích mấy kiểu đó à?”

“Tôi không thích.”

Anh trả lời dứt khoát như vậy khiến Quản Hành cứng họng.

Quản Hành không phục: “Vậy cậu thích mẫu người thế nào?”

Quả thật anh có suy tư.

Vì vấn đề này từ lúc ra mắt đến nay, nếu không bị hỏi mười ngàn lần thì cũng bị hỏi qua tám ngàn lần rồi.

Không phải là anh không trả lời được nhưng đẹp là một cảm giác của con người, rất khó để anh có thể cụ thể hóa gu thẩm mỹ của mình, như thế bắt anh hình dung một thần tiên chưa từng thấy trước đó vậy.

Vì vậy một lúc lâu sau, anh thẳng thắn nói: “Không trả lời được.”

Quản Hành: “...”

Lúc xe bảo mẫu đến địa điểm quay, ngoài trời đang độ hoàng hôn.

Bầu trời nhuộm đậm sắc vàng cam, những đám mây trùng điệp thay nhau nổi lên, lúc sáng lúc tối.

Anh mở cửa cửa, không biết thời tiết hôm nay thế nào, khô khốc mà lại có gió mạnh phả thẳng vào mặt. Anh mới đi xuống nửa cầu thang thì nghe có người nói lớn: “Thẩm Thính Hạ!”

Vì vậy giây phút ấy, anh đã dừng bước và ngược mắt lên.

Cô đang đứng trên một vùng cỏ dại mênh mông, ánh nắng chiều cách đó không xa dường như thiêu đốt cả bãi cỏ, cô đứng trong ánh lửa sục sôi, bất kể là hoàn cảnh thế nào, cô vẫn có thể vượt qua hết thảy, dù giấy pha màu trong tay bị gió thổi bay, dù tóc có dính thuốc màu, đuôi tóc nhem nhuốc màu xanh hồng, nhưng điều đó không ảnh hưởng đến việc cô quay đầu lại sau khi hoàn thành nét vẽ cuối cùng.

Cô vẫn chưa thoát khỏi cảm xúc, khoảnh khắc quay đầu ấy dường như đem đến cảm giác sinh mệnh rực cháy.

Khiến anh liên tưởng đến một số hoa cỏ và cây cối, bất kể là hoàn cảnh ra sao, chúng vẫn sinh trưởng một cách kiên cường.

Cô đem đến cho người đối diện cảm giác như vậy, bất kể là hoàn cảnh thế nào hoặc xuất thân ra sao, bất kể bảo cô vẽ lên da hay vẽ lên thân cây, cô vẫn sẽ ngẩng cao đầu từ nơi gian khổ nhất.

Bất kể là phế tích hay hài cốt cũng có thể trở thành chất dinh dưỡng cho sự sinh trưởng của cô.

Cũng vào thời khắc này, anh bỗng có câu trả lời.

Quản Hành đứng sau lưng anh hỏi: “Sao lại không đi nữa?”

“Sức sống.” Anh nói.

Một câu nói không đầu không đuôi, Quản Hành sửng sốt.

“Gì cơ?”

Anh quay đầu, đưa ra câu trả lời cụ thể hóa cho câu hỏi kia.

“Tôi thích, vẻ đẹp giàu sức sống.”

*

Sau khi quay về sảnh của phòng nghỉ, Thẩm Thính Hạ mới phát hiện một nửa tóc của mình đã bị dính màu.

Một diễn viên phụ bên cạnh đã quen thân với cô kinh ngạc trêu: “Cô xem tóc cô này, có cần đi tắm không?”

“Không kịp đâu.” Cô nhìn thời gian, lắc đầu an ủi bản thân: “Xem như hôm nay nhuộm màu xanh hồng vậy.”

“Đạo diễn cũng thật là, muốn có là phải có ngay.” Diễn viên phụ kia nói nhỏ: “Thử thách ai thế chứ? Sợ bộ phận hậu kỳ không xử lý được nên mới bắt cô vẽ mắt xoáy trên thân cây đó, phí công cô vẽ quá. Cô nhìn dáng vẻ hài lòng của ông ấy kìa, chắc chắn sau này sẽ bắt cô vẽ tiếp? Vậy mà cô cũng vẽ thật à?”

Cô khẽ thở dài, nghiêm túc cảm thán: “Chứ sao, vậy mới nói tiền không dễ kiếm.”

Đối lại là cái nhéo má từ người đối diện, đối phương bảo đừng nghiêm túc như vậy, trông đáng thương lắm.

Vào phòng của Giang Tố, cô lại bắt đầu vẽ hoa văn cần sử dụng cho cảnh quay, may mà tô tem hôm nay không quá khó. Quần áo anh mặc là đáng có ống tay áo dài, chỉ cần vẽ một phần lộ ra ngoài ở bàn tay là được.

Thật ra chỉ cần vẽ nửa bên vì phần còn lại ẩn trong ống áo tay và sẽ không thấy được nhưng cô mắc chứng cưỡng bách nhẹ nên vẫn vội vội vàng vàng vẽ hết toàn bộ.

Mới vẽ xong, Giang Tố đã bị đạo diễn gọi đi gấp gấp cứ như chỉ quay muộn một giây là kinh phí sẽ cháy hết vậy.

Cô cũng không nhàn rồi, tổ B sắp kết thúc phần quay của họ nên cô cần đi vẽ bổ sung.

...

Khi làm xong việc đã bảy giờ tối.

Cô ăn qua loa hai thanh protein xem như đã giải quyết bữa tối, đang ngồi trên ghế sofa trong phòng nghỉ thì bất ngờ phát hiện cửa phòng Giang Tố mở toang, bên trong còn có tiếng nói chuyện náo nhiệt.

Quan sát một hồi cô mới biết nhóm Bốc Duệ Thành đến.

Hình như khi gặp lại các bạn học ở trường trung học trực thuộc, anh lại trở về dáng vẻ cậu thiếu niên Giang Tố.

Anh nghiêng người dựa ra lưng ghế, đa số thời gian chỉ ngồi nghe họ bày trò nói cười. Tay anh khoác lên thành ghế, theo thói quen xoay xoay túi khăn giấy.

Cô tức khắc cảm thấy thắng thốt.

Những lần nhìn anh cách đây hành lang dài đằng đẵng năm ấy dường như đã trôi qua rất nhiều năm rồi.

Bốc Duệ Thành nhắc đến một chủ đề mới: "... Đừng nói nhảm nhí nữa, cậu ta còn lên kế hoạch kết hôn trước năm 25 tuổi đấy, các cậu nhìn cậu ta bây giờ đi, chẳng thích ai, không thích yêu xa, mà yêu cầu cũng cao, nhìn có giống người có thể kết hôn không?!"

"Nhìn vẻ mặt hai cậu chắc là không tin chứ gì, tin tớ đi, nếu không tin thì tự hỏi cậu ta đi. Cậu ta rất nghiêm túc, lập ra mục tiêu cuộc sống nữa, tôi còn khó tin hơn mấy cậu đây này."

"Thật không?" Có người nhìn về phía Giang Tố: "Cũng có thấy cậu cố gắng gì đâu?"

Giang Tố cạn lời, bật cười: "Còn chưa gặp được thì cố gắng chỗ nào?"

"Cái này thì dễ, thích kiểu gì, để tớ giới thiệu cho!"

Giang Tố chưa trả lời thì Bốc Duệ Thành đã bắt đầu lên tiếng: "Có quý mới biết cậu ta thích kiểu gì, tớ mà biết cậu ta thích kiểu gì thì đâu để cậu ta ế chông ế chơ đến bây giờ?"

Nói đoạn, Bốc Duệ Thành nghĩ đến gì đó, bỗng nhiên thay đổi chủ đề, nửa thật nửa giả nhảy dựng lên.

"Cậu ta thích cái người đã cứu mạng con chó của cậu ta đấy."

Giang Tố: "..."

Mọi người trong phòng còn chưa kịp phản ứng, Thẩm Thính Hạ bỗng không nhịn được bật cười.

Bốc Duệ Thành lạnh mặt, lập tức phát hiện ra cô, lập tức đứng lên tìm kiếm sự đồng tình: "Thấy sao, em gái mặc váy trắng, em cũng đồng tình với

ý kiến của tôi đúng không?!”

Cô chỉ đang nghĩ có rất nhiều buổi sáng và buổi chiều, anh ấy cũng vì một hai câu nói mà bị đánh dữ dội không ít lần.

Cô không đi sâu vào nội dung cụ thể, chỉ nghe giọng điệu ấy và cảm thấy hoài niệm.

Cô nói: “Tôi thấy anh nói chuyện rất hài hước.”

Giọng cô khẽ, vang đến phòng nghỉ của Giang Tổ càng nhỏ hơn nhưng Bốc Duệ Thành rất lắng chuyện, biết cách đọc môi. Người trong phòng mới vừa hiểu được thì anh ấy đã nghĩ xong cách đáp lại, tuyệt đối không thể bầu không khí im lặng.

“Chứ sao nữa?” Anh tự hào vỗ ngực, bắt đầu khoe khoang với đám bạn của mình: “Thấy chưa, lại được khen rồi, đừng hâm mộ quá nha.”

Dường như vất vả lắm mới tìm được một tri âm tri kỷ, anh ấy nhiệt tình mời cô vào phòng ngồi nói chuyện chung nhưng cô nói lát nữa còn có việc và lịch sự từ chối. Lúc rời đi, cô còn nghe Bốc Duệ Thành đang tự tăng bốc bản thân, bảo tính cách của mình được nhiều cô gái thích, hết cách rồi.

Nhóm bạn ở lại chơi không lâu đã ra về, vì sau đó Giang Tổ có cảnh quay đêm nên anh bảo họ về phòng khách sạn của mình nghỉ ngơi trước.

Bốc Duệ Thành thấy lạ, đã làm được gì đâu mà sao lại ra lệnh đuổi khách rồi?

Lúc sắp tạm biệt nhau, Giang Tổ lấy thẻ phòng ra, lúc đưa cho Bốc Duệ Thành, giọng anh rất lạnh nhạt.

“Sau này không có gì thì bớt đến thăm đoàn đi.”

Bốc Duệ Thành:?

Chương 24: Giấy ghi chú

Tải ebook: dtv-ebook.com

Khi Giang Tố về khách sạn, đêm đã khuya.

Bốc Duệ Thành không về phòng mình mà chạy đến phòng anh. Về phòng, anh vừa mở đèn đã thấy một vật thể lạ chạy tới chạy lui lung tung, còn tưởng có trộm đột nhập.

Anh cau mày: “Chưa ngủ à?”

“Đi chơi ai lại ngủ sớm.” Bốc Duệ Thành chỉ chỉ cái thùng dưới bàn của anh: “Sao lại mang theo cái này? Muốn vứt à?”

“Cái gì.”

Anh đưa mắt nhìn sang: “Căn phòng kia phải sửa chữa lần nữa, tớ sợ họ mang thùng này đi vứt.”

Bốc Duệ Thành ngồi xếp bằng, mở chiếc hộp quen thuộc đã nhuộm màu thời gian kia, cảm thán: “Cậu đúng thật là, dù không thích cũng không hề phải bỏ tâm huyết của người khác.”

Bốc Duệ Thành biết trong chiếc hộp này là những món đồ mà năm ấy khi Giang Tố rời khỏi trường trung học trực thuộc, các cô gái kia đã tặng anh, có đủ các loại quà, nhiều nhất vẫn là đồ trang trí và thư.

Những năm gần đây, Giang Tố luôn nhận hết thư do fan hâm mộ viết, tất cả đều được sắp xếp gọn cất trong một căn phòng riêng. Sau đó chuyển sang nhà mới, anh đã lên kế hoạch chia ra một khu vực riêng chuyên để thư của fan.

Bốc Duệ Thành hỏi: “Cậu xem qua hết chưa?”

Giang Tổ nói: “Xem rồi.”

Mỗi lần cảm thấy vất vả, anh đều sẽ mở ra xem.

Bốc Duệ Thành gật đầu. Anh ấy ngồi ở một góc khá lạ, đột nhiên nhìn thấy gì đó bèn đưa tay gỡ tờ giấy ghi chú dán ở mặt bên thùng ra.

“Ồ? Sao còn có tờ giấy ghi chú ở đây, cậu dán à?”

“Không phải.”

Giang Tổ cũng khựng một lúc, sau đó cất bước đi đến.

Bốc Duệ Thành nhìn lướt qua nội dung trên giấy, cười tủm tỉm đưa cho anh.

Giang Tổ cup mắt đọc, chỉ có hai hàng chữ với nét bút thanh tú —

Biết rằng thiếu niên ôm hoài bão lớn, cười chiến mã lướt trên non sông.

Không ký tên.

“Ai đây nhỉ, có vẻ rất hiểu cậu.” Bốc Duệ Thành nghiêng ngả dựa ra ghế: “Lúc trước cậu có phát hiện ra không?”

Anh vẫn đang đọc kỹ tờ ghi chú: “Không.”

“Không ký tên à?”

“Không có.”

“Vậy thì lạ phết, ai viết thư cho cậu cũng ký tên cả, tại sao cái này không có?” Bốc Duệ Thành giật lại đồ, tờ giấy ghi chú màu xanh nhạt, ở trung tâm có một vòng tròn xanh đậm và chuyển nhạt dần cho đến màu

trắng ở bốn góc, “Tiếc quá đi tiếc quá đi, một cô gái hiểu cậu thế mà lại không ký tên.”

Bốc Duệ Thành: “Có câu nói thế nào nhỉ? Ừm, đời người gặp được tình yêu hay tình d*ch không hiếm, gặp được thấu hiểu mới là hiếm.”

“Đáng tiếc là cậu không gặp được gì hết.”

“...”

Bốc Duệ Thành: “Sao nào, có muốn tớ hỏi xem đây là ai giúp cậu không? Cậu có chỉ tiêu kết hôn cơ mà, người anh em này không quên đâu.”

“Không cần.” Anh lấy lại tờ giấy ghi chú, nhìn một cái rồi dán lại mặt bên của thùng, sau đó hỏi Bốc Duệ Thành: “Sao cậu biết tớ không gặp?”

Bốc Duệ Thành nhích đến gần: “Vậy cậu gặp rồi à? Ai thế?”

Trước mặt như có gì đó thoáng qua, Giang Tổ hoàn hồn, bình thản nhìn Bốc Duệ Thành: “Sau này bớt đến thăm đoàn đi.”

“...”

“Hồi trước tớ đến thăm đoàn cậu vui lắm cơ mà.” Bốc Duệ Thành nheo mắt: “Hôm nay là sao? Lúc trước cậu đâu bạc bẽo vô tình thế này.”

“Vì lúc trước cậu không nói nhiều như hôm nay.”

Bốc Duệ Thành: “...”

*

Sau khi kết thúc công việc về khách sạn, Thẩm Thính Hạ mệt mỏi đến độ vừa ngã đầu đã ngủ say, may mà ngày mai có thể đi làm muộn.

Cô ngủ một giấc đến hơn mười giờ rồi thức dậy ăn sáng, xong xuôi mới chậm rãi đến phim trường.

Mỗi ngày, phim trường đều rất hỗn loạn.

Cô vẽ lại hoa văn cho vài nữ phụ, sau đó vào phòng nghỉ của Giang Tổ để vẽ hoa văn ngày hôm nay cho anh.

Hoa văn hôm nay khá nhỏ nhưng lại khó vẽ vì nó sẽ vòng qua cổ kéo dài đến sau tai, đạo diễn bảo muốn thực hiện cảnh quay này.

Trong phòng nghỉ vô cùng yên tĩnh, ngay cả tiếng hít thở cũng không quá rõ ràng. Cô tập trung di chuyển cọ nhưng điện thoại của anh để trên bàn thì cứ sáng lên liên tục.

Tin này nối tiếp tin khác, cô đeo kính áp tròng nên thấy rất rõ, người nhắn tin là Bốc Duệ Thành.

Cô bất lực, đành di dời sự chú ý, sợ anh sẽ bỏ lỡ tin nhắn quan trọng: “Hình như bạn anh đang tìm anh đấy.”

Giang Tổ “ừ” một tiếng, không quá để tâm: “Cậu ta muốn đến thăm đoàn.”

Giọng anh nghe rất thân thuộc, cô hơi kinh ngạc, nhất thời thảng thốt, nghĩ thầm, chẳng lẽ bây giờ quan hệ của họ đã đến mức có thể tán gẫu với nhau rồi sao.

Cô không trả lời nữa.

Nhưng dường như Giang Tổ đang chờ cô nói gì đó. Theo phép lịch sự, cô gật nhẹ đầu, cũng không biết nên nói gì: “Anh ấy rôm rả thật.”

“Cô thích kiểu này à?”

Hả?

Cô có hơi khó hiểu trước câu hỏi đột ngột này.

“Không thích.” Cô đáp: “Tôi thích người gầy.”

Lời ra khỏi miệng, chính cô cũng bất ngờ, không ngờ bây giờ cô có thể thảo luận chuyện này trước mặt anh một cách坦然 nhiên như vậy. Nếu là trước kia, ở góc độ này, khoảng cách này, câu hỏi này, e rằng trong đầu cô đã sớm ngập tràn hình bóng anh, ấp úng chẳng nói nên câu.

Về bạn trai, quả thật cô thích người gầy gầy, lúc nói ra câu này trong đầu không hề nghĩ đến ai, chỉ đơn giản là một câu trả lời.

Cọ lông trong tay chuyển động, di chuyển dọc theo dái tai anh ra phía sau rồi nhẹ nhàng rời cô đi.

Giang Tố bỗng nghiêng đầu nhìn cô.

Cô khó hiểu, có lẽ anh cảm thấy hơi nhột nhĩ.

Cô thôi nhìn, mím môi cười khẽ, bảo: “Vẽ xong rồi.”

Sau đó cô rời khỏi phòng nghỉ của anh, chạy đến nơi cần làm việc tiếp theo.

Vẽ xong xuôi, cô lại nghỉ ngơi một lúc. Lúc này Giang Tố đã quay đến phân cảnh thứ hai, ở khu vực quay phim có hơi hỗn loạn. Vì trong phân cảnh ấy có một động tác hơi nguy hiểm, người đại diện và đạo diễn đề nghị dùng diễn viên đóng thế nhưng anh không đồng ý, luyện tập vài lần rồi tự mình quay.

May mà không có sự cố nguy hiểm gì xảy ra, trong quá trình quay anh ngã xuống ở nơi vốn không nên ngã khiến người đại diện sợ quảng cáo điện thoại đi.

Lúc đang ngồi trên ghế sofa pha màu, cô nghe người đại diện đi theo sau lưng anh nhắc nhở.

Giang Tố: “Đã nói không sao rồi mà.”

Quản Hành: “Xem cậu nói kìa! Nhỡ xảy ra chuyện gì thì sao, đã bảo cậu phải kiểm chế, phải kiểm chế, ảnh hưởng về sau thì biết làm sao? Tôi suýt thì bị hù chết rồi!”

Giang Tố: “Tôi hiểu.”

“Hơn nữa chẳng phải sau đó vẫn quay xong à?”

Quản Hành vẫn kiên trì khuyên nhủ: “Lần sau dùng diễn viên đóng thế được không? Đừng tự quay mấy cảnh này nữa, tôi đảm bảo diễn viên đóng thế sẽ không bao giờ xuất hiện, ở khâu hậu kỳ tôi sẽ để ý cho cậu, cậu không hài lòng tôi sẽ bảo họ cắt ra gửi thẳng cho cậu luôn cũng được.”

...

Quản Hành khuyên bảo tận tình, sau đó giơ tay gọi cô: “Cô Thẩm.”

Cô biết mình phải đi vẽ hoa văn bổ sung.

Sau khi mỗi phân cảnh kết thúc, diễn viên đều cần trang điểm lại để đạt hiệu quả tốt nhất, việc vẽ hoa văn của cô cũng giống như vậy.

Cô mở cửa đi vào, Giang Tố đang nhíu mày, có lẽ là nhức đầu trước những lời lải nhải của người đại diện.

Mở mắt thấy cô, anh lại cặp mắt hỏi: “Cô cũng đến khuyên tôi à?”

“Tôi đến vẽ bổ sung.” Cô nói.

Tiếng lải nhải ngoài cửa cuối cùng cũng dừng lại.

Vài phút trôi qua, Giang Tổ nói: “Còn tưởng cô cũng đến thuyết phục tôi.”

Cô đột nhiên nghĩ đến gì đó, cong khóe môi, nhẹ giọng nói: “Anh đã từng nghe câu nói này chưa? Đến nhìn thấy Napoli một lần rồi chết cũng được.”

Có lẽ vì nhắc đến đề tài có sự đồng cảm, cô vừa lựa một tuýp màu vừa nói: “Tôi cảm thấy con người luôn giống nhau trước những thứ mà mình thích.”

“Không quan tâm tương lai sẽ ra sao nhưng giờ phút này chỉ cần làm tốt nhất, có chết cũng không thấy hối tiếc.”

“Vậy nên,” Cô nói: “Tôi hiểu điều đó. Tôi sẽ không khuyên anh.”

—

Lời tác giả:

“Đời người gặp được tình yêu hay tình d*ch không hiếm, gặp được thấu hiểu mới là hiếm” — Liêu Nhất Mai, trích tác phẩm “Nhu nhuyển”

“Biết rằng thiếu niên ôm hoài bão lớn, cười chiến mã lướt trên non sông”, câu này cải biên từ “Thủy Hử truyện”

Câu gốc: “Thiếu niên phải có khát vọng cao cả, cười chiến mã san bằng non sông, là kỳ vọng chắc chắn về tương lai của hãn, hãy tin tưởng và chúc mừng.”

Chương 25: Khác biệt

Tải ebook: dtv-ebook.com

Nói những lời này xong và tô màu lại cho hoa văn của anh, cô mới phát hiện anh đang nhìn mình.

“Sao vậy?” Cô hỏi, sau đó nhìn ra ngoài cửa sổ: “Đạo diễn gọi anh kìa.”

Chủ đề dừng lại tại đây, chỉ là lúc rời đi hình như anh đã cười khẽ, không biết có phải là ảo giác của cô không.

*

Cuối tuần.

Sau khi kết thúc buổi quay phim đêm, Giang Tố tiếp tục di chuyển đến nơi chụp ảnh tạp chí.

Chụp ảnh tạp chí xong, Quản Hành khuyên anh ngủ một lúc đi nhưng anh nhớ thầy Ngụy trước đây anh từng hợp tác sống gần đây, bèn đến đó hỏi thăm trước.

Thầy Ngụy là một diễn viên kỳ cựu mà anh đã từng hợp tác năm năm trước, sau khi ông bà ngoại qua đời, ông là người quan tâm anh nhất. Thầy Ngụy cũng không có con nên anh đối xử với ông như một người thân trong gia đình, chỉ cần có thời gian rảnh sẽ đến thăm hỏi.

Sau khi đến, đầu tiên anh mua một số đồ dùng hàng ngày, mang tới thay cũ đổi mới, tiếp đó lại sửa giá quần áo chạy điện gặp vấn đề giúp ông lão, cuối cùng hai ông cháu ngồi uống trà cùng nhau.

Trò chuyện một lúc, lại đến chủ đề mà ông cụ quan tâm nhất.

Ngụy Thành Thiên cười hỏi: “Gần đây vẫn chưa có bạn gái à? Vẫn thấy họ giống nhau sao?”

Anh đang định đáp lời nhưng chợt khựng lại, sau đó nói: “Gặp được một người rất khác.”

Ngụy Thành Thiên nhướn mày, hơi bất ngờ: “Lần đầu tiên nghe cháu nói thế đấy, là cô gái thế nào?”

Anh đưa tay giữ nắp ấm trà, nước chảy ra ào ạt, hương trà thơm lan ra ngập tràn cả ban công. Đẹp, tài hoa, dịu dàng, khí chất, những từ này lần lượt thoáng qua trong đầu anh nhưng anh vẫn cảm giác không đủ, im lặng một phen mới nói: “Rất thuần khiết ạ.”

Không ngờ anh suy nghĩ năm phút mà chỉ nói ra ba chữ này, Ngụy Thành Thiên vừa tò mò vừa vui mừng, trực giác mách bảo không thể chỉ dựa vào ba chữ này mà anh lại cảm thấy đối phương khác biệt với những người khác. Ông nở nụ cười, dẫn dắt hỏi: “Chỉ thế thôi sao?”

Giang Tố: “Chỉ cái này thôi đã quý lắm rồi.”

Ánh mặt trời buổi chiều rọi vào bệ cửa sổ, vừa ấm áp vừa sáng ngời.

Ngụy Thành Thiên kinh ngạc nhưng chẳng mấy chốc lại bật cười, liên tục gật đầu bảo: “Cháu nói đúng lắm.”

Ngụy Thành Thiên hỏi: “Vậy khi nào đưa đến gặp ông đây?”

Anh cười nói: “Chưa xác định được ạ, vẫn chưa theo đuổi được.”

“Không đúng nhỉ, có cô gái nào mà cháu không theo đuổi được sao?”
Ngụy Thành Thiên vuốt vuốt râu, vừa buồn bực vừa buồn cười: “Ông còn tưởng cháu chịu nói cho ông biết thì hai đứa đã ở bên nhau rồi.”

“Mới quen không lâu, cháu đang tìm hiểu cô ấy.”

Hai người trò chuyện thêm một tiếng, lúc rời đi, ông lão đứng ở cửa nhắc nhở: “Đừng quên đưa đến gặp ông nhé.”

Anh nhấn thang máy đi xuống, ngón tay cong lại, gật nhẹ đầu nhưng anh chợt khựng người, lại cười nói.

“Nếu cháu theo đuổi được.”

*

Đi ra khỏi khu chung cư, đối diện là trung tâm thương mại quốc tế.

Anh đi vào một cửa hàng chuyên doanh ở tầng một, nói muốn mua một chiếc vòng tay.

Đương nhiên nhân viên nhận ra anh, nhiệt tình hỏi: “Quý khách mua tặng mẹ ạ?”

“Không phải.”

“Vậy em gái?”

“Cũng không phải.”

Đối phương khẽ giọng, đan xen chút hưng phấn hỏi: “Thế là bạn gái?”

“Không tính là bạn gái.” Anh nói: “Cô có mẫu mới nào đề xuất không?”

“Tùy vào phong cách ạ, gần đây thương hiệu chúng tôi vừa ra mắt vài mẫu mới, cô gái ấy tạo cho người đối diện cảm giác thế nào ạ?”

Anh đang định trả lời thì chợt nhớ đến lời Quản Hành nói trước đây.

— “Đáng yêu là mức độ cao nhất của khen ngợi.”

Câu nói ấy lướt qua đầu anh, nghĩ đến dáng vẻ cô ôm gối ngồi xõm bên đám mè nhỏ, dáng vẻ tựa ghế sofa ngủ gà ngủ gật, vẻ mặt căng thẳng khi vẽ sai, anh cất giọng, không thay đổi từ ngữ: “Rất đáng yêu.”

— “Một khi bạn bắt đầu cảm thấy người này đáng yêu, về cơ bản là đồng nghĩa với việc thừa nhận điều đó.”

Chương 26: Sưởi ấm tay

Tải ebook: dtv-ebook.com

Đoàn phim vẫn bận rộn như trước.

Thẩm Thính Hạ vẽ cả ngày trời, khi nghe người ta bảo Giang Tố vừa mới đến đoàn phim, cô mới nhận ra hình như cả sáng nay không thấy anh đâu.

Anh đang ngủ bù ở phòng nghỉ, nom vẻ mặt người đại diện của anh rất muốn khuyên nhủ tận tình, bảo anh đã thức cả đêm để quay phim rồi lại đi thăm hỏi thầy, mãi mới thăm hỏi xong có thời gian để ngủ, vậy mà lại đến trung tâm thương mại đi dạo hơn một tiếng, thế là đi tong năm tiếng nghỉ ngơi ban đầu.

Bây giờ chỉ có thể tranh thủ một chút thời gian để ngủ bù.

Đối với các nghệ sĩ đỉnh lưu, tất cả các hoạt động về cơ bản sẽ được lên kế hoạch trước một hoặc hai năm, thời gian nghỉ ngơi cực kỳ đáng quý. Lúc trước cô lướt Weibo, đã được cư dân mạng phổ cập kiến thức, có rất nhiều nghệ sĩ nổi tiếng không có thời gian nghỉ ngơi đằng hoàng suốt một năm liền.

Vậy mà anh lại dùng thời gian quý báu ấy để đi dạo trung tâm thương mại, cũng không biết là muốn mua đồ gì.

Nhưng đó chỉ là những gì cô nghĩ khi nghe mọi người nói chuyện chứ không nói ra.

Nhờ năm 17 tuổi theo dõi vô số các tài khoản giải trí, những năm qua, cô đã xem không ít những nội dung về giới này, vì vậy dù là lần đầu tiên

vào đoàn làm phim nhưng cô không hề cảm thấy lạ lẫm với những chủ đề mà mọi người ở đây thảo luận.

Thỉnh thoảng còn có thể kết nối suy nghĩ với mọi người, không khó để hòa nhập.

Trong thời gian nghỉ ngơi, cô dựa vào ghế sofa chợp mắt một lúc. Vì cô hay ngủ gà ngủ gật nên nhân viên đoàn phim đã chuẩn bị một chiếc ghế sofa nhỏ cho cô, trên đó còn có gối, xem như một vị trí ngủ đặc biệt của riêng cô.

Nằm một hồi thì điện thoại chợt rung lên, cô đưa tay cầm lấy, là tin nhắn của Hà Diệu.

Hà Diệu là bạn cùng phòng của cô hồi đại học, là một người cực kỳ giỏi giao tiếp, có thể dùng sự tự tin làm điểm tựa để nhắc nhở cả quả địa cầu. Kiệt tác vĩ đại của cô bạn là nửa đêm lướt thấy video bạn trai cũ gây xương và cười sập cả giường, chuyện này đã được lan truyền rộng rãi khắp ký túc xá nữ.

Kể từ sau khi sống chung với Hà Diệu, cô mới cười nhiều hơn.

Hòa Miêu: 【Nghe nói cậu đi chơi ở đoàn phim, sao rồi, có anh nghệ sĩ nào đẹp trai giới thiệu cho tớ không?】

Cô ngẫm nghĩ một hồi.

Nghe một mùa hạ: 【Yêu xa đấy, cậu chắc chưa?】

Gửi hai chữ này đi, cô chắc chắn cả hai người đều cùng nghĩ đến lịch sử thảm không nở nhin của phòng ngủ họ năm ấy.

Trong phòng có tổng cộng bốn người, chơi với nhau rất thân thiết, trong đó có một cô bạn Cầu Cầu yêu xa với bạn trai. Ban đầu họ rất mặn nồng

nhưng về sau gần như là lấy nước mắt rửa mặt mỗi ngày, cứ chia tay rồi lại làm lành rồi lại chia tay, ký ức đau khổ về việc nửa đêm thức dậy an ủi nỗi buồn và giải quyết những cuộc cãi vã của Cầu Cầu vẫn vẹn nguyên. Trong số bốn người thì có lẽ Cầu Cầu là người thấu hiểu sự đau đớn trong đó nhất.

Mối tình ấy lắng những một năm rưỡi mới kết thúc, Cầu Cầu giảm 20 cân, suýt thì mắc chứng trầm cảm, may mà sau đó dần trở nên tốt hơn.

Sau câu chuyện ấy, bốn người các cô đều có một suy nghĩ chung, có chết cũng không yêu xa.

Hiển nhiên vừa nhắc đến vấn đề này, Hà Diệu lập tức tỉnh táo lại.

【Thôi, thôi, tớ nhớ lại mấy chàng trai trong giới lên hotsearch lần trước, nếu không ngoại tình thì cũng bạo lực lạnh, cộng thêm yêu xa nữa thì khác gì giày vò tớ chết đâu.】

【Chờ cậu về lại giới thiệu cho tớ vậy, gần đây sao rồi?】

Hai người tán gẫu về tình hình gần đây, Hà Diệu hỏi cô có tin hóng hớt gì không, dù sao mấy năm qua việc bà tám rất phát triển ở giới giải trí mà, sao mà không tò mò cho được.

Nghe một mùa hạ: 【Hiện tại tớ chưa nghe được tin gì, mọi người ở đoàn làm phim đều bận rộn làm việc, nếu có tin đồn gì tớ nhắn cậu.】

Hòa Miêu: 【Đoàn phim cậu làm nghiêm túc như vậy á? Tớ mới hóng được tin từ đồng nghiệp cậu, bảo cậu với Giang Tố ở chung đoàn, thật à?】

【Cậu là người đầu tiên tớ thấy được chung đoàn phim với anh ấy mà không đăng lên vòng bạn bè đấy, lúc trước tớ có một bạn học tình cờ gặp anh ấy quay phim, chỉ một bức ảnh chụp cách nhau 300 mét mà khoe năm năm trời, sao vòng bạn bè của cậu im hơi lặng tiếng thế, tim cậu là đá à???】

Hòa Miêu: 【Vậy cậu có biết chiều nay anh ấy đi dạo trung tâm thương mại để mua đồ cho ai không?】

Thẩm Thính Hạ hơi kinh ngạc: 【Sao cả chuyện này mà cậu cũng biết vậy.】

Hòa Miêu: 【Nói nhảm! Địa vị anh ấy ra sao chứ! Trên người anh ấy có bao nhiêu cặp mắt chứ! Quần áo anh ấy mặc ra sân bay cũng có thể đứng đầu bảng hotsearch đó, sao mọi người có thể không biết gì khi anh ấy đi dạo trung tâm thương mại được? Nghe nói là mua một chiếc vòng tay Van Cleef & Arpels, tặng ai nhỉ!】

Nghe một mùa hạ: 【Vậy thì tớ không biết, chắc là mua để đeo đó.】

Hà Diệu cảm thán: 【Nếu anh ấy mà có bạn gái thì chắc giông tố kéo đến mất thôi.】

Đọc tin nhắn này, cô hơi thất thần nhưng hình như cũng không có quá nhiều cảm xúc. Từ bảy năm trước, cô đã biết sớm muộn sẽ có ngày này.

Chủ đề đến đây thì kết thúc, thời gian làm việc của cô lại bắt đầu.

Hôm nay nhiệt độ giảm mạnh.

Buổi trưa vẫn còn chút nắng nhưng đến sẩm tối thì trời tối sầm, nhiệt độ về đêm lại tiếp tục giảm xuống đột ngột, thậm chí trời còn nổi gió. Cô thầm trách bản thân tại sao lại không xem dự báo thời tiết, còn vội vội vàng vàng mà quên mất việc mua thêm áo khoác.

Khi ngồi vẽ bổ sung ở bên ngoài, cô kìm lòng chẳng dặng đưa hai tay lên cổ để sưởi ấm, camera man ở bên cạnh hỏi: “Cô Tiểu Thính, lạnh à?”

Cô cười, gật đầu đáp: “Tôi từ Giang Thành đến, quên mất thời tiết ở thành phố khác lạnh hơn nên không mang theo áo khoác.”

“VẬt lát nữa đi qua khu bên cạnh mua đi, có trung tâm thương mại đó, mua tạm một hai chiếc mặc đỡ, ngày mai nhiệt độ vẫn giảm tiếp đó.”

Cô nói được.

Mới vẽ bổ sung xong, cô quay người lại thì đột nhiên có món đồ gì đó nhét vào tay. Cô chưa kịp phản ứng, ngẩng đầu chỉ thấy Giang Tổ đi lướt qua mặt mình.

Đạo diễn gọi gấp nên anh chỉ mới mặc một nửa áo khoác, đạo diễn thấy thế cười hỏi: “Hơn mười phút mà, cậu đi đâu thế, sao không mặc áo khoác hăn hoi vào?”

Nhưng anh rất chuyên nghiệp, trước khi bắt đầu quay, anh đã chuẩn bị xong xuôi.

Lúc này cô mới cúi đầu nhìn món đồ anh đưa trong tay.

Là một chiếc máy chơi game.

... Có ý gì nhỉ? Nhờ mình cầm giúp sao?

Có lẽ là vội quá nên không có thời gian nói với cô, thôi thì cô tạm thời giữ giúp anh vậy.

Máy chơi game đã được khởi động hoặc hình như vừa mới sạc pin nên mặt lưng của máy vẫn còn nóng. Cô ngạc nhiên nhưng đứng dưới trời gió chờ diễn viên quay phim, vừa khéo món đồ này lại giống máy sưởi ấm tay.

Không biết máy đang tự động mở cái gì mà nhiệt độ ở mặt lưng máy không hề biến mất, thậm chí còn có dấu hiệu ấm lên. Đây là khuyết điểm của máy nhưng vào giờ phút này, nó là món đồ cứu mạng đối với cô.

Nhiệt độ ngày và đêm ở An Thành chênh lệch lớn, cô chỉ mặc đồ tay ngắn, quả thật lạnh vô cùng.

Cô cầm máy chơi game đứng tránh đầu gió, dần dần không còn thấy rừng mình nữa.

Nhân viên làm việc gần đó thấy máy chơi game trong tay cô thì cười bảo Giang Tổ cũng thích sưu tầm món đồ này, cô đang định bảo đây là máy của anh, bỗng một suy nghĩ thoáng qua, cô phút chốc nhớ ra, hồi năm nhất đại học khi cô vẫn còn rất chú ý đến tình hình gần nhất của anh, biết được trong nhà anh có một tủ trưng bày để lưu giữ các loại máy chơi game cũ đã sửa chữa hoặc phục hồi.

Trong đó có một chiếc máy mà anh quý nhất, lúc nào cũng để trong vali đem theo bên mình đến mỗi khách sạn, vì số thứ tự sau máy là ngày sinh nhật của anh, mang ý nghĩa kỷ niệm.

Cô lập tức lật mặt sau của máy lại, mở chiếc nắp có in số thứ tự lên.

Trên chiếc nhãn màu bạc, số thứ tự rõ ràng dễ thấy, sáng bóng như mới — N616.

Trên tay cô lúc này chính là chiếc máy chơi game cổ vừa mở máy sẽ nóng lên nhưng vẫn vô giá trên thị trường.

—

Lời tác giả:

Trời lạnh rồi, mở máy chơi game cho vợ sưởi ấm tay thoải ^^

Chương 27: Một đêm không chớp mắt

Tải ebook: dtv-ebook.com

Sau khi phân cảnh đầu tiên của Giang Tố kết thúc, trên đường đi đến phòng nghỉ của anh, cô nghe giọng nói lớn của Quản Hành vang vọng ra.

Quản Hành: “Ông trẻ ơi! Cậu còn định ăn đồ giảm béo đến chừng nào? Cậu muốn gầy nữa à? Hoàn mỹ lắm rồi!”

Giang Tố: “Giảm thêm một chút.”

Quản Hành không thể tưởng tượng nổi: “Sao tự dừng lại muốn thế, không phải ba năm qua cậu luôn duy trì thân hình này à? Cậu muốn làm gì?”

Thẩm Thính Hạ đặt thùng dụng cụ vẽ xuống, lại nghe Quản Hành hỏi cô: “Tiểu Thính, cô nói đi, cậu ta còn chưa đủ gầy à?”

Cô quay đầu, cảm thấy nếu nhìn chăm chăm người khác cũng không lịch sự nên chỉ nhìn lướt qua tổng thể: “Gầy rồi.”

Giang Tố: “Tôi gầy thật à?”

Cô không biết tại sao đột nhiên Giang Tố lại hỏi chuyện này, vừa lấy giấy pha màu vừa ngẫm nghĩ: “Nghệ sĩ ai cũng gầy mà.”

Quản Hành ngạc nhiên, nài nỉ anh đừng giảm cân nữa, còn sụt thêm một cân nào nữa thì fan hâm mộ sẽ chặt tay anh ấy mất, sau đó lại vừa lải nhải vừa rời khỏi phòng nghỉ.

Lúc này cô mới nhớ ra, đưa máy chơi game còn ấm trong tay cho anh, muốn hỏi có chuyện gì nhưng chợt thay đổi suy nghĩ, không hỏi nữa. Có lẽ

anh chỉ nhờ cô cầm giúp một lúc mà thôi.

Sau khi nhận lấy máy, anh tắt nguồn, bỏ vào túi vải nhung rồi mới cất vào ngăn giữa của chiếc túi trong tay.

Cô hơi ngơ ngác.

Giang Tố ngược mắt lên: “Sao thế?”

Cô lắc đầu, không dư dả thời gian để tán gẫu nên cô trở về chủ đề chính: “Thợ trang điểm có tẩy trang phần vai cho anh chưa? Lát nữa sẽ vẽ lên đó.”

“Chưa.”

Anh mới quay xong một phân cảnh chiến đấu, trên vai sử dụng đạo cụ biểu diễn là nước máu, thợ trang điểm chưa tẩy trang cho anh nên cô phải làm.

Cô lắc đều chai nước tẩy trang, rót ra bông rồi lau dọc xuống theo sống lưng, cuối cùng dừng lại bên hông anh.

Cảm giác được người anh run nhẹ.

Cô hơi sùng sốt: “Lạnh à?”

“... Tạm ổn.”

Nước máu đã được lau sạch sẽ, cô dùng khăn giấy lau lại một lần nữa, đợi da anh khô thì có thể bắt đầu vẽ.

Đợi mấy phút, thấy có vẻ đã ổn hết rồi nên cô đứng dậy, ai ngờ lại bất cẩn kéo theo chiếc bàn nhỏ vốn không được vững khiến nắp chai nước tẩy trang rơi xuống đất.

Vẫn chưa bắt đầu vẽ nên cô ngồi xồm xuống chuẩn bị nhặt lên, nhưng cùng thời khắc ấy, Giang Tố cũng cúi người, tầm mắt hai người tiến gần đến nhau một cách vô hạn nhưng động tác thì không thể thẳng gấp lại như xe được.

Chỉ đành trơ mắt nhìn khuôn mặt kia phóng đại lên.

Nắp chai lặn xuống sâu tận bên trong, anh đưa tay ra nên không thể tránh khỏi việc rướn người về phía trước.

Một giây trước khi chóp mũi hai người sắp chạm nhau, cô kinh ngạc, vội rụt người ra sau.

...

Cô chỉ thấy phần cổ áo màu nhạt của Giang Tố và gạch hình thoi dưới sàn thôi. Cô đứng dậy trước, nhìn anh đưa nắp chai cho mình.

Khúc nhạc dạo nhỏ này giống như một sự bất ngờ, chẳng mấy chốc nhà sản xuất phim đã đẩy cửa đi vào, bảo tối nay tổ B phải quay đêm. Sau đó đối phương ngồi chờ cô vẽ hoa văn cho Giang Tố xong lại kéo cô đến chỗ làm việc tiếp theo với tốc độ ánh sáng.

Lúc tan làm đã hơn 12 giờ đêm, các trung tâm thương mại đã đóng cửa hết rồi, kế hoạch đi mua quần áo ban đầu cứ thế bị hủy bỏ.

Nhìn dự báo thời tiết ngày mai nhiệt độ tiếp tục giảm thấp, cô khẽ thở dài.

Haiz.

Tối nay lại là một đêm không chợ mắt.

*

Một giờ sáng, Giang Tố lái xe từ bên ngoài về khách sạn. Chiếc xe gầm cao màu bạc xinh đẹp đậu ở hầm xe rộng rãi thoáng đãng. Anh tắt đèn xe, ngồi trầm mặc một hồi.

Một giờ rưỡi, anh mở khung chat với Bốc Duệ Thành ra.

Giang Tố: 【Ngủ chưa.】

Bốc Duệ Thành: 【Cuộc sống không có tình d*ch, không ngủ được.】

【?】

【Không lẳng nhăng với cậu nữa】 , anh nhắn, 【Nói chuyện này.】

Bốc Duệ Thành: 【Chuyện gì mà phải nói lúc một rưỡi sáng? Bây giờ cậu đang làm gì?】

【Chạy bộ.】

Bốc Duệ Thành: 【? Cậu đến khách sạn lúc mấy giờ.】

【Một giờ.】

【Cậu sai sai nha, trước đây thời gian vận động mỗi ngày của cậu chỉ 15 phút thôi, sao hôm nay tận nửa tiếng rồi vẫn chưa dừng nữa. Cậu đang tìm bạn đời thật à?】

Giang Tố không để ý tới anh ấy, nói về chủ đề chính: 【Có một cô gái.】

【Vì vài sự cố, lúc nhặt đồ bị rơi đã đến gần cô ấy.】

【Không phải muốn hôn cô ấy nhưng lúc đưa tay tìm đồ thì rớt người về phía trước.】

【Cô ấy rụt người lại.】

【Là ý gì.】

Bốc Duệ Thành: 【Ha ha】

【?】

【Cậu hả? Tránh cậu ấy hả? Hahahahahahahahahahahahahahaha
thật không? Đúng là đáng để cậu nghi ngờ bản thân, nên nửa đêm nửa hôm
mới lên máy chạy bộ suy tư đúng không? Ha ha ha ha ha ha ha ha ha
ha ha ha ha ha ha.】

Giang Tổ: 【Nói chuyện chính.】

Bốc Duệ Thành: 【Không thích cậu.】

Giang Tổ: 【Biển.】

Bốc Duệ Thành: 【Nói thật mà không thích nghe à?!】

Bốc Duệ Thành: 【[Tức giận]】

Bốc Duệ Thành: 【[Tức giận]】

Bốc Duệ Thành: 【[Tức giận]】

Anh tăng thời gian máy chạy bộ lên 45 phút, sau đó giờ tay che màn hình chat của Bốc Duệ Thành.

Mắt không thấy tim không đau.

*

Sáng sớm hôm nay, Thẩm Thính Hạ vốn định dậy sớm một tiếng để đi mua quần áo, ai ngờ cơn buồn ngủ nặng nề lại khiến cô không thể hoàn thành chỉ thi khó khăn kia, cô vẫn ngủ say cho đến chết.

Là kiểu mà ngủ thêm một giây nữa sẽ trễ làm.

Cô đuổi người, đang định lên Meituan tìm kiếm thử xem có thể đặt giao khăn choàng cổ tận nơi không.

Choàng lên người tránh lạnh tạm thời cũng tốt.

Ai ngờ lúc này có người đến gõ cửa, một giọng nữ dịu dàng vang lên ở bên ngoài: “Dậy chưa?”

“Mới dậy ạ.” Cô sửa sang lại mái tóc rồi xuống giường, mở cửa hỏi: “Chị Khấu Nguyệt? Có chuyện gì không ạ?”

“Hôm qua chị nghe vài người bảo em không mang quần áo mùa thu, tối qua tổ B quay đến tối muộn em không đi mua được, đúng lúc hôm nay chị về nhà nên có mang theo vài bộ của chị đến cho em, em có muốn mặc thử không?”

Cô hơi bất ngờ: “Em cảm ơn ạ, mà chị có đủ mặc không?”

“Đủ mà, yên tâm đi!”

Lấy quần áo xong, cô vội vàng đi vệ sinh cá nhân. Lúc ra ngoài, cô cầm lấy một chiếc áo khoác màu cà phê nhạt, chợt phát hiện có thứ gì đó đè bên dưới, bèn chụp ảnh lại gửi cho Khấu Nguyệt: 【Hình như có hai chiếc áo còn tag này chị.】

Người bên kia đang nhập tin nhắn, chốc lát lại biến mất, hai phút sau mới trả lời.

【Lúc trước mua chị quên chưa cắt ra, em cắt bỏ đi là được.】

Mặc áo khoác vào quả nhiên thoải mái hơn rất nhiều.

Cả ngày hôm nay, tâm trạng cô cực kỳ tốt, lại mơ màng cảm thấy mọi thứ diễn ra vô cùng thuận lợi, có phải có chuyện gì xảy ra không.

Đúng như dự đoán, sắp tới lúc đi cho mèo ăn, cô không thấy chú mèo vàng có bộ móng trắng kia đâu, tìm trong vườn hoa lâu thật lâu mới thấy nó đang yếu ớt nằm dưới đất.

Một bên mắt của nó không thể mở ra được.

Mấy ngày trước không thấy chú mèo này đâu, cũng không tìm được nó, không ngờ khi gặp lại, chú mèo đã bị bệnh.

Cô sốt ruột vô cùng, vội mở thùng hàng mới giao hỏa tốc của mình ra và bế chú mèo lên bỏ vào bên trong thùng, sau đó chạy như bay ra ngoài đường lớn.

Trong lúc băng qua đường, hình như phía đối diện có thứ gì đó chợt lóe lên, cô mất tự nhiên đưa tay che mắt. Sau đó gấp gấp mở ứng dụng gọi xe lên, tìm kiếm một bệnh viện thú y gần đây nhất.

May mắn là không cần chờ xe quá lâu vì tài xế đã đậu sẵn ở phía đối diện.

Cô vội vàng lên xe, suốt đường đi luôn quan sát tình hình của Tay trắng, thỉnh thoảng tài xế nói đôi câu cô cũng chỉ đáp lại theo bản năng, về sau thì hoàn toàn không nhớ đối phương đã hỏi gì.

Cuối cùng cũng đến bệnh viện, tình hình của Tay trắng hơi phức tạp nhưng may mà không quá nghiêm trọng, chỉ bị viêm kết mạc và chảy nước mắt, cô chưa từng nuôi mèo nên không có thuốc chuyên dụng, cuối cùng sau một hồi thương lượng, cô quyết định để mèo nằm viện theo dõi.

Trả tiền xong, cô lại bắt xe quay về.

Đến khi lên xe và nghe tài xế nói chuyện, cô mới phát hiện chiếc xe chuyển về và chiếc xe chuyển đi khi này cô gọi là cùng một chiếc.

May mắn thay mèo không nguy hiểm đến tính mạng, cô mở cửa sổ xe, hứng gió đêm một lúc, tâm trạng mới dần bình tĩnh lại.

Tài xế quay người nhìn cô, bấy giờ mới từ từ vào chủ đề chính: “Tôi là nhiếp ảnh gia, làm tài xế lái xe để tìm chút linh cảm. Khi này thấy cô chạy qua từ đối diện, tôi đã chụp cho cô một tấm, cô có muốn xem thử không, có thấy phiền không?”

...

Quay xong phân cảnh cuối cùng trong ngày, Giang Tố đi ngang qua phòng nghỉ chợt nghe tiếng xôn xao bên trong.

“Đến thật à?”

“Đúng vậy, nhiếp ảnh gia này khá có tiếng đó, trang cá nhân có mấy trăm ngàn fan đó, hơn nữa các bức ảnh được chỉnh sửa hậu kỳ đẹp lắm. Anh ta bảo có thể chụp ảnh tuyên truyền miễn phí cho đoàn phim. Mọi người cũng biết phó đạo diễn của chúng ta mà, chắc chắn sẽ không bỏ qua cơ hội miễn phí này đâu.”

“Vậy sắp tới anh ta sẽ vào đoàn luôn à?”

“Không biết, chắc phải ở đây ít nhất một tuần đó.”

“Cũng là chuyện tốt mà, chụp hình nhiều nhiều thì chẳng phải áp lực công việc của chúng ta được giảm bớt sao?”

“Cô tưởng người ta đến làm việc thật à? Rõ là có dụng ý khác.”

“Có ổn không nhỉ.”

“Xem tình hình đi.”

Ban đầu anh không để ý, cho đến khi Quán Hành cầm điện thoại đi vào, hào hứng chia sẻ với anh: “Con bà nó, tấm ảnh này đẹp thật, cậu xem không?”

Giang Tổ chỉ cuốn kịch bản, tỏ ý đừng làm phiền: “Đọc kịch bản.”

“Xem thử đi, không phải chụp ảnh ngôi sao đâu, sự căng thẳng của chủ thể ảnh vẫn toát lên mạnh mẽ. Ảnh cô Tiểu Thỉnh được một nhiếp ảnh gia hot trên mạng tình cờ chụp lại, không xem thật à?”

Anh nhìn về phía Quán Hành.

Quán Hành đưa thẳng điện thoại qua: “Thế nào, có phải rất sinh động không?”

Giữa đường đi, dòng xe cộ qua lại tấp nập nhòe đi, áo khoác của cô bị gió thổi tung bay, trong tay ôm một chiếc hộp đã bị xé một nửa. Mái tóc dài buông xõa che đi một nửa khuôn mặt, đường nét chóp mũi và môi rõ ràng, trên khuôn mặt cô ngập tràn vẻ sốt ruột, cảm giác sinh động tựa như chỉ ngay giây tiếp theo cô sẽ lao ra, toát lên một vẻ đẹp tráng lệ như khung cảnh bên bờ thảm họa.

Quả thật cô rất giàu sức sống.

Quán Hành: “Cậu nói xem có phải nhiếp ảnh gia rất dễ thích người mẫu của mình không? Tôi đã từng thấy nhiều kiểu như vậy rồi, sau khi chụp ảnh thì yêu từ cái nhìn đầu tiên, mấy bức ảnh cũng được bán với giá cao.”

Giang Tổ khựng lại, trang giấy phát ra tiếng sột soạt nhẹ vì cái nắm tay của anh.

Anh cau mày: “Có ý gì?”

Quản Hành vui vẻ hỏi: “Cậu chưa biết chuyện trước đó à?”

“Cô Tiểu Thỉnh cứu mèo, tình cờ được anh ta chụp ảnh, đúng lúc anh ta còn là tài xế xe mà cô ấy gọi, đi về đoàn phim cùng với cô ấy, còn tự đề cử bản thân bảo muốn chụp ảnh cho đoàn phim chúng ta. Hồi nãy anh ta còn lên hỏi cô Tiểu Thỉnh có bạn trai chưa đấy...”

Quản Hành khịt mũi: “Cậu nói xem — Là ý gì?”

Chương 28: Khóa nam châm

Tải ebook: dtv-ebook.com

Giang Tố hơi dựa người ra ghế sofa, cặp mắt không biểu lộ suy nghĩ.

Anh bình thản trả lời: “Muốn theo đuổi cô ấy.”

“Đúng vậy đó.” Quán Hành nói: “Nhưng cũng rõ ràng rành rành ra đó mà.”

Sau đó, Quán Hành lại bắt đầu hóng hớt, tò mò hỏi anh: “Cậu nghĩ có thành công không? Tôi thì cảm thấy hai người họ đều học về nghệ thuật, ngoại hình của cậu nhiếp ảnh gia kia cũng khá ổn, nói không chừng cũng có khả năng —”

Giang Tố mở túi đồ trong tay, âm thanh lớn vang lên át mất tiếng nói chuyện của Quán Hành.

Quán Hành: “Cậu có nghe tôi nói không?”

Anh cúi đầu mở chiếc hộp nhưng ra, cài khóa nam châm của chiếc vòng tay, sau đó mới đóng hộp lại, đứng dậy đi ra ngoài.

“Không.”

“...”

*

Giang Tố đi ra khỏi phòng nghỉ, nghe thấy tiếng nào nhiệt ở đoàn phim thì biết đã đến giờ ăn cơm tối.

Cô đang ngồi trên ghế sofa nhỏ của mình, trong tay cầm dụng cụ vẽ, người ngồi trên chiếc ghế cách đó một mét liên tục nói chuyện với cô.

Mái tóc dài đến dãi tai, một nửa buộc lên, một nửa thả xuống, chắc hẳn là nhiếp ảnh gia đó.

Giang Tố đi vòng đến phòng bên trong lấy phần ăn của mình.

Khi nhận ra có người ngồi xuống bên cạnh mình, Thẩm Thính Hạ đang gật nhẹ đầu, trả lời người phía bên phải: “Ừ, cơm ở đoàn phim khá ngon.”

Quay đầu thì phát hiện Giang Tố đã ngồi xuống bên trái mình.

Cô nhìn về phía phòng nghỉ riêng của anh, không biết tại sao hôm nay anh lại ra ngoài này.

Muốn hóng gió chút sao?

Cô cúi đầu, gắp một miếng măng.

Tổng Cư Tư ngồi bên phải vẫn đang trò chuyện với cô, cô lịch sự đáp lại, sau vài câu thì bầu không khí dần trở nên im lặng, còn cô vẫn tập trung gắp cà rốt ra ngoài.

Cô có cảm giác Tổng Cư Tư hơi nghiêng người đến, hình như lại định nói tiếp nhưng cũng vào thời khắc này, Giang Tố ngồi bên trái cô lên tiếng.

Giang Tố: “Hoa văn trên cánh tay bị trôi mất rồi, có lẽ lát nữa phải làm phien cô vẽ lại.”

Cô quay đầu: “Trước khi anh quay vẫn phải vẽ bổ sung mà, có bị trôi nhiều không?”

Anh đưa tay ra, vén ống tay áo lên.

Góc độ của anh hơi nghiêng khiến cô không thấy rõ, bèn nắm lấy cánh tay anh xoay về hướng mình, sau đó cô đưa ngón tay vuốt vuốt nhẹ trên bề mặt hoa văn.

Da anh cũng bị kéo tay động tác nhẹ nhàng từ ngón tay cô.

“Vẫn ổn.” Cô thở phào nhẹ nhõm: “Chỉ bị mất chút bột vàng thôi, vẫn bình thường.”

Tổng Cư Tư nhân lúc này chen vào: “VẬY MẤY GIỜ ĐOÀN PHIM MỚI TAN LÀM, KHÁCH SẠN CÓ XA KHÔNG? TÔI CHỜ CÔ NHÉ, CON GÁI VỀ KHUYA MỘT MÌNH KHÔNG AN TOÀN.”

Cô quay đầu sang phải, vừa hoàn thành động tác này, chưa kịp trả lời thì Giang Tổ đã nói trước: “Không chắc chắn.”

Đúng là không chắc chắn thật.

Đã không ít lần thời gian tan làm dự kiến 9 giờ nhưng thực tế đến 12 giờ mới kết thúc.

Thẩm Thính Hạ: “Anh cứ về trước đi, không cần chờ tôi.”

Cuối cùng vẫn như chưa nói, hơn 11 giờ xong việc, nhân viên đoàn phim rồi rít rời đi, vậy mà Tổng Cư Tư vẫn ngồi dưới đèn chờ.

Lần này mọi người dọn dẹp rất gọn gàng, hết nhóm này đến nhóm khác đi về khách sạn, trên đường gần như chỉ có nhân viên của đoàn phim, chủ đề tán gẫu chưa từng đứt đoạn, vô cùng náo nhiệt.

Ngày hôm sau trên đường đi, cô đã gặp lại anh ta ở bên cạnh quầy ăn sáng, Tổng Cư Tư hỏi cô có muốn mua xôi gà lá sen không nhưng cô lắc đầu, dè dặt bảo: “Không chuẩn vị lắm.”

Tổng Cư Tư lại hỏi về tình hình gần đây của chú mèo, cô chuyển tiếp video bệnh viện gửi đến cho anh ta, lúc thoát khỏi giao diện thì chợt phát hiện có một chấm đỏ nhỏ ở biểu tượng người liên lạc, là lời mời kết bạn mới.

Chú thích của đối phương là Giang Tổ.

Tháng 11 năm ngoái, một bộ phim điện ảnh cũ cực kỳ nổi tiếng trong nước được làm lại phiên bản mới, cũng thiết kế lại một tấm poster mới.

Cô nhận ra ảnh đại diện của tài khoản kia được cắt từ poster nào, sóng biển sắc xanh đậm cuộn cuộn, ven bờ biển có một luồng khói bếp bay lên.

Hôm nay đoàn phim ồn ào vô cùng, cô vừa đến nơi mọi người đã vây xung quanh cô, bảo hôm nay là sinh nhật cô, có muốn mọi người đón sinh nhật cùng không.

Nhiệt tình khó chối từ, cô vốn đã không giỏi từ chối người khác, hơn nữa mọi người cũng có lòng tốt.

Có người đón sinh nhật cùng mình luôn là một chuyện vui mà.

Đoàn phim cho cô nghỉ nửa buổi chiều, được phép đi mua quần áo mới, toàn bộ chi phí sẽ do đoàn phim thanh toán.

Giang Tổ đứng trong nhóm người nhìn cô, không biết tại sao cô lại cảm thấy hình ảnh này vừa quen thuộc lại vừa xa lạ một cách khó hiểu.

Sau khi mua quần áo xong, cô quay về đoàn phim nhưng lúc này cả phim trường đều không có ai.

Ngoại trừ Giang Tổ. Chỉ có một mình anh ở đây.

“Lên xe đi.” Anh nói: “Mọi người qua đó trước rồi.”

Cô chẳng hiểu mô tê gì, ngồi lên ghế phụ lái bên cạnh anh, cũng không có ý định hỏi họ đang đi đâu. Một lúc sau, cô hỏi: “Wechat đó là anh à?”

“Là tôi.” Tay anh xoay vô lăng nửa vòng: “Em kết bạn chưa?”

“Vẫn chưa.” Cô nói: “Tôi sợ lừa đảo.”

Hình như anh cười khẽ, mặc dù cô cũng không biết anh cười cái gì.

Mười tiếng trôi qua mới kết bạn, hiếm khi cô nói nhiều như vậy: “Đây là poster của phiên bản làm lại năm ngoái.”

Cô nói không đầu không đuôi nhưng Giang Tố hiểu được ngay, chỉ là hơi bất ngờ.

“Ừ.” Anh quay đầu qua: “Chi tiết của poster mà em cũng nhìn ra được à?”

Cô cười cười, đôi mắt hơi nheo lại.

“Tôi vẽ mà.”

...

Hiếm khi thấy cô cười tươi như vậy, anh chợt khựng lại, lúc này mới đáp: “Vẽ rất đẹp.”

Sự công nhận năng lực trong chuyên môn của mình dưới bất cứ hình thức nào cũng sẽ khiến người ta vui vẻ hơn nhiều, hơn nữa lời khen ngợi của anh rất thẳng thắn.

Xe đến nơi, đây là một căn biệt thự rộng rãi và khang trang.

Trước khi đi vào, cô cúi đầu kiểm tra, vuốt phẳng lại váy rồi kiểm tra dây buộc trên vai, bất chợt ánh mắt cô khựng lại, giơ tay lên.

“Sao thế?”

Cô nhớ mình có mua kẹo ở trung tâm thương mại để mang về cho mọi người, sau đó xách trong tay, vậy mà bây giờ lại không cánh mà bay, cũng

không biết đã rớt ở đâu.

“Lúc lên xe tôi có mang theo đồ.”

Giang Tố nhìn cổ tay cô, khóe môi cong lên.

“Hình như là thiếu cái gì đó.”

Hả?

Vậy chắc là rớt trên xe rồi?

Cô xoay người lại nhìn thử, tầm mắt di chuyển một nửa thì nơi cổ tay bỗng cảm thấy lạnh lạnh, kéo toàn bộ tinh thần cô về.

Cô kinh ngạc cúi đầu.

Trong tầm nhìn, bàn tay anh rời đi, đổi lại là một chiếc vòng tay rơi xuống tựa như ảo thuật.

Những viên kim cương nhỏ tinh xảo được bao bọc bởi lớp xà cừ trắng dịu dàng, dưới ánh đèn, chiếc vòng tay sáng lấp lánh.

Cạch một tiếng, khóa nam châm tự động đóng lại, quấn quanh cổ tay cô.

“Sinh nhật vui vẻ.” Anh nói.

Chương 29: Túi nhung vuông

Tải ebook: dtv-ebook.com

Cô hơi bất ngờ không phản ứng kịp, Giang Tố đưa tay bấm chuông cửa, các đồng nghiệp đã chờ sẵn bên trong.

“Đi vào trước đi.” Anh nói.

Lúc này cô mới nhớ ra chuyện ban nãy, xoay người bảo: “Trên xe có đồ tôi mua —”

“Để tôi đi lấy.”

Cửa biệt thự mở ra, đón chào cô là hai phát pháo ruy băng, sau đó có người đội nón sinh nhật cho cô. Năm ngoái đón sinh nhật ở ký túc xá cũng không có cảm giác nghi thức như bây giờ, cô hơi lo sợ khi được mọi người quan tâm quá mức thế này.

Mọi người lại bưng bánh kem có cắm nến sinh nhật đến, chờ Giang Tố quay lại, họ cười bảo cô mau thổi nến, sau đó cắt bánh kem.

Toàn bộ các bước hết như diễn tập, khiến người ta không thể nào tiếp nhận được, cô bị đẩy từ bước này qua bước tiếp theo, chẳng còn thời gian đâu mà nghĩ đến chiếc vòng tay.

Sau khi cắt bánh kem, cả biệt thự chìm vào cuộc vui chè chén say sưa, lúc này cô mới biết đây là biệt thự của Giang Tố, hôm nay được sử dụng làm địa điểm cho mọi người tụ tập.

Mọi người rót rượu trái cây cho cô, cảm giác có hơi chóng mặt, cô chỉ nhớ mình được xe đưa về phòng, đến khi tỉnh giấc đã là năm giờ sáng.

Cô nhớ khi còn ở biệt thự mình đã cởi vòng tay ra rồi, sao bây giờ mở mắt, chiếc vòng tay vẫn đeo ngay ngắn ở cổ tay mình vậy.

Cô giơ tay lên, dù chỉ mở một ngọn đèn nhỏ ở đầu giường nhưng cô vẫn có thể nhìn thấy những đường vân xinh đẹp trên chiếc vòng xà cừ trắng và ánh sáng bóng loáng chỉ thuộc riêng về vòng tay mới.

Thật tâm mà nói chiếc vòng tay này rất đẹp, sang trọng vô cùng.

Nhưng cô không thể nhận được.

Hơn chín giờ sáng, sau khi vẽ hoa văn cho Giang Tố xong, cô lấy ra một chiếc túi vuông nhỏ và đưa cho anh.

Anh khựng lại: “Đây là?”

“Vòng tay.” Cô nói: “Cái này quý giá quá, tôi không nhận được.”

“Cái này là quà tặng em mà.” Anh lắc đầu: “Làm gì có chuyện trả lại.”

“Tôi biết đối với giới này thì việc tặng những món quà thế này rất bình thường.” Cô mím môi: “Nhưng tôi không phải người trong giới, một chiếc vòng tay hơn bốn vạn, tôi thật sự không thể nhận.”

Anh muốn bảo không phải, anh chưa từng tặng người khác những món quà như vậy.

Anh đang định mở lời thì lại nghe cô nói: “Hôm qua tôi không tiện trả lại cho anh, vì ba tôi bảo người tặng quà cũng hy vọng người nhận sẽ thích thành ý của mình. Vòng tay đẹp lắm, tôi rất thích, cảm ơn anh nhiều, tôi cũng rất biết ơn tấm lòng của anh, nên trong ngày sinh nhật hôm qua, tôi không cởi vòng tay ra, hôm nay mới mang đến trả anh.”

“Tôi đã dùng khăn lau kính lau sạch rồi, hôm qua cũng không để dính rượu, sạch sẽ lắm.”

Cô nói: “Xem như tôi đã nhận quà sinh nhật của anh rồi, cảm ơn nhiều nha.”

Anh im lặng một hồi lâu, lại nghe cô nói tiếp: “Cũng chúc anh sinh nhật năm sau vui vẻ trước ha.”

Lời này không có ẩn ý sâu xa nhưng lại khiến tim người nghe hẫng một nhịp.

Dường như cô rất chắc chắn vào tháng sáu năm sau, họ sẽ không ở bên cạnh nhau.

Hai tháng nữa là bộ phim này đóng máy.

Anh thôi nhìn, bản năng cũng không muốn đồng ý, một lúc lâu sau anh mới hỏi: “Trong tay em còn cầm một cái hộp, là gì vậy?”

“Tổng Cư Tư tặng, cũng đắt tiền quá nên phải trả lại cho anh ta.”

Rất lâu trước đây, cô không dám nhận quà quá quý giá từ người khác vì cảm giác không xứng tồn tại trong cô quá quá mạnh mẽ, cô cảm thấy mình không nên nhận được thứ tốt như vậy. Bây giờ thì không phải, thật ra cô có thể tự mua được những thứ này, cũng có thể mua quà tặng lại nhưng cô là người trưởng thành, cô biết rõ một điều nếu không phải là bạn trai thì không nên nhận quà quá quý giá từ người khác giới.

Cô cười cười, cuối cùng nói: “Vẫn rất cảm ơn anh, vòng tay đẹp lắm.”

Trả lại quà thật sự quá khó, vừa phải thể hiện rõ lập trường của mình, vừa phải thuyết phục được đối phương. Cô mất nhiều thời gian trả quà cho Giang Tố, đối với Tổng Cư Tư cũng lâu không kém.

Sau khi kết thúc, trong lòng cô mang cảm giác tội lỗi khó hiểu. Cô ôm thùng dụng cụ vẽ ngồi trên ghế sofa, cảm thấy hơi mệt trong lòng.

Có thể vì hôm nay là kỳ sinh lý của cô.

Các phân cảnh hôm nay Giang Tố được quay vào buổi chiều nhưng lịch trình của cô vào buổi chiều được sắp xếp dày đặc, vì vậy cô đã đến đoàn phim sớm để vẽ hoa văn cho anh trước, sau đó dùng khăn giấy để ngăn cách hình vẽ. Trang phục của đoàn phim không được thoải mái nên hiện tại anh đang mặc quần áo cá nhân.

Chốc lát sau, cô lại thấy Giang Tố mặc đồ thể thao đi ra từ phòng nghỉ, đi ngang qua cô bên cửa sổ.

Cô cúi đầu, vẽ hoa văn giữa trán cho nữ chính.

Phí Lộ hỏi cô: “Cô Tiểu Thỉnh, lát nữa cô có muốn qua bên tổ B không? Bên đó nấu sữa bắp, nhiều người xếp hàng lắm.”

Nghe cô ấy nói xong, cô hỏi: “Bây giờ họ còn có kiểu giải trí này nữa sao?”

“Đúng vậy, đoàn phim có nhiều kiểu thế này lắm, lúc trước tôi còn thấy họ nướng xiên, không biết lúc kết thúc bên đoàn phim chúng ta có được nướng một lần không.”

Cô nhìn qua cửa sổ, nhân viên ở đoàn phim quá nhiều, gần như xếp một hàng dài ở tổ B.

Cô thôi nhìn.

Thôi bỏ đi, nhiều người quá.

Đến lượt cô nói không chừng cũng hết mất rồi.

Cô hé môi đang định nói chuyện thì bỗng có ai đó gõ hai cái vào cửa sổ.

Cô kinh ngạc, đưa mắt nhìn qua, trông thấy đuôi áo thể thao trắng điểm xuyết màu xanh nhạt của người ấy. Dường như trong một tích tắc nào đó, cô được trở về năm lớp 11, cô chợt nghe tiếng động lạ ngoài cửa sổ bèn nghiêng đầu nhìn ra ngoài, nhìn lên theo bộ đồng phục học sinh quen thuộc, cô thấy Giang Tổ đang tựa bên cửa sổ, khoanh tay hỏi Bốc Duệ Thành có phải muốn chết không.

...

Tầm mắt dừng lại ở phía trên.

Trở về khung cảnh náo nhiệt vào giờ phút này ở đoàn phim.

Ngón tay với khớp xương rõ nét buông thông xuống từ trên cửa sổ, trong tay Giang Tổ đang cầm một chai sữa bắp, gỡ nhẹ mặt kính, hỏi cô: “Có muốn uống không?”

—

Lời tác giả:

Theo đuổi là không chỉ dùng cách của tuổi 24, mà còn dùng cách của tuổi 17.

Chương 30: Hoa hồng trắng hồng

Tải ebook: dtv-ebook.com

Cô sững sờ nhìn ra ngoài cửa sổ, cho đến khi Phí Lộ đẩy nhẹ eo cô.

“Ngỡ ra làm gì đấy, nhận đi.”

Hai tiếng gõ bất ngờ ngoài dự tính ấy cắt ngang mạch suy nghĩ của cô, đầu óc cô vẫn đang mơ màng, gần như là bị đẩy đến nhận lấy chai sữa bắp. Khi đặt chai sữa bắp lên bàn, cô thẳng thốt nhớ lại vừa nãy mình đã nói cảm ơn chưa nhỉ?

Lòng bàn tay ấm áp vô cùng, sữa bắp vẫn còn nóng hổi.

Cô lại tập trung tinh thần vào công việc lần nữa, nghe Phí Lộ nói: “Tôi cảm giác anh ấy rất tốt với cô đó.”

Cô dừng cọ lại, chấm chút màu đỏ, sau đó cười nói: “Với ai anh ấy cũng tốt thế mà.”

Cho đến khi cô rời đi rồi, Phí Lộ kêu một tiếng, mới nhớ ra khi nãy mình định nói gì.

Giọng điệu cô quá chắc chắn khiến Phí Lộ nhất thời bị kéo theo, thấy cô đi xa rồi mới nhớ lại lời mình muốn nói — Giang Tố đối xử với ai cũng rất lịch sự. Nhưng không phải đối xử với ai cũng tốt như thế.

*

Sau khi hoàn tất các công việc buổi sáng, men rượu hôm qua vẫn chưa tiêu tan hết, Thẩm Thính Hạ tựa vào ghế sofa của mình ngủ bù. Nhưng hôm

nay đoàn phim ồn quá, khói trắng lượn lờ khắp phòng nghỉ, đèn mở sáng trưng.

Cô trở qua trở lại suốt nửa tiếng, tìm đủ mọi góc độ vẫn không thể nào ngủ được, thậm chí còn hơi đau đầu vì buồn ngủ mà bị đánh thức.

Đầu óc nhức như sắp nứt ra, trong bóng tối vẫn mờ mờ sáng, cô bỗng cảm giác chiếc ghế dưới người mình bắt đầu di chuyển. Ban đầu cô tưởng có người vô tình đẩy nó, nhưng lại mệt mỏi quá không muốn mở mắt xem thử, đến khi nhận ra điều khác thường, cô mới phát hiện ghế sofa đã di chuyển được 30 giây rồi.

Cô lập tức mở mắt ra.

Đập vào mắt là không gian tối gần với màu kaki.

Đây là phòng nghỉ của Giang Tố.

Cô nhồm người dậy muốn nói chuyện, thoáng thấy anh ngồi đối diện mình, bật một ngọn đèn bàn nhỏ, đang lật cuốn kịch bản.

Thôi, không làm phiền anh vậy.

Cô như đeo một khối chì nặng ở cổ, nhanh chóng nằm xuống lại ghế sofa.

Trong phòng nghỉ của anh rất yên tĩnh, cũng không sáng quá nên chẳng mấy chốc cô đã ngủ say, khi tỉnh giấc vừa khéo còn mười phút trước khi bắt đầu làm việc.

Cơ thể cũng thoải mái hơn nhiều.

Không biết tại sao gần đây đoàn phim lại vừa rôm rả như vậy. Buổi tối mọi người cùng đi ăn, vì hôm qua mọi người tổ chức sinh nhật cho cô nên cô đã chủ động bảo mình sẽ mời bữa ăn hôm nay, nhưng khi ăn xong đi ra

ngoài thanh toán, cô lại được nhân viên báo đã có người thanh toán trước rồi.

Cô suy tư đi xuống hầm xe, chiếc Rolls Royce màu đen trước mặt chợt nháy đèn hai cái, Giang Tổ ra hiệu bảo cô lên xe, vì sợ chặn đường xe phía sau nên cô vội vàng mở cửa.

Sau khi lên xe mới phát hiện trong xe rất yên tĩnh, người đại diện của anh không ở đây.

Cũng đúng, nếu Quản Hành ở đây thì người lái xe sẽ không phải là anh.

Cô hỏi: “Mọi người đã sắp xếp ổn thỏa chưa.”

“Chia xe xong rồi, không cần lo lắng.”

Cô ồ một tiếng, lại bắt đầu suy nghĩ do vừa nãy vắng mặt đi tính tiền nên lúc chia xe, mọi người không để ý đến vị trí của cô, cuối cùng cô đành đi chung xe với Giang Tổ.

Xe chạy thẳng một đường xuống tầng hầm của khách sạn.

Giang Tổ nhờ cô lấy lọ tỏa hương mùi thơm hoa cỏ ở khu vực trước ghế ngồi. Sau khi nhận lấy, anh để nó ở đầu gió máy lạnh, hương thơm thoang thoảng của cây cỏ bay ra, cả khoang xe mang một sự bình yên sau cơn mưa.

Xe vẫn chưa tắt máy, anh lại hỏi: “Có thể mở hộp đựng đồ ra giúp tôi không?”

Cô không nghĩ gì nhiều, đưa tay kéo ra, hộp đựng đồ chớp mắt mở ra để lộ một bó hoa hồng sắc hồng trắng tươi tắn.

Giang Tổ: “Chọn một cành nhé?”

Phông nền đầy sao ở logo xe như đang mô phỏng một trận sao rơi, cô ngồi chờ ra tại chỗ, hồi lâu sau mới hoàn hồn lại.

Cô không phải là một người ảo tưởng, nhưng hướng phát triển này có hơi kỳ lạ. Cô mím môi, thẳng thắn nói: “Hơi lạ.”

Anh mỉm cười, có cảm giác bất ngờ khi bị phơi bày thẳng thừng như vậy nhưng anh vẫn bình tĩnh.

Nụ cười của anh rất đẹp, anh hỏi: “Hiểu sao?”

Cô gật đầu.

Ngẫm nghĩ một phen, cô lại nói: “Anh làm như vậy hơi nhiều, thật ra dù không tặng quà sinh nhật cho tôi, không có sữa bắp thì tôi vẫn sẽ vẽ hoa văn cho anh thật đẹp.”

Giang Tố quay đầu: “Vẽ cho tôi?”

“Các diễn viên cũng có tặng tôi một vài món quà nhỏ, bảo tôi vẽ đẹp cho các cô ấy, thật ra điều đó không có gì sai cả.” Cô cố gắng giải thích gãy gọn nhất: “Nhưng tôi đối xử với họ như nhau.”

“Tôi biết anh làm như vậy có thể chỉ là hành động tiện tay nhưng thật sự không cần làm đến mức này đâu —”

“Sao lại là hành động tiện tay?” Anh nhìn cô: “Tôi đã chọn vòng tay rất lâu, sau đó còn nghĩ có nên nhờ người khác tặng để em có thể nhận mà không có gánh nặng tâm lý không. Như em đã nói đấy, tôi cũng mong em sẽ vui khi nhận được món quà của tôi.”

“Nhưng tôi không muốn nói dối em.”

Giọng anh mang đầy sự áy náy và nghiêm túc: “Thời gian của nghệ sĩ đúng là rất hạn hẹp, đây là những kế hoạch có thể khiến em vui vẻ hơn một

chút mà tôi đã cố gắng sắp xếp trong thời gian cho phép. Tôi rất nghiêm túc theo đuổi em, em đừng hiểu lầm.”

Hầm đầu xe sáng ngời và yên tĩnh, cô không biết xe của mọi người đã đi đâu hoặc có lẽ đây là một nơi không bị người khác đến làm phiền.

Cô nhìn môi Giang Tổ, rõ ràng là tiếng Trung nhưng khi ghép các chữ với nhau lại khiến người ta mất đi khả năng phản ứng.

Cô không hiểu rõ anh đang nói gì.

Suy nghĩ bị dập tắt, những tiếng ù ù ngăn ngủ và ngắt quãng vang lên bên tai.

Cô chớp mắt một cái, cảnh tượng mơ hồ trước mặt trở nên rõ ràng hơn.

“Có lẽ tôi cũng không ngoại lệ.” Anh không mở nhạc, sau một khoảng im lặng lại tiếp tục nói: “Gặp được người mình thích, phản ứng đầu tiên cũng sẽ là muốn mua nhiều món quà để làm cô ấy ngạc nhiên, vui vẻ.”

“Nếu em không thích, có thể nói với tôi.”

Những vì sao ồ ạt rơi xuống, cả người cô mất thăng bằng tựa như ngồi xổm trong một thời gian dài.

Anh nói: “Nếu em không thể nhận hết bó hoa hồng này thì ít nhất cũng lấy một cành có được không? Hy vọng nó có thể khiến em cảm thấy vui vẻ hơn.”

Anh nghiêng đầu mỉm cười nhìn cô: “Dù sao tôi cũng đã chọn nó rất lâu.”

Chương 31: Khóa con bướm

Tải ebook: dtv-ebook.com

Nhưng cô không nhận cành hoa hồng kia.

Sau khi về phòng, Weibo đã hiển thị mẫu xe Giang Tố lái, Rolls Royce Cullinan – một trong những chiếc xe của anh, giá chính thức là bảy triệu tệ.

Cô bấm sang thanh tìm kiếm, nhập hai chữ Giang Tố, vô số các hot search đứng đầu hiện ra. Anh đi dạo, mua sữa chua, lái xe ra ngoài một mình, thậm chí là đi dạo trung tâm thương mại, các tin tức ấy đều được đông đảo quần chúng quan tâm.

Cuộc sống của anh công khai như vậy.

Thời đại mạng lưới Internet phát triển nhanh chóng, không cần tìm kiếm thường xuyên vẫn sẽ thấy các tin tức về tình yêu giữa ngôi sao và người thường, thỉnh thoảng gặp dịp mua vui, những cặp đôi ở đoàn phim, chia tay, bạo lực lạnh. Một sự chênh lệch quá lớn, những cô gái trời sinh đã là phái yếu, chia tay chẳng khác nào cắt mất nửa tính mạng cả.

Cô nghĩ mãi vẫn không hiểu tại sao Giang Tố lại thích mình, hoặc có lẽ không phải là như vậy?

Có thể đó chỉ là sự rối loạn cảm xúc tạm thời do tiếp xúc thường xuyên với một người trong thời gian dài, anh rung động trong một thời gian ngắn nên quyết định làm như vậy.

Trái tim đập nhanh khi ngồi trên xe bỗng chốc bình tĩnh dần vào giờ phút này, tay dừng ở thanh tìm kiếm, cuối cùng vẫn chọn bấm tìm một cô gái đã chia tay với nghệ sĩ nam trong trí nhớ mà mình biết. Thậm chí cô ấy không tính là một người bình thường, đó là một hot girl mạng vô cùng xinh

đẹp, cuộc sống hiện tại đã ổn định rồi nhưng cô vẫn nhớ rõ vào một tối nào đó, tình cờ mở Weibo lên và cô nghe được đoạn ghi âm cô ấy khóc nức nở nói: “Rốt cuộc anh xem em là gì chứ?”

Những bài đăng Weibo của cô gái ấy đã qua nửa năm nhưng mạng xã hội sẽ ghi nhớ cơn sóng gió năm đó giúp cô ấy. Khi chuyện tình của họ bị đưa ra ánh sáng, cô ấy đã phải hứng chịu một đợt bạo lực mạng trong một thời gian.

Dù là nghệ sĩ nữ cũng sẽ có lúc không chịu được bạo lực mạng, huống chi là một người bình thường không có fan hâm mộ và ekip hỗ trợ. Nếu cô và Giang Tố ở bên nhau thì cô sẽ phải đối mặt với hậu quả như thế nào đây? Cô không dám nghĩ.

Hoặc may mắn hơn khi quan hệ chưa bị công khai, họ đã chia tay rồi.

Sau đó chuyện tình này cũng không biết nên được định nghĩa thế nào, là mối tình đầu sau khi cô liên tục từ chối khéo vô số người trong những năm gần đây.

Ngay cả chính bản thân cô cũng không thể chấp nhận được.

Anh có thể thoải mái tự do, vì dư luận và khán giả đều có xu hướng thích anh, nhưng cô thì không được.

Một tin nhắn mới xuất hiện trên màn hình.

Đến từ Giang Tố, tuy cô không chú thích tên cho anh nhưng cô biết tên tiếng Anh của anh.

Anh gửi một tấm hình, là bó hoa cô không nhận kia. Anh đã mang chúng về cắm vào lọ thủy tinh và đặt ở đầu giường.

Phía sau lọ hoa là bức tranh chân dung gốc của anh, cô không biết anh đã in ra từ lúc nào.

Anh vẫn luôn vẻ vang như vậy, không hề ràng buộc đạo đức cô bằng cách nói nếu cô không nhận thì chỉ đành vứt bỏ hoa này đi.

Anh vẫn như bình thường, chia sẻ một câu chuyện nhỏ, nói với cô rằng hoa không dập không hư mà được anh tiếp tục chăm sóc.

Nhưng cô là chúa nhát gan, ngay cả đánh cược cô cũng không dám.

Rõ ràng chỉ là chuyện mới xảy ra một tiếng trước nhưng nó lại như một giấc mơ hơn bất kỳ thời khắc nào khiến cô không thể bước xuống đất. Càng giống một giấc mơ, cô lại càng sợ bước hụt.

Cô nói: 【Tôi có thể cho anh câu trả lời bây giờ không?】

Dù rằng anh không hỏi.

Đối diện hiển thị đang nhập chữ nhưng vài chục giây sau vẫn không có tin nhắn mới nào gửi qua, cô nhân lúc này nhắn tin trước.

【... Nói như vậy có lẽ hơi có lỗi, nhưng tôi chưa từng có ý định sẽ hẹn hò với nghệ sĩ.】

Bên kia dừng lại, sau đó hỏi: 【Tôi có thể hỏi nguyên nhân không?】

【Hẹn hò với nghệ sĩ phải đối mặt với khả năng bị công khai quá cao, hơn nữa đối tượng lại là anh, tính cách tôi không phải quá tốt đẹp, kiểm tra cũng cho thấy tôi là người nhạy cảm, tôi không thể chịu đựng được nhiều dư luận như vậy, xin lỗi anh.】

Anh hỏi tiếp một câu “Còn gì nữa không” nhưng đã nhanh chóng thu hồi.

Cô đang gõ câu trả lời nhưng sau khi thấy anh thu hồi tin nhắn, cô đã xóa hết những gì vừa nhập.

Đối với cô, nút thu hồi tin nhắn giống như một sự dự báo. Tình yêu của người trưởng thành ấy mà, thật ra từ lâu đã không cần phải diễn tả rõ ràng vẫn có thể thám thính được chiếc ăng-ten đã thu hồi của đối phương.

Cô nhớ hồi còn học đại học có lần bị Hà Diệu kéo đi kiểm học phần, sau khi hoạt động kết thúc, một đàn anh năm ba đã hẹn cô đi ăn, đây chỉ mới là lần đầu tiên, cô cảm thấy tốc độ như thế quá nhanh, vì vậy đã từ chối và không có sau đó nữa.

Mọi người đều rất thực tế, trong thời đại thức ăn nhanh này sẽ không ai dành quá nhiều tình cảm cho một mặt tường cả vì không biết bản thân có nhận được hồi âm không.

Có lẽ đây là tình tiết xảy ra bất ngờ, giờ đây nên đặt bút kết thúc rồi.

Nhưng mười phút sau, Wechat của cô lại nhận được một tin nhắn mới.

Giang Tố nói: 【Đừng cảm thấy tính cách mình không tốt. Người làm nghệ thuật cần có sự nhạy cảm cao để cảm nhận thế giới, đây là một chuyện rất bình thường. Đó là thiên phú của em, đừng để bụng quá.】

Chóp mũi cô cay cay.

Thật ra giữa họ chẳng có vấn đề gì cả chỉ là không quá thích hợp mà thôi.

Anh thật sự là một người tinh tế, kể cả khi đã nói đến như vậy, anh vẫn không hề nhỏ nhen mà đưa tay đón nhận, không để cô ngã xuống mặt đất một mình.

Cô dụi dụi đôi mắt mỏi nhừ của mình, nhắn lại một câu cảm ơn anh.

【Đừng nhả cảm ơn nữa】, anh nửa đùa nửa thật nói, 【Ngủ sớm nhé, hôm nay làm muộn thời gian của em rồi.】

Cô muốn nói không muộn thời gian nhưng lại cảm thấy như thế quá lắm lời, không muốn nói càng nhiều càng xấu hổ, đành phải xóa đi, đáp được.

Sau khi tắt màn hình điện thoại, cô ngồi một mình ở mép giường lâu thật lâu, trong cảm xúc thăng trầm mãnh liệt xen lẫn chút u sầu phiền muộn khó giải thích. Cô không biết, cũng chưa từng nghĩ sẽ có ngày mình lại nói lời xin lỗi với Giang Tổ.

Người mà năm 17 tuổi cô không ôm hy vọng có thể ở bên nhau, trong thế giới bị thực tế chi phối của năm 24 tuổi càng không thể cưỡng cầu.

*

Mấy ngày tiếp theo hình như Giang Tổ rất bận rộn.

Mỗi ngày trừ thời gian quay phim cần thiết thì sau khi kết thúc, anh luôn bốc hơi đầu tiên.

Cô nghĩ đây có lẽ là cách giải quyết thông minh nhất rồi, tránh để hai người lúng túng khi gặp nhau.

Vì vậy cô cũng thức thời, di chuyển ghế sofa của mình ra khỏi phòng nghỉ của anh, nhưng vị trí ban đầu của cô đã bị đồ lặt vặt khác chiếm đóng, cô hết cách đành phải để tạm ghế sofa của mình ở chỗ đầu gió.

Cô thật sự phải chuẩn bị sẵn tâm lý, từ sau khi thẳng thắn với anh để tránh việc anh đầu tư vô ích lại khiến mối quan hệ của hai người không trở về như trước được.

— Dù thật ra trước đây cũng chẳng có quan hệ gì.

Ngày ấy sau khi vẽ hoa văn xong, cô xách thùng dụng cụ vội vàng chuẩn bị rời đi. Anh cầm chiếc áo khoác bị cô để quên trên ghế sofa lên, đồ trang sức nhỏ dính trên áo phát ra tiếng kêu nhẹ.

“Nếu biết em sẽ trốn tránh kiêng dè như vậy —” Anh dừng lại giây lát mới nói tiếp: “Thì ngày đó tôi sẽ không mở lời.”

...

“Không... Không phải đâu,” Cô nhắm mắt xoay người lại: “Không có đâu.”

“Không phải sao?”

Anh như cười khê: “Không phải mà em lại kéo ghế sofa ra ngoài, ngoài kia khói dày đặc thế thoải mái hơn à?”

Giang Tố cài chặt đồ trang sức của áo khoác cô lại, sau đó đưa cho cô: “Em không cần phải áp lực, đừng để tâm nó quá.”

Cô cũng không biết nói gì, một hồi lâu sau mới lên tiếng: “Tôi sợ anh để tâm.”

Cô không thấy biểu cảm của anh, đến khi mặc áo khoác vào xong, cô mới thấy vẻ mặt kỳ lạ của anh.

“Sợ tôi để tâm?” Có lẽ có những lời nói ra mà cô cảm thấy rất kỳ lạ. Tại sao cách nói chuyện giữa hai người không chỉ không trở nên xa cách mà trái lại càng gần gũi hơn nhỉ? Sao anh trông như chân thực hơn, còn sinh động đến độ ngay cả hàng mày cũng giãn ra: “Đừng nghĩ tôi mỏng manh như vậy.”

“Nếu em đồng ý luôn thì có lẽ tôi lại thấy không chân thực.”

Cô không ngờ anh sẽ nói như thế, sao trong lòng cô vẫn có cảm giác còn điều gì đó mà anh chưa nói hết.

Cô cúi đầu cài khóa kéo bên hông lại, khi cài qua khóa con bướm cần tìm được góc độ phù hợp, lần đầu tiên mặc chiếc áo khoác này, cô đã nghiên cứu hơn mười phút mới hiểu rõ.

Cảnh tượng vừa rồi anh chỉ dùng một tay để cài khóa bỗng thoáng qua trước mắt.

Và lần đầu tiên nhận lấy đồng quần áo, có mấy món thậm chí còn chưa cắt tag.

Suy nghĩ trong đầu cô chợt chậm lại.

Chương 32: Trời giông bão

Tải ebook: dtv-ebook.com

May mà cô chưa vứt hết tag áo đi, buổi tối sau khi kết thúc công việc quay về khách sạn, cô lấy hết chúng từ ngăn kéo ra.

Cô đã tìm kiếm mã số sản phẩm và tên thương hiệu trong ứng dụng mua sắm, mỗi một món trong đồng đồ đồng nghiệp mua về không dùng đều là mẫu mới trong quý của trung tâm thương mại.

Cô đã bảo mà, sao lại trùng hợp như thế được.

Sao đúng lúc cô quên mua quần áo thì sáng sớm hôm sau đã có người dư đồ mang đến cho cô được.

Cô mở khung chat của Khấu Nguyệt ra: 【Chị Nguyệt, mấy chiếc áo chị đưa em không phải là đồ chị mua về không mặc, đúng không?】

Khấu Nguyệt đánh trống lảng với cô một hồi mới chịu nói sự thật: 【Trời ạ, Giang Tố đưa cho chị đấy, trước giờ cậu ấy chưa từng nhờ chị chuyện gì nên chị đã đồng ý giúp.】

Nghe một mùa hạ: 【Vậy hôm sinh nhật em tại sao lại tổ chức ở biệt thự của Giang Tố?】

Khấu Nguyệt: 【Cậu ấy là người tổ chức cho em đó, hào phóng lắm nha, mọi thứ trong buổi tiệc đều do cậu ấy chi tiền, kể cả việc đi ăn chung ngày hôm sau cũng do cậu ấy lên kế hoạch và mời mọi người. Nếu không em nghĩ sao đoàn phim lại đến đông đủ vậy hả?】

Quần áo. Tiệc sinh nhật ở biệt thự. Vòng tay. Hoa.

... Còn gì nữa không? Còn điều gì mà cô không biết không?

Cô tự trách bản thân sơ suất, nhưng khi mở khung chat với anh ra lại không biết nên nói gì.

Cũng không thể nào đáp lại nên có phải giữ im lặng vẫn tốt hơn không.

Cô đang sững sốt thì bên góc trái bỗng xuất hiện số một, cô thoát ra, phát hiện bà chủ nhắn tin cho mình.

【Chị nghe ngóng được cho em này, trung tâm thương mại Hoan Mậu gặp sự cố hôm khai trương ấy, có lẽ là hơn một tháng nữa sẽ khai trương, triển lãm tranh của em cũng bắt đầu hôm đó luôn, dù sao em cũng đã bố trí xong hết rồi mà nên việc em có đến đó không không quan trọng, trừ khi em muốn thôi.】

【Tiếp theo là chuyện giáo sư Carey mở lớp mà chị nói với em lần trước, em có muốn học không? Số lượng người của lớp rất hạn hẹp, ai cũng muốn được đi hết. Em tranh thủ thời gian cân nhắc kỹ lưỡng đi, nếu ok thì cần làm hộ chiếu sớm.】

Tâm tư của cô đã quay về chuyện này.

Thật ra lúc trước cô đã suy nghĩ xong rồi, thời gian qua không trả lời bà chủ chỉ đơn giản là vì quá bận rộn thôi.

Nghe một mùa hạ: 【Em biết, em đã cân nhắc xong rồi.】

Bà chủ: 【Em nghĩ sao?】

【Em muốn đi.】 , cô nói, 【Ngày mai em đi làm hộ chiếu.】

Bà chủ cũng không quá bất ngờ, một cơ hội tốt như vậy chẳng là gì so với nỗi sợ phải ra nước ngoài cả.

【Được rồi, bây giờ hộ chiếu làm một tuần là xong, làm hộ chiếu xong rồi xin visa nữa là được, có chuyện gì thì liên lạc chị.】

Bà chủ là rỗng thần thấy đầu không thấy đuôi [1], đi đi tới tới không hề để lại dấu vết, sau khi nhận câu này xong lại biến mất, chắc là đi chuẩn bị giúp cô rồi.

[1] Chỉ người lúc thì ở đây, lúc thì ở đó, không ai biết rõ đang làm gì đang ở đâu.

Chuyện đã quyết định từ lâu chỉ là thay đổi một phiên bản hoàn toàn khác, không tạo nên ảnh hưởng gì quá lớn đối với cô. Thế là tâm tư cô lại quay về chuyện vừa nãy, bắt đầu nghĩ ngợi.

Phải đáp lại tấm lòng của Giang Tổ thế nào mới tốt đây.

Cuối cùng vẫn không tìm được cách nào tốt hơn, lúc vẽ bổ sung cho anh, cô đã đưa thẻ tích điểm của một tiệm bánh ngọt.

Giang Tổ ngược mắt nhìn cô.

“Tôi biết quần áo là do anh mua, còn có tiệc sinh nhật và những chuyện khác nữa.” Cô muốn nói cảm ơn nhưng hình như anh lại không thích được phát thẻ cảm ơn cho lắm. Đoạn, cô lại nói: “Quần áo tôi đã mặc rồi, cũng toàn đồ cho nữ, trả lại cho anh thì không ổn lắm. Tôi không nghĩ ra được thứ gì ổn để tặng lại anh, thấy anh thường đến một tiệm bánh ngọt gần đây, thẻ tích điểm đã full này... Tặng anh đó.”

Tay cô cầm một chiếc thẻ tích điểm màu xanh nhạt, ít nhất thì cô cũng chú ý đến đồ ăn mà mình thích, cảm giác này khá tốt đối với anh.

Ban đầu anh không định nhận, kiên nhẫn nói với cô: “Tôi đang theo đuôi em, đừng rạch ròi như thế.”

“Anh không nhận tôi sẽ áp lực trong lòng lắm.”

Anh đành nhận lấy, ánh mắt nhìn từ đôi con ngươi cho đến đuôi mắt cô, khóe môi cong nhẹ lên khó mà thấy được: “Tôi rất vui vì em nhớ được tôi thích gì.”

Cô phát hiện anh đúng là một người luôn tràn đầy năng lượng, lúc nào cũng đáp lại bằng sự khẳng định và những lời khen, được làm bạn với anh chắc chắn rất may mắn.

Vì điều đó mà cô cảm thấy vui vẻ vô cùng, mỉm cười nhìn anh, không nói gì nữa.

Sở thích ăn uống của anh vẫn không thay đổi, bảy năm trước thích bánh mì chua, bây giờ vẫn thích các loại bánh mì lên men như thế.

Giang Tố nhanh chóng bắt đầu công việc, cô tán gẫu với nhân viên bên cạnh, nhắc về chuyện muốn đi làm hộ chiếu.

Tổng Cư Tư bảo đúng lúc anh ta cũng muốn làm, hẹn cô ngày mai đi chung.

Sợ cô nghi ngờ, thậm chí anh ta còn cho cô xem ảnh chụp hộ chiếu, đúng là đã hết hạn mấy ngày trước nên muốn đi làm lại.

Đã nói như thế thì cô cũng không tiện từ chối, Tổng Cư Tư lại bảo ngày mai là sinh nhật anh ta: “Có phải rất trùng hợp đúng không? Sinh nhật chúng ta cùng một tháng đó.”

“Tiểu Hạ, hay là làm hộ chiếu xong chúng ta đi ăn nhé?”

Cô mím môi, chẳng hiểu sao lại cảm thấy khó xử. Dù sao người ta cũng đã tham gia tiệc sinh nhật của cô, cũng chân thành tặng quà, nghĩ ngợi chốc

lát, cô nói: “Gọi thêm vài người đi, nếu chỉ có hai chúng ta tôi sợ sẽ lúng túng.”

Tổng Cư Tư chăm chú nhìn cô hồi lâu, cuối cùng gật đầu: “Được.”

*

Buổi tối hôm sau, vài nhân viên đoàn phim rảnh rỗi, không có gì để tán gẫu bèn nhắc đến chuyện Thẩm Thính Hạ và Tổng Cư Tư.

“Tiểu Thính đâu?”

“Ra ngoài ăn cơm với nhiếp ảnh gia kia rồi.”

“Cmn, thật hả? Không phải trước đó có tin đồn nhiếp ảnh gia đó đang theo đuổi cô ấy sao? Tôi nhớ hồi trước có vài nhân viên trong đoàn từng mời cô ấy nhưng cô ấy đều từ chối hết mà đúng không?”

“Đúng vậy, nên tôi vẫn tưởng cô ấy có bạn trai rồi, chứ làm gì đến mức không thích ai chứ?”

“Mấy người có phóng đại quá lên không vậy, để tránh nghi ngờ nên cô ấy đã mời thêm bạn đi chung, không phải đi riêng hai người đâu.”

“Do cô ngây thơ đó, giống nhau cả thôi, chỉ cần đồng ý đi ăn chung thì đã chứng minh cô gái này không ghét người đó rồi. Hơn nữa đây là sinh nhật của nhà trai, cô nghĩ đến lúc đó anh ta mượn cớ này bảo người khác đừng đến thì họ có đến không?”

“Cô nói thế cũng đúng!”

“Đúng vậy, với cả hôm qua tôi đi ngang thấy anh ta tìm kiếm xem nhà hàng nào lãng mạn, sáng nay còn nghe điện thoại từ tiệm hoa, các cô nghĩ hôm nay anh ta muốn làm gì? Không cần tôi nhắc nhở nữa chứ?”

“— Không đời nào người ta làm một chuyện gì đó mà không có sự chuẩn bị, cô tưởng ai cũng rảnh ở không tại đoàn phim mười ngày à?”

...

“Xe ai thế, Giang Tổ hả? Không phải anh ấy mới đứng đây nghe chúng ta nói chuyện sao?”

“Hả? Vừa nãy nam thần của tôi cũng nghe à?”

“Anh ấy mới quay xong, lại không cầm điện thoại chơi, nếu không nghe hóng hớt thì nghe cái gì — Ơ kìa, xe lái đi hả?!”

“Anh ấy đi đâu vậy?”

Chín giờ rưỡi tối, tại nhà hàng xoay.

Ngoài cửa sổ chẳng biết trời đổ mưa to từ lúc nào, các loài hoa trồng bên ngoài nhà hàng ướt sũng. Thảm Thính Hạ mua một cây dù ở gần đó, thầm cảm thán thời tiết đúng là thay đổi chóng mặt.

Dường như đào hoa thời đại học của cô vẫn chưa nở xong mà đợi đến hai năm nay mới nở hết.

Cô thở dài thườn thượt.

Cô thật sự không giỏi xử lý những chuyện này.

Cô rời khỏi nhà hàng, cuối cùng quay về khách sạn nhưng chợt nhớ đến thùng dụng cụ vẽ của mình. Tối nay cô phải pha màu sẵn vì ngày mai Giang Tổ có một hoa văn rất quan trọng cần vẽ.

Vì vậy cô lại vén chăn lên, đợi mưa to gió lớn đi đến phim trường.

Thời tiết thay đổi đột ngột không thể nào quay phim tiếp được nên đoàn phim đã tan làm từ sớm.

Bên trong khu vực phim trường tối đen như mực, cô nhấn công tắc điện ở chỗ quen thuộc hai cái, sau đó mới nhận ra chắc là người cuối cùng rời khỏi phim trường đã tắt nguồn điện rồi.

Vì vậy cô đành mở đèn pin lên, không gian xung quanh sáng sủa hơn một chút.

Phim trường quen thuộc thường ngày trở nên rất xa lạ trong bóng tối.

Đèn pin chỉ có thể quan sát trong phạm vi gần, cô di chuyển chậm rãi từng bước, tìm kiếm thùng dụng cụ vẽ của mình không biết đang để đâu.

Cô cúi đầu tìm vô cùng nghiêm túc, bất ngờ va phải thứ gì đó mềm mềm.

Cô suýt thì ngã xuống, vất vả lắm mới đứng vững lại, giơ tay chạm phải lớp đệm mềm cạnh cửa sổ, cô nhủ thầm không biết nhân viên đoàn phim để đây lúc nào, sao trước kia chưa từng thấy?

Do cô sơ ý sao?

Cô đưa tầm mắt nhìn lên, cảm nhận được tiếng hít thở đều đặn thì sợ hãi đến mức tim suýt ngừng đập: "... Giang Tổ?"

Cô ngơ ngác hỏi: "Sao anh lại ở đây?"

Tiếng mưa rơi đập vào cửa sổ, khuôn mặt anh chìm trong bóng tối nên không thấy rõ lắm.

Anh không trả lời câu hỏi của cô mà cụp mắt, hàng mi run run.

Anh đột nhiên hỏi: "Anh ta tỏ tình với em rồi sao?"

Cô ngừng thở.

Điện thoại chợt rung lên, cô cúi đầu xem theo điều kiện phản xạ. Cô thấy tin nhắn Wechat từ Tổng Cư Tư hỏi cô đã về khách sạn an toàn chưa, cô không trả lời nên anh ta gọi điện thoại đến.

Cô im lặng do dự.

Mọi chuyện xảy ra quá dồn dập, thậm chí cô đã quên mất anh vẫn đang đứng trước mặt mình, có lẽ đợi quá lâu không nhận được câu trả lời từ cô, Giang Tố giờ cánh tay lên, lòng bàn tay đặt vào gáy cô.

Hai người bỗng nhiên nhích gần vào nhau, toàn bộ máu trong người cô chớp mắt chảy ngược ra sau cổ, tim như bị nhấn vào trong nước biển.

“Trả lời anh trước, có được không.” Không biết qua bao lâu anh mới lên tiếng, giọng khàn khàn: “Em đồng ý anh ta rồi à.”

Sấm rền vang dội, bầu trời sáng rực lên trong một tích tắc. Cô ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt sâu thẳm cuộn cuộn của anh.

Chương 33: Nụ hôn vượt ranh giới

Tải ebook: dtv-ebook.com

Mưa ngoài trời lớn hơn.

Suy nghĩ trong cô chớp mắt trở về, hé môi nói: “Tôi —”

Chờ đợi quá lâu, đủ các loại khả năng kéo dài vô tận trong vài giây cô im lặng, anh bỗng lên tiếng: “Không quan trọng.”

...

“Nếu em có thể cân nhắc anh ta, tại sao lại không thể cân nhắc anh?” Trong tiếng hít thở do dự ngập ngừng, Giang Tố như đang giành giật từng nhịp thở với ai đó vậy: “Em nói em chưa từng có ý định hẹn hò với nghệ sĩ, không muốn cuộc sống bị công khai. Anh hiểu điều đó nên mấy ngày qua, ngoại trừ thời gian quay phim ra anh luôn ở bên ngoài, anh đã gặp Bốc Duệ Thành, về trường cũ, đi đến những khu náo nhiệt, thậm chí anh còn bảo cậu ấy đưa em gái đi cùng. Em biết các phóng viên thường thích chụp ảnh anh với người khác giới mà.”

Bàn tay đặt ở gáy cô buông xuống, anh hỏi cô: “Em có xem hot search không?”

Giọng cô như nghẹn ứ, mạch suy nghĩ vào giờ phút này cũng hỗn loạn không rõ ràng: “... Xem rồi.”

“Anh không bị lên hot search, một cái cũng không có.” Anh nói, “Mấy ngày anh không xuất hiện không phải là đang tránh né em, anh chỉ muốn chứng minh với em —”

“Nếu như em không muốn bị công khai, anh có rất nhiều cách để em không bao giờ xuất hiện trước mắt công chúng.” Anh đưa một tay lên nhưng cuối cùng không nắm lấy bất kỳ thứ gì, mí mắt anh run rẩy, anh nói: “Có lẽ em không quá chú ý đến anh nhưng anh đã vào giới này được bảy năm rồi, nếu anh muốn bảo vệ toàn bộ thông tin của em thì anh có năng lực làm được điều đó.”

Nước biển trong lồng ngực cô như đang bị đun sôi, ừng ực ừng ực nơi cổ họng, không khí ẩm ướt do cơn mưa đập thẳng vào mặt, cô không thể thốt nên lời.

Anh nói: “Nếu em muốn công khai, anh cũng có rất nhiều cách, có thể khiến tất cả dư luận chỉ hướng về một mình anh. Bây giờ anh đã có phòng làm việc riêng, sẽ không ai có thể đưa ra bất kỳ quyết định gì với anh.”

“Anh biết em sẽ lo lắng, chuyện này cũng rất bình thường, dư luận chỉ luôn nhìn thấy những trường hợp cực đoan nhất.” Anh chợt dịu giọng lại: “Nhưng em nghĩ lại một chút đi, ngoại trừ những tình yêu bị chú ý khiến cả hai bên đều chịu thiệt, có phải vẫn có những nghệ sĩ có thể bảo vệ người yêu của họ rất tốt, dù mọi người đều biết không.”

Cô không biết tại sao nhịp thở của mình lại trở nên rối loạn như vậy, cô sắp không thở nổi, cảm xúc mãnh liệt đâm vào lồng ngực và cổ họng, cô không thể nghe rõ tiếng mưa rơi nữa rồi.

Giang Tố nhìn cô: “Nếu em cảm thấy đó là trở ngại lớn nhất giữa chúng ta, anh có thể giải quyết. Sau khi giải quyết xong, em có còn cảm thấy khó xử không?”

...

Cô lùi lại hai bước, đủ để đế giày va chạm tạo ra tiếng vang.

“Em vẫn khó xử.” Anh cười tự giễu: “Không chỉ vì những điều này, đúng không?”

Mũi cô cay cay, nước mắt muốn tuôn ra.

— Rõ ràng anh biết.

“Anh biết không chỉ là những điều này, nhưng hôm đó anh vẫn thu hồi tin nhắn, có lẽ là muốn lừa mình dối người, cho rằng giải quyết trước điều này, có lẽ em sẽ tín nhiệm anh, sẵn lòng để anh giải quyết thêm những vấn đề khác. — Thật ra anh vẫn còn rất nhiều chuyện chưa làm xong.”

Giọng anh vang lên trong màn mưa đêm, anh khàn giọng nói: “Nhưng anh sợ không kịp nữa rồi.”

Trái tim cô như bị khuấy trộn thành một mớ hỗn loạn, cô gian nan nhắm mắt lại.

Một lúc lâu sau, cô điều chỉnh nhịp thở, cố gắng nói ngắn gọn: “Trước khi đến đây em đã đồng ý một cơ hội.”

“Sau khi công việc ở đoàn phim kết thúc, em sẽ đi Anh.” Cô nói, “Ba năm.”

Anh sẽ không chấp nhận chuyện yêu xa, anh biết bản thân sẽ do dự, nhất định sẽ như thế nhưng trong khoảnh khắc này, anh gần như chỉ suy nghĩ trong ba giây và nói: “Anh có thể chấp nhận.”

Cô luyến tiếc nói: “Nhưng em không thể, xin lỗi anh.”

...

Trời mưa càng lớn hơn.

Cô không biết tại sao mọi chuyện lại đi đến bước đường này.

Dĩ nhiên cô rung động, từ năm 17 tuổi cô đã bắt đầu rung động với người ấy. Vào thời khắc này, trong trời mưa to, người ấy đứng trước mặt cô, nói với cô anh đã cố gắng đến nhường nào để họ có thể ở bên nhau.

Thật ra cô cũng muốn thử một lần, dù không thể nắm chắc kết quả trong tay, dù đổi thành bất kỳ người nào khác, cô không muốn tiến thêm một bước này. Nhưng vì là anh, cô cũng đã có can đảm muốn thử, nhưng những thứ cắt ngang giữa họ — quá nhiều, thật sự quá nhiều.

Cô biết anh có ý nghĩa thế nào đối với bản thân năm 17 tuổi.

Vì vậy không cách nào trả lời thản nhiên, gật đầu đồng ý do bị sự rung động trong tích tắc mê hoặc. Cô không thể không nghĩ đến kết quả cuối cùng, nếu bắt đầu qua loa thì thật sự rất có lỗi với bản thân của năm lớp 12 kia đã cắn răng ra ra vào vào tháp Hạc Khê cầu nguyện cho anh. Cô không muốn ký ức quý giá năm ấy có một kết cục sơ sài.

Nếu sơ sài, cô sẵn sàng không bắt đầu, bằng lòng để ký ức về anh mãi mãi dừng lại ở tình cảm thuần túy vô vọng năm cấp ba. Ít nhất thì nó vẫn trong sáng và đáng để hoài niệm.

Cô biết giữa họ không có nhiều khả năng, những cuộc chia tay xung quanh cô đến cuối cùng cũng chẳng vẻ vang tốt đẹp gì. Nếu lúc chia tay, cô và Giang Tố cũng âm ỉ và rối rắm như vậy thì sau này ngay cả những hồi ức quý giá năm ấy cô cũng chẳng muốn nhớ lại nữa.

Nhưng đối với cô, hai năm ấy thật sự rất trân quý, không thể buông tay, cũng không cách nào quên đi được.

Cô không biết giờ phút này Giang Tố đang nghĩ gì.

Cô biết anh kiêu ngạo đến chừng nào, bất kể là tình yêu hay công việc, anh luôn một mình nổi bật hẳn lên, đứng ở thế thượng phong. Hai lần bị

cùng một cô gái bình thường đến không thể bình thường hơn từ chối, nếu là cô chắc chắn cô sẽ thẹn quá hóa giận, cảm thấy hoang đường cực kỳ.

Cô không muốn mình cũng biến thành người như thế trong lòng Giang Tổ.

Nhưng cô hết cách rồi.

Cô cảm thấy số mệnh quá trêu người.

Cô đứng trong bóng tối, trầm mặc rơi lệ. Trong lòng Giang Tổ hẳn sẽ không bao giờ biết chỉ một tình yêu đơn giản như thế nhưng nó đã kéo dài và chiếm cứ hết toàn bộ thanh xuân của cô.

Mãi lâu sau, cực kỳ lâu, lâu đến nỗi cô cảm thấy có lẽ Giang Tổ đã đi rồi nhưng trước mặt vẫn còn tiếng thở, lâu đến nỗi cô đã nghĩ có phải anh vẫn giữ thể diện cuối cùng, để cô rời đi trước không.

Cô không thể tác thành cho tình yêu mà anh mong muốn, cũng không thể biến giây phút này của họ thành một sự buông bỏ rung động thuần túy được.

Cô nói: “Trời đang mưa.”

“Anh có mang dù không.”

Lời tạm biệt được cô nói ra một cách nhạt nhẽo như vậy, thậm chí cô còn nghĩ đến kết quả xấu nhất, có lẽ ngày mai cô sẽ không đến đây nữa, vậy cũng tốt, trước sinh nhật sang năm của anh, anh đã lên kế hoạch sẽ kết hôn mà.

Đổi cô đi sẽ có một người thích hợp hơn.

Cô lùi lại hai bước nhưng mùi hương cây cỏ vừa quen thuộc vừa xa lạ kia càng lúc càng nồng đậm, quấn chặt lấy trái tim cô khiến cô cảm thấy

khó nuốt trôi, nhưng cô vẫn cố gắng kìm nén nhịp thở.

Cô chỉ ra bên ngoài: “Bên kia có bán dù —”

Chưa kịp nói dứt câu, Giang Tổ vốn đang nhìn cô chăm chăm bỗng cúi đầu lao đến vai cô, tay luồn qua hông cô và siết chặt.

Một lúc sau cô mới kịp phản ứng đây là một cái ôm, nhưng có thể xem nó là gì đây, từ biệt sao.

Tay cô căng cứng không biết đặt vào đâu, dù lý trí biết rõ nhưng cô vẫn không thể nào đẩy anh ra.

Anh như đang tự thuyết phục bản thân, giọng trầm trầm, vang ra nơi xương ngực cô.

“Ít nhất trong nhiều lý do em liệt kê không có lý do không thích anh.”

Anh không chắc chắn, anh không có phần thắng nhưng anh vẫn tự thuyết phục chính mình như vậy.

Cô chưa từng nghe giọng anh thế này.

Anh cúi đầu, cằm tì lên vai cô.

Anh nghiêng đầu ghé đến gần, trong không gian mờ tối khó có thể dự đoán được vị trí của đối phương. Trong đêm mưa, hai cánh môi chạm nhẹ.

Chỉ trong chớp mắt, sau đó lại tách ra.

Cô ngẩn ngơ, vì cái này không giống một nụ hôn.

“Hình như vẫn không thể để em đi, xem như anh ích kỷ vậy.” Giọng anh run rẩy cách da thịt cô, anh hỏi cô: “Trước khi ra nước ngoài em có thể nói

chia tay anh bất cứ lúc nào, anh sẽ không làm phiền em, như vậy — có thể chấp nhận không?”

Sau khi anh nói xong là một khoảng thời gian dài cho cô quyết định. Anh để cô ở thế chủ động, nắm giữ bắt đầu và kết thúc. Anh cong lưng tựa vào cô hết như đang nhắc nhở, giờ phút này, anh hoàn toàn là người thua.

Trái tim đập nhanh một cách không chân thực.

Cô mờ mịt ngược mắt, ngoài cửa sổ mưa như trút nước, tiếng gió rít gào.

Thế giới đổ mưa to, họ lại vùi mình trong đó.

Chương 34: Ảnh chụp cũ

Tải ebook: dtv-ebook.com

Trong sự ngỡ ngàng, cô chợt nhận ra sau cổ hơi ươn ướt, còn tưởng trần nhà bị dột nước mưa nhưng đưa tay lau đi thì cảm giác không đúng lắm.

Cô không tin tưởng đưa lên mũi ngửi thử, mùi máu tanh lan tràn ra.

Cô lại sờ gáy mình, nơi bị ướt không có vết thương, không hề đau đớn.

Cô hơi sửng sốt, vội hỏi: “Tay anh chảy máu à?”

Vừa nãy chỉ có tay anh chạm qua chỗ này.

“Ừ.” Anh thuận miệng đáp: “Chắc là đụng phải chỗ nào đó.”

Cô lại mở đèn pin điện thoại lên lần nữa, hướng về phía tay anh bảo: “Hộp y tế của đoàn phim có povidine, để em xem thử.”

May mà hộp y tế nằm ở gần đây, Giang Tố hơi ngồi xổm xuống, đẩy chiếc ghế đầu bên cạnh tới phía sau lưng cô để cô ngồi.

Cô ngớ ngời.

Màn hình điện thoại anh đang cầm lại sáng lên, vẫn là tin nhắn từ Tổng Cư Tư gửi đến cô.

Tin nhắn khá dài, Tổng Cư Tư nói: 【Xin lỗi, lúc ấy tôi không được bình tĩnh.】

【Bây giờ nghĩ lại dù cô không đồng ý thì tôi cũng không nên rời đi luôn như vậy để cô đi về một mình.】

【Nhưng sau đó tôi quay lại thì phát hiện cô đã đi mất rồi.】

Hai tiếng trước, chín giờ tối.

Dưới sự nhắc nhở của cô rằng muốn rủ thêm bạn đi chung, Tống Cư Tư vẫn nói dối cô lát nữa bạn sẽ quay lại, vậy mà cuối cùng vẫn chỉ có hai người ở bàn ăn, trên bàn còn có một bó hoa tươi.

Tống Cư Tư hỏi cô có thể cho anh ta một cơ hội không.

Khúc nhạc violin trong nhà hàng vô cùng du dương, cô nói xin lỗi. Tống Cư Tư hỏi cô nguyên nhân, cô vốn không thích nói dối nên đã nói sự thật mình không thích anh ta, đối phương hỏi lại: Không thích một chút nào sao?

Cô gật đầu, anh ta bực tức, cảm thấy mất mặt, thế là dứt khoát đứng dậy rời đi.

Trong khoảnh khắc ấy, anh ta thật sự không nghĩ đến chuyện sau khi mình rời đi, cô phải xử lý một mình thế nào.

Cô lúng túng đứng dậy trước những ánh mắt tò mò của người xung quanh, vô số hình ảnh chợt thoáng qua trong đầu. Rõ ràng anh ta là người chủ động trước, mỗi lần anh ta hẹn cô, cô đều từ chối nhưng anh ta cứ hết lần này tới lần khác ép buộc, chặn ngang khiến cô không thể nói gì được, vậy mà lúc tỏ tình, anh ta lại hoàn toàn phớt lờ những tín hiệu ấy của cô.

Khi thấy tin nhắn của anh ta gửi đến, thật ra cô không có nhiều cảm xúc lắm, chỉ là bỗng nhiên nghĩ nếu khi ấy người đối diện là Giang Tố thì dù trời không đổ mưa lớn, anh cũng sẽ không để cô bắt xe về một mình.

Cô cup mắt, rút bông gòn ra, Tống Cư Tư lại gọi điện thoại đến.

Tiếng chuông vang lên ba giây, Giang Tổ hỏi: “Anh cúp máy được không?”

“Cúp đi.” Cô nói.

Cô không biết nên hình dung mình và Tống Cư Tư thế nào, lần nào anh ta cũng nói anh ta ở đây không phải vì cô, bảo cô đừng suy nghĩ nhiều, anh ta chỉ ở đây tìm linh cảm thôi, chỉ xem cô là bạn bè bình thường. Anh ta đã nói như vậy thì cô có thể nói gì được nữa đây? Chẳng lẽ lại tự ảo tưởng bảo anh đừng tốn thời gian với tôi nữa? Không ai có thể đột ngột làm lời như thế được, huống chi chỉ là những lời đồn đại ầm ĩ của mọi người. Cô không biết Tống Cư Tư thật sự thích mình hay chỉ đơn thuần là muốn thả thính, với ai cũng như thế.

Sao đến bây giờ cô lại như một tội phạm mắc lỗi tày trời vậy.

Vết thương trên tay Giang Tổ rất dài, cô cũng không biết tại sao anh có thể nhịn cơn đau lâu như vậy.

Vốn dĩ không có ý định băng bó nhưng cô vẫn bóc vài miếng băng cá nhân và dán lên toàn bộ vết thương của anh.

Cô bỗng nhiên ý thức được Giang Tổ chỉ có một, dù là ở tình huống nào, bất kể cô có đưa ra câu trả lời hay không và đưa ra câu trả lời thế nào thì kết thúc tốt đẹp cũng chỉ có Giang Tổ.

Cô vận nắp chai povidine, đóng nắp hộp y tế lại.

“Muộn rồi.” Cô nói, “Mình về thôi.”

Đi ra khỏi phòng nghỉ, anh bung cây dù không quá lớn của cô ra, cô đột nhiên khựng lại.

Giang Tổ cup mắt nhìn cô.

Cô đưa mắt nhìn về phía đêm tối không thấy rõ thứ gì, không biết ở nơi ấy có phóng viên sẵn tin không.

“Có bị chụp không?”

Cây dù đã được bung mở hoàn toàn, nước mưa tràn ra trong đêm tối.

Giang Tố nói: “Vậy không bằng em tin tưởng anh một lần, xem thử chúng ta cùng che dù về khách sạn có bị tuồn ảnh ra không.”

Thậm chí bây giờ họ còn chưa yêu nhau.

Cô thắng thốt nghĩ, anh sẽ xử lý thế nào đây.

Phòng cô ở tầng ba, Giang Tố bấm thang máy tầng của cô, đưa cô về đến cửa.

Những giọt nước còn đọng lại trên mặt dù chảy xuống thảm.

Cô cầm lấy dù, hé miệng nhưng lại không nói được tiếng nào.

Cô đóng cửa lại, cất bước như thường về phía ban công để treo dù, sau đó quay chân, đi về phía cửa, càng lúc càng nhanh —

Cô dừng lại thở gấp rồi chột mở cửa ra.

Giang Tố vẫn còn đứng ngoài cửa.

Không ngờ đến việc cô sẽ mở cửa ra lần nữa nên anh hơi kinh ngạc, đang định cất lời thì đã bị cô cắt ngang.

“Em đặt vé máy bay ra nước ngoài ngày 20 tháng 11.” Cô kìm nén nhịp tim đang đập nhanh như trống của mình, nói: “Chúng ta còn một tháng lẻ ba tuần, nếu như anh không ngại.”

...

Đối diện với ánh mắt ngạc nhiên của Giang Tố, cô đứng sững lại.

Thời gian còn quá ngắn, nếu phân vân thêm một tuần thì họ sẽ mất thêm một tuần.

Nếu tính cách cô nhạy cảm từ đầu đã không chịu được yêu xa, vậy thì phải tranh thủ thời gian trước khi xa nhau.

Giang Tố hỏi cô: “Sẽ không hối hận chứ?”

Đến tận bây giờ mà anh vẫn đứng ở phương diện của cô để suy nghĩ.

Cô cười cười, lắc đầu nói: “Không đâu.”

“Được.” Yết hầu nơi cổ anh chuyển động, tầm nhìn di chuyển từ đuôi mắt trái sang đuôi mắt phải của cô, sau đó lại cất giọng trầm lặp lại lần nữa: “Được.”

“Muộn rồi.” Cô mím môi, theo thói quen muốn trốn tránh đối mặt trước, cuối cùng vẫn lấy hết can đảm ngược lên đón nhận ánh mắt anh: “Anh ngủ sớm nhé, ngủ ngon.”

Sau khi đóng cửa, cô không cất bước, thần thờ tựa vào cửa, lồng ngực phập phồng kịch liệt.

Suýt thì không nhớ rõ khi này mình mới nói gì và đã làm gì.

Chỉ có cây dù treo ở ban công bị gió thổi lắc lư ghi nhớ rằng đêm nay không phải là giấc mơ.

Cô đi vào phòng tắm, đứng dưới ánh đèn sáng ngời nhìn thẳng vào gò má và hõm vai mình, suy nghĩ trống rỗng mà hỗn loạn. Trên vị trí xương quai xanh vương chút máu từ lòng bàn tay anh.

Dù sao con người ta cũng sẽ có thời khắc vứt bỏ lý trí của mình, cô sợ bản thân sẽ hối hận.

Cầm điện thoại lên, anh mới nhận tin bảy phút trước, nhìn thời gian đoán chừng là sau khi anh về phòng mới nhận cho cô.

Anh vẫn gửi cô bức ảnh chụp lọ hoa hồng đặt ở đầu giường, anh chăm sóc chúng rất tốt, không hề bị héo chút nào.

Anh hỏi: 【Vậy ngày mai anh có thể tặng hoa cho em không?】

Tất cả sự mơ hồ không thiết thực dần trở nên rõ ràng, cô cup mắt, chậm rãi cong môi.

【Được ạ.】

Đêm đã khuya lắm rồi, nhận những lời này xong, cô đi tắm rửa và lên giường ngủ. Ban đầu có phần thao thức không ngủ được, sau đó cô điều chỉnh nhịp thở rồi dần dần ngủ thiếp đi.

Khi thức dậy lại nhận được tin nhắn của anh.

Cô vẫn nhớ Hà Diệu từng nói với mình, tình yêu là do rất nhiều những cảm xúc thỏa mãn nhỏ vun đắp nên, một trong số đó chính là vừa ngủ dậy đã nhận được tin nhắn của đối phương.

Giang Tố hỏi cô đã dậy chưa.

Cô thử thích nghi với cuộc sống có thêm một người bên cạnh.

Cô chống má, từ từ tiêu hóa sự vui sướng trong tim, theo bản năng chậm rãi gõ chữ:

【Anh dậy sớm thế.】

【Không ngủ.】

Cô hơi sững sốt, ngồi dậy hỏi: **【Sao lại không ngủ?】**

Giang Tố: **【Muốn xác nhận lại anh có phải là bạn trai em không.】**

...

Đầu cô như bị một quả bóng đập vào mắt nhắm bằng nhưng từ nơi sâu thẳm nào đó trong tim, sự rung động đang dần trào dâng.

Phải nói thế nào nhỉ...

Cô hơi ngượng ngùng nhưng lại muốn hồi âm, một lúc lâu sau, Giang Tố phát hiện ảnh đại diện của cô chuyển động.

Bên dưới khung chat là lời nhắc nhở của hệ thống.

Cô selfie một tấm, nói “Ừm”.

Anh tựa vào mép giường, sự mệt mỏi và những suy nghĩ lung tung không thực tế cả đêm qua đã tan biến đi vào giờ khắc này. Anh bỗng cười một tiếng, sau đó hỏi: **【Anh đến đón em nhé?】**

Cô selfie một tấm, nói “Ừm”.

Giang Tố: **【Anh cài đặt hẹn hò trên Wechat nhé?】**

Cô selfie một tấm, nói “Ừm”.

Bức ảnh của cô dường như càng nhìn kỹ càng sinh động, không còn là cô gái ngày trước ngồi trước mặt anh luôn ăn nói nhỏ nhẹ đâu ra đấy, cô có rất nhiều điểm nhỏ không giống với những người khác, cô là riêng biệt.

Như muốn trêu cô, anh lại hỏi: **【Sáng nay ăn hoành thánh sốt ớt nhé?】**

Anh đã từng nhìn thấy, biết cô không thích ăn món này.

Chỉ là muốn biết cô sẽ trả lời thế nào.

Cô chụp một tấm ảnh nhưng sau đó lại bỏ đi, hình đại diện chuyển động hai cái, sau đó nhắc nhở từ hệ thống lại xuất hiện.

Cô gửi một biểu tượng quả bom.

Hiệu ứng đặc biệt nhảy ra toàn bộ khung chat, khói súng ngập tràn khiến lòng bàn tay cũng rung theo tiếng nổ chấn động của điện thoại.

Anh bật cười, sống lưng run run.

Đúng lúc Quán Hành đi vào và bắt gặp cảnh tượng này, khó hiểu hỏi: “Mới sáng sớm mà có chuyện gì vui thế? Này, hàng mẫu đại diện tuần tới, cậu dùng thử xem hiệu quả đi.”

Mười phút sau, Quán Hành: “Xem điện thoại này giờ rồi!! Mau thử hàng mẫu đi!!!”

Sáng sớm, khách sạn náo nhiệt vô cùng.

Thẩm Thính Hạ và anh cùng vào thang máy, gặp được đồng nghiệp, Quán Hành lại đứng một bên lái nhai liên hồi, may mà những người khác không chú ý họ có cùng tầng không. Giang Tố nắm tay cô, cô len lén giấu ra sau lưng.

Khi đám đông rời đi, anh buồn cười hỏi cô: “Anh là người không ai nhận ra à?”

Cô rất am hiểu những lời đồn: “Tình yêu công sở, hình như không tốt lắm.”

Anh suy nghĩ một hồi, đành thở dài đáp: “Được rồi.”

Quản Hành biết chuyện, đứng bên cạnh học theo cô cất giọng nói bóng nói gió: “Tình yêu công sở không tốt lắm đâu nha ~” Sau đó lại chuyển chủ đề: “Xin hai người! Mạng của Quản Hành cũng là mạng!! Xem thử hàng mẫu đi!!!”

...

Cuối cùng Giang Tố cũng chịu dùng thử nước hoa mẫu, sau đó đưa đến mũi cô để cô ngửi thử và hỏi ý kiến cô.

Cô không có ý kiến gì để nói: “Thơm lắm, như khu rừng ngày mưa.”

Lá cây, bùn đất, hương hoa, kết hợp rất vừa vặn đem đến sự kích thích nhẹ.

“Hình dung này tốt đó.” Giang Tố nhướng nhẹ mày: “Giới thiệu sẽ dùng câu này, có cần trả phí bản quyền không?”

“Không cần trả.” Cô mở thùng dụng cụ vẽ trong tay ra, đột nhiên hỏi: “Cái vòng tay lần trước anh có mang theo không?”

“Có mang.” Anh cười cười, nhàn nhã nhìn cô: “Chịu nhận rồi à?”

Cô lấy chiếc hộp trong túi vải nhung ra, mở nắp nói khẽ: “Tặng anh cái này.”

Một chiếc đồng hồ cùng bộ sưu tập của thương hiệu Van Cleef & Arpels, lớp xà cừ màu xanh đậm, sáng bóng lấp lánh.

Anh nhìn chằm chằm chiếc đồng hồ kia, hồi lâu sau mới hỏi: “Mua lúc nào vậy?”

“Mấy ngày trước, em mua trên mạng.” Cô nói, “Sợ anh lại tặng quà quý giá, nên em tặng lại anh đó.”

Anh nhìn một lúc lâu, không thể diễn tả được cảm xúc hiện tại. Anh kéo cô qua, cầm tay cô đeo vòng tay vào, sau đó lại nâng cổ tay trắng nõn của cô lên.

“Lần này bỏ qua cho em.” Anh nói: “Lần sau mà còn thấy em tặng lại quà với so sánh giá cả phù hợp nữa là anh sẽ hôn em đấy.”

“...”

Dường như Giang Tố có thể nhìn thấu suy nghĩ trong cô, anh kéo cô đến gần bảo: “Bạn trai mua quà tặng, em đừng cứ chăm chăm nghĩ đến việc tặng lại. Nếu đã tặng cho em chứng tỏ là em xứng đáng, đừng cảm thấy xấu hổ.”

Anh cười cười: “Nhưng mà anh rất thích, có thể mang ra ngoài khoe không?”

Chủ đề nói chuyện của anh luôn thay đổi nhanh chóng như vậy, cô choáng váng giây lát mới theo kịp, nói: “Vậy rồi cuộc anh —”

“Anh muốn em ở bên cạnh anh mà không có bất kỳ gánh nặng gì, cũng muốn em chắc chắn về giá trị và ý nghĩa của mình.” Anh nói, “Vòng tay rất đẹp, hợp với em lắm.”

Sự thiếu thốn về vật chất thuở niên thiếu, ngưỡng mộ mọi người vì có giày đẹp và phụ kiện xinh xắn hơn mình đã khiến cô trong những năm qua dù có cố gắng thay đổi và thuyết phục mình thế nào thì thỉnh thoảng cô lại cảm thấy có phải mình không xứng đáng có được thứ tốt nhất không.

Vì vậy cô luôn công bằng, đối xử với người khác như nhau nhưng vì sao chỉ vài ba câu của anh đã có thể đánh thẳng vào điểm mấu chốt, khẳng định con người cô và nói rằng cô cũng xứng đáng với sự bỏ ra của người khác, không liên quan đến việc cô đáp lại thế nào, vì cô tồn tại nên cô xứng đáng có được.

Anh đã lấp đầy những nơi trống vắng của cô.

Cô nói: “Nhưng anh sẽ không buồn vì không nhận được thứ gì chứ?”

“Sự vui vẻ của em là quà của anh rồi.” Anh nói, “Cảm xúc của em là món đồ quý giá của anh.”

Cô mở to mắt nhìn anh, lần đầu tiên có người mặt đối mặt, đặt bản thân vào hoàn cảnh người khác để nói với cô những điều này. Đây là một luồng năng lượng khó tả, cô chậm rãi tiếp nhận nó.

Cô nói: “Hình như anh là một bạn trai tốt.”

Anh chống đầu, khuôn mặt thấp thoáng khí phách thiếu niên: “Cảm thấy không thiệt thòi có đúng không?”

Không còn thời gian để tán gẫu nữa, cô tập trung tinh thần, cầm cọ vẽ lên: “Hoa văn phân cảnh hôm nay hình như là ở cổ, anh mở nút áo ra đi.”

Anh ngồi bất động: “Mấy việc này hình như bạn gái cũng làm được?”

Cô phản ứng lại: “VẬY không giống như em đang lợi dụng anh sao.”

Dứt câu, cô cảm thấy lời này sai sai. Đúng như dự đoán, anh tựa ra ghế sofa bật cười, gương mặt này là nguyên nhân khiến các đạo diễn yêu thích, anh cười vô cùng cuốn hút.

“Thế à.” Anh nói: “VẬY anh sẽ rộng lượng chút, cho em lợi dụng đấy.”

Nếu còn đùa giỡn với anh nữa sẽ không kịp thời gian, cô vươn tay kéo nhẹ cổ áo anh ra ngoài. Những ngón tay cô nằm dưới ánh đèn, hõm xương quai xanh của anh rất sâu.

Cô hạ cọ xuống, nói: “Anh gầy quá.”

Anh ngửa đầu “Hừm?” một tiếng: “Em bảo thích gầy mà.”

Cô ngơ ngác: “Lúc nào? Em có nói hả?”

“Vì câu đấy mà anh giảm ba cân đó.”

Với thân hình hiện tại của anh mà còn có thể giảm thêm ba cân thì đúng là khó như lên trời.

Cuối cùng cô cũng hốt hoảng nhớ lại hình như mình từng bảo thích người gầy, nhưng... Cô nói: “Anh đừng ăn thức ăn giảm béo nữa, như lúc trước em cũng thích.”

Anh nghiêng đầu: “Thật không?”

“Thật mà.”

Cô nói: “Đồ ăn giảm béo khó ăn lắm.”

“Hơi hơi.” Anh cười: “Vậy tối nay đưa em ra ngoài ăn.”

Cô mở một chiếc hộp bút nhỏ ra, Giang Tố bảo cô ngồi đối diện với mình, tay phải cô bắt đầu vẽ, tay trái đặt hộp bút vào tay anh.

Anh thản nhiên cup mắt nhìn: “Đây là hộp bút của em từ năm nào vậy, sao còn có cả giấy dự thi?”

“Hồi cấp ba.”

Cô vừa trả lời, anh chợt khựng lại.

Trong hộp bút còn có một tấm ảnh.

Trên bộ đồng phục lộn xộn dán một chiếc băng tên hình vuông.

Trường trung học trực thuộc Giang Thành, lớp 11-6, Thẩm Thính Hạ.

...

Anh kinh ngạc giờ tấm ảnh lên, hồi lâu sau mới quay đầu nhìn cô.

“Lúc trước em ở Giang Thành, học trường trung học trực thuộc à?”

Chương 35: Kẹo bạc hà

Tải ebook: dtv-ebook.com

Cô dừng cọ chốc lát, ngẩng đầu lên.

Sau khi thoát khỏi cảm xúc kỳ lạ vừa rồi, cô gật đầu nói: “Ừm, lớp 11 em chuyển trường đến trường trung học trực thuộc.”

Giang Tố: “Hồi đó anh cũng học trường trung học trực thuộc.”

Em biết.

Anh nói: “Em với anh cùng niên khóa nhỉ? Lớp 11-6 sao?”

Cô nghĩ ngợi giây lát: “Sau đó chuyển đến lớp 11-2.”

“Khóa 13, lớp 11-2.” Đường như anh đang nhớ lại, hồi lâu sau mới nheo mắt cười nói: “Vây hình như chúng ta học chung một tầng đó.”

Không chỉ là thế.

Chung tầng, cách một dãy hành lang rộng, em luôn nằm nhoài người bên bệ cửa sổ nhìn ra xa xa, mong đợi một lúc nào đó tay anh sẽ lộ ra.

Anh nói: “Có duyên thật.”

Thật ra là không có duyên.

Thật ra là cách rất xa.

Chỉ là em của khi ấy vẫn luôn cố gắng chạy về phía anh.

Cô không biết nên hình dung tình cảm phức tạp với anh vào giờ phút này thế nào, chỉ biết bây giờ không phải là thời điểm tốt nhất để nói về quá

khứ đã qua. Nỗi đau mơ hồ và lòng tự trọng thời thiếu nữ tạm thời không cho phép cô mở miệng vào thời khắc này.

Cô nói: “Lên lớp 12 em chuyển sang lớp nghệ thuật.”

Có lẽ thời gian cấp ba là một hồi ức rất xa xôi đối với anh, anh cố gắng hồi tưởng một hồi, sau đó mới hỏi: “Hình như có chuyện này thật nhỉ, lớp nghệ thuật ở tòa nào?”

“Đối diện, tòa Học Trí.”

Anh cười cười: “Anh chỉ nhớ năm ấy hình như đó là lớp nghệ thuật đầu tiên của trường chúng ta, đào tạo ra một người thuộc top 10 của tỉnh. Về sau vẫn tổ chức tiếp, nếu hiệu quả kỳ thi trước không tốt thì có lẽ bị hủy bỏ rồi.”

Anh hỏi: “Là em đúng không?”

Cô cười cười, lúc ấy đúng là cô thi rất tốt: “Hình như là vậy.”

Anh giơ tấm hình lên, chất giấy ảnh vừa dày vừa nặng, ánh sáng không hề xuyên thấu qua. Thật ra đây chỉ là một bức ảnh rất bình thường nhưng anh vẫn tò mò, muốn hiểu về cô nhiều hơn: “Sao em lại chụp tấm này?”

Cô đáp: “Khi đó em với bạn ra ngoài ăn lẩu, đúng lúc có dịch vụ in ảnh miễn phí nên đã chọn một bức trong album.”

Thật ra bức ảnh kia không có ý nghĩa sâu xa gì cả, chỉ là ngày khai giảng lớp 11 ấy, anh đã từng ném cho cô một chiếc áo khoác đồng phục, vừa khéo bảng tên lại rớt ra nên trước khi trả lại cô muốn chụp một bức ảnh lưu giữ xem như kỷ niệm, nhưng khi ấy điện thoại cục gạch không có chức năng chụp ảnh. Vì vậy chấp niệm ấy mãi là chấp niệm, không thể làm được gì nhưng sau đó nó vẫn đi theo cô cực kỳ lâu. Một ngày nọ, cô giả vờ đi mua nước ngay phía trước anh, biết rõ anh sẽ không nhìn thấy mình nhưng trong

biến người đông đúc, trái tim cô vẫn bị nhấc lên, nín thở lắng nghe anh quay đầu nói chuyện với Bốc Duệ Thành. Anh bảo đường chỉ may của ống tay áo đồng phục xốc xếch quá, mỗi lần viết chữ sẽ đâm vào cổ tay anh.

Bảo sao anh lại thích xắn ống tay áo lên cao. Khi ấy cô nghĩ thế, vội giở đồng phục mình lên xem thử thì bất ngờ phát hiện những đường chỉ may xốc xếch y như đúc, kiểm tra đồng phục của Tiền Khương mới biết, có lẽ chỉ có nhóm học sinh được phát đồng phục sau như cô và Giang Tố thì đường chỉ may nơi ống tay áo mới ẩu như vậy.

Vì tình cờ có điểm chung này với anh mà cô của năm 17 tuổi đã nhảy cẫng lên, hân hoan vui sướng nhưng lại không thể nói điều này ra. Dường như cô đang giữ một bí mật và sự bất ngờ từ trên trời rơi xuống, đền bù cho những tiếc nuối trong quá khứ. Cô ủi phẳng bộ đồng phục, đặt bảng tên lên, mô phỏng lại bố cục ảnh mà mình muốn ban đầu.

Sau đó album ảnh lưu lưu xóa xóa thêm nhưng cô vẫn luôn giữ lại tấm ảnh này.

Quá khứ dần trở nên rõ ràng hơn trong trí nhớ, lúc này cô mới nhớ lại toàn bộ câu chuyện, ánh mắt nhìn về phía tấm hình.

“Đường chỉ may của đồng phục ẩu lắm.”

Như thế bị đâm trúng, anh hít nhẹ một hơi, hõm xương quai xanh lại lún sâu hơn theo tiếng cười của anh, “Rất ẩu.” Anh nói, “Quá ẩu.”

Trong phòng yên tĩnh trong phút chốc, anh lại nói: “Em có biết cây dâu tằm kia bây giờ —”

Chợt anh khựng lại, nghĩ mình chưa có lời mở đầu, anh bèn bổ sung: “Chắc là em không biết, phía sau khu bán đồ ăn vặt có một cây dâu tằm.”

Cây hương chương có ở khắp nơi trong trường trung học trực thuộc.

Cô nói: “Em biết.”

“Em biết à?” Bấy giờ anh thật sự bất ngờ, nghiêng người đối diện với tầm mắt cô: “Rất ít người biết cây đó.”

Đúng vậy, sao em lại biết chứ.

Có lẽ là vào một buổi chiều, anh cùng Bốc Duệ Thành và ba người bạn thân khác đã phát hiện cây dâu tằm kia sau khi kết thúc tiết thể dục, sau đó đã mượn thang ở phòng dụng cụ và leo lên nơi cao nhất hái dâu.

Khi ấy em lại giả vờ đi ngang qua một lần nữa, thật ra em không ôm bất kỳ hy vọng rằng anh sẽ thấy em nhưng một trái dâu tằm đã rơi xuống bên chân em, em theo bản năng định nhặt lên nhưng lại nghe anh nói — Đừng ăn cái đó.

Lúc em đứng thẳng người lại, anh đã ngẩng đầu lên rồi, trong suy nghĩ trống rỗng vào khoảnh khắc anh gọi lại, em đã nghĩ đi nghĩ lại không biết bím tóc hôm nay có bị xù không, sau đó anh chia ra một túi nhỏ và bảo Bốc Duệ Thành đưa cho em.

Và anh không cúi đầu lần nào nữa.

Dù cho có cúi đầu, anh cũng sẽ không nhớ được em của thời điểm đó.

Dâu tằm anh đưa được bao bọc trong tờ khăn giấy trắng, mặc dù chỉ có ba trái nhưng em rất thỏa mãn. Trên mặt khăn giấy đọng lại những vệt nước dâu nhàn nhạt, em cứng đờ chọn một quả cho vào miệng, đến khi đi ra ngoài em mới bắt đầu hối hận, tại sao lại ăn hết mất rồi.

Em đã quên rửa dâu tằm. Khi ấy trong em có rất nhiều suy nghĩ, nhưng chẳng mấy chốc em lại nghĩ dù không ăn thì để lại làm gì chứ, để làm kỷ niệm rồi nó cũng sẽ bị hỏng.

Không còn nhớ rõ mùi vị của quả dâu tằm ngày ấy nữa.

Suy nghĩ quay trở về hiện thực vào giây phút này, cô chỉ nhớ mang máng dâu rất tươi, mọng nước, về việc ngọt hay chua thì cô đã quên sạch, có lẽ là ngọt nhưng cũng rất chua.

Giang Tố quơ quơ tay trước mặt cô: “Đang nghĩ gì vậy?”

“Cây đó,” Cô nói: “Mấy tháng trước em về, cây vẫn còn ở đó nhưng không ai hái dâu tằm chín nên chúng rơi đầy dưới đất.”

Sau đó chúng dần trở thành thức ăn cho mèo hoang hoặc là chất dinh dưỡng cho đất.

Anh cười: “Vây đợi anh sắp xếp thời gian rồi chúng ta cùng về hái.”

Cô sững sờ một hồi, nhanh chóng đáp được.

Hoa văn dây leo ở cổ anh chẳng mấy chốc đã kéo dài quanh co ra phía sau, cô bảo anh đứng trước chiếc tủ sáng đèn và bắt đầu vẽ họa tiết dọc ra sau cổ anh.

Cô hơi nhón chân rướn về trước, chợt anh vòng tay qua eo cô, ôm cô vào lòng.

Cô cứng người, thật ra cô đã cố gắng kiềm chế để không lộ ra ngoài, nếu không trông dáng vẻ của mình sẽ giống như chưa trải sự đời. Nhưng vài giây mất tập trung ấy vẫn bị anh nắm bắt chuẩn xác, anh nghiêng đầu hỏi: “Không được sao?”

“Được.” Nói đến đây chẳng biết bị thứ gì chặn lại, cô tiếp tục nói hết câu: “Được ạ.”

Vòng tay anh siết chặt hơn đôi chút, cách lớp áo mỏng manh có thể cảm nhận rất rõ ràng vị trí và lực cánh tay anh. Anh hướng người về phía trước

để thu hẹp khoảng cách cái ôm này, chẳng hiểu sao cô lại cảm thấy choáng váng.

Anh chợt rướn người về trước, môi vô thức quẹt qua dãi tai cô.

Cô kìm lòng chẳng dặng nhẹ nhàng nhấc vai lên, hình như anh cũng nhận ra. Sau khi tiếng giấy sột soạt vang lên, anh đưa xoa xoa dãi tai cô nơi vừa bị anh quẹt qua, động tác này có lẽ là muốn lau đi nhưng có vẻ giống như ký hiệu hơn.

Cô cảm thấy nhồn nhột, cả người co rúc lại. Anh đặt lòng bàn tay lên phần lưng ở ngực trái, cách vị trí trái tim cô và hình dung nhịp tim cô: “Nhanh quá.”

Cô không trả lời, quay về vấn đề ban đầu hỏi: “Sao tự dưng anh lấy kịch bản vậy.”

“Ôm em một cái khiến suy nghĩ anh bị loạn, quên hết lời thoại rồi.”

...

Cô nín thở để hoàn thành phần cuối cùng của hoa văn. Anh dùng một tay ôm eo cô, một tay khác cầm cuốn kịch bản ở sau lưng. Tiếng hít thở nhẹ nhàng hết như tiếng nói mới, tựa như anh đang thủ thỉ bên tai cô. Trước đây bất kể thế nào cô cũng không ngờ rằng sẽ có một ngày hai người gần nhau đến thế này.

Cuối cùng cũng vẽ xong, cô thở phào nhẹ nhõm, cũng có chút buồn rầu suy sụp khó nói. Nhưng anh không buông tay, đột nhiên hỏi cô: “Có muốn đến bờ biển chơi không?”

Cô hơi ngạc nhiên: “Hôm nay sao?”

“Ừ, chờ anh quay xong mình đi.” Anh nói: “Anh thấy phong nền vòng bạn bè của em là bờ biển, hôm nay thời tiết cũng tốt, chắc là sẽ vui đó.”

Cô mất tập trung chốc lát: “Nhưng anh sẽ không... Bị phát hiện chứ...”

Cuối cùng, anh chống khuỷu tay lên mặt bàn phía sau, hơi ngả người đuổi theo ánh mắt cô, cổ áo lung lay nhẹ khi anh cười: “Đương nhiên là anh có cách.”

Anh lại hỏi: “Em biết điều quan trọng nhất khi hẹn hò với nghệ sĩ là gì không?”

“Gì ạ?”

“Khiêm tốn, nghe lời, không gây sự.” Anh chậm rãi nói: “Nhưng hẹn hò với Giang Tố thì không cần.”

“Hẹn hò với Giang Tố, em cứ là chính mình, tin tưởng anh ấy.”

*

Anh nói mình có cách, quả nhiên là có cách.

Cô đến bờ biển trước, khoảng 20 phút sau, anh mới đến.

Anh đã thay quần áo cá nhân mà trước đây cô chưa từng thấy, một chiếc áo hoodie màu đen. Đa số người ở bãi biển đều đeo khẩu trang nên việc anh đeo cũng không có gì lấy làm lạ. Không biết anh tìm đâu ra một chiếc mắt kính, gọng kính trong suốt, đẹp mắt và trong trẻo. Kiểu tóc cũng đã thay đổi.

Anh đi xuyên qua biển người tiến về phía cô, cũng có người liên tục quay lại nhìn vì chiều cao nổi bật của anh nhưng thật sự không ai nhận ra.

Cô kinh ngạc: “Phóng viên không đi theo sao?”

“Anh đã đổi năm chiếc xe đấy.” Anh trầm giọng nói: “Anh còn chóng mặt thì sao họ tìm được.”

“Không để em đi chung với anh là vì sợ em mệt.” Anh nói, “Sau này cứ như vậy, em đến trước chờ anh, anh chuẩn bị xong sẽ đến ngay.”

Cô lại ngửa đầu nhìn anh: “Anh lấy mắt kính từ đâu ra thế, em chưa từng thấy chiếc này.”

“Phải tạo hình khác với trước kia, nếu không sẽ bị nhận ra.” Anh bảo: “Em xem anh đã đứng đây mười phút rồi, có phải không ai nghi ngờ đúng không?”

Cô hỏi: “Nhờ có người nhìn bóng lưng anh rồi nhận ra thì sao?”

Anh cười cười: “Ai có thể vừa nhìn bóng lưng đã nhận ra anh được chứ?”

Em đây.

Cô mím môi, cười lắc đầu.

Thấy cô nhìn chăm chăm mắt kính của mình hồi lâu, anh hỏi: “Xấu à?”

“Đẹp.” Cô nói: “Cảm giác hình như hai người yêu nhau, cực kỳ quý giá.”

Giang Tố:?

“Cực kỳ gì cơ? Cực kỳ quý giá?” Anh đưa tay nắm cánh tay cô: “Em nói lại lần nữa?”

Cô đi về phía trước hòng trốn tránh nhưng lại bị anh bắt lại. Ở bãi biển gió lớn nhưng cô không thấy lạnh.

Chơi một lúc, cô lại cảm thấy đói, thế là họ to gan hơn, quyết định đi vào cửa hàng tiện lợi. Khi tiếng chào đón ở cửa vang lên, vậy mà người bị dọa sợ lại chính là cô.

Có lẽ đây không phải là lần đầu tiên anh đi ra ngoài như vậy, thoải mái quen thuộc, cô khẽ hỏi anh: “Lúc trước anh cũng thường như vậy à?”

“Hai năm trước thỉnh thoảng có như vậy, nhưng sau đó thì không còn nữa.” Anh nói. “Tại anh thấy phiền.”

Cô đang định lên tiếng nhưng anh đã nói trước: “Nhưng bây giờ thì không thể nữa.”

Cô “ồ” lên, kinh ngạc không biết tại sao anh lại dự đoán được trước lời cô. Cô luôn sợ gây thêm phiền phức cho người khác.

Trên kệ hàng bày đầy các món nhỏ cầm tay, cô tiện thể nhìn lướt qua, thấy loại kẹo quen thuộc, đang định đưa tay lấy thì chợt nhìn thấy đồ dùng tránh thai xếp thành hàng bên cạnh, thế nên cô vội vàng tăng tốc, chọn đại một vị kẹo.

Lúc ra ngoài, cô đang định lên tiếng thì Giang Tố đã đưa kẹo trong túi cho cô trước, bảo: “Trước đây anh từng đại diện.”

Em biết.

Vậy nên mỗi vị kẹo em đã từng ăn thử cả rồi.

Khi nhắc đến chủ đề mà cô hiểu biết, cô lại có xu hướng nói nhiều hơn: “Quảng cáo ban đầu là kẹo bạc hà, nhưng mọi người phát hiện nó lưu hương rất lâu, sau đó em xem được quảng cáo, người ta bảo ăn xong cả chiều đó toàn vị ngọt, có thể dùng trước khi hôn.”

“Vậy à.” Anh cười cười nhìn cô, “Vậy lúc hôn có hữu dụng không?”

Cô không thẹn thùng nói: “Em cũng không biết, chưa từng thử.”

Gió thổi qua chiếc túi nilon anh xách trong tay tạo ra những tiếng sột soạt. Giang Tổ bóc vỏ một viên kẹo, cup mắt tránh gió và hỏi cô: “VẬY thử nhé?”

...

Chủ đề thay đổi một cách đột ngột.

Cô mở to mắt nhìn anh, phát hiện xung quanh toàn người qua lại: “Nhưng họ sẽ thấy...”

“Đơn giản.”

Anh không thay đổi động tác, đưa tay kéo mũ áo hoodie phía sau đội lên, che kín hơn phân nửa khuôn mặt mình.

Sau đó anh ôm eo cô, đặt chiếc hôn xuống.

Chương 36: Giày cao gót quái gấm

Tải ebook: dtv-ebook.com

Trước đây cô chưa từng nghĩ mũ áo hoodie sẽ được sử dụng với mục đích này.

Eo bị người ta bấu chặt, áp sát vào eo anh tựa như giam cầm, nửa khuôn mặt trước bị vành mũ che chắn, trước mắt tối đen, nhiệt độ bốc lên khiến cơ thể cô như nhũn ra. Không biết kìm nén bao lâu, sau khi nhấm nháp thử, anh bắt đầu m*t lúc nhẹ lúc mạnh, thỉnh thoảng răng lại cắn nhẹ môi cô, sau khi ma sát lại nhả ra.

Cô có thể cảm nhận được đầu lưỡi của anh nhưng anh rất tiết chế, không tiến vào quá sâu. Cả người cô vì được ôm lấy nên dán chặt vào người anh, có thể nghe được nhịp tim đập nhanh thành thịch thịch thịch. Lưng cô áp lên mặt tường, bị động đón nhận nụ hôn. Anh hôn mạnh mẽ mà kiềm chế, âm thanh môi lưỡi hôn nhau va chạm vang vọng trong không gian kín. Cô mở mắt nhưng chỉ thấy được một tia sáng nhỏ rơi vào, cảm nhận được hơi thở gấp nóng hổi của anh phả vào mặt. Anh ngậm m*t môi dưới của cô, sau khi cẩn thận thưởng thức lại nhả ra, anh thay đổi góc độ để hấp thụ lượng oxy ít ỏi của cô, mỗi lần như thế anh lại dùng sức ở tay để đẩy cô tiến về phía trước. Cô như bị đứt gãy, nơi áp sát kia nóng lên một cách mãnh liệt nhưng lại kìm lòng chẳng động bủn rủn tay chân vì nghe được âm thanh thân mật.

Tiếng bước chân và âm thanh trò chuyện náo nhiệt của dòng người qua lại vang lên bên tai, như gần mà lại như xa, nụ hôn vừa bạo dạn vừa bí ẩn này khiến toàn thân cô tê dại, không thể diễn tả được đó là vui sướng hay phần nhiều là kích thích.

Trước nay cô từng nghĩ yêu đương với ngôi sao sẽ phải kiềm chế, tủi thân, không được lộ diện, vậy mà giờ phút này, cả cơ thể được anh ôm lấy,

bàn tay nắm vành mũ của cô thả lỏng, buông xuống bên người, giọng nói không thể nghe thấy của cô bị hơi thở ướt át kia nuốt chửng. Cô hoảng hốt nghĩ.

Đây là đang hôn cô, hay đang gặm cô thế này...

Tay anh chẳng biết đã dờ lên cổ cô từ lúc nào, vuốt v e nhẹ nhàng, ngậm m*t cánh môi cô. Sau đó anh lùi lại một chút, hỏi khê: “Vị hoa anh đào à?”

Một chút kẹo dư lại tan ra giữa răng cô, giọng mũi của cô rất nặng, chậm rãi đáp: “Hình như là vậy.”

Anh cười cười, cuối cùng ghé đến hôn nhẹ lên môi cô.

Tiếng hôn như ngày mưa triền miên, bị giam giữ trong vành mũ đen của anh.

Giang Tổ đang định lùi ra thì cô bỗng kêu lên, vùi mặt vào trong mũ áo anh một lần nữa.

Chóp mũi cọ vào má anh.

Anh ôm vai cô, hỏi: “Sao vậy?”

Cô dè dặt vén mũ lên, một tia sáng le lói rọi vào bên trong vành mũ.

“Để em xem thử có ai nhìn không.”

Thỉnh thoảng có người đi đường quay đầu nhìn nhưng thật ra việc hôn nhau thế này rất thường gặp nên họ chỉ nhìn lướt qua rồi thôi.

Cô thở nhẹ một hơi, lúc này mới buông mũ anh, mím môi lui ra.

Trong khuôn trang có hương hoa anh đào vô cùng rõ, cô nghĩ, hình như rất ngọt.

Bãi biển này rất náo nhiệt, các tiểu thương vì muốn kiếm tiền nên đã mở ra vô số các hoạt động giải trí. Cô ngồi trên bãi cát dựa theo ảnh đắp lại nhân vật SpongeBob, ai ngờ so với bản gốc cô còn làm chi tiết hơn.

Gió ở bãi biển rất mạnh, Giang Tổ phúi phúi cát dính trên má cô, cười hỏi: “Giỏi quá, chẳng lẽ lúc đi học em có học nặn tượng à?”

Cô muốn vốc nhân vật SpongeBob từ trên bãi cát lên, ai ngờ đào trúng một con cua khiến cô sợ hãi vội chạy ra xa vài bước, Giang Tổ đi tìm giày giúp cô mới phát hiện bị thiếu mất một chiếc.

Cô định bảo không sao, chắc là cô bất cẩn không cất kỹ.

Nhưng anh đã nói trước: “Không sao, anh mua lại cho em một đôi, lên xe trước đi.”

Không một lời chỉ trích, ở bên cạnh anh sẽ không bao giờ cảm thấy khó chịu.

Cô luôn cảnh giác dưới chân xem có sinh vật nào trên bãi biển không, vì đi chân trần nên cô sợ có ai làm vỡ ly ở đây, không cẩn thận lại đạp trúng miếng thủy tinh.

Giang Tổ cười cười, kéo tay cô: “Anh công em nhé?”

Cô cúi đầu liếc mắt nhìn: “Nhưng trên người em toàn cát —”

“Em thấy người bạn trai nào lại chê trên người bạn gái mình có cát chưa?” Anh nhướn mày, không thèm để ý: “Lên đi, lát nữa đi mua giày mới cho em.”

Chiều cao hơn 1m80 gần 1m90, tầm nhìn quả thật khác biệt hoàn toàn so với tưởng tượng của cô. Cô được anh nâng lên, nhìn hai chân lắc lư trong tay anh, đây là lần đầu tiên nó cách xa mặt đất đến vậy.

Đường về do anh lái xe, Giang Tố để cô ngồi vào ghế phụ lái, sau đó thản nhiên hỏi: “Em mang size bao nhiêu?”

“36.” Cô đáp.

Dứt câu, chưa kịp phản ứng gì thì anh đã nhanh chóng đi mất.

Cô ngồi trong xe chờ đợi một lúc, không biết chiếc xe này có phải do anh đứng tên không, lái nó về có nguy hiểm không? Nhưng chẳng mấy chốc suy nghĩ ấy đã bị gạt đi, vì anh đã bảo hãy tin tưởng anh.

Một chuyện đơn giản như vậy, cô phải tin tưởng rằng anh đã lên kế hoạch ổn thỏa và có thể giải quyết.

Cô hơi khát nên muốn tìm chai nước, nhưng khi đưa tay mở hộp đựng đồ lại chỉ thấy một bó hoa hồng xanh.

Cô sửng sốt, tưởng đây là hoa giả nhưng lấy bó hoa ra mới phát hiện hoa rất tươi, trên nụ hoa còn đọng vài giọt nước giống như vừa mới nở rộ vậy.

Cô bất giác cong môi, không biết anh để đây lúc nào, nhưng nhận được hoa khiến cô rất vui.

Trong hộp đựng đồ trên xe không có nước, chai nước được để bên chỗ ghế lái, cô cảm thấy khó hiểu, một người cẩn thận như anh lại chỉ để nước ở một chỗ thôi sao? Cô đang chuẩn bị rướn người qua lấy thì cửa ở ghế phụ lái chợt bị người ta kéo ra.

Anh đã quay về.

Cô hơi kinh ngạc: “Nhanh vậy sao?”

“Gần đây toàn là trung tâm thương mại.” Anh thả chiếc hộp giày vào tay cô, lúc này mới xoay người đi về phía ghế lái: “Em mang thử xem?”

Trên đùi cô là một chiếc hộp màu vàng nhạt, logo thương hiệu tiếng Anh được mạ vàng.

Nhìn tên thương hiệu, cô chột khựng lại nhưng cũng không quá để ý, cho đến khi mở hộp ra —

Bên trong hộp là đôi giày cao gót với phần quai gấm đính kim cương mà năm lớp 12 kia cô không thể có được.

Xu hướng thời trang luôn thay đổi theo thời gian, mỗi năm phong cách cụ thể lại được cập nhật nhưng những sở thích của các cô gái vẫn không hề biến mất, trái phải đều là những món trang trí ấy, cô vừa nhìn đã nhận ra đây là phiên bản đổi mới của đôi giày năm đó.

Chính xác cùng một thương hiệu.

Cô từng đứng lại bên ngoài tủ kính trưng bày nó rất lâu, cũng vào thời khắc tăm tối xám xịt nhất ấy, cô đã chính mắt nhìn người xinh xắn, gọn gàng bên cạnh anh mang đôi giày này.

Thật ra về sau cô đã có thể mua được nó.

Nhưng từ đầu đến cuối cô luôn cảm thấy có một số thứ chỉ nên có được vào khoảnh khắc nó xuất hiện thì mới ý nghĩa. Vậy nên sau đó, dù đã có năng lực để mua nhưng cô không còn sự rung động của năm ấy nữa, cũng chẳng rước nó về từ trung tâm thương mại.

Vậy mà vào giây phút này, cô bỗng cảm nhận được sự rung động và yêu thích đã lâu, hương thơm có thể đưa con người về quá khứ, đồ vật cũng thế.

Cô có được nó một lần nữa, cũng là lúc hiểu được ý nghĩa của mất mà tìm lại được.

Nhận ra cô đang mất tập trung, Giang Tố quay đầu hỏi: “Không thích sao?”

“Không có.” Cô cười cười nói: “Em thích lắm, cảm ơn anh.”

Đây là lời cảm ơn khác với những lần trước, anh có thể cảm nhận được cô đã tiếp nhận.

Cô nhỏ giọng nói: “Trong lễ trưởng thành năm 18, em đi mua quần áo và nhìn thấy đôi giày này ở trung tâm thương mại, khi đó em thích lắm nhưng nhà không nhiều tiền nên đã bỏ lỡ.”

“Thật ra lúc ấy em cảm thấy cũng không sao nhưng không lâu sau đó, em lại thấy một cô gái mà em rất hâm mộ mang nó.”

Tựa như một tâm tư được giấu kín, không nhìn thấy, không xuất hiện, cứ bình yên lẫn trốn ở nơi sâu nhất trong trái tim cô, cũng sẽ không đau đớn nhưng nó mãi mãi là nút thắt.

Hôm nay cô mang giày đế bằng, thật ra anh có thể mua đại một đôi giống như vậy, điều đó không có gì sai cả nhưng anh vẫn mua đôi giày cao gót này. Cô biết đây là mẫu chủ chốt trong doanh số bán hàng, là đôi giày giá cả đắt đỏ nhất luôn được đặt trong tủ kính sáng lấp lánh. Cô đã từng bị thực tế dũa kích rằng cô không xứng đáng với nó rất nhiều lần nhưng vào năm 24 tuổi, có người nhìn thấy nó và cảm thấy đôi giày sáng chói mắt ấy xứng đáng với cô.

Anh đã lặng lẽ gỡ bỏ nút thắt ấy, dù rằng anh không hề hay biết gì.

Trong khoang xe yên tĩnh chốc lát, anh nhớ lại vừa nãy cô muốn uống nước bèn lấy chai nước bên cạnh ra mở nắp và đưa cho cô, đồng thời nói:

“Hiểu rồi.”

— Hóa ra đặt chai nước bên tay anh là để tiện mở nắp giúp cô. Cô nghĩ.

Cô thất thần nhìn chai nước đã mở sẵn nắp, hỏi: “Hiểu gì ạ?”

“Hiểu mục tiêu sau này của anh.” Anh cười nói: “Anh sẽ không để em phải hâm mộ người khác nữa.”

...

Cô mang đôi giày kia lên chân, suốt đường đi luôn thưởng thức nó tử tế, lúc này mới phát hiện dưới cùng có một đôi giày đế bằng nữa. Hóa ra anh cũng đã mua luôn rồi.

“Cầm một lúc hai hộp không tiện, nên anh bỏ chung vào.” Anh nói.

Cô ngồi tại chỗ, trong lòng dờn sông lấp biển một lúc lâu, cuối cùng vẫn quyết định hỏi: “Giang Tổ.”

“Hửm?”

“Anh còn nhớ bộ phim đầu tiên anh đóng chứ?”

“Thiếu niên Du ấy à? Mỗi một bộ phim anh đều ghi nhớ kỹ.” Anh nói, “Quay hồi học cấp ba, sao thế?”

Thậm chí anh còn kiên nhẫn giải thích cho cô biết.

Cô lấy hết can đảm, lo lắng và bất an hỏi: “Nữ chính của bộ phim đó... Anh có từng thích cô ấy không?”

“Không có.” Tuy cảm thấy câu hỏi này của cô rất kỳ lạ nhưng anh vẫn trả lời: “Đồng nghiệp bình thường thôi.”

Cô không biết tại sao mình cứ phải cố chấp với vấn đề này, có lẽ mùa hè mà cô từ biệt anh có quá nhiều lỗ hổng, khiến mỗi một sự thiếu sót trở nên khắc khoải trong trí nhớ, vậy nên mỗi một thời khắc đều vẹn nguyên như mới trong ký ức, cô nhớ toàn bộ, nhớ rõ những đả kích và buồn bã của mình ngày hôm ấy.

Nhưng hôm nay, lần đầu tiên vết thương vào thời khắc từ biệt ấy bắt đầu được chữa lành.

Đôi giày kia cô đã có thể mang, năm ấy anh không thích cô nhưng cũng không thích một cô gái xinh đẹp khác.

Cô cười cười hỏi: “Cuối tuần đi mua bình hoa với em được không?”

*

Ngày cuối tuần của một nghệ sĩ bắt đầu từ lúc kết thúc công việc.

Thật ra ngày ấy anh rất bận rộn, cô sợ anh quên, cũng sợ anh mệt nên bảo không đi cũng được. Nhưng sau khi quay phim xong, cô vẫn nghe anh bảo gần đây có vài tiệm hoa khá đẹp, hỏi cô muốn đến tiệm nào chọn.

Lúc mua bình hoa, hai người đi tách nhau, lúc mua xong mới lên cùng một chiếc xe.

Cô mua ba chiếc bình hoa, chiếc nào cô cũng thích cả.

Xe quay về khách sạn, lúc mới lái vào bãi đậu xe, cô không biết lần sau có còn đi xe này nữa không nên đã hỏi anh xem có thể điều chỉnh ghế ngồi một chút được không.

“Dĩ nhiên được.” Anh nói, “Góc dưới bên phải, em bẻ một chút là được.”

Cô bẻ lần thứ nhất, ghế không động dậy.

Thế là cô cẩn rằng dùng sức thêm một chút, nhưng chỉ một chút ấy đã khiến ghế ngồi “cạch” một tiếng, cô ngã thẳng người ra.

Xe dừng lại trong một góc, Giang Tố quay đầu nhìn cô.

“Ngồi dậy có được không?”

“Hình như, không... Không ngồi dậy nổi nữa.”

—

Lời tác giả:

Chi tiết giày cao gót này gần như cứ cách một thời gian tôi lại mở ra xem lại, thật sự rất thích nó, gút mắt cuối cùng trong quá trình trưởng thành của cô là sự phản hồi dành cho tình yêu của anh.

Giang Tố ơi, sao nụ hôn đầu mà sao hôn giỏi thế.

Chương 37: Bảng màu sứ men xanh

Tải ebook: dtv-ebook.com

Xe dừng hẳn lại tại một góc, môi Giang Tố phát ra tiếng bật hơi.

Mặt cô nóng lên: “Anh đừng cười.”

“Được — Không cười em.” Anh nói, “Em có thể tự xử lý không?”

Cô cố gắng bẻ cần điều chỉnh hai lần nhưng lưng ghế không hề có dấu hiệu dựng thẳng lên.

Cô nói: “Không được ạ.”

“Để anh làm cho em.”

Sau khi tiếng tháo đai an toàn vang lên bên cạnh, Giang Tố khom người bước sang trước mặt cô và di chuyển nhẹ ghế của cô ra phía sau. Một chân anh chống đất, chân còn lại tì gối lên mép ghế của cô.

Anh cúi đầu tìm nút bấm, trong hầm xe vừa sáng vừa tối, ngay trước mặt là vách tường. Cô ngửi được mùi cây cỏ trong trẻo sạch sẽ trên người anh, kìm lòng chẳng dặng co nhẹ vai.

Giang Tố thấy cô nghiêng đầu bèn đưa mắt nhìn lên, dây an toàn thít chặt người cô, vòng qua xương ngực và kéo dài xuống ôm lấy vòng eo thon thả của cô.

Cô thích mặc quần áo chất liệu mềm mại và rộng rãi, thế nhưng hôm nay lại chọn một chiếc váy dệt kim ôm sát người, dưới chiếc áo khoác dáng dài màu trắng là hai sắc hồng và đen đan xen nhau tạo độ giãn cho váy, những đường cong xinh đẹp được phô bày rõ ràng trước mắt.

Anh nói: “Lúc trước không thấy em mặc chiếc váy này.”

Cô kêu khẽ một tiếng, phản ứng lại: “Mới mua đó, hình như em chưa từng thử kiểu này.” Phong cách mới luôn khiến cô có chút rụt rè, cô hỏi: “Xấu hả anh?”

“Đẹp mà.”

Cô nằm như vậy nên cứ luôn cảm thấy không an toàn: “Chưa tìm được nữa ạ?”

“Tìm được rồi.”

Đi đôi với việc ngón tay anh dùng sức, lưng ghế chậm rãi nâng lên, tay phải anh ung dung tháo đai an toàn của cô ra, bị giam lại quá lâu nên lúc này được thả ra khiến cô thở phào nhẹ nhõm.

Cô được tự do nhưng cũng không hoàn toàn tự do.

Lưng ghế nâng lên, tiến về phía anh, vào khoảnh khắc hai người sát lại gần nhau không kẽ hở, anh đã cúi đầu và bắt đầu nụ hôn trước.

Ban đầu rất nhẹ nhàng, nhận ra cô không bài xích, lúc này anh mới đưa tay tìm kiếm cổ tay cô, kéo tay cô đặt lên lưng mình. Cô cảm nhận được bề mặt lông mềm mại của chiếc áo khoác anh mặc, trên đó vương chút nhiệt độ.

Hóa ra những người yêu nhau có thể hôn liên tục như vậy, cô mơ mơ màng màng nghĩ. Bảo sao lần trước cô lướt mạng xã hội, thấy có người bảo mình và bạn trai ở nhà xem phim mà có thể hôn nhau ngắt quãng suốt cả buổi chiều, hồi ấy cô không tin, bây giờ mới hoang mang hiểu ra.

Anh vươn đầu lưỡi. Nhưng chỉ dụ dằng quét qua răng cô, cô biết nếu mình cắn răng một cái thì anh sẽ phối hợp lui ra. Vì để hít oxy nên cô hơi

nâng cảm lên, vậy mà anh càng tiến vào sâu hơn, toàn bộ khoang miệng cô đều bị anh lướt loạn qua một cách tuần tự, đầu lưỡi cô chuyển động như có như không, chẳng biết đã bị anh đẩy đi đâu, xúc cảm trơn nhẵn dưới lưỡi dần bao phủ lên toàn bộ lưỡi cô, anh dùng sức m*t lưỡi cô vào trong miệng mình. Ngón cái anh nhẹ nhàng vuốt cảm cô, cô không biết nên hình dung nụ hôn này là dịu dàng hay phần nhiều là mạnh mẽ.

Hai người hôn nhau khoảng mười phút, giữa chừng có dừng lại nghỉ ngơi nhiều lần. Cô cảm thấy trong xe hơi ngọt ngào oi bức vô cùng, rõ ràng cửa sổ đã mở ra một khe nhỏ nhưng trước mắt toàn là sương mù. Cô nắm vạt áo anh, lại bắt đầu hôn, anh cảm thấy dường như cô đã thích ứng được, bàn tay ôm eo cô dần di chuyển xuống, bóp chặt đầu gối cô một hồi. Nhịp thở cô dần dà trở nên rối loạn, cô cảm nhận được anh đang nâng đầu gối mình lên và đẩy về phía trước, miệng đã bị đầu lưỡi anh chặn kín nên giọng cô hơi ấp úng và rất nhẹ: “Giang Tố...”

Ý thức anh bỗng chốc quay về.

Những tiếng hít thở dồn dập thay nhau vang lên trong xe.

Anh chợt nhận thức được bản thân đang làm gì, đầu óc mê muội, thành thử khi này anh muốn nâng chân cô lên vòng ngang eo mình.

Anh lấy lại bình tĩnh một lúc lâu, sau đó mới lên tiếng: “Xin lỗi em. Có dọa em sợ không?”

Cô lắc lắc đầu, bảo không có.

Anh có phần tự trách, vì nhất thời không kiểm soát được bản năng. Anh hơi lùi lại, muốn đi xuống nhưng chợt bị cô ôm lấy vai. Anh hơi sửng sốt.

Cô vùi đầu vào cổ anh, giọng nói bị chặn lại nghe mềm yếu vô cùng. Thật ra thường ngày cách nói chuyện của cô rất dứt khoát liên mạch, chỉ

sau khi thân mật, giọng nói mới tự nhiên có chút run nhẹ ở âm cuối. Anh nhỏ giọng hỏi: “Em làm gì vậy?”

“Em không trách anh.” Cô nói, “Nên anh đừng không vui.”

Anh khựng lại, hồi lâu sau mới vừa cười vừa hỏi cô: “Em đang an ủi anh à?”

“... Ừm.”

“Rõ ràng em là người bị bắt nạt, sao lại an ủi anh?”

“Không phải bị bắt nạt.” Cô đáp: “Em cũng đâu còn là con nít.”

Anh hỏi: “Có khiến em thấy phản cảm không?”

Cách nói của anh rất mập mờ nhưng cô hiểu được, một hồi lâu sau mới khẽ khàng nói: “Là anh thì không.”

Anh cười cười, bảo: “Sau này không thích thì bảo anh dừng.”

“Ừm.” Một lúc sau, cô ngẩng đầu hỏi: “Muốn hôn nữa không?”

...

Nửa tiếng sau đó họ mới xuống xe.

Nụ hôn tiếp sau đó đã đổi thành cô ở phía trên, cô cũng không biết tại sao Giang Tổ lại đổi vị trí, có thể anh sợ bản thân lại mất kiểm soát nên đổi lại tư thế mà cô có thể làm chủ quyết định. Dường như sau mỗi lần kết thúc, anh hơi lùi ra và đợi cô nhắm mắt, sau đó mới ghé đến hôn cô một lần cuối.

Cô tựa vào cổ anh, nhỏ giọng hỏi: “Đây là xe anh ạ?”

“Ừ, nhưng không do anh đứng tên mà do một người bạn của anh đứng tên, truyền thông không tìm ra được đâu.”

Giọng cô nhẹ nhõm hơn: “Vậy thì tốt.”

Nếu không cứ nghĩ đến việc hôn nhau trong xe của người khác, cô lại cảm thấy xấu hổ vô cùng.

“Thích chiếc này không?” Anh cười cười, bảo: “Anh rất thích.”

“Em không thích.” Cô thỏ thẻ: “Ghế khó điều chỉnh quá.”

Anh hôn dãi tai cô: “Lần sau anh sẽ điều chỉnh trước cho em.”

*

Khoảng thời gian đầu thu kết thúc, nhiệt độ ở An Thành lại giảm mạnh.

Cô sợ lạnh nên mặc áo khoác lông vũ dày từ sớm.

Vào mùa đông cô rất thích mặc đồ màu trắng nhưng cô vẫn phải pha màu, chỉ cần hơi lơ là một chút sẽ dây màu vào áo. Ngày ấy trước khi bảng màu nghiêng qua một bên, cô đã kịp thời đứng dậy —

Tuy tránh được việc làm quần áo bị dơ nhưng bảng màu nghiêng qua và rơi xuống bể vụn, không thể sử dụng được nữa.

Cô vẫn luôn muốn mua một cái mới nhưng cô là kiểu người đã không làm thì thôi, mà nếu đã làm thì sẽ phải làm tốt nhất, việc chọn bảng màu tốn rất nhiều thời gian, mà thời gian mỗi ngày của cô ngay cả để hẹn hò yêu đương còn chẳng đủ.

Vì vậy cô cứ trì hoãn mãi, đành phải dùng giấy pha màu thay thế tạm thời.

Buổi chiều hôm đó, Giang Tổ nói với cô anh bận chút chuyện, phải lái xe ra ngoài. Quản Hành bảo đây là một ngày nghỉ duy nhất của anh trong hai năm qua, buổi sáng ở bên cạnh cô, buổi chiều có thể là chạy đến đâu đó đút chim bồ câu ăn, vào ngày nghỉ anh chỉ thích làm người lười biếng mà thôi.

Cô thấu hiểu điều này nên không cảm thấy có gì lạ. Cô và bạn ở đoàn phim đến trung tâm thương mại đi dạo. Sau sáu giờ tối cô mới nhận được tin nhắn từ anh, cô hỏi anh đã làm xong việc chưa. Anh trả lời công việc đã kết thúc, sẽ đến đón cô đi ăn cùng.

Ai ngờ xế chiều ngày hôm sau, cô nhận được một thùng hàng giao hỏa tốc, Giang Tổ mở ra cho cô xem cô mới biết đó là một bảng màu.

Sứ men xanh đẹp vô cùng, pha lẫn chút sắc xanh nước. Bảng màu có hai ô lớn và năm ô nhỏ, đây là kiểu bảng màu mà cô thuận tay và thường sử dụng, kết cấu cũng rất tốt. Cô kìm lòng chẳng dặng đưa ngón tay vuốt vuốt nhẹ, lại hỏi anh: “Đồ gồm ạ?”

“Ừ, anh thấy bảng màu trước của em cũng dùng chất liệu này.” Anh hỏi: “Thích không?”

“Thích.”

“Bảng của anh đẹp hơn bảng của em.” Cô lật qua lật lại ngắm nghía, bề mặt gốm cũng đẹp vô cùng: “Lúc trước em mua chất liệu gốm là vì nó đẹp hơn chất liệu nhựa bình thường nhưng mà dễ vỡ quá.”

“Vỡ thì đổi cái mới.” Anh nói, “Đừng để rạch phải tay em là được.”

Cô thật sự rất thích bảng màu này, buổi chiều khi vẽ hoa văn, cô cố ý chụp ảnh lại. Sau chốc lát đăng lên vòng bạn bèm Nại Nại hỏi xin cô link sản phẩm.

Lúc này cô mới nhớ ra, bèn hỏi Giang Tố: “Bạn em hỏi bảng màu kia mua ở đâu, cô ấy cũng muốn mua một bảng.”

Giang Tố: “Sao lại muốn xin link?”

“Tại nó đẹp.”

“Link thì chắc không có.” Anh cười cười, bảo: “Cái này là chiều hôm qua anh tự đi nung, hôm nay gổm mới khô đấy.”

Chương 38: Máy sấy

Tải ebook: dtv-ebook.com

Cô ngửa đầu nhìn anh một hồi lâu mới tròn tròn mắt, khó tin hỏi: “Đây là... Anh tự làm sao?”

“Đúng vậy.” Anh cười, “Nếu không sao chiều hôm qua lại mất tích chứ.”

Cô suy nghĩ thật lâu xem nên nói gì nhưng cuối cùng chỉ siết chặt viền bảng màu, sợ nó rơi xuống: “Anh không nói gì với em hết.”

“Nói thì còn gì bất ngờ nữa.” Giang Tố nhìn cô, hỏi: “Sao lại cắt đi?”

“Em không dùng, giữ gìn nó.” Cô nói, “Nhỡ làm rơi bể thì sao? Có phải anh làm cái này rất lâu không?”

“Không lâu lắm, chỉ một buổi chiều thôi.”

“Chủ yếu là ban đầu làm không quen nên phải làm lại mấy lần.”

Cô cẩn thận lau sạch màu trong bảng, sau đó nói: “Vậy em cắt đi, giữ gìn đồ quý giá.”

“Giữ gìn làm gì?”

“Sau này làm kỷ niệm đó.”

Cô vừa nói dứt lời, căn phòng bỗng nhiên yên tĩnh.

Có lẽ ba tuần qua họ che giấu quá tốt nên đến bây giờ không một ai nhắc nhở sự thật rằng họ chỉ còn lại một tháng.

Cô chỉ muốn lưu giữ một chút gì đó mà thôi.

Mấy món đồ như giày, quần áo đều là đồ sẽ thay đổi, không thể cất giữ lâu dài, hoa hồng lại chỉ sống được trong thời gian ngắn, còn chiếc bảng màu gốm sứ này nếu trưng bày trong tủ thì có thể bảo tồn nó lâu thật lâu, vẫn sẽ mới tinh.

Mãi lâu sau không ai chủ động nói chuyện, cho đến khi nhà sản xuất phim đi đến gõ cửa phòng, lịch sự nhắc nhở cô lát nữa phải đi vẽ bổ sung hoa văn cho người khác.

Vài tiếng sau đó cả hai người đều bận tối mắt tối mũi, đến khi gặp lại nhau, ai cũng ngẫm hiểu trong lòng, không ai nhắc lại chủ đề này.

Anh hỏi: “Buổi tối em muốn làm gì?”

“Xem phim được không anh?” Cô hỏi, “Công ty bạn em làm có sản phẩm mới, gửi cho em một chiếc máy chiếu, em muốn xem thử dùng có ổn không.”

Anh đáp được.

Cô thường cảm thấy quan hệ giữa họ không được chân thực, giờ phút này cũng vậy, nhưng chẳng mấy chốc cô đã quên đi suy nghĩ này, như bây giờ là đủ rồi, cô tự nhủ với chính mình.

Lấy máy chiếu xong, Giang Tổ đến phòng cô. Từ trước đến nay, anh không bao giờ bắt cô phải ngửa đầu mà sẽ tự động chiều theo ý cô.

Tóc anh vẫn chưa được sấy khô hẳn, chỉ mới khô một nửa, từ lâu cô đã biết anh có thói quen như vậy, bất kể mọi người khuyên nhủ thế nào, anh vẫn chỉ sấy khô một nửa và sau đó làm việc của mình.

Đối với anh, thời gian thật sự vô cùng đáng quý.

Nhưng anh lại tùy ý như vậy, lãng phí tất cả thời gian rảnh cho cô.

Suy nghĩ này vừa xuất hiện lại nhanh chóng bị cô gạt bỏ đi, nhờ đâu anh không cảm thấy lãng phí thì sao, cô nghĩ thầm.

Cô phát hiện hình như bản thân đã thay đổi một chút rồi, từ sau khi ở bên cạnh anh, cô luôn được nghe rất nhiều lời khen ngợi, tán dương, khẳng định, điều ấy đã đền bù cho sự tự ti, yếu ớt, thấp kém đã từng tồn tại trong cô.

Cô bắt đầu cảm thấy mình cũng đáng giá, chứ không phải chỉ đang tự thuyết phục chính mình.

Cô cầm lấy máy sấy bên cạnh, anh mặc một bộ quần áo ở nhà bằng vải nhung san hô, dưới ống quần lộ ra một góc nhỏ mắt cá nhân, anh đang ngồi xếp bằng dưới thảm nghiên cứu máy chiếu. Cô bật máy sấy, không khuyến nhủ tóc ướt sẽ hại sức khỏe gì gì đó — Cô biết anh chắc chắn hiểu rõ điều này. Cô luồn tay vào tóc anh, hỏi nhỏ: “Có nóng không anh?”

Gió nóng từ máy sấy len lỏi vào tóc anh, đi kèm đó là những ngón tay mềm mại của cô luồn qua từng sợi tóc.

“Không nóng.” Anh nói.

Cô chậm rãi sấy tóc cho anh, đến khi tóc đã khô gần hết thì anh cũng đã nghiên cứu máy chiếu xong.

Cô nhẹ nhàng xoa xoa mái tóc sắp khô hần của anh, chợt có một cảm giác thỏa mãn vô hình. Cô cười bảo: “Giống lông của cún con.”

Xúc cảm rất dịu nhẹ, cô nhẹ nhàng chuyển động ngón tay.

Giang Tố ngửa đầu, đưa mắt từ phía trước ra phía sau nhìn cô. Cô vẫn mỉm cười, thật ra từ sau khi hẹn hò với anh, cô rất hay cười híp mắt như

vậy, kỳ lạ thay, tâm trạng bất ổn cả ngày hôm nay đã kết thúc vào lúc này.

Anh nói: “Bọng mắt em đẹp.”

“Em á?” Cô cảm thấy kỳ quái: “Bọng mắt đâu có dài như vậy nhỉ?”

“Vậy à.” Cuối cùng anh bật cười, giơ tay ôm cô đến trước người mình: “VẬY để anh ngắm một chút nào.”

Cả người cô được anh ôm trọn vào lòng, máy sấy tóc chưa kịp cất đi bị anh cầm lấy để qua một bên, sau đó anh nói: “Không có, không phải bọng mắt mọi người đều dài hơn thế này à.”

Thật sự rất kỳ lạ, trong mắt anh tại sao cô luôn thế này cũng đẹp, thế kia cũng xinh.

Cô then thùng không nhìn vào mắt anh nữa, lắc lư nhẹ bả vai, cầm remote điều khiển hỏi: “Anh muốn xem phim gì?”

“Em thì sao? Muốn xem phim gì?”

Anh co chân lại, đổi sang một tư thế khác, thế là cô ngồi lọt thỏm vào giữa hai chân anh, nhẹ nhàng ngã ra sau dựa vào người anh.

Trong phòng tắt đèn, chỉ có ánh sáng từ máy chiếu rọi vào mặt cô, cô tập trung tinh thần xem phim được đề cử trên trang chủ.

Hình như cứ chọn phim có điểm đánh giá cao thì sẽ không sai đâu.

“Titanic nhé? Hay là Léon?”

“Đều không ở bên nhau.”

Lần đầu tiên anh từ chối đề nghị của cô, sau đó ghé đến sát cổ cô hỏi: “Không thể chọn một kết thúc đẹp sao?”

—

Lời tác giả:

Không thể chọn một kết thúc đẹp sao? (x)

Chúng ta không thể có kết thúc đẹp sao? (✓)

Phần trước chủ yếu viết nữ chính chạy về phía nam chính, phần sau chủ yếu viết nam chính chạy về phía nữ chính =v= Rất là yêu, đừng lo nha.

Nhan sắc của Tiểu Thỉnh được xem là đẹp trong những người bình thường, không phải nét đẹp giáng trần có thể làm nghệ sĩ nữ nhưng Giang Tố yêu cô ấy, nên luôn cảm thấy cô ấy xinh đẹp nhất, so với các ngôi sao nữ xinh đẹp trong giới thì cô còn xinh đẹp hơn.

Chương 39: Bưởi mềm

Tải ebook: dtv-ebook.com

Hơi thở nóng rực từ mũi anh phả vào cổ cô, lan tỏa đến tai, cuối cùng cô chọn một bộ phim HE (happy ending).

“Flipped”.

Cũng không biết điều chỉnh thế nào mà lại là phiên bản thuần tiếng Anh, một chữ phụ đề tiếng Trung cũng không có nhưng anh không hề có ý kiến gì. Quan trọng nhất không phải là bộ phim mà là cô muốn tránh phiền toái, tiết kiệm thời gian tìm phim một lần nữa nên cứ để cho phim chiếu tiếp như vậy.

Cô nửa tỉnh nửa mê xem phim, thỉnh thoảng chỉ mơ hồ hiểu được ý của câu thoại qua một số cụm từ thông dụng, khi đến những đoạn thoại phức tạp hơn thì suy nghĩ cô bắt đầu trở nên hỗn loạn. Nhưng anh vẫn xem phim rất thoải mái, trình độ tiếng Anh có thể đối đáp trôi chảy với MC ở nước ngoài giúp anh xem những bộ phim như thế này cùng lắm chỉ như lấy một món đồ trong túi.

Cô mím môi.

Ban đầu hai người còn nói chuyện với nhau một lúc, sau đó cô không chống lại được cơn buồn ngủ nên đã ngủ thiếp đi, đến khi tỉnh lại, trong phòng tối đen.

Cô nhận thức được mình đang nằm trên giường, mở điện thoại lên xem thời gian, chỉ mới bốn giờ sáng. Cô mở đèn bàn lên định uống nước, chợt nghe tiếng vải ma sát phát ra từ ghế sofa.

Mới đầu cô sợ hết hồn, nhưng dần tỉnh táo lại, cô nhìn về phía Giang Tổ:
“Sao anh lại ngủ ở đây?”

Anh nói: “Không muốn về, anh mệt quá.”

Ý cô không phải hỏi chuyện đó.

Cô kéo kéo chăn trên người: “Ghế sofa nhỏ lắm, anh đến đây đi?”

Giọng nói nặng nề của anh vang lên trong bóng tối.

“Vậy em ngủ ở đâu?”

“Em cũng... Ngủ ở đây.” Ban đầu không cảm nhận được sự khác thường, bây giờ mới bất giác hiểu ra, cô vội bổ sung: “Giường cũng, rộng lắm.”

“Chắc chứ?”

Sao anh lại hỏi như thế cô đang không được tỉnh táo vậy...

“Em là người trưởng thành, biết rõ mình đang làm gì.” Đầu tiên cô muốn giải thích cho quyết định của mình, sau đó lại nhỏ giọng bổ sung: “Với cả, chỉ còn lại hơn một tiếng thôi, anh cũng không thể làm gì.”

Không biết câu nào chạm phải điểm cười của anh, trong bóng tối, anh nâng cổ tay lên, tiếng cười khe khẽ và trầm trầm chậm rãi vang lên.

“Em thật sự có lòng tin với anh đấy.”

Cô mất tập trung nửa giây, phát hiện đúng là càng giải thích càng đen tối, lần đầu tiên cô có phần nóng nảy thế này: “...Em không có ý đó mà!”

“Anh biết.” Cuối cùng anh cũng đứng dậy, cởi áo khoác rồi đi đến nằm xuống bên cạnh cô, buồn cười kéo cô vào lòng: “Ngủ thôi.”

Cô vốn muốn bảo ý định ban đầu của mình là hai người mỗi người nằm ngủ một bên... Nhưng cuối cùng cô không nói ra, mơ mơ màng màng ngủ tiếp.

Cô có thể cảm nhận được Giang Tổ cũng giống như mình, ngủ nửa mê nửa tỉnh, khi đồng hồ báo thức vang lên, ý thức của họ không quá tỉnh táo nhưng cũng không tỉnh là ngủ say bị đánh thức. Anh mơ màng tìm kiếm môi cô, hôn m*t một hồi. Cô không quen thân mật ở đây, hơi nóng bốc lên trong chăn khiến vỏ não cô tê dại. Ban đầu khi hôn, anh bầu chặt trên cổ tay cô, chẳng bao lâu sau, anh lại mất kiểm soát muốn di chuyển dọc xuống nhưng cảm giác ấy đã bị anh khống chế mạnh mẽ, sau đó anh nhấc cô lên để cô nằm đè lên người mình.

Trong chăn sóng ngầm mãnh liệt, cô đẩy anh bảo sắp trễ giờ rồi.

Lúc này anh mới chịu kết thúc.

Buổi sớm tinh mơ của An Thành trời không quá sáng, may mà đèn của khách sạn lại rất sáng.

Cô thay quần áo và trang điểm xong, khi ngẩng đầu đột nhiên nhìn thấy một dấu vết khả nghi trong gương.

Giang Tổ đứng ở cửa chờ cô hồi lâu, thấy cô không có động tĩnh gì, lúc đi vào mới phát hiện cô đang nhìn chăm chăm vào gương, sững sờ nhìn vết đỏ kia.

“Làm sao đây?” Cô hỏi anh.

Anh đưa tay vuốt nhẹ dấu vết ấy, cảm giác hơi nhột.

Anh cười hỏi: “Anh làm à?”

“Ừm...”

“Xin lỗi em, anh không biết không cần mạnh cũng tạo ra dấu.” Anh ghé sát đến hỏi: “Không phải có thể dùng kem nền che lại sao?”

“Che hả?” Cô nói: “Em có dùng rồi nhưng màu đậm quá, vẫn thấy rõ.”

Anh chú ý làn da ở cổ cô rất trắng sáng, khựng lại giây lát mới bảo: “Anh đi mượn giúp em nhé?”

“Không cần, không cần đâu.” Dường như cô rất sợ, vội bảo: “Cách khác chắc là được nhỉ? Dán băng cá nhân, anh thấy sao?”

Giang Tố đứng dậy, nghĩ đến cảnh tượng ấy, tươi cười nhìn cô.

“Vậy không bằng em nói thẳng với mọi người Giang Tố tạo dấu hôn trên cổ luôn đi?”

“...”

Biện pháp cuối cùng là áo len cao cổ nhưng với thời tiết hiện tại mà mặc áo len cao cổ thì hình như có hơi lố lằng, cả ngày cô luôn cẩn trọng, cuối tuần còn bị anh cười cho một trận.

Mỗi tuần anh đều có nhiệm vụ xem phim, bất kể là đề tài gì cũng phải xem một bộ.

Ở phòng cô có máy chiếu, đương nhiên hai người sẽ xem phim cùng nhau, thỉnh thoảng anh sẽ xem phim thuần tiếng Anh, thỉnh thoảng lại xem phim tiếng Quảng Đông, đôi khi lại xem chương trình thế giới động vật hoặc địa lý Trung Quốc. Cô phát hiện gần đây anh rất thích mua bưởi, ba lần xem phim chung với anh, lần nào anh cũng bóc rất nhiều bưởi và đút cho cô ăn hết.

Chương trình địa lý Trung Quốc bắt đầu quảng bá đến Tây Tạng, Giang Tố ôm cô như bình thường, còn cô thì trơ mắt nhìn miếng bưởi kia được

đưa về phía mình.

Ăn đến phát ngán rồi.

Cô mím môi, trở người lại, nghiêng đầu vừa vắn tựa vào lồng ngực anh.

“Em không muốn ăn nữa đâu.” Cô nói, “Em không thích ăn buổi.”

Anh khựng lại: “Mấy ngày trước họ đưa cho em, không phải em bảo không thích bóc à?”

Cô nhỏ giọng đáp: “Em ngại từ chối người khác lắm nên đã nói lý do khác.”

Anh cười hỏi ngược lại: “Vậy đến anh sao lại không ngại nữa rồi?”

Cô ngả người dựa hẳn vào lồng ngực anh, chân buông thõng xuống theo đầu gối anh, mũi chân chạm được thăm nhưng mềm mại dưới sàn, hơi ấm từ lòng sưởi quanh quần khắp căn phòng.

Ngón chân cô cọ cọ nhẹ mặt thăm.

“Không biết.” Cô hơi nhích lên trên: “Chắc là do anh chiều em.”

Cô cảm giác được anh hơi hướng người về phía trước, bèn quay đầu lại, thấy anh thả miếng buổi vừa nãy vào đũa.

Cô ngẩng đầu hỏi: “Sao anh cũng không ăn?”

Anh nói: “Anh cũng không thích ăn buổi.”

Hai người nhìn nhau một hồi lâu, sau đó cùng bật cười, cô dựa vào người anh bảo: “Không thích ăn mà anh còn mua nhiều như vậy nữa.”

“Anh tưởng em thích ăn mà.”

Anh lau sạch tay rồi bầu vào gáy cô vuốt v e chậm rãi, cô phát hiện anh rất thích sờ chỗ này, lần nào ôm nhau, tay anh cũng sẽ vô thức chạm vào sau cổ cô. Cô lại ngồi nhích lên thêm một chút, bỗng nghe được anh kêu một tiếng “ừm”, sau đó hai người lại bắt đầu hôn nhau. Những âm thanh dây dưa cùng nhau vang lên trong phòng, không biết những tiếng mập mờ ấy phát ra từ phim hay là sản phẩm của họ. Hơi ấm của lò sưởi làm hai má cô nóng bừng cả lên, lớp áo len mỏng rất dễ dàng luồn tay vào bên trong, phía trước là đầu lưỡi mềm dẻo của anh đang thăm dò, phía sau chột có thứ gì đó lỏng ra, dây áo ngực bị người ta mở ra.

Anh dừng lại hỏi: “Được không em?”

Chương 40: Bột xí muội

Tải ebook: dtv-ebook.com

“Hả?” Cô hơi bối rối, sau đó chớp chớp mắt vài cái mới nói: “Được ạ.”

Tiếng nước khi hôn nhau lại vang lên trong phòng, lần đầu tiên nghe thấy, cô cực kỳ then thùng, bây giờ vẫn cảm thấy như vậy. Tay cô đặt sau vai anh, cơ bắp anh rèn luyện vô cùng săn chắc, cô nhớ lại lần ấy vừa mới gặp nhau không lâu, bắt đắ dĩ phải vẽ hoa văn lên lưng cho anh, anh không chịu được nhột thành thử vai cứ căng cứng rồi lại thả lỏng, lúc này đây cũng hết như vậy. Cô có thể cảm nhận được sự chuyển động của xương cốt anh khi cánh tay anh cử động theo vòng tròn, vai và lưng anh dùng sức nhẹ, cơ bắp cứng rắn, có khi lại thả lỏng nhưng lực tay vẫn luôn dịu dàng và chậm rãi. Thời điểm nhận thức được động tác của anh, nụ hôn hồi đáp của cô cũng dần dừng lại.

Bộ phim tiếp tục chiếu rất lâu.

Họ cũng đã bỏ lỡ một đoạn phim dài.

Anh rút đầu lưỡi từ môi cô ra, tay rời khỏi vạt áo cô, sau đó lại đỡ gáy cô, đôi môi lần mò xuống m*т nhẹ.

Cô co vai lại, kháng nghị bảo: “Sẽ để lại dấu.”

“Anh mua áo cao cổ rồi.” Anh cười nói: “Ngày mai mặc với em.”

Cô không có ý định kháng nghị quá kiên quyết, lát sau lại bị lòng bàn tay anh bịt kín, biến thành tiếng nghẹn ngào.

Ngày hôm sau quả nhiên anh đã mặc áo cổ cao màu trắng, vì cổ anh rất nhạy cảm, bất kể mặc loại vải gì chạm lên đó cũng sẽ thấy ngứa ngáy nên

anh rất ít khi mặc đồ cổ cao, dù trời có lạnh rét cũng để lộ phần cổ thon ra ngoài, thỉnh thoảng trời lạnh hơn nữa, yếu hầu nơi cổ anh bị gió thổi trở nên ửng đỏ. Hồi ấy cô còn nghĩ không biết anh có lạnh không? Nhưng trái lại điều đó đã trở thành yếu tố tạo nên một bức ảnh thần kỳ của một số trạm ty [1] và phóng viên.

[1] Chỉ những người hâm mộ chuyên dùng những máy ảnh thuộc loại cao cấp để chụp thần tượng hoặc là trang mạng được họ đăng tải những hình ảnh và thông tin liên quan đến thần tượng.

Thật ra cô cũng không cần anh phải mặc chung với mình, bây giờ nhiệt độ giảm thấp nên đa số mọi người đều mặc áo cổ cao, chỉ là vóc dáng anh cao ráo, tỷ lệ cơ thể lại đẹp, mặc một bộ quần áo trắng như vậy đúng là hạc giữa bầy gà, dù rằng trong giới giải trí anh vốn đã là một sự tồn tại nổi bật vừa nhìn đã thấy.

Cô thôi nhìn người Giang Tổ, nghe nữ chính Phí Lộ thuận miệng cười bảo: “Trai đẹp mặc đồ trắng đúng là có lực sát thương cao.”

“Nói thật, không ai mới đến đoàn phim mà không từng một lần thích cậu ấy cả.”

Cô kinh ngạc, Phí Lộ thấy vẻ mặt ấy thì bật cười bóp bóp mặt cô: “Bất ngờ thế à? Bình thường thôi, nhưng cậu ấy không có hứng thú với người khác nên cũng chẳng có gì.”

Cô hỏi: “Chị từng theo đuổi anh ấy sao?”

“Cũng không hẳn, bây giờ trong giới giải trí không có ai như vậy đâu, đều là người trưởng thành trên sân chơi danh lợi, chỉ một ánh mắt đã biết được đối phương có cơ hội với mình hay không rồi.” Phí Lộ nói, “Mọi người đều nhìn cậu ấy nhưng cậu ấy lại chẳng nhìn ai, chỉ nhìn điện thoại.”

Cô bỗng bật cười, Phí Lộ cũng cười theo.

Phí Lộ: “Cho nên em xem, đã đi một chặng đường dài đến vị trí này, ai lại sẵn sàng theo đuổi người khác chứ. Chỉ tiếp xúc qua loa, được thì đến, không được thì tôi lại làm việc của tôi. Tình yêu không phải là tất cả, nếu không có được thì hãy để người xứng đáng khác có được.”

Khung cảnh ngày mưa hôm ấy chợt thoáng qua trước mắt cô.

Cô bỗng nhận ra có lẽ những gì Giang Tố làm cho cô đã vượt xa phạm vi những khả năng anh có thể làm.

Thậm chí là xa hơn so với tưởng tượng của cô.

“Bộ phim này thuộc thể thoại viễn tưởng, kết hợp yếu tố huyền nghi, mặc dù tôi và cậu ấy là nam nữ chính nhưng thật ra cả hai đều có phân cảnh quay riêng, không nhiều cảnh chung đâu.” Phí Lộ nói, “Tôi cảm thấy cậu ấy đối xử với cô rất khác biệt, nếu có cơ hội thì không chừng có thể xem xét thử. Cậu ấy vốn rất kiêu ngạo, nên nếu muốn thì cô hãy chủ động nhé, tôi cảm thấy ổn đó.”

Phí Lộ không biết cô thụ động đến nhường nào, thậm chí trước đó cô vẫn luôn lùi bước.

Phí Lộ hoàn toàn không nhận ra, vốn chẳng hề để ý. Trước khi đi, cô ấy còn cho cô một viên chocolate, khích lệ tinh thần cô rồi mới đi quay phim.

Cô vẽ xong hết việc làm bèn nằm nhoài ra bàn xem Giang Tố quay phim. Cô đã từng cho rằng người ấy rất xa vời, dù hiện tại đang đến gần nhưng chẳng mấy chốc sẽ lại càng xa vời hơn. Cô không biết nhiều năm sau, khi hai người đã chia tay, nếu gặp lại nhau thì hai người họ sẽ trở thành định nghĩa gì.

Bốn năm đại học cô không hề yêu đương hẹn hò, ba cô bạn cùng phòng cộng lại cũng quen gần mười người, mỗi khi chia tay, ai trong số họ cũng

cãi cộ không vui. Dường như trong thời đại thức ăn nhanh ngày nay, người yêu cũ luôn là một sự xấu xa.

Cô mãi mê suy nghĩ, đang mất tập trung thì bị anh phát hiện, anh hỏi: “Em đang nghĩ gì vậy?”

Cô ngẩng đầu lên, chút ánh sáng hiếm hoi của buổi chiều xuyên thấu qua những chiếc lá cây, rọi vào bờ vai anh.

Các đường nét của anh trở nên rất đỗi dịu dàng.

Cô bảo: “Hay là ngày nào có thời gian rảnh, mình về trường cũ nha anh?”

*

Thứ bảy, hai người về thăm trường.

Cô biết các hoạt động của anh đều được lên lịch trình ổn thỏa trước một năm, không biết anh dành thời gian buổi chiều ra thế nào. Khi cô hỏi, anh chỉ bảo anh có cách, không muốn cô cảm thấy có gánh nặng nên không tiết lộ thêm.

Nhưng cô rất vui khi họ được ở bên nhau thế này.

Năm giờ chiều là lúc tan học, con hẻm nhỏ trước cổng trường trung học trực thuộc vô cùng náo nhiệt, học sinh qua qua lại lại mua đồ ăn. Cô kéo mũ lưỡi trai của anh xuống, khi đi ngang qua đám đông, cô khẽ tai nói nhỏ với anh: “Kem cuộn của hàng này ăn ngon lắm.”

Năm 17 tuổi cô có một chiếc radar yêu thầm, khi ngồi trong tiệm ăn một món gì đó, mỗi lần anh đi ngang qua, cô luôn nhìn thấy anh một cách chuẩn xác.

Nhưng anh chỉ thích đi bên ngoài, cô chưa từng thấy anh đặt chân đến thế giới nhỏ bé sau ngã rẽ này.

Anh cùng cô đi ăn kem cuộn vị việt quất rắc sợi dừa thái mỏng, kem vô cùng lạnh, đến nỗi khiến cô nhăn nhó mặt mày, cả người run lẩy bẩy nhưng ngay sau đó lại không kiểm soát được mức thêm một muỗng cho vào miệng, cắn một miếng thật nhỏ. Anh thấy đáng vẻ ấy đáng yêu bèn lấy điện thoại ra chụp ảnh cô lại, lát sau lại bị cô cầm cổ tay kéo đi về phía trước.

Năm lớp 12, bên ngoài trường trung học trực thuộc mở thêm rất nhiều hàng quán, cái nào ăn cũng cực kỳ ngon nhưng anh đã bỏ lỡ. Gà rán ba tệ rưỡi một phần, được gói trong túi giấy, rưới thêm sốt cà chua lên. Đắt nhất là món thanh cua rán, mười tệ chỉ mua được bốn cây, đối với số tiền ăn vặt 20 tệ của cô lúc ấy mà nói đúng là đắt như lên trời nhưng hương vị của món ấy đúng là không chê vào đâu được.

Cô hài lòng xiên một miếng gà rán nhỏ trong túi đưa đến bên miệng anh, anh kéo khẩu trang xuống, cúi đầu ăn miếng gà, vành mũ hạ thấp che đi khuôn mặt anh.

Cô nhớ mình không thích ăn cay, nhưng nửa năm nay nhà ông chủ không có bột xí muội, khiến cô ăn gà trong đau khổ: “Không có bột xí muội sao có thể gọi là tiệm gà phi lê? Chỉ có gà rán không có bột xí muội thì không còn linh hồn của gà phi lê nữa rồi.”

“Bột xí muội có vị thế nào?”

“Vị hơi ngọt ngọt, là lớp bột rắc lên khoai lang chiên đó.” Cô nói, “Anh hình dung ra được không, nó không có vai trò gì lớn lao nhưng nó rất quan trọng, không có bột xí muội cứ cảm thấy thiếu thiếu gì đó, vị rất khác biệt.”

Anh nghĩ thì ra cũng có người như vậy.

Anh nhận ra cuối cùng hôm nay cô cũng nói nhiều hơn thường ngày một chút, có phải cô rất thích nơi này không?

Hơn sáu giờ tối, các nhóm học sinh vẫn còn thòm thềm dần rời khỏi con hẻm nhỏ. Cô nhìn những hàng quán hoặc quen thuộc hoặc xa lạ kia, nhớ lại xem quán mới này là thay thế quán nào ban đầu, quán này có đáng vẻ ra sao trước khi sửa chữa cải tạo.

Muộn hơn một chút, họ vào trường. Trường trung học trực thuộc từ ngày ấy đến bây giờ không được tân trang thêm, vẫn mang dáng vẻ ban đầu, chỉ thay mới chiếc cổng sắt màu đen, mặt sơn láng bóng. Dòng khẩu hiệu “Tôn trọng đạo đức, phấn đấu vì lòng nhân ái” được khắc ngay ngắn trên đó và bức tường đỏ khen thưởng học sinh được bảo vệ bởi lớp kính trệt. Khi vào cổng, hai bên có hai cột đá rất lớn. Dù hiện tại đang là tháng 11 nhưng trong vườn cây cối vẫn tốt tươi xinh đẹp, chỉ là không có tiếng ve kêu râm ran không ngừng và ánh nắng gay gắt vào tháng tám.

Dưới gốc cây hương chương là vô số lá khô rụng.

Cô đón gió bước đi, âm thanh xào xạc vang lên.

Ánh nắng hoàng hôn quen thuộc của Giang Thành xuất hiện vào giờ phút này.

Không phải chiều tối nào cũng sẽ có ánh chiều tà như vậy, thỉnh thoảng bầu trời ở trường trung học trực thuộc sẽ nhuộm sắc vàng cam của nước soda. Cô chậm rãi cất bước, được anh dắt đến tòa nhà quen thuộc. Lúc này học sinh đã tan học về nhà, những tấm kính phản chiếu các phòng học trống trải.

Cô bỗng gặp lại Hứa Viện đang ôm giáo án đi về ở nơi này.

Hứa Viện lập tức nhận ra cô, tươi cười đi đến trước mặt cô: “Thính Hạ à?”

Dường như cô được quay trở về năm tháng ấy, phản ứng đầu tiên là khom lưng cúi đầu, lễ phép đáp: “Chào cô ạ.”

“Sao hôm nay lại đến đây?”

“Em về thăm trường một chút.” Ngón tay cô cử động một cái mới nhớ ra hiện tại mình đang nắm tay một người, nhưng không thể lan truyền tin tức anh đến đây ra ngoài được, vậy nên cô im lặng suy nghĩ một phen mới giới thiệu: “Đây là... Bạn trai em.”

Giang Tố kéo khẩu trang xuống chào hỏi, Hứa Viện chỉ thấy góc hàm anh nên không nhận ra, mỉm cười đáp lại đôi câu. Hứa Viện hỏi tình hình gần đây của cô, cô trả lời đúng sự thật. Sau đó cô lại nghe cô ấy nói về áp lực học tập ngày càng lớn của lứa học sinh, đã bảy năm trôi qua nhưng cô vẫn là học sinh có điểm thi cao nhất.

Ba người đứng bên lan can trò chuyện, Hứa Viện hỏi hai người quen biết nhau thế nào, Giang Tố trả lời thật lòng: “Em theo đuổi cô ấy ạ.”

Cô bỗng cảm thấy then thùng, nhưng sau đó tầm nhìn bị thu hút bởi một chú mèo nhỏ ở cuối hành lang. Cô đùa giỡn với bé mèo một lúc, cuối cùng bị dẫn qua đó, Hứa Viện ở lại nói chuyện với anh, dần dần nhận ra có gì đó không đúng bèn quay đầu hỏi: “Em là Giang Tố à?”

“Vâng.” Anh cười cười, không dè dặt nói: “Em từng học tiết của cô rồi.”

Hứa Viện kinh ngạc, mãi lâu sau mới tiếp nhận được thông tin: “Hai đứa đang yêu nhau sao? Đúng là không thể tưởng tượng được, quen biết nhau thế nào vậy? Chắc em rất bận rộn với công việc nhỉ?”

“Vâng đúng là bận rộn thật ạ.” Đoạn, anh lại nói: “Cô ấy không muốn quan hệ của bọn em bị công khai, nếu có thể thì mong cô giữ bí mật giúp em.”

“Cô biết mà, cô không nói ra đâu.”

Hứa Viện cười cười, trước khi rời đi còn bảo: “Chúc hai đứa thuận lợi nhé.”

Làm sao mới có thể được xem là thuận lợi đây. Khoảnh khắc ấy anh bỗng nghĩ, nếu như có thể ở bên nhau mãi mãi thì phải chăng dù giữa đường mấp mô bùn lầy thì vẫn được xem là thuận lợi?

Anh đi đến bên cạnh cô, chú mèo nhỏ cọ cọ cô hai cái rồi chạy đi mất.

Cô đứng dậy, nghĩ đến gì đó: “Tay trắng vẫn là tốt nhất, ở bệnh viện mà thoải mái như ở nhà vậy.”

Chú mèo vàng tên Tay trắng mà cô cứu bốn tuần trước, nằm viện hai tuần đã ăn hết ba túi đồ ăn mèo, lúc ấy cô còn lo nó nhát gan sợ người, ai ngờ khi ở bệnh viện vừa vui vẻ vừa tự do, cuối cùng chú ta được một y tá ở bệnh viện thú y nhận nuôi.

Cô quay đầu nhìn Giang Tố, anh hỏi: “Có muốn mua chút đồ uống không?”

“Được đó.” Cô nhìn về phía khu bán đồ ăn vặt, đột nhiên bật thốt lên một cách vô tư: “Nhưng chỗ này lúc nào cũng hết Bắc Băng Dương sớm.”

...

Anh ngạc nhiên, khựng lại hỏi: “Em cũng uống Bắc Băng Dương sao?”

Cô ngơ ngác một hồi mới gật gật đầu, nhớ lại tiệm lẩu kia, nhớ lại chai nước ngọt anh kê vào góc bàn để khai nắp.

“Mùa hè nóng nực quá, uống nước ướp lạnh rất sáng khoái.”

Anh bất ngờ phát hiện giữa họ có rất nhiều điểm trung liên quan đến thời gian học cấp ba, ngay cả những chi tiết không quá phổ biến cũng giống nhau đến lạ thường.

Dãy hành lang chật hẹp trong trí nhớ giờ đây đã trở nên rộng rãi, anh vẫn nhớ dãy hành lang này, có người đi ngang thường đụng rơi sách của anh để bên cửa sổ, vào giờ ra chơi náo nhiệt sẽ phải nghiêng người mỗi khi hai lớp đi ngang qua nhau.

Anh đang chìm vào hồi ức, đến khi trở lại thực tại mới nhận ra cô có tin nhắn mới, đang cúi đầu đọc, mày nhú chặt.

“Sao vậy em?” Anh hỏi.

“Giáo sư ở bên kia mở lớp vào ngày 20 tháng này nhưng em phải qua đó trước một tuần để bổ sung tài liệu, thuê phòng với làm quen môi trường.” Cô nhìn tin nhắn nhắc nhở của bà chủ, sau đó bảo: “Em phải đi sớm hơn dự kiến bảy ngày.”

...

Ánh hoàng hôn đã tan biến, bầu trời chợt trở nên lạnh lẽo, không có một chút tia sáng ấm áp nào.

Cô ngẩng đầu nhìn anh.

Bầu không khí cứ trầm mặc như vậy đã một thời gian dài, không ai chủ động mở lời nói gì.

Chúng ta ai cũng biết rằng sẽ phải xuống xe ở cuối chuyến đi nhưng không ai là không tiếc nuối.

Cuối cùng cô lên tiếng trước, bảo mình khát. Trước khi khu bán đồ ăn vật tắt đèn đóng cửa, họ thành công mua được hai chai Bắc Băng Dương

cuối cùng.

Cô không biết hiện tại họ đứng ở nơi này là viên mãn hay luyến tiếc.

Cô biết mình không có vốn liếng và cuống vé để đi xa hơn nữa.

Họ im lặng đi đến cổng trường, trường không chia riêng cổng vào cổng ra nên ra vào chỉ qua một con đường duy nhất, ai rồi cũng phải giẫm lên vết xe đổ.

Bước chân cô chậm rãi, đi theo phía sau anh. Cô không biết anh đang suy nghĩ điều gì, anh đi từ lớp này đến lớp khác, lúc đi ngang qua chốt chữa cháy ở chiếc cổng hình vòm, cô bỗng cất lời.

“Giang Tổ.”

Giọng cô không lớn nhưng anh dừng bước và quay đầu lại.

Tại nơi này, mùa hè năm 17 tuổi, đầu giờ chiều tiếng ve kêu râm ran đình tai nhức óc, dưới vô số ánh mắt của người xung quanh, anh đã từng dùng một chiếc áo đồng phục bình thường để bảo vệ lòng tự trọng đang tung quần của một cô gái.

Cô chưa từng nghĩ sẽ có ngày hôm nay, con người ta ở lúc ấy cứ luôn tham lam cảm thấy không đủ nhưng khi nhìn lại thời gian ấy, nó lại được xem là giấc mơ đẹp thành hiện thực.

Chiều tối khi ánh hoàng hôn đã biến mất, cô ôm lấy anh, vùi mặt vào trong áo khoác anh.

Cô tưởng mình sẽ khóc nhưng mắt chỉ hơi cay cay, cảm giác thỏa mãn và thốn thức đồng thời dâng trào cuộn cuộn trong lồng ngực cô, không thể phân biệt được cái nào rõ ràng hơn.

Cô buồn bã, giọng rất khẽ: “Em không có gì hối tiếc cả.”

Dưới bầu trời trống trải, âm thanh bánh xe của các sạp hàng nhỏ bên đường vang vọng, mùi thơm thức ăn vương lại trong không khí, chuyển hành trình của họ buộc phải dừng lại sớm — Khi anh cảm thấy dù có kết thúc đúng thời hạn thì vẫn không đủ.

Cô lại bảo, cô không có gì hối tiếc cả.

Mà câu nói ấy đã trở thành nỗi tiếc nuối trong anh.

Vì anh biết lời nói như vậy thường xuất hiện trước những cuộc chia ly.

*

Họ chỉ còn lại một tuần cuối cùng.

Anh bắt đầu xem phim cùng cô mỗi tối, đêm đến sẽ ngủ lại ở phòng cô, dù bầu không khí có cao trào đến đâu anh cũng sẽ không làm đến bước cuối cùng, mỗi khi vượt qua giới hạn một chút, cô chỉ không kìm nén được khiến mũi chân căng cứng, chớp mũi và đuôi mắt đỏ bừng, các nếp gấp trên váy ngủ chuyển động trong bàn tay anh.

Cô như một con cá mắc cạn trên bờ sau đợt sóng lớn, chỉ còn những tiếng thở gấp gấp theo bản năng.

Tâm nhìn mờ lung, chợt cô nghe tiếng anh rút khăn giấy lau đầu ngón tay.

Cô mơ màng hỏi: “... Anh rửa tay chưa?”

Giọng anh xen lẫn ý cười không biết thật hay giả, khó mà phân biệt được.

“Bây giờ hỏi câu này có phải hơi muộn rồi không?”

Chương 41: Hoa nhài hoang dã

Tải ebook: dtv-ebook.com

Anh lau sạch đầu ngón tay ướt nhẹp, thấy cô xấu hổ vùi mặt vào gối, anh cười cười hôn gáy cô một cái rồi vào phòng vệ sinh tự mình giải quyết.

Lúc đi ra, cô vẫn giữ nguyên tư thế kia, không biết đã ngủ chưa.

Anh tắt ngọn đèn bàn duy nhất kia đi, sau đó về phòng của mình.

Đêm nay anh không ngủ.

Hơn bốn giờ sáng, anh chợt bừng tỉnh, thật ra anh không ngủ nhưng lại giật mình bừng tỉnh như vậy, vội liếc nhìn thời gian xác nhận có phải là ngày hôm ấy không.

Trong bình hoa trên đầu giường c ắm vào nhánh hoa nhài.

Đây là hoa cô tặng, ngày ấy cô nói thường thấy người ta bảo đàn ông tặng hoa cho phụ nữ nhưng thật ra đàn ông cũng sẽ rất vui khi nhận được hoa, vậy nên cô đã mua cho anh.

Cuối cùng cảm xúc anh dần ổn định lại, anh chụp một tấm ảnh và đổi ảnh đại diện, sau đó lưu trữ trong vòng bạn bè, nhưng suy nghĩ quá hỗn loạn khiến anh quên bémg việc phải chỉnh chế độ riêng tư, lát sau Ngụy Thành Thiên gọi điện thoại đến.

Ông cụ vừa mở miệng đã bắt đầu trách móc đoàn phim: “Bốn giờ rưỡi sáng rồi mà chưa quay xong à? Sức khỏe thế nào mới chịu được kiểu quay phim này hả, cháu gửi địa chỉ cho ông đi, để ông đến ông nói họ!”

Anh bật cười, mặc dù cảm xúc đang rất khó gượng gượng nhưng anh vẫn bật cười thật tâm: “Xong việc rồi ạ, cháu đang ở khách sạn, ông yên tâm.”

“Ở khách sạn sao không ngủ đi?” Hiển nhiên, Ngụy Thành Thiên không quá để ý câu trả lời của câu hỏi này, mà ông hỏi tiếp: “Đúng rồi, cô gái mà lần trước cháu nói với ông đó, đã theo đuổi được chưa?”

...

Anh nói về tình hình gần đây, ông cụ lại bắt đầu lái nhải đủ điều, bảo nhất định phải đưa cô đến gặp ông một lần. Hồi lâu sau, anh như đùa giỡn bảo: “Vất vả lắm cháu mới theo đuổi cô ấy được, ông đừng phá nhé.”

“Sao mà thế được!” Ông cụ hùng hực tố cáo anh: “Người cháu thích sao ông lại phá được! Dĩ nhiên ông sẽ khuyên nhủ con bé ở bên cạnh cháu thật hạnh phúc!”

...

Tầm mắt anh đang nhìn ra ngoài cửa sổ chợt khựng lại.

Hơn bốn giờ sáng không có đèn cũng chẳng có ánh sáng, anh không biết mình đang nhìn cái gì và có thể làm gì.

Trời tối đen rất đáng sợ.

Một lúc lâu sau, yết hầu nơi cổ anh chuyển động.

“Không có ngày đó ạ.”

Anh nói: “Cô ấy phải đi rồi.”

*

Đêm hôm ấy không chỉ có một người mất ngủ.

Cô ngủ không ngon giấc, ngày hôm sau đến phim trường mới phát hiện anh cũng vậy, hai người họ đều cố gắng giữ cho cảm xúc cơ bản của mình tiếp diễn như bình thường, tựa như ba ngày sau cô sẽ không rời đi nhưng không ai có thể ngụy trang đủ để thuyết phục chính mình.

Họ càng im lặng không nhắc đến thì cảm xúc càng tự tích lũy bên trong mãnh liệt hơn.

Tối hôm qua khi đang ngủ mê man, cô bỗng trở lại năm lớp 11 kia, gục xuống bàn nhưng không thể kiểm soát được cứ liên tục ngẩng đầu nhìn về phía trước, dựa vào thời hạn và lo lắng bất an đếm thời gian, đoán xem ngày nào anh sẽ đột ngột rời đi và liệu anh có còn quay về nữa không.

Đi lúc nào, về lúc nào, đều là những vấn đề không chắc chắn, mỗi một giây trên thế giới này sẽ luôn có khả năng xảy ra vô số bất ngờ, không ai biết anh có thể rời đi sớm hơn hay không, ngày gặp mặt ấy có phải là lần cuối hay không.

Khi mở mắt, trái tim cô vẫn như bị sợi dây leo cuốn lấy chặt chẽ khiến cô không thể nào hít thở được, cô nhận ra tình huống ấy lại tái diễn, chỉ là lần này người lo lắng chờ đợi đã biến thành anh.

Có lẽ đã từng, cô nghĩ anh là một người tài giỏi như vậy, luôn tin rằng anh sẽ có cách giải quyết, giả thiết chỉ có 0.1% khả năng đó là anh đồng ý đi Anh cùng cô, liệu anh có chấp nhận điều này không?

Câu trả lời là không, một chút khả năng nhỏ xíu cũng không. Cô biết sau khi bộ phim này kết thúc, kế hoạch sau đó của anh là bộ phim đầu tiên của đạo diễn Vương Tương sau mười năm vắng bóng. Việc khai máy đã trì hoãn một năm vì anh, nhiệm vụ hai năm tới của anh là ngâm mình ở đoàn làm phim đó, tập luyện võ thuật, đánh đấm, tập trung tinh thần hoàn toàn vào bộ phim — Đạo diễn Vương là một người làm việc chậm mà chắc điển hình, thời gian quay mỗi bộ phim của ông thường từ hai năm trở lên nhưng tất cả

đều là những bộ phim xuất sắc để lại dấu ấn trong ngành công nghiệp điện ảnh.

Mặc dù độ nổi tiếng toàn quốc của anh rất cao và đã có vài bộ phim nổi tiếng nhận được sự đón nhận nồng nhiệt nhưng đây là lần đầu tiên anh được hợp tác với một đạo diễn như vậy. Cô biết bộ phim mà anh thích nhất là tác phẩm của đạo diễn Vương Tương, bộ phim tiếp theo đây có ý nghĩa như thế nào đối với anh, mức độ cô hiểu rõ không thua kém gì anh cả.

Con đường ấy không còn sự lựa chọn nào khác.

Trong thời gian này, cô đã xin đoàn phim nghỉ nửa ngày để quay về Giang Thành, thu dọn tất cả hành lý và đồ dùng tùy thân mang đến đây, ngày đi cô sẽ xuất phát từ bên này, bay thẳng đến nước Anh.

Cũng vào đêm hôm đó, trong âm thanh phim không quá rõ ràng, sau khi nhân vật chính vừa nói một câu tiếng Anh lưu loát xong, anh đột nhiên hỏi: “Giả sử có một tình huống thế này, trên chuyến đi du lịch đường dài, đã đến điểm xuống xe nhưng trên xe vẫn còn bạn gái của cậu ấy, cậu ấy muốn đi cùng cô ấy thêm một đoạn nên đã từ bỏ cơ hội xuống xe này, em thấy có nên không?”

Cô hiểu rõ anh đang nói gì.

Cô cảm thấy rất vui vì anh sẵn sàng hỏi ý kiến cô.

Điều này có nghĩa là ít nhất anh cũng nghĩ rằng cô rất quan trọng.

Nhưng đối với cô, tương lai anh vô cùng rực rỡ và tươi sáng, trước đây là vậy, bây giờ cũng là vậy, cô sẽ không cho phép bất cứ ai phá nát nó, kể cả là chính bản thân cô.

Cô thẳng thắn đáp lại anh như cái cách anh đã thẳng thắn hỏi cô: “Em cảm thấy thế này, trong lòng cô gái kia cũng sẽ có áp lực.” Đoạn, cô tiến lên

trước, hôn nhẹ lên khóe môi anh, khẽ giọng nói: “Có lẽ cô ấy cũng không muốn bạn trai vì mình mà lại từ bỏ một cơ hội tốt như vậy.”

Bộ phim trên máy chiếu vẫn cứ tiếp diễn như vậy.

Tay anh đặt sau gáy cô, giống hệt như bao đêm bình thường khác.

Cô nghĩ điều này rất tốt, đây là một vận may lớn biết bao, bạn trai cô không chỉ yêu thương cô mà còn rất tôn trọng cô.

Anh đưa mắt nhìn cô hồi lâu, cuối cùng yết hầu nơi cổ chuyển động nhẹ, sau đó anh cup mắt đáp.

“Được, anh biết rồi.”

Chương 42: Mưa London

Tải ebook: dtv-ebook.com

Đêm ấy cô cứ tựa vào cánh tay anh như vậy, nhưng chỉ cần động đậy người nhẹ một chút cũng sẽ khiến anh tỉnh lại.

Anh thường xuyên xác nhận xem cô có còn ở đây không, cứ nắm chặt cổ tay cô, khi cô vô tình ngọ nguậy rút ra, anh lại nắm chặt lại.

Sau khi nhận ra điều này, cô giơ tay lên ôm cổ anh, nhỏ giọng nói: “Ngủ ngoan được không? Em sợ ngày mai anh sẽ không thoải mái.” Cô nói, “Trước khi đi em sẽ nói với anh.”

...

Sau sự im lặng dài đằng đẳng, anh “ừ” một tiếng thật khẽ thật khẽ.

Nhẽ ra anh nên an tâm nhưng thật sự không thể.

Ngày cô thật sự rời đi là vào cuối tuần.

Cô đã hoàn thành công việc ở đoàn phim sớm, có lẽ lúc nào cô cũng đối xử tốt với mọi người, tác phong làm việc cũng xuất sắc nên một ngày trước đó, đoàn phim đã tổ chức một buổi tiệc đón máy cho cô hết như diễn viên chính, tặng hoa chụp ảnh, sau đó cô chụp chung với mọi người, bao gồm cả anh.

Cuối cùng cô cất kỹ tấm ảnh kia vào túi rồi nhét vào trong vali hành lý.

Sáu giờ sáng, cô nhẹ nhàng thức dậy.

Nhưng vẫn khiến anh tỉnh giấc, anh mở mắt, dường như anh cũng không ngủ.

Cô kéo tay cầm vali, một lúc lâu sau mới nhẹ giọng bảo: “Anh ngủ thêm một lát đi.”

Anh không nghe cô, lên tiếng.

“Anh đưa em đi.”

Xe chạy thẳng một đường đến sân bay, khi cô xuống xe anh cũng đi theo. Cô vội xoay người lại, sợ ai đó sẽ chụp được nhưng nghĩ lại thì có chụp cũng chẳng làm được gì, vì hôm nay họ sẽ chia tay. Nếu như anh không muốn hình bị đăng lên, cô tin chắc anh sẽ có cách.

Vé máy bay do anh đặt mua, khoang hạng thương gia, có phòng nghỉ vip riêng. Họ ngồi đối diện nhau, có lẽ có rất nhiều điều muốn nói nhưng cuối cùng chỉ im lặng.

Anh bảo cô đi ăn sáng, chuyến bay kéo dài 12 tiếng, nếu không ăn sẽ khó chịu lắm.

Ghế ngồi của hai người rất gần, cuối cùng anh chỉ nắm tay cô chứ không nói gì.

Loa phát thanh thông báo, đã đến thời gian lên máy bay.

Cô đứng dậy, lại nghe anh hỏi: “Có mang hộ chiếu chưa?”

Không nói chuyện trong một thời gian dài nên giọng anh khản đặc.

“Mang theo rồi.” Cô đáp, “Không quên gì hết.”

Chỉ một câu nói này, hai người lại không hẹn mà cùng yên lặng.

Nếu như để quên đồ, có lẽ một ngày nào đó cô sẽ đột nhiên quay về để lấy, giống như một niềm vui bất ngờ. Anh nghĩ.

Nhưng ngay cả khả năng này cũng chẳng có.

Thời gian lên máy bay rất ngắn ngủi, các hành khách khác đã dần ổn định chỗ ngồi, cô không muốn bầu không khí cứ trầm lắng nặng nề như vậy. Cô thở dài một hơi, cố gắng nói nhanh.

“... Em đi nha.”

Anh đáp được.

Cô rất sợ câu chuyện đột nhiên im bật, tựa như kỳ nghỉ hè năm lớp 11 kia, cô cảm thấy dù sao mình cũng nên nói gì đó, chỉ thêm một câu cuối cùng với anh thôi, không chậm trễ thời gian anh về nữa.

Anh muốn kết hôn vào năm 25 tuổi, cô biết. Từ bốn năm trước anh đã nghiêm túc nói như vậy, nhiều năm trôi qua cũng không hề thay đổi.

Cô hy vọng họ có một bắt đầu rõ ràng thì cũng sẽ có một kết thúc rõ ràng. Cô không thích mập mờ dây dưa.

Cô hít một hơi thật sâu, nói: “Vậy —”

“Chúng ta kết thúc ở đây nhé anh.”

Ánh nắng xuyên qua các tầng mây mỏng manh, phản chiếu những cái bóng mơ màng xuống sàn, loang lổ không theo quy tắc. Cuối cùng mặt trời đã mọc nhưng mặt trời lên cao không ấm áp chút nào.

Cô không dám ngẩng đầu nhìn vào mắt anh, sợ anh sẽ dao động, cũng sợ chính bản thân dao động.

Sắp không kịp rồi, loa phát thanh đọc tên cô, thúc giục cô mau chóng lên máy bay, sắp tới vẫn còn một đoạn đường dài phải đi.

Anh là một người luôn đáp ứng mọi thứ, bất kể cô nói thế nào, anh sẽ luôn tiếp nhận bằng giọng điệu đồng tình nhưng hôm nay, cô đã nói xong câu cuối cùng mà từ đầu đến cuối không nghe được giọng anh.

Cô lấy một quyển sổ rất dày trong túi xách ra, trên đó đã in dấu vết của thời gian khó mà xóa nhòa, ngoại trừ cái đó ra thì cuốn sổ được giữ gìn rất cẩn thận, không hề trầy xước chút nào.

Bên cạnh cuốn sổ có một chiếc ổ khóa nhỏ, cô nhìn những con số mặc định, cúi đầu đặt vào ngực anh. Trước khi xoay người đi, cô nhắm mắt nói một lời cuối cùng ——

“Chờ em đi rồi xem nha.” Cô cố gắng hết sức để giữ giọng nói mình vững vàng, lệ nóng đã dâng trào trong hốc mắt, cô hít thở sâu rồi mới nói tiếp: “Em đi thật nhé.”

...

Tích tắc sau, máy bay xuyên thẳng qua tầng mây.

Cô không thích ngồi máy bay, dù người ở trên các tòa cao ốc nhưng rất ít khi cô nhìn xuống dưới, vậy mà giờ phút này cô lại lưu luyến nhìn xuống, cả An Thành thu nhỏ lại như một chiếc bản đồ nho nhỏ, bây giờ anh đang đứng ở đâu nhỉ, cô nghĩ thầm.

Các quỹ đạo chồng lên nhau vào mùa hè năm lớp 12 kết thúc.

Cô cũng nhìn xuống qua cửa sổ của tàu điện, biến người như dẹt cửi, anh sẽ không bao giờ biết cô là ai.

Cô an ủi bản thân, lần từ biệt này.

Ít nhất cũng từng có quá khứ ngăn ngủi.

*

Công ty đã sắp xếp nhà ở thay cho cô, sau khi hạ cánh, cô làm các thủ tục liên quan, điền tài liệu xong xuôi mới dựa theo bản đồ trên điện thoại đi về chỗ nhà trọ.

Nhà ở đây khó thuê vô cùng, huống chi cô chỉ ở có bảy ngày, bà chủ phải nhờ rất nhiều quan hệ mới có thể tìm được một chỗ gần đây cho cô, chỉ là có hơi nhỏ.

Căn nhà hơn 40 mét vuông nhưng ở tạm thời thì cũng đủ rồi.

Cô tưởng sau khi hạ cánh, mình sẽ ngủ một giấc nhưng cô không có tâm tư thu dọn hành lý, cũng chẳng có sức lực trải ga giường, cô chỉ ngồi trên chiếc ghế sofa nhỏ trống trải, không ngừng nhớ lại khoảng thời gian trước dù chỉ một giây.

Thứ ba, Hà Diệu gọi video cho cô, hỏi cô cuộc sống bên đây thế nào rồi.

Cô dựng điện thoại trước một chai nước, cầm tì gối, nói khá ổn.

Hà Diệu nhìn cô chăm chăm một lúc lâu, bỗng nhiên bảo: “Cậu không vui.”

Cô không biết phải vui vẻ thế nào, cô không giỏi nói dối nên ngay cả việc giả vờ tỏ ra vui vẻ cũng khó khăn vô cùng. Khóe môi cứ nặng trĩu, cô cố gắng nhắc nó lên nhưng cơn mệt mỏi cứ bao trùm, cô không làm được.

Giờ phút này thậm chí cô còn không thể nói thành lời.

Cô đã nghĩ rằng mình rất giỏi điều chỉnh cảm xúc trước những chuyện đã sớm biết kết thúc này nhưng ngày thật sự đặt chân đến đây, cô mới phát hiện phản ứng chậm chạp đã khắc sâu vào thói quen một thời gian dài đúng là muốn giết chết con người ta mà.

Cô vẫn là người biết cách điều chỉnh niềm vui và nỗi buồn, sẽ không đau khổ quá lâu, cùng lắm chỉ một ngày, ngủ một giấc dậy rồi sẽ từ từ thuyết phục bản thân, sau đó lại bắt đầu một ngày mới. Năm 18 tuổi ấy, cô không nhớ rõ chi tiết của đêm từ biệt anh, tóm lại cuối cùng cô vẫn thoát ra được, không cảm thấy mỗi ngày trôi qua đều dài đằng đẵng, không còn ngoại trừ anh ra thì không còn nghĩ đến bất kỳ ai khác, hốc mắt và cổ họng đều đắng nghét, có lẽ tương lai sẽ rạn vỡ vô biên nhưng người ta lại chẳng có chút mong đợi gì.

Tại sao lại không mong đợi chứ.

Cô đã tự thuyết phục bản thân ai vừa mới chia tay cũng sẽ như vậy, cô đã từng thấy bạn cùng phòng ăn không ngon ngủ không yên, đau đớn như đứt từng khúc ruột nhưng chờ phản ứng ấy qua đi sẽ tốt hơn. Có lẽ sẽ khó mà thoát ra ngay lập tức nhưng mười năm sau, khi nhìn lại cô sẽ cảm ơn đối phương vì lựa chọn vào thời khắc ấy. Có lẽ là như thế.

Cô nghĩ, có lẽ là vậy.

Nhưng bao lâu mới có thể quên đi được một quá trình dài như vậy?

Cô không chia sẻ chuyện mình và Giang Tố ở bên nhau cho bất kỳ ai, vì từ ngày bắt đầu hẹn hò, họ đã đếm ngược thời gian chia xa. Cô cho rằng như vậy sẽ dễ buông bỏ hơn, rõ ràng là đi về hướng đã biết kết thúc từ sớm, tại sao khi khoảnh khắc ấy đến lại cảm thấy khó thở?

Cô luôn nhớ bàn tay đặt sau gáy mình của anh, nhớ cách anh đáp lại mọi thứ, nhớ bó hoa hồng luôn được anh giấu trong hộp đựng đồ của mỗi chiếc xe, nhớ anh luôn muốn dành cho cô món quà tốt nhất, nhớ những lời khen ngợi, tán dương, công nhận mà anh đã nói với cô ngày qua ngày không hề chán nản, đó là những phần thiếu sót trong cuộc đời cô.

Người như vậy, năm 17 tuổi không gặp được người thứ hai, năm 24 tuổi cũng sẽ không gặp được người thứ hai.

Cô tốt đẹp, cô xứng đáng, đây là những lời mà cô luôn tự thuyết phục bản thân vô số lần trong quá trình trưởng thành của mình, muốn thường xuyên nhủ để bản thân tin tưởng điều đó nhưng sau khi anh xuất hiện, cô lại cảm thấy mình đáng giá.

Những lỗ hổng cuối cùng trong quá trình trưởng thành mà cô không cách nào tự bù đắp, cuối cùng anh là người đã thực hiện nó.

Có lẽ cô sẽ không gặp được một người yêu mình tốt như vậy nữa, cô không trở thành bất kỳ ai trong tình yêu của anh mà là trở thành một phiên bản mà mình muốn.

Cô đột nhiên bật khóc khiến Hà Diệu luống cuống tay chân. Cô bạn hỏi mới sang đây ba ngày, có phải cuộc sống ở Anh không tốt khiến cậu nhớ nhà không?

Cô nói không phải.

Nước Anh tốt lắm, phồn vinh và phát triển, có giáo sư mà cô muốn theo học nhất, có tài nguyên và kỹ thuật cao cấp, đường phố rộng rãi và tư tưởng nhân văn cởi mở.

Nhưng nước Anh không có anh.

Vậy nên dù có tốt hơn đi chăng nữa cũng chẳng có ý nghĩa gì.

*

Cuối cùng cô lau nước mắt, dưới lời khuyên nhủ của Hà Diệu, cô đi uống chút nước. Ngoài trời đã tối, cô chuẩn bị đi tắm, chợt thần thờ nghĩ lúc này chắc hẳn anh đang tham dự một buổi lễ trao thưởng.

London thường hay mưa, giống như những cơn mưa dầm vào mùa mưa ở Giang Thành. Cô đứng trước bệ cửa sổ nện chút màu, định tập trung sự

chú ý thông qua việc vẽ tranh, cô vẫn luôn như thế nhưng giờ phút này lại khó mà làm được, cuối cùng lại biến thành nhìn mưa ngoài cửa sổ và đối chiếu với dự báo thời tiết. Sương mù và những giọt nước đọng trên cửa kính đã bị gạt rửa sạch sẽ, sấm chớp vang trời, khu vườn tầng một nơi cô ở nhất định sẽ tích tụ nước mưa vào buổi sáng sớm mai.

Cô thường ngăn người đường như đang suy nghĩ rất nhiều điều, nhưng khi hoàn hồn lại mới phát hiện hóa ra lại chẳng nghĩ gì. Khi mưa bắt đầu lớn như trút nước, cô mới nhớ ra vừa nãy mình chuẩn bị đi tắm.

Cô lấy quần áo một lần nữa nhưng cuối cùng vẫn để ở phòng khách quên mang vào. Tắm rửa xong, mái tóc ướt một nửa xoa trên vai đọng lại một vũng nước. Cô quấn khăn tắm quanh người, vươn tay ra khỏi làn sương mờ mịt để lấy quần áo, chợt cô nghe thấy tiếng chuông cửa.

Dì chủ nhà đến sao, trong phòng bếp còn có một bình nước chưa được mang đi.

Cô nghĩ thế, gạt tay nắm cửa xuống, đẩy cửa ra.

Tiếng sấm chớp ùng đoàng và âm thanh mưa như thác đổ ngoài nhà rõ ràng hơn gấp bội vào giờ phút này, trên đường phố mờ mờ dày đặc sương mù, tầm nhìn cực kỳ hạn chế, ngay cả ngọn đèn đường quen thuộc ở sau cửa cũng chẳng thấy bóng dáng đâu.

Không ai lại ra ngoài trong thời tiết này cả, dù có che dù thì cũng sẽ bị những cơn gió thổi nghiêng tạt ướt người.

Ví dụ như người đứng trước mặt cô vào giờ phút này.

Cô vẫn luôn cảm thấy ba ngày đến London qua tựa như đang nằm mơ, giờ phút này cảm giác mơ màng朦胧 lung càn rõ ràng hơn. Cô không thể diễn tả sự khó tin của mình vào thời khắc này, vì Giang Tổ đang đứng ở đây. Không khí lạnh lẽo vào như tiến quân thần tốc, anh đứng tại đây,

toàn bộ cảnh nền như bị hòa tan vào cơn mưa lớn trong khoảnh khắc này, chỉ có một mình anh là rõ nét nhất.

Cô mất ba giây mới lấy lại được phản ứng từ cơn lạnh rét trên cơ thể, mọi thứ đều chân thực.

Đầu óc như thể bị ai đó quấy phá.

“Đột nhiên anh nhớ ra còn một vấn đề chưa trả lời em.”

Anh nói như vậy, vào khoảnh khắc nghe được giọng nói quen thuộc kia, dường như những bức tường thành mà cô đã xây dựng nên trong ba ngày qua để cố gắng ngăn chặn cảm xúc tức khắc sụp đổ tan nát.

Cô quá yếu đuối, tinh thần khó có thể tỉnh táo vào giờ phút này.

“Em nói chúng ta kết thúc ở đây.”

Anh nhớ rất rõ những gì cô đã nói ngày hôm ấy, nước mưa làm ướt tóc và áo khoác của anh, tí tách rơi xuống hàng lông mi trên mắt anh, thậm chí cô đã quên bég mất chuyện bảo anh vào nhà trước để điều chỉnh cảm xúc, vì cô cũng đang bị mưa gió bủa vây khắp người.

Yết hầu nơi cổ anh chuyển động, giọt nước chảy vào trong cổ áo.

“Anh đã suy nghĩ rất lâu, vẫn cảm thấy.”

Anh cup mắt, một giọt mưa chảy vào cổ áo anh, cuối cùng biến mất không thấy đâu.

Gió lớn nổi lên, cô nghe anh nói ——

“Anh không muốn chúng ta dừng bước ở đây.”

—

Lời tác giả:

Đừng hốt hoảng. Tình tiết này xem như giúp họ hiểu sâu hơn nội tâm của bản thân và ý nghĩa của đối phương đối với mình, bao gồm vai trò mẫu chốt trong sự tiết lộ sau đó.

Người có linh hồn hấp dẫn nhau sẽ không bao giờ xa nhau.

Chương 43: Phòng tắm

Tải ebook: dtv-ebook.com

Câu trả lời đầu tiên cho những suy nghĩ rối bời trong cô là một cái hắt hơi đầy bất ngờ.

Cả người anh đã ướt sũng thành như kia nhưng anh lại chẳng hề để ý, anh nhíu mày, chủ đề tạm thời gác lại, anh bảo cô đi tắm nước nóng lại lần nữa tránh để bị cảm.

Trong nhà trọ chỉ có một phòng tắm, nếu cô tắm thì anh phải mặc quần áo ướt như thế ngồi chờ, họ đều bảo không sao và nhường đối phương đi tắm trước, không ai chịu nhường, cuối cùng lại đi tắm cùng nhau. May mắn là tuy phòng tắm nhỏ nhưng có rèm ngăn cách giữa bồn tắm và khu vực tắm vòi sen. Anh xả nước nóng vào bồn tắm cho cô, bảo cô ngồi ngâm giữ ấm trước, sau khi xác nhận không có việc gì nữa anh mới kéo rèm lại, cởi qu@n áo mình vắt sang một bên.

Trong phòng tắm chỉ có tiếng nước chảy, bầu không khí kỳ lạ một cách khó tả. Cô thuyết phục bản thân không được nghĩ bậy bạ, tầm mắt kiên định khóa chặt trên mặt nước trước mặt, để đảm bảo mình sẽ không sơ ý nhìn về phía tấm rèm không chắn sáng kia.

Nhưng càng cố ép bản thân không làm thì lại càng làm, cô nhìn xung quanh nhằm phân tán sự chú ý nhưng vẫn vô tình thấy bóng anh phản chiếu trên chiếc rèm. Mặc dù đã lập tức thôi nhìn ngay sau đó nhưng hình ảnh ấy vẫn mất kiểm soát hiện lên trong đầu. Anh đưa lưng về phía cô, may mắn là chỉ thấy được khe hở giữa chân và vòng eo hẹp.

Quần khăn quanh người thế này tắm không thoải mái lắm, ướt nhẹp dính sát người khó chịu vô cùng, cô nghĩ dù sao lát nữa anh tắm xong cũng sẽ đi

ra ngoài, vì vậy cô lạng lẽ cởi khăn ra, vắt lên thành bồn tắm.

Cô ngã người ra trong bồn tắm.

Nhưng thời tiết lạnh khiến thành bồn tắm cũng lạnh theo rất nhanh, cô kìm không được hắt hơi hai cái, tiếng nước bên phía Giang Tổ lập tức yếu đi, anh hỏi cô: “Nước lạnh à?”

“... Ừm.”

Anh chậm rãi kéo rèm ra, cầm lấy khăn tắm cô để một bên quần ngang hông, cô mất tự nhiên co rúc lại, may mà trên mặt nước có bọt xà phòng nên anh không thấy được khung cảnh bên dưới lồ lộ thế nào.

Anh xả bớt nước trong bồn ra, sau đó xả thêm nước nóng, cô nói không cần anh cũng chẳng nghe mà đỡ gáy cô đẩy người cô về phía trước và bảo đừng cử động để dội nước lên lưng giúp cô nếu không sẽ bị lạnh.

Nước nóng chảy xuôi xuống theo sống lưng, chẳng biết trong phòng tắm ngập tràn hơi nước hay là hơi thở nóng bỏng của anh. Cô gian nan vịn chặt thành bồn tắm, mỗi một nơi trên cơ thể bị anh nhìn chăm chú cứ như bị điện giật vậy.

Nắp xả nước chưa đóng lại, mặt nước chậm rãi hạ thấp xuống, cô nhận ra mực nước đã đến ngực mình mà lúc này đây anh lại muốn đỡ cô đứng dậy để tiện cho anh xả nước lên huyết vị ở lưng cô.

Hai tai cô đỏ bừng, vội giơ tay che chắn: “Em không mặc...”

...

Có lẽ anh cũng không ngờ tới điều này nhưng lại ngẫm nghĩ chốc lát, cũng biết khăn tắm quần ngang hông mình từ đâu mà ra.

Anh khựng lại, nói: “Không sao, anh không nhìn.”

Cả người cô được ôm đến chỗ tắm gương trước bồn rửa tay, một tay che chắn cơ thể, một tay chống bồn. Cô biết lúc trước quay phim, Giang Tố đã học về huyết vị, chắc hẳn ban đầu là động cơ trong sáng, anh sợ cô lạnh nên muốn xối nước giúp cô mà thôi.

Nhưng cuối cùng hai người đều bắt đầu hít thở không đều đặn ở một mức độ khác nhau. Anh kéo cả người cô đến, dán chặt không còn chút khe hở. Anh trầm giọng, tìm kiếm môi cô: “Hôn một lúc, được không em?”

Cô đáp “vâng”, đầu lưỡi anh lập tức trượt vào.

...

Cuối cùng không chỉ đơn thuần là hôn một lúc.

Cô đỏ mặt dính sát người anh, Giang Tố đưa tay giúp cô rửa sạch những kẻ ngón tay ướt át. Xong xuôi, anh ghé đến áp má lên má cô: “Sao không có sức? Đói à?”

Quả thật giữa chừng cô kiệt sức không chống đỡ nổi, cuối cùng anh nắm tay cô dẫn dắt làm cho xong việc. Giọng mũi cô hơi nặng nề, vẫn tựa trên vai anh yếu ớt đáp: “Ừm.”

“Bữa trước đó ăn lúc nào?”

“... Sáng hôm qua.”

Anh chăm chú nhìn cô hồi lâu mới thờ dãi nói: “Anh đến phòng bếp xem thử.”

Bụng đói cồn cào nhưng cơ thể vì mệt nên nhẹ bẫng đi. Cô được anh ôm ra ghế sofa, ban đầu cô không muốn buông tay, anh còn tưởng cô ngủ mất rồi. Sau khi nhẹ nhàng thả cô xuống, cô mới ngồi một mình trên ghế sofa ngẩn người nhìn ra ngoài cửa sổ. Môi tê tê, lưỡi cũng vậy, lòng bàn tay thì

bị ma sát nóng rực. Cô hoảng hốt nhớ lại cảnh tượng khi này, cách lớp khăn tắm, cô đã cử động lưng thế nào mà lau sạch toàn bộ hơi nước ở sau lưng. Khi dựa hẳn cả phần lưng ra, vì lạnh quá nên anh đã vươn tay lót cho cô, thỉnh thoảng chỉ có xương b ướm chạm vào mặt kính rất lạnh lẽo.

Cô thảng thốt nghĩ, ngoại trừ tay thì khi này anh đã ấn cái đó xuống rất nhiều lần cách lớp khăn tắm... Cảm giác hình dạng vẫn tồn tại y nguyên, cô suy sụp r3n rĩ một tiếng, vùi mặt vào gối, chính cô cũng cảm nhận được vành tai đang nóng bừng lên của mình.

Càng ngồi lại càng nghĩ đến, cô bèn đứng dậy đi vào bếp xem anh đang làm gì, cùng lúc đó bò bít tết và trứng lòng đào được bưng ra, anh cắt thịt thành miếng nhỏ, sau đó hỏi cô: “Tại sao không ăn cơm?”

Cô xiên một miếng, khẽ đáp lại đúng sự thật: “... Ăn không vào.”

Anh nhớ lại ngày cô vừa mới đi.

Thật ra những ngày qua hoàn toàn không có khái niệm gì đối với anh, nếu buộc phải định nghĩa chúng thì chắc hẳn là sống một ngày bằng một năm. Tất cả thời gian thuộc về anh không thực sự thuộc về anh, linh hồn anh như thể đã bị cô mang đi theo, mang đến một nơi xa cách chín ngàn cây số. Khi trở lại căn phòng rõ ràng là phòng của mình nhưng anh lại chỉ cảm thấy xa lạ.

Anh chỉ cảm thấy tựa như có vài sợi tóc dài của cô vương trên ga trải giường, vỏ gối, sàn nhà mới là thế giới chân thực thuộc về mình.

Đối với anh, cô là người yêu và cũng là chính cô, anh tôn trọng tất cả những suy nghĩ của cô vô điều kiện, vì vậy khi cô nói muốn đi, anh căn rằng để cô đi, thật ra từ lâu anh đã biết sẽ có ngày này, anh biết mình sẽ khó mà chịu đựng nổi nhưng anh vẫn cố gắng chịu đựng, cô không ở đây khiến anh khó có thể thuyết phục bản thân, phải làm sao để mọi thứ có ý nghĩa đây.

Mãi đến ngày hôm qua, Ngụy Thành Thiên tìm đến đoàn phim nói chuyện với anh rất lâu, đột nhiên ông hỏi anh: “Cháu cho rằng con bé muốn đi nên đã để con bé đi, cháu có từng nghĩ tại sao trước khi đi con bé lại muốn chia tay cháu không? Nếu vấn đề cơ bản này cháu có thể giải quyết được thì có phải hai đứa không cần xa nhau nữa không?”

Chỉ một cái chớp mắt, anh như tỉnh ngộ.

Nên anh đã đến đây.

Lễ trao thưởng, hoạt động, công việc sắp xếp, những thứ này đã từng vô cùng quan trọng nhưng giờ phút này cũng không còn quá quan trọng nữa. Anh nên tìm một lối thoát hoàn toàn cho kết thúc này — Dù cuối cùng không thể được như mong muốn, vậy thì ít nhất anh đã từng thử qua tất cả các khả năng, ít nhất anh sẽ không hối hận.

Đang mải mê suy nghĩ, cô cũng đưa một miếng bò bít tết đến bên miệng anh, đột nhiên hỏi: “Có phải anh cũng không ăn không?”

“Ừm.” Anh nói, “Ăn miễn cưỡng một chút.”

Anh nói miễn cưỡng, hẳn cũng chỉ là miễn cưỡng, đó là sự miễn cưỡng hoàn toàn không đủ cho anh đối mặt với lượng công việc cao cần gánh vác.

Hai người chia nhau ăn hết tảng bò bít tết, cũng khéo léo không nhắc lại chủ đề trước đó. Bên mép cô dính chút tương tiêu đen, không biết đến cuối cùng tại sao hai người lại tiếp tục hôn nhau, giữa tiếng thở gấp dồn dập, anh lấy một tấm vé từ trong túi ra đưa đến tay cô.

Ngón tay anh vẫn luồn vào trong tóc cô, cô cụp mắt nhìn, phát hiện đây là vé vào triển lãm tranh ở trung tâm thương mại Hoan Mậu.

Cô hơi ngớ ra, hỏi: “Sắp mở cửa rồi hả anh?”

“Ừ, ngày mai.”

Có lẽ công ty sợ cô phân tâm, bôn ba qua lại nên không thông báo cho cô biết. Dù sao bên trong hội trường cô cũng đã tự tay bố trí xong xuôi cả rồi.

Nhưng đây là triển lãm tranh đầu tiên của mình, dù nói thế nào thì cô cũng muốn tự mình đến xem thử.

Ngón tay anh khẽ nhúc nhích: “Mấy ngày tới em còn bận chuyện gì không?”

Cô lắc lắc đầu.

“Về nước được không?” Hơi nóng từ áo sơ mi anh phả lên má cô: “Ngày bắt đầu học anh lại đưa em về.”

“Nhưng chỉ có bốn ngày...”

Anh hiểu cô đang muốn nói gì: “Bốn ngày, 96 tiếng, chẳng lẽ không nhiều sao?”

Có lẽ mỗi một giây đều đáng trân quý.

Cô vừa dứt lời, nụ hôn lại tiếp diễn, dây áo cản trở bị anh ném sang một bên, một lúc lâu sau anh mới nói: “Tối nay nghỉ ngơi trước, sau đó anh có vài lời muốn nói với em.”

Cô biết còn bốn ngày để đưa ra quyết định mới.

Mặc dù không biết kết thúc có thay đổi không nhưng cô thừa nhận giờ phút này cô chỉ có lòng tham, nếu có thêm một ngày thì cứ thêm một ngày vậy.

Phiền muộn của bốn ngày sau để lại cho ngày ấy đi.

Tối muộn hơn, cô bắt đầu đau bụng, có lẽ là đến kỳ sinh lý, Giang Tổ hỏi có muốn anh đi mua giúp cô không nhưng cô bảo không cần vì có mang theo.

Anh đi lấy giúp cô, hỏi cô để ở đâu.

Cô co người, nhỏ giọng nói: “Trong vali màu vàng.”

Hầu hết các đồ quan trọng và hữu dụng cô đều để trong vali đó.

Giang Tổ đứng dậy, dưới ánh đèn trong phòng tìm được chiếc vali màu vàng đó, trên cùng là tấm ảnh hai người chụp chung mấy ngày trước khi cô rời đoàn phim.

Cô đóng tấm ảnh trong một khung tranh bằng gỗ, mặt ảnh cán một lớp phim mỏng.

Anh thất thần, đưa tay cầm lên, đột nhiên thứ gì đó dán phía sau lưng ra và rơi xuống sàn —

Đó là một tấm ảnh khác mờ ảo, xuyên qua khung cảnh phố phường trải dài trên con đường Diêu Tinh, dưới tàng cây hương chương, trong bóng cây xanh, tiêu điểm là bóng lưng của một người gần như bị thu nhỏ không thể thấy rõ, từ vai xuống chân mờ mờ nhưng phần trên thì nhạt nhòa vô cùng, chỉ thấp thoáng nhận ra người ấy đang mặc bộ đồng phục trắng xanh xen kẽ của trường trung học trực thuộc.

Đồng phục nam sinh.

Thời gian chụp in dưới góc phải, năm 2014.

Chương 44: Mật mã khóa

Tải ebook: dtv-ebook.com

Ngoài cửa sổ trời vẫn mưa như trút nước, chỉ là âm thanh đã nhỏ dần.

Cô nằm trên giường đợi một lúc lâu mới nghe tiếng bước chân anh đi về phía này.

Anh đưa băng vệ sinh cho cô, một hồi lâu sau mới thẳng thắn nói: “Hình phía sau khung tranh rơi ra.”

...

Cô nhận ra điều gì đó bèn ngược mắt lên, nhận lấy tấm hình kia từ tay anh.

Chụp vào năm 2014, vì đã chuẩn bị tâm lý ba năm tới không về nước nên cô đã in tấm hình này ra và mang theo.

Đây là con đường trước cổng trường trung học trực thuộc, ngày ấy cô tình cờ gặp anh, dù biết anh sẽ không quay đầu nhưng cô vẫn căng thẳng đến độ run ngón tay và chụp lại tấm ảnh này.

Nó trở thành một tấm ảnh kỷ niệm duy nhất về anh trong toàn bộ thời cấp ba mà cô lưu giữ lại.

Lúc này, Giang Tổ cất giọng hỏi: “Em chụp sao?”

“Ừm.”

Bầu không khí trầm mặc một hồi, anh nói: “... Là chàng trai em thích hồi cấp ba à?”

Cô ngẩng đầu nhìn anh, do dự muốn nói trong chốc lát.

“Ừm.” Cô không muốn nói dối anh, “Cuốn sổ em đưa anh đã xem chưa?”

“Bị khóa rồi.” Anh nói, “Nhưng ngày đó anh không bình tĩnh nên không nhớ mật khẩu em nói.”

Cô cười cười: “Em chưa nói mật khẩu.”

Dừng lại giây lát, cô lại bảo: “Cuốn sổ đó em mua hồi lớp 11, mật khẩu chỉ được cài đặt một lần, sau đó không thay đổi được nữa.”

“Vậy em còn nhớ không?” Anh nói, “Hay là quên rồi?”

Cô chỉ mỉm cười, bỗng trở người một cách khó hiểu, chớp mũi tì lên gối, chậm rãi nói: “Em quên rồi.”

“À đúng rồi.” Cô xoay người lại: “Em thấy trên vé để ngày mở cửa là 18 mà.”

Anh phát hiện cô không nói sâu về bức ảnh, có lẽ là không muốn nhắc đến nó, vì vậy anh chuyển chủ đề theo cô, nhìn vé triển lãm bảo: “Anh nhớ nhầm.”

Thời gian này, cộng thêm thời gian đi máy bay và chênh lệch múi giờ, nghĩa là cô sẽ bay về lại Anh vào một ngày trước khi khai giảng lớp học, vô cùng gấp gáp.

Anh hỏi: “Vậy có về nữa không?”

Cô chần chừ hồi lâu, cuối cùng gật đầu: “Về.”

Trái tim như bị nhắc lên trước đó đáp xuống, anh thấy cô đưa mắt nhìn xung quanh, bèn hỏi: “Tìm gì vậy?”

“Không phải.” Cô nói, “Em đang xem để anh ngủ ở đâu, giường nhỏ quá, mà ghế sofa cũng nhỏ.”

Đây là giường đơn dành cho một người, chỉ lớn hơn giường đơn ở trong nước đôi chút, nếu muốn ngủ thì anh phải cong chân suốt cả đêm.

Cô đột nhiên cảm thấy xót anh: “Hay là em đặt khách sạn cho anh nhé? Chỉ là xa quá.”

“Không sao.” Anh vén chăn lên, tắt đèn: “Nhồi nhét một tí là được.”

Đêm nay thời tiết lạnh lẽo vô cùng nhưng trong chăn lại rất ấm áp, hai người chen chúc trên chiếc giường nhỏ, da thịt kề da thịt, rướn người lên là có thể hôn nhau. Sau lưng cô rướm một lớp mồ hôi nóng, trong tiếng môi lưỡi d@y đưa quen thuộc, cơn buồn ngủ dần ập đến. Đang ngủ mê man thì cô lại bị nụ hôn của anh đánh thức, khi ánh ban mai từ cửa sổ rọi vào, cô cố gắng phớt lờ cảm giác tồn tại khó có thể bỏ qua bên hông, hỏi anh: “Chuyến bay mấy giờ vậy anh?”

“Mấy giờ cũng được.” Anh nói.

Sáng sớm quần quýt nhau một hồi, đến khi giữa hai ch@n nóng lên, cô tìm đại một cái quần rồi đỏ mặt đi đánh răng, nghe anh hỏi sau lưng: “Vậy không cần mang theo gì nhỉ?”

“Quần áo thì không cần.” Sau khi súc miệng xong, cô ngẫm nghĩ một phen lại nói: “Mang theo hộp trang sức nhỏ đó đi anh.”

Trong hộp là dây chuyền, hoa tai và vòng tay mà anh tặng, rất quý giá, cô không an tâm để lại đây.

Cô ở trong phòng tắm rửa mặt dưỡng da, anh thu dọn hành lý giúp cô, đi tìm hộp trang sức vải nhung mà cô nói.

Dư âm vẫn chưa tan đi, mạch đập vẫn lẫn trốn đâu đó chợt nháy bật lên, anh hơi mất tập trung, thấy hộp trang sức bèn theo bản năng kéo về phía trước.

Vô tình kéo theo thứ gì đó ra ngoài.

Anh cúi đầu.

Soạt một tiếng, đó là một cuốn tốc họa dày.

Chương 45: Mảnh hồi ức

Tải ebook: dtv-ebook.com

Cuốn sổ tốc họa đã tróc keo, bị kéo ra rơi lung tung khắp sàn, anh giờ tay định dọn dẹp lại nhưng bức vẽ trên đó đập thẳng vào mắt.

Trực giác mách bảo anh rằng đây không phải là sổ tập vẽ của cô.

Tờ giấy màu be kích thước chừng một bàn tay, mặt giấy in hoa văn mền cửa riêng biệt, mỗi một tờ giấy trong sổ đó đều vẽ chân dung người.

Bắt đầu phác họa từ cằm, dưới cổ áo gấp gọn là khóa kéo dích dắc, sinh động nhất là các nếp gấp của bộ đồng phục học sinh trường trung học trực thuộc, đường gấp ở khuỷu tay rất rõ ràng, nét bút vẽ tiếp xuống, kéo dài đến thắt lưng.

Không có khuôn mặt nên anh không thể nhận ra cô đang vẽ ai, chỉ phát hiện các bức chân dung trong cuốn sổ tốc họa dày gần mấy trăm trang này chỉ vẽ duy nhất một người.

Một chàng trai.

Giống như tấm ảnh kia, chỉ có bóng lưng, là cùng một người.

Anh không cử động gì nữa, im lìm ngồi xồm ở đó ngẩn ngơ hồi lâu, cho đến khi cô sửa soạn tóc tai xong đi ra khỏi phòng tắm thì nhìn thấy cảnh tượng này.

Anh không hề giấu giếm, từ trước đến nay hai người luôn thẳng thắn với nhau về bất cứ chuyện gì. Cô đứng nhìn anh thật lâu, một lúc sau thì bị tiếng chuông báo thức làm phân tâm.

“Đi trước đã.” Cô nói, “Lát nữa dọn dẹp sau, sắp muộn rồi.”

Cuối cùng vì không thể dọn dẹp lại ngay nên anh mang cả chiếc vali màu vàng nhạt kia đi.

Các vali hành lí của cô phân loại dựa theo màu sắc, màu hồng là quần áo và đồ dùng hàng ngày, màu xanh là dụng cụ hội họa, màu vàng là tất cả những món đồ kỷ niệm quý giá từ khi cô có nhận thức đến bây giờ.

Mang theo cũng tốt, tránh cứ lo được lo mất vì không có nó bên cạnh.

Cô đã đặt ra thời gian khởi hành cho mình và cô là một người khi làm việc luôn nghiêm túc dựa theo kế hoạch. Sau khi lên xe cô mới biết sở dĩ anh bảo đi lúc mấy giờ cũng được là vì anh đã bao riêng một chiếc máy bay tư nhân.

Trên bãi đậu rộng rãi ở sân thượng của một tòa nhà, máy bay hạ xuống trước mặt cô tạo nên những đợt gió mạnh.

Cô không nhàn rỗi để cảm thán hay trò chuyện với anh vì dường như sự chú ý của anh vẫn đặt trên cuốn sổ tốc họa kia.

Thật ra cô muốn nói đó đã là những chuyện xưa cũ rồi. Nhưng những tâm huyết và thời gian mà cô đã dành cho nó thời cấp ba đã tạo nên một ý nghĩa to lớn cho cuốn sổ tốc họa bình thường này. Cô sợ mình không ở nhà, để nó ở căn phòng không có ai trông coi nhớ lại mất hay rách nát. Chỉ bằng cứ mang theo bên mình để an lòng hơn.

Cuối cùng khi máy bay đạt đến độ cao ổn định, anh mới mở lời hỏi cô: “Trong cuốn sổ đó vẽ cùng một người sao?”

Cô im lặng hồi lâu, sau đó đáp: “... Ừm.”

“Lúc ấy em rất thích anh ta à?”

Cô cười cười: “Xem là vậy đi.”

Anh yên lặng, lát lâu sau mới hỏi tiếp: “Thích rất lâu sao?”

Cô không biết nên tính thời gian thế nào.

“Nếu tính cả việc em theo dõi sát sao tin tức về anh ấy mỗi ngày,” Cô nghĩ ngợi, “Thì có lẽ là... Sáu năm.”

Mùa hè năm lớp 12 ấy cô đã có ý định từ bỏ nhưng lại không cách nào buông tay hoàn toàn, thế nên cô đã thay đổi định nghĩa về anh từ bạn học sang ngôi sao, sau đó theo dõi anh suốt bốn năm tiếp theo.

Cô hé miệng, đang do dự xem có nên nói tiếp không nhưng anh lại chuyển chủ đề, kể về phim trường và tình hình trong nước. Cô sửng sốt một hồi, nhận ra có lẽ anh không muốn nhắc về vấn đề này nữa nên cô cũng phối hợp theo cuộc trò chuyện với anh.

...

Cô tưởng rằng sau khi về nước thì chủ đề ở London kia sẽ không tiếp tục nữa.

Cho đến chiều hôm ấy khi anh kết thúc công việc, cô đã trả căn phòng ở tầng dưới nên tạm thời ở chung phòng với anh, bỗng nhiên nghe thấy âm thanh quen thuộc ở ngoài.

Bốc Duệ Thành: “Cậu nghĩ thoáng chút đi! Xem như tớ xin cậu đấy!!”

Ngay sau đó là tiếng mở khóa và kéo cửa ở phòng bên cạnh: “Tớ không làm phiền hai cậu nữa, cậu bắt tớ uống cùng nhức hết cả đầu đây này, tớ đi ngủ một lát, lát nữa bảo anh Quân nấu chút cháo cho tớ đấy.”

Sau đó phòng bên cạnh đóng cửa, đến lượt khóa cửa phòng cô vang lên.

Giang Tổ cụp mắt bước vào.

Khi ấy cô đang xem các bức tranh trưng bày ở triển lãm tại trung tâm thương mại Hoan Mậu, lát sau mới quay đầu lại, ngửi được mùi rượu thoang thoảng trong không khí.

Cô hỏi: “Anh uống rượu à?”

“Bốc Duệ Thành đến, ngồi trên xe bảo mẫu uống vài ly với cậu ấy.”

Cô thả chuột, đi đến: “Vậy anh có say không?”

“Không.” Anh mở mắt ra, quả nhiên tầm nhìn của anh rất rõ ràng: “Tửu lượng của anh rất tốt.”

Cô đứng trước mặt anh, anh thì ngồi bên mép giường, vì vậy cô phải khom người xuống để nhìn anh. Sau một hồi lâu mặt đối mặt, anh bỗng lên tiếng: “Kể anh nghe về chuyện của hai người đi.”

...

Thật ra anh cũng thấy mình không nên như vậy.

Ở độ tuổi của họ, từng thích vài người, từng trải qua vài mối tình là chuyện quá đổi bình thường, tấm hình mà cô dán ở mặt sau khung ảnh chụp chung của họ cũng chỉ là một ảnh chụp ngày xưa mà thôi và cả cuốn sổ tốc họa khi ấy nữa. Anh phải cho phép cô có những hồi ức, mặc dù đoạn hồi ức ấy không hề liên quan đến anh.

Sau khi phát hiện ra những món đồ ấy, mỗi một giây anh đều tự thuyết phục chính mình nhưng đều vô ích. Nó giống như một nút thắt quăn chặt lấy anh, anh phát hiện mình khó mà quên đi chuyện này hoàn toàn. Người ngoài thường mô tả anh là một người lịch sự biết tiết chế nhưng đối với cô, ngay cả ôm và hôn cũng sẽ khiến anh mất khống chế, thậm chí vào giờ phút

này, cảm xúc nảy sinh trong anh hoàn toàn ngược lại, chỉ muốn để cô thấy được h@m muốn chiếm hữu của mình.

Cảm xúc ấy xa lạ nhưng rất mạnh mẽ.

Nghĩ đến đây, anh lắc lắc đầu, không thể hiểu nổi rốt cuộc mình muốn nghe hay là không muốn nghe: “Được rồi, em đừng kể.”

Cô hơi ngồi xõm xuống, tay đỡ gáy anh, nhẹ giọng hỏi: “Anh giận sao?”

Anh lắc đầu.

“Ghen.” Cuối cùng anh cũng chịu thừa nhận: “Anh ghen tị với anh ta.”

Ghen tị với người từng được cô thích.

Anh vẫn luôn cảm thấy cảm xúc của cô rất nhẹ nhàng và điềm đạm, tình yêu cũng giống như vậy nhưng anh không nghĩ nhiều, chỉ cho rằng trời sinh tính cách cô đã như vậy hoặc là cô không thích anh nhiều như anh thích cô. Chuyện này rất bình thường nhưng con người ta sợ nhất là so sánh mà.

Hóa ra không phải là cô không yêu người khác, chỉ là người cô yêu say đắm không phải là anh mà thôi.

Cô im lặng trong một thời gian ngắn, anh không biết cô đang suy nghĩ điều gì, có lẽ là cảm thấy anh của lúc này đang gây sự vô lý. Anh cũng biết mình quá giới hạn nhưng rất khó để kiểm soát cảm xúc, trong lồng ngực như bùng lên một ngọn lửa nhưng không có củi nên đành đốt cháy lục phủ ngũ tạng, nóng, trống rỗng, ngay cả việc kiềm chế và dập tắt nó anh cũng không làm được.

“Ít ra em cũng đừng để đồ của chúng ta chung với mấy món đồ đó.” Anh hỏi, “Em thấy có được không?”

Cô muốn bảo cô không phải là người hoang đường đến nỗi cất giữ chung đồ của hai người hoàn toàn khác nhau. Nhưng sau một hồi lâu im lặng, sau một hồi lâu suy nghĩ, cô gật đầu, đồng ý với anh: “Ừm, anh không thích thì em sẽ không để chung.”

Rượu khiến môi anh đỏ ửng, cô ngẩng đầu hôn anh, đây là một thời khắc hiếm hoi cô chủ động, anh nghĩ thế, nhưng có lẽ là để bù đắp và an ủi anh mà thôi, vì nghĩ như vậy nên anh cũng không biết chuyện này khiến người ta thất vọng hay vui vẻ, tại sao cô lại thể hiện tình cảm của mình vì một người đàn ông khác. Anh mất kiểm soát, đưa tay luồn vào trong tóc cô, ngón tay và răng dùng sức khiến cô bị đau, cô cảm nhận được vị máu trong miệng, lập tức lùi lại không để anh hôn nữa.

Nhưng anh lại cúi đầu liếm sạch vết máu rỉ ra ở vết thương trên môi cô. Anh khẽ giọng, nghe thoáng qua như đang nhận lỗi: “Anh sai rồi, em đừng giận.”

Không biết tại sao đến cuối cùng anh lại nhận sai, lát sau cô hơi lùi lại, bảo: “Tối nay em muốn về.”

“Ừm.” Anh nhẹ nhàng khuấy động, hút đầu lưỡi cô vào trong môi: “Anh đi với em.”

...

An Thành lúc mười giờ tối, bóng đêm tràn ngập.

Khi máy bay tư nhân hạ cánh xuống Giang Thành thì chỉ mới hơn 10 giờ 40 phút.

Giang Thành vào mùa hè nóng oi bức nhưng vào thu đông lại lạnh lẽo vô cùng, gió rét thấu xương thổi qua người và mặt tựa như lưỡi dao vậy.

Cô bảo mình muốn ra ngoài trước, anh nghĩ cô hẹn bạn nói chuyện nên đồng ý, hơn 11 giờ mới đi đón cô.

Giang Thành độ gần 12 giờ khuya, dù là khu buôn bán cũng không còn náo nhiệt nữa, trừ một số hàng quán vẫn còn mở cửa thì những cửa tiệm khác đều đã đóng, chỉ còn ánh đèn sáng ngời trên đường, thỉnh thoảng có người đi đường qua lại nhưng không quá đông đúc.

Anh dựa vào định vị để đi, đến rồi mới phát hiện cô đang ở trong một quán rượu nhỏ.

Anh hỏi: “Bạn em về rồi à?”

Cô lắc đầu: “Em đi một mình.”

“Một mình? Em không sợ nguy hiểm sao?”

“Không phải là còn có anh đó sao.” Cô nói chậm rãi, sau đó giang hai cánh tay ra: “Đi không nổi, công em đi.”

Quả thật cô có dự tính trong lòng nên cô đã không uống quá nhiều, vì có một số chuyện nếu không mượn men say từ rượu thì với tính cách của cô rất khó mà nói ra được.

Giang Tổ cũng cô đi ra ngoài, đi theo những gợn sóng của vòng tròn ánh sáng, một lúc sau anh chợt phát hiện định vị hiện tại rất gần với núi Hạc Khê.

Nghe nói gần đây tháp Hạc Khê mới được tu sửa lần nữa nhưng cũng chỉ gần thêm đèn, khách đến đây nhiều hơn trước kia đôi chút nhưng vẫn hiếm có ai đặt chân đến nơi này. Dù sao khi đứng ở ngoài nhìn thì tòa tháp đã cao vút chạm mây, để leo lên tới đỉnh tháp cần thể lực và can đảm rất lớn.

Cô nhìn theo tầm mắt anh, bỗng nhiên hỏi: “Cao lắm phải không anh?”

Anh “ừ” một tiếng. Mấy tháng trước, trước khi có tin tức tu sửa, Bốc Duệ Thành bảo muốn lưu giữ ký ức ban đầu về tòa tháp trước khi nó được sửa chữa lại, thành thử đã đưa cô bạn gái quen từ hồi ấy đến bây giờ đi leo tháp. Sau đó trong cùng ngày, anh nhận được hơn 20 tin nhắn thoại, tất cả đều là tiếng Bốc Duệ Thành than vãn cầu thang trong tháp phản bội con người đến nhường nào, đèn tối biết bao, và cả bảo sao chẳng có ai đến đây.

Cuối cùng Bốc Duệ Thành sa sầm nhận xét một câu: Sẽ không ai đến đây lần thứ hai.

Cô tựa vào vai anh, không nói gì thêm nữa, nhìn bóng anh di chuyển về phía trước và nhìn vào giữa hai đầu gối mình.

Cô đột nhiên lên tiếng: “Hay là kể cho anh nghe về câu chuyện của em và anh ấy nhé.”

Bất ngờ nhưng đã trong dự đoán từ lâu.

Anh khựng lại giây lát, sau đó nói được.

Thật ra anh vẫn muốn nghe, bởi đó là sự tò mò về mỗi một giai đoạn ban sơ nhất của người mình yêu. Anh tự nhận mình ra mắt vào năm 17 tuổi, từ lâu đã rèn được một trái tim mạnh mẽ hơn người thường nhưng cũng chẳng biết khi nghe chính miệng cô kể cô đã từng thích người ấy đến nhường nào thì liệu năng lực chịu đựng của anh có chịu được nổi không.

Anh bảo: “Em kể đi.”

Cô tì cằm lên vai anh, lại im lặng một lúc rất lâu, có lẽ đang hồi tưởng lại xem nên kể từ đâu hoặc ký ức trong cô rất rõ ràng, chỉ là cô đang nghĩ nên đặt câu thế nào.

Anh nghe người trên lưng mình nói: “Em gặp anh ấy vào năm lớp 11, khi đó em không đẹp, không gầy, cũng chẳng cao ráo, không biết cách ăn mặc... Ngày đó em đi chung với một số bạn nữ trong nhóm người mẫu học cùng trường, bọn em đều bị vòi xịt chữa cháy xịt ướt sũng người, các bạn nữ đó ai cũng được bạn nam xung quanh đưa áo khoác cho nhưng em không có.”

Tim anh bỗng đau nhói vô cùng.

Cô nói: “Khi đó em rất cùng đường, rất muốn biến mất nhưng anh ấy đã xuất hiện, cứ như trên trời hạ xuống, ném cho em một chiếc áo khoác, còn mắng người làm nước xịt ra giúp em nữa.” Cô cười cười: “Dù họ là bạn bè và dù anh ấy không hề quay đầu lại.”

...

Gió lảng lảng ngừng thổi.

“Anh ấy không biết em là ai, từ đầu đến cuối chỉ có một mình em bắt đầu lén lút viết tên anh ấy, thi thật tốt vì anh ấy, hy vọng có thể học chung tầng với anh ấy. Em quan sát sở thích của anh ấy, biết anh ấy thích ăn hiệu bánh mì gì, uống nước ngọt vị gì, cười lên sẽ có dáng vẻ ra sao, thậm chí là bóng lưng...”

“Nhiều năm trôi qua nhưng em chỉ cần nhìn thoáng qua đã có thể tìm được bóng lưng anh ấy trong biển người. Anh nói xem đây có tính là một năng lực đặc biệt không?”

Cô nhỏ giọng nói: “Vì thật sự em đã ngắm nhìn quá nhiều lần.”

“Anh ấy không biết ngày anh ấy xuất hiện trong cửa tiệm mà em làm thêm, em đã vui vẻ bao lâu.”

“Em nhận ra thương hiệu bút lẫn anh ấy dùng, nhận ra loại sách bài tập mà anh ấy làm, thậm chí em biết anh ấy không thích ăn sáng, bánh mua mua dự bị của thương hiệu nào. Em luôn nhìn anh ấy cách một dãy hành lang dài, ở vô số giờ ra chơi và nghỉ trưa, em đã không ngừng ngẩng đầu chỉ chờ một khoảnh khắc có thể nhìn thấy tay anh ấy thò ra bên bệ cửa sổ.”

Cô hỏi: “Có phải rất ngốc nghếch không?”

Anh không nói gì.

“Khi anh ấy quên mua bánh mì, em đã mua một chiếc giống y như đúc và nhét vào hộp bàn anh ấy vì muốn cho anh ấy một niềm vui bất ngờ. Sau đó nơi làm thêm của em đổi sang tiệm trà sữa, em vẫn nhìn anh ấy cách con đường người qua kẻ lại, xe cộ đông đúc. Mùa đông nước rất lạnh nhưng em vẫn thường đứng rửa ly và dụng cụ vì đứng ở vị trí đó có thể nhìn thấy góc nghiêng của anh ấy.”

“Em cũng đến dự tiệc sinh nhật của anh ấy nhưng vì xung quanh có quá nhiều bạn nữ xinh đẹp, em tự ti rời đi trước. Em luôn nhớ mỗi một chi tiết khi anh ấy vừa đùa giỡn vừa đi ngang qua cửa sổ chỗ em ngồi. Em nhớ độ cong ở cổ tay anh ấy, nếp gấp ở vai anh ấy. Vì mùi hương trên người anh ấy mà một người vốn ghét trời mưa như em lại thích mưa, nhưng sau khi xa nhau, những cơn mưa lại trở về đáng vẻ ẩm ướt và oi bức mà em ghét.”

“Bọn em xa nhau vào năm lớp 12.”

Cô nói, “Không một lời báo trước, anh ấy biến mất đột ngột như vậy.”

Cố hòng anh bỗng ghen ứ: “Chỉ như vậy mà em vẫn thích anh ta sáu năm?”

“Ừm.” Cô nở nụ cười chua xót: “Chỉ như vậy, trước giờ anh ấy chưa từng quay đầu nhìn em, không biết em là ai, chỉ có một mình em thích anh ấy sáu năm.”

“Nhưng vẫn sẽ có tin tức về anh ấy, thông báo đầy ắp màn hình điện thoại.” Cô ngẩng đầu lên, “Anh xem, tháp Hạc Khê cao ời là cao, thậm chí sáu năm trước còn chẳng có đèn. Em vẫn luôn nhớ lần đầu tiên leo lên tháp em đã sợ hãi và luống cuống thế nào, đến năm mơ em cũng thấy mình bị kẹt ở đó nhưng em vẫn kiên trì leo tháp suốt bốn năm vì anh ấy. Vì em đã cầu nguyện nếu anh ấy có thể tỉnh lại, em sẽ thờ hành hương và thực hiện lời hứa trả ơn, dù đó đã từng là nơi mà em sợ nhất.”

Cô nói: “Vì lúc đó anh ấy gặp tai nạn xe, mãi không tỉnh lại.”

Anh dừng bước.

Cô không dừng lời, tiếp tục nói chậm rãi: “Nguyên nhân là xe fan cuồng bám đuôi, anh ấy ngồi ở hàng sau nên bị thương nặng nhất.”

“Tại sao đến bây giờ anh vẫn không hỏi em anh ấy là ai?” Cô nói, “Anh ấy là người nổi tiếng nhất ở trường trung học trực thuộc của chúng ta, chỉ cần em nói tên anh ấy, chắc chắn anh sẽ nhận ra anh ấy là ai.”

“Năm lớp 11, anh ấy được đạo diễn chọn làm nam chính trong phim, cả năm lớp 12 không quay lại trường, trước khi bộ phim công chiếu đã xảy ra sự cố, em thật sự sợ rằng anh ấy sẽ không tỉnh lại nữa, mỗi ngày đều thức dậy sớm để thắp nén hương đầu cầu nguyện. Bà cụ quét sân nói với em rằng tháp Hạc Khê rất linh ứng, mặc dù khó leo nhưng vô cùng linh ứng, vậy nên em đã đến đó, bà ấy nói không sai, vì mấy ngày sau đó anh đã tỉnh lại. Anh xem, bây giờ anh lành lặn đứng ở đây, có phải rất linh ứng không?”

Cuối cùng cô bật khóc thành tiếng: “Em không dám nói cho anh biết vì năm ấy ngay cả bản thân mình em cũng chẳng thích. Em có thể xuất hiện trước bất kỳ ai nhưng không muốn bị người em thích nhìn thấy. Năm ấy em và bạn cùng lớp đi chơi chung bị người ta gọi là quái thai, em sợ anh biết, anh sẽ chấp nhận được việc từng có một cô gái như vậy thích anh chứ? Năm anh không ở trường, em đã vẽ một bức tranh rất lớn nhưng nó đã bị xé

nát rồi, em nhặt từng mảnh vụn lên, màu tô cũng lem luốc hết.” Cô thút thít nói: “Em muốn tặng anh vào một ngày có thể anh sẽ về trường nhưng chỉ thiếu một ngày thôi, Giang Tổ, nếu anh về trường muộn hơn một ngày thì em có thể tặng quà cho anh rồi.”

“Nhưng đến bây giờ chúng vẫn chỉ là một đồng giấy vụn.”

“Thanh xuân của em không có tiếc nuối, vì anh nên mới không có tiếc nuối, điều em luyện tiếc duy nhất đó là từ đầu đến cuối vẫn chưa tốt lên, không thể để anh nhìn thấy mình. Anh đi càng lúc càng nhanh, càng ngày càng xa, bất kể em có cố gắng thế nào cũng không theo kịp.”

“Anh còn nhớ đôi giày cao gót kia không, ngày “Thiếu niên Du” công chiếu, anh về Giang Thành, nữ chính đứng bên cạnh anh đã mang đôi giày đó, em đã nhận thức được thế giới của em và anh chênh lệch quá lớn, lớn đến nỗi ngay cả mong muốn cũng sẽ trở thành một tội nghiệt.” Cô nói, “Ngày hôm đó em muốn từ biệt anh nhưng em phát hiện việc đó rất khó, em vẫn theo dõi tin tức của anh suốt bốn năm, ngoại trừ buồn bã ra thì cũng có những khoảnh khắc em cảm thấy kiêu hãnh tự hào —”

“Anh xem, người em thích đã trở thành người mà tất cả mọi người thích.”

Nước mắt cô đã chảy cạn, giọng nói xen lẫn tiếng nức nở dần bình tĩnh lại: “Trong hai năm sau khi tốt nghiệp, em đã hủy theo dõi một số tài khoản, dự định xóa nhòa một số dấu vết của anh trong thế giới của em, nhưng tại thời điểm em vất vả lắm mới thuyết phục được bản thân.” Cô nói: “Chúng ta gặp lại nhau.”

“Em phát hiện so với việc không yêu anh thì yêu anh còn dễ dàng hơn.” Hàng mi dính nước mắt của cô ướt át, khóe mắt bị gió thổi đau rát: “Đến ngày ấy em mới nhận ra em vẫn rất thích anh nhưng mỗi lần đến gần anh đều bị tổn thương quá nhiều, cơ chế tự vệ của cơ thể khiến em không dám

đi về phía trước, em phát hiện chỉ cần không để bản thân nhớ đến anh thì có thể phớt lờ toàn bộ những cảm xúc với anh, dù em chỉ đang lừa mình dối người.”

Cô nhẹ giọng nói: “Nhưng đến cuối cùng, dù biết rõ sẽ phải chia tay anh, em vẫn muốn. Con người là như vậy, sẽ có một lần trong sinh mệnh dù bị cháy trụi nát bấy thì có quan trọng gì đâu.”

Đèn đường tỏa ra vàng sáng nhức mắt, lời nói của cô giống như một lưỡi dao dịu dàng, từng câu từng chữ mổ xẻ trái tim anh ra. Anh không ngờ đến, làm sao anh có thể ngờ được, thậm chí anh cảm thấy cơ thể đang đứng trong gió hiện tại không thuộc về bản thân anh. Nếu là thế, vậy những thứ năm ấy anh bỏ lỡ sao chỉ có thể dừng lại ở ——

Cô khóc đến mệt là người, cuối cùng nằm gục lên vai anh. Giờ phút này, đèn ở tháp Hạc Khê cũng tắt phụt đi, trái tim anh siết chặt vì câu nói này.

Cô cất giọng khẽ khàng, tựa như hoàn thành câu tỏ tình mà bản thân của bảy năm trước không dám mở lời.

“Giang Tổ, năm 17 tuổi đó, người em ngắm nhìn vô số lần cách đây hàng lang rộng rãi là anh.”

Chương 46: Bưư thiếp

Tải ebook: dtv-ebook.com

Khi công cô về nhà, cô đã gục lên vai anh ngủ say.

Máy sưởi dưới sàn đã được dì giúp việc mở sẵn từ trước, anh đặt cô nằm lên giường mình, sau đó đắp chăn ngay ngắn cho cô.

Chiếc vali màu vàng cô mang theo vẫn nằm ở phòng khách.

Dường như ý nghĩa của nó vào giờ phút này hoàn toàn khác biệt.

Anh đi đến, lần đầu tiên anh nhận thức được khi cánh cổng thông tin mở rộng quá mức thì sẽ thật sự khiến con người ta mất đi năng lực phản ứng, trái tim đã tê liệt hoàn toàn, cánh tay cũng như vậy, vô số suy nghĩ tuôn ra hoành hành, muốn lên tiếng nhưng không thể thốt ra một lời nào.

Trong khoảnh khắc ấy, anh bỗng nhận ra nhân sinh của mình căn cỗi đến nhường nào.

Lần đầu tiên nhận được cúp cũng chẳng cảm thấy hư ảo như giờ phút này. Anh chợt nhớ lại cuốn sổ cô đưa trước lúc rời đi, anh vẫn luôn mang theo nó bên mình, ngày hôm qua anh còn nghĩ nếu không nhớ mặt khẩu thì tại sao cô lại muốn đưa nó cho anh? Nhưng bây giờ thì không như vậy nữa.

Anh phải nhẹ bìa cuốn sổ dù rằng trên đó chẳng có chút bụi. Cô nói đây là cuốn sổ cô mua năm lớp 11, chỉ được đặt mặt khẩu một lần, đặt rồi thì không thay đổi được nữa.

0, 6, 1, 6.

Anh xoay các con số mật khẩu vào với suy nghĩ rồi bời, thậm chí còn không có suy luận logic gì cả nhưng sau khi anh nhập mật khẩu, chiếc ổ khóa cạch một tiếng, là tiếng mở ra —

Ngày 16 tháng 6, sinh nhật của anh.

Ban đầu anh nghĩ đó là một cuốn nhật ký nhưng mở ra rồi mới biết đây là một quyển album ảnh.

Nhưng cất giữ bên trong không phải là ảnh chụp mà là những bưu thiếp vẽ tay.

Mỗi một tấm đều khác nhau, có nước ngọt, lá cây, dâu tằm, có hình vẽ chi tiết cũng có hình vẽ phong cảnh nhưng mỗi một khung cảnh đều quen thuộc vô cùng, có lẽ đều có liên quan đến anh.

Tấm thứ nhất là bộ đồng phục trắng xanh xen kẽ của trường trung học trực thuộc, dưới ánh sáng có đường viền màu vàng.

Mặt sau có chữ.

Sau chữ To cô không viết rõ tên anh mà là một từ tiếng Anh.

Earendel.

Ngôi sao Bình Minh.

Theo sự đo lường, đây là vì sao cách xa Trái đất nhất.

Giờ phút này, anh lại cảm thấy hít thở khó khăn một lần nữa, tựa như có ai đó bóp chặt lồng ngực và cổ, buộc anh phải dùng nhiều sức để xoa dịu mới có thể tránh khiến những nơi khác trên cơ thể mất sức theo.

Nét chữ thanh tú của thiếu nữ nhẹ nhàng nằm trên mặt sau của bưu thiếp.

- 2014.07.17-

To Earendel:

Cảm ơn áo đồng phục của cậu.

Tớ đã giặt sạch cho cậu rồi, cậu thích mùi bột giặt gì nhỉ?

Nếu như mùi hương mà tớ trả lại cho cậu đặc biệt hơn một chút thì tốt rồi.

- 2014.07.18-

To Earendel:

Hôm nay tớ đến cửa lớp cậu, có vài bạn nữ rất xinh xắn đang chờ cậu nên tớ để đồng phục ở đó, tớ đi trước nhé.

Nếu tớ xinh hơn một chút, có phải tớ cũng có can đảm đứng lại đó chờ cậu không?

- 2014.07.27-

To Earendel:

Hôm nay tớ phát hiện một bí mật.

Chiếc áo đồng phục tớ trả cậu có sợi dây đỏ, hôm nay cậu đã mặc nó, cậu có nhớ mình từng ném chiếc áo đó cho một bạn nữ không? Lúc tớ trả áo, cậu có tâm trạng thế nào nhỉ?

Hôm nay còn tưởng cậu sẽ nhìn thấy tớ qua mấy chiếc lá cây nhưng hóa ra lại mừng hụt, nhưng không sao, tớ không xinh, cậu có nhìn cũng chẳng nhớ đâu.

- 2014.08.03-

To Earendel:

Hôm nay tớ gặp cậu ở tiệm lẩu, trời xui đất khiến thế nào cậu lại khai chai Bắc Băng Dương giúp tớ, hóa ra loại nước ngọt này ngon như vậy, tớ còn mang chai rỗng về.

Tiền Khương đã cười tớ một trận.

- 2014.08.08-

To Earendel:

Hôm nay là kỳ thi cuối cùng trước khi nghỉ hè.

Nếu tớ thi vào lớp ở tầng một thì có thể đến gần cậu hơn một chút rồi đúng không?

- 2014.08.11-

To Earendel:

Tớ thi vào lớp ở tầng một rồi.

Nhưng cậu lại chuyển sang lớp Hỏa tiễn.

Có lẽ dù đuổi theo thế nào tớ vẫn không thể bắt kịp cậu.

- 2014.08.17-

To Earendel:

Thật ra hôm nay tớ không vui nhưng lại thấy cậu đến tiệm băng đĩa mà tớ đang làm thêm.

Dù chỉ được nhìn cậu cách chõng album cao thật cao nhưng tớ đã thấy thỏa mãn lắm rồi.

Ngày mai cậu còn đến nữa không?

- 2014.08.28-

To Earendel:

Hôm nay bạn cậu tổ chức tiệc sinh nhật bù cho cậu.

Sinh nhật cậu là ngày 16 tháng 6, khi đó tớ chưa gặp cậu nhưng tớ mong cậu sẽ tha thứ cho tớ đã làm kẻ đào binh hôm nay, các bạn nữ kia xinh quá, tớ không muốn ở lại đó.

Chúc cậu sinh nhật vui vẻ.

- 2014.08.29-

To Earendel:

Kỳ nghỉ của trường trung học trực thuộc ngắn quá, lại phải đi học rồi.

Nhưng khai giảng sẽ gặp được cậu, tớ rất vui.

Hôm nay Bốc Duệ Thành và cậu nói chuyện phía sau lưng tớ. Tớ phát hiện mình có một năng lực, đó là chỉ cần dựa vào giọng nói của cậu, tớ có thể biết cậu đang ở đâu.

Giọng cậu rất hay.

- 2014.08.30-

To Earendel:

Tớ tưởng đã bỏ lỡ cậu, hôm nay mới phát hiện chúng ta vẫn học chung tầng, điều này có phải đã chứng minh nỗ lực của tớ có ích không?

Đến gần cậu hơn một chút. Dù chỉ một chút mà thôi.

Nhưng rất đáng quý.

- 2014.09.15-

To Earendel:

Lâu rồi không viết cho cậu.

Thích nghi với hoàn cảnh mới đúng là khó quá đi, nếu không vì cậu, có lẽ tớ không muốn vào lớp học mới đâu.

- 2014.09.20-

To Earendel:

Hôm nay cậu với Bốc Duệ Thành giỡn với nhau, đứng ở cạnh cửa sổ chỗ tớ.

Tim tớ sắp nhảy ra và ngừng đập rồi.

...

- 2014.10.12-

To Earendel:

Trên người cậu có mùi thơm cây cỏ.

Nên tớ thích trời mưa.

- 2014.10.17-

To Earendel:

Họ nói bộ phim của đạo diễn đã chọn được nam chính, là cậu.

Có thật không? Vậy sau này cậu còn đến trường học không? Có phải sau này cậu muốn làm nghệ sĩ không? Đây là ước mơ của cậu sao?

Nhưng bất kể thế nào, tớ cũng chúc cậu luôn luôn thuận lợi suôn sẻ.

...

- 2014.12.01-

To Earendel:

Tớ thường viết bưu thiếp nhưng hôm nay rất khác biệt.

Trên Weibo có poster bộ phim cậu đóng chính.

Tớ cảm thấy không quá chân thực, cứ như giấc mơ vậy. Giờ ra chơi, mọi người ai cũng xem poster của cậu, cậu làm mọi người vô cùng tự hào nhưng cũng càng lúc càng xa.

Sẽ có rất nhiều rất nhiều người yêu thích cậu.

Tớ giống như đưa một vầng sáng bé nhỏ luôn cẩn thận ôm trong lòng vào bầu trời đầy sao.

Từ đầu đến cuối, tớ sẽ trở thành một trong một phần triệu những người thích cậu.

...

- 2014.12.15-

To Earendel:

Cậu vẫn sẽ trở lại chứ?

Cậu có thể trở lại không?

...

- 2015.01.21-

To Earendel:

Cậu trở lại rồi nhưng tớ lại không vui như dự đoán.

Cậu bắt đầu được mọi người vây quanh, thậm chí là đi thương hiệu xe mà tớ chưa từng thấy, nhưng trông có vẻ rất đắt.

Cậu lại xuất hiện bên ô cửa sổ đó lần nữa.

Ý nghĩa vật lý càng lúc càng gần nhưng ý nghĩa thực tế thì càng lúc càng xa.

Có lẽ con người phải thực tế hơn chút.

- 2015.02.01-

To Earendel:

Đến kỳ nghỉ đông rồi.

Tớ ở tiệm trà sữa đối diện cửa hàng băng đĩa và nhìn thấy cậu.

Hình như cậu rất thích nơi này, do trong nhà ồn ào quá sao?

- 2015.02.08-

To Earendel:

Bố Duệ Thành bảo muốn giới thiệu bạn gái cho cậu, cậu sẽ thích cô ấy chứ? Cậu thích kiểu con gái thế nào nhỉ?

Sau đó hình như có viết thêm gì đó nhưng đã bị cô bôi đi rồi.

Khoảng cách dài nhất là một tuần, cô thường xuyên viết bưu thiếp cho anh, chỉ chớp mắt đã đến mùa xuân.

...

- 2015.03.17-

To Earendel:

Cô giáo bảo muốn để tớ chuyển sang lớp mỹ thuật.

Cô ấy thấy tớ do dự, có thể cô sợ tớ cảm thấy đây là lần đầu tiên trường tổ chức lớp này thì không biết có làm tốt không.

Không phải vậy đâu, tớ sợ chuyển qua đó thì không được thấy cậu nữa.

...

- 2015.04.05-

To Earendel:

Tổ hồi tông chi, đạo trở thư trường.

Tên cậu bắt đầu từ câu thơ này sao?

Tình yêu thầm kín của tớ cũng vậy.

- 2015.04.17-

To Earendel:

Hôm nay cậu lại đi ngang qua cửa sổ chỗ tớ.

...

- 2015.08.05-

To Earendel:

Họ đùa với tớ.

Họ bảo lên lớp 12 cậu sẽ không đi học ở trường nữa.

Một cuốn album rất dày, xem đến đây mà chỉ mới lật được nửa cuốn.

- 2015-08.30-

To Earendel:

Hôm nay công việc làm thêm của tớ kết thúc rồi, tiệm trà sữa có một cái tên lãng mạn lắm, là mùa hạ vô tận.

Khi đóng cửa tớ chợt nghĩ đến câu thơ kia.

“Dục mãi quế hoa đồng tái tửu, chung bất tự, thiếu niên Du.”

...

- 2015.09.01-

To Earendel:

Cậu thật sự không xuất hiện.

...

- 2015.09.27-

To Earendel:

Hôm nay chính thức chuyển sang lớp mỹ thuật.

Khó quá khó quá đi mất, rất áp lực.

- 2015.10.04-

To Earendel:

Hôm nay học sắc thái.

...

- 2015.11.30-

To Earendel:

Hình như có thể vẽ bưu thiếp cho cậu, tớ đã vẽ thử một tấm, có phải cậu cảm thấy bộ đồng phục tớ vẽ có hơi cứng nét đúng không?

Tớ sẽ tiến bộ hơn.

Hôm nay cánh truyền thông chụp ảnh cậu, đẹp lắm.

Giờ phút này anh bỗng nhiên nhận ra, hóa ra trước lúc này, cô luôn sử dụng bưu thiếp không dán tem.

Nói cách khác, bắt đầu từ khi đặt bút viết bưu thiếp, cô chưa từng có ý định sẽ gửi chúng cho anh.

Cho đến tận bây giờ cô cũng không hy vọng xa vời rằng anh sẽ thấy.

Chợt một thứ gì đó rơi xuống bề mặt nylon trong suốt, một giọt nổi tiếp một giọt, ngoài phục vụ cho việc đóng phim, anh chưa từng khóc, trừ ngày bà ngoại qua đời, vậy mà giờ phút này anh lại không thể kìm nén được. Anh cảm thấy trái tim đau nhói, hận mình tại sao ban đầu không nhìn thấy, lại hận thời gian không thể quay ngược, thời không không thể trùng lặp lên

nhau, nếu không ít nhất anh cũng có thể quay về lúc ấy ôm cô một cái. Là lỗi của anh đã để cô đi một mình lâu như vậy.

Trái tim anh như bị khuấy đảo, hốc mắt căng đau. Anh không biết cô đã cô độc ở một nơi mình không nhìn thấy không ngừng ngắm nhìn anh bao nhiêu lần, cô liều mạng đi về phía trước, nhìn anh càng lúc càng xa vời, cô thích anh, dồn hết tất cả lòng tin mà thích anh, vốn không hề nghi ngờ anh có xứng đáng được thích như vậy không.

Một người thích mình đến nhường ấy, có thể gặp được lần thứ hai trong quãng đời còn lại không.

Anh cố giữ tay mình thật vững vàng, lật đến cuối cuốn album.

- 2016.06.01-

To Earendel:

Hôm nay cậu về trường nhưng bức tranh ban đầu tớ muốn tặng cậu cuối cùng vẫn chưa được sửa xong. Nhưng có thể do chúng ta không có duyên.

Vốn dĩ tớ rất giận bản thân không có ý chí, không muốn viết gì cả nhưng khoảnh khắc ngừng đầu lên sau khi cậu chụp ảnh xong, tớ chợt nghĩ đến một câu nói —

“Biết rằng thiếu niên ôm hoài bão lớn, cười chiến mã lướt trên non sông.”

Hóa ra tờ giấy ghi chú đó là do cô viết.

- 2016.06.23-

To Earendel:

Tháp Hạc Khê tối quá, tớ rất sợ.

Nhưng nếu cậu có thể tỉnh lại, dù sợ đến mấy tớ cũng sẽ leo lên đỉnh tháp.

Tình yêu tiếp thêm năng lượng cho con người.

- 2016.06.25-

To Earendel:

Chân đau quá đi mất.

- 2016.07.03-

To Earendel:

Có phải lời cầu nguyện của tớ có tác dụng rồi đúng không?

Tốt quá, cuối cùng cậu cũng tỉnh rồi.

Nếu đã hứa hẹn bốn năm, vậy thì tớ sẽ không thất hứa đâu.

Nhưng hôm nay suýt thì không vào được trong tháp, mấy tấm ván chắn hết cả cửa vào, tớ đành phải di chuyển từng tấm, sợ sẽ chặn đường của người khác. Lúc xuống tháp hình như tớ nghe thấy tiếng còi xe, nhưng đi ra lại không thấy ai cả. Có lẽ là tớ nghe nhầm.

Cậu tỉnh rồi, tốt quá đi.

- 2016.08.21-

To Earendel:

Ngày mai tớ muốn tham gia roadshow của cậu ở Giang Thành.

Hy vọng tớ giành được vé.

- 2016.08.22-

To Earendel:

Bộ phim hay lắm, nhưng chúng ta phải từ biệt nhau rồi.

Không cần nhớ đến tớ.

...

Ngày hôm ấy, sau khi roadshow ở Giang Thành kết thúc, việc viết bưu thiếp cũng dừng lại.

Tấm bưu thiếp cuối cùng tiến một bước lớn đến bốn năm sau, nét bút của cô có phần thay đổi, mềm mại tự nhiên hơn rất nhiều.

Cô đã thay đổi cách gọi.

Cuối cùng không giấu giếm nữa.

- 2020.06.13-

To: Giang Tổ

Cậu có biết thích một người có cảm giác gì không, có lẽ là, tớ không có số may mắn nhưng vì con số may mắn của cậu ấy là số 6, vậy nên nó cũng trở thành con số may mắn của tớ.

Có lẽ là, nếu tớ có một viên kẹo, tớ sẽ không đưa cho cậu ngay đâu, tớ sẽ để dành thật nhiều thật nhiều rồi đưa hết toàn bộ cho cậu.

Có lẽ là, tuy đã từ biệt nhưng vẫn không thể hoàn toàn lơ đi những tin tức về cậu.

Con người dù sao cũng phải tiến về phía trước, không phải sao, tớ không thể cứ mãi chìm đắm trong quá khứ được.

Hôm nay tớ tốt nghiệp đại học rồi.

Nhưng tớ vẫn thích người mà tớ đã thích năm 17 tuổi, nói đến đúng là xấu hổ quá nhưng thật ra chẳng có gì kỳ lạ cả, vì tất cả mọi người đều thích cậu, vì đã nhìn thấy cậu thì sẽ khó để người khác vào mắt.

Cậu càng ngày càng tốt hơn, đúng với lời cầu nguyện năm ấy của tớ. Nếu có thể, tớ hy vọng cậu sẽ càng tốt hơn nữa, bây giờ cách tớ nhìn cậu không giống như đang nhìn một người bạn chung trường nữa, đây là một tiến bộ rất lớn, giống như tớ đang nhìn một ngôi sao sáng xa vời, có lẽ không đến mấy năm nữa, tớ thật sự sẽ quên đi được.

Không có chuyện gì thắng nổi thời gian, cậu nói xem có đúng không.

Lời hứa bốn năm với tháp Hạc Khê cuối cùng đã kết thúc, có thể vì vẫn luôn đến nơi đó nên tớ mới luôn nhớ đến cậu. Sau này tớ không đến đó nữa, chắc hẳn dần dần tớ sẽ không nhớ đến nữa.

Thích cậu là quyết định chính xác nhất trong cuộc đời tớ, tớ không hối hận vì đã đến đây nhưng chỉ có thể đến đây mà thôi.

Ngày một là sinh nhật cậu, có thể tớ vẫn sẽ đếm ngược thời gian cùng cậu nhưng có thể là không.

Có rất nhiều chuyện cuối cùng đành phải dừng lại, ví dụ như tình yêu thầm kín của tớ năm 17 tuổi, ví dụ như năm cậu rời đi, và cả bây giờ nữa.

Vậy thì đến đây thôi.

Giang Tố, sinh nhật vui vẻ.

Tớ thích cậu.

— Đây là lời tỏ tình mà cuối cùng cô cũng chịu nói ra.

Nhưng anh biết, khi viết xong câu cuối cùng này cũng là lúc cô từ bỏ.

Điều được mãi mãi lưu giữ trong hồi ức biến thành anh.

Anh che mắt, đợi cảm xúc dịu đi một lúc lâu mới lau khô tay, mở chiếc vali màu vàng ảm áp kia ra.

Cuốn sổ tốc họa đã sắp xếp gọn gàng lại được mở ra một lần nữa, cuối cùng anh cũng có thể kết nối từng bức tranh trong sổ chúng với ký ức của mình. Khi anh chơi bóng, đến gần ném bóng vào rổ, khai nước ngọt, xoay bút, nghe nhạc, thậm chí là bàn tay lộ ra từ bệ cửa sổ ném chiếc bánh mì nhân mặn đào mà bản thân đã quên mất từ lâu.

Nhưng đồng thời lúc đó, vài tấm vé xem phim được kẹp trong các bức tranh cuối cùng lại rơi ra.

Đây là tất cả các bộ phim anh đóng vai chính trong những năm gần đây, cô luôn mua vé của suất chiếu đầu.

Số ghế trên vé là ghế 6 hàng 7 — Chỗ ngồi của anh ở trường.

Một thoáng quay ngược thời gian, anh như được trở về năm lớp 11 ấy, ánh nắng, tiếng ve và mùa hè náo nhiệt, trên dãy hành lang chật hẹp người qua kẻ lại, đâu đâu cũng là lớp đang xếp hàng chuẩn bị xuống sân tập thể dục, vừa nhộn nhịp vừa chật chội phải nghiêng người mà đi qua, không khí nặng nề gần như không thể hít thở.

Mỗi lần nghe người khác than phiền, anh cũng nghĩ, sao lại chật hẹp như thế, sao lại dài đằng đằng như thế.

Nhưng giờ phút này, anh cụp mắt nhìn vé xem phim ghế 6 hàng 7 trong tay, dãy hành lang được vẽ giữa tấm vé xem phim hết như một dải ngân hàng vô tận. Giờ phút này anh mới chợt nhận ra — Hóa ra dãy hành lang

vừa hẹp vừa gấp gáp mỗi khi đi qua trong trí nhớ anh lại là chiếc cầu nổi dài đến với anh đối với cô.

—

Lời tác giả:

Tôi mới xem lại bản thảo lưu trữ, còn sáu chương nữa là kết thúc, có lẽ các bạn đều không thích mỗi ngày một chương, vậy thì đăng hết trong hai ngày này luôn nha. Hôm nay bốn chương (bao gồm chương này), ngày mai ba chương, thứ sáu là kết thúc, đến thứ bảy mọi người có thể tìm truyện khác để đọc ~ Cảm ơn sự yêu thích và bầu bạn của mọi người, hai người họ sẽ hạnh phúc, có duyên hẹn gặp lại nha.

Không khuyến khích các bạn đọc khúc mắc ở văn án xong không đọc tiếp vì vẫn còn một tình tiết truyện quan trọng hơn.

Chương 47: Giấy vụn

Tải ebook: dtv-ebook.com

Rạng sáng hôm sau, cô tỉnh giấc.

Lúc mới mở mắt ra, tim cô chợt giật thót, nhận ra không gian xung quanh rất lạ lẫm nhưng chỉ chốc lát sau khi đã ngửi thấy mùi thơm cây cỏ thoang thoảng, cô lấy lại phản ứng, biết đây là phòng anh.

Cô uống không quá nhiều rượu, không đến mức tinh thần không minh mẫn, tác dụng của men rượu chỉ tiếp thêm can đảm và thôi miên cô mà thôi. Ngủ một giấc dậy, đầu óc chỉ hơi mơ màng chứ không như búa bổ.

Kỳ lạ thay Giang Tố lại không ở đây, cô xuống giường đi đến phòng khách mới thấy anh ngồi trên ghế sofa.

Trước mặt anh là chiếc vali màu vàng của cô, hai mắt đỏ hoe, thoạt nhìn có vẻ anh đã thức trắng cả đêm.

Chiếc vali ấy nhắc cô nhớ lại vài chuyện, thật ra cô đã muốn nói cho anh biết từ lâu, chỉ là đúng lúc đến tối hôm qua mới có cơ hội, điều chưa hoàn hảo duy nhất đó là men rượu tiếp cho cô sự can đảm bạo gan hơn ngày thường nên hình như cô nói có hơi nhiều...

Nhớ lại những gì mình đã nói hết tối qua, cô đột nhiên cảm thấy hơi mất tự nhiên. Cô nhìn anh giây lát rồi quay đầu đi.

Giang Tố nghe tiếng bèn nhìn lên: “Tìm gì vậy?”

“Em muốn đánh răng.” Cô nói.

Anh mở cửa phòng tắm, cầm một chiếc bàn chải màu đen đặt ở bồn rửa tay đưa cho cô: “Không biết trước sẽ có con gái đến đây, em dùng tạm cái này đi.”

Đây là bàn chải đánh răng của anh, vẫn còn thoang thoảng hương bạc mà. Cô đánh răng súc miệng xong, thấy anh vẫn đứng dựa vào cửa phòng tắm nhìn cô qua tấm gương.

Cô hơi ngượng ngùng, đi đến trước mặt anh, dựa lưng vào máy giặt và ngẩng đầu: “Em —”

Cô cảm thấy có phải mình nên nói gì đó không nhưng lại không biết nên nói gì. Ai ngờ vừa mới cất lời nói được một chữ thì toàn bộ hơi thở còn lại đều bị chặn kín, nuốt vào trong miệng lưỡi anh.

Sealed with a kiss.

Niềm phong bằng một nụ hôn.

Khoảnh khắc đó dường như cô chợt nhận thức được thật ra đôi khi ngôn từ rất yếu ớt, có lúc không cần phải nói quá nhiều, hôn là cách thức truyền tải trực tiếp nhất, họ sẽ hiểu được lời đối phương muốn nói.

Cô mở to mắt, bất ngờ chớp chớp vài cái, nhìn hàng mi run run của anh gần trong gang tấc, tay cô bị kéo đến đặt ở hông anh. Sau một lát mơ màng, cô nhắm mắt, ngửa đầu đáp lại.

*

Buổi chiều, cô đến trung tâm thương mại Hoan Mậu.

Lần cuối cùng cô đến đây chỉ mới hai tháng trước nhưng dường như có rất nhiều chuyện đã thay đổi.

Ban đầu tốn bao nhiêu sức lực để bố trí xong trong một buổi chiều, hai tháng sau nhìn lại thì thấy có rất nhiều nơi cần hoàn thiện hơn, vì vậy cô và mọi người bố trí lại hội trường triển lãm, cả căn phòng trống tối đen lần trước cũng được sắp xếp lại, cô có quay về nhà để lấy kha khá đồ đến.

Sau khi bố trí xong xuôi, cô thiết lập mật khẩu.

Lần này phải làm việc đến khuya, cô biết hôm nay Giang Tố bận rộn nhiều hoạt động nên đã cố ý bảo mình muốn đi gặp bạn, tối nay anh không cần đến đón, anh cũng đáp được.

Chiều hôm sau, cô gặp được Quản Hành đang ngồi ngủ gà ngủ gật trước cửa nhà anh, cô ngơ ngác hỏi: "... Không phải buổi chiều anh ấy có công việc sao?"

"Công việc gì?" Quản Hành cười khẩy một tiếng: "Khuya ngày hôm trước cậu ta dời hết công việc lại rồi, bảo tôi về xe bảo mẫu ngủ, mà tôi làm sao ngủ được? Nên tôi ngồi chờ ở đây, biết đâu chừng cậu ta bận việc xong lại có thời gian rảnh thì sao?"

"May mà ở cửa nhà cậu ta có vườn hoa nhỏ, giấc ngủ trưa này cũng thoải mái ra phết."

Cô hơi sững sốt: "Anh ấy dời hết công việc của hai ngày này sao?"

"Đúng vậy."

"Trước kia anh ấy cũng dời khá nhiều công việc." Cô sợ chuyện tình cảm ảnh hưởng đến công việc của anh, vội hỏi: "Vậy anh ấy đã xử lý thế nào? Có xảy ra vấn đề gì không?"

Quản Hành: "Cô sợ bên đối tác không hài lòng sao? Cô yên tâm đi, không đâu, hoạt động của mấy ngày nay không quá gấp gáp, cả mấy công việc trước đó cũng thế, cách xử lý cũng đơn giản thôi, dời lịch muộn lại, hy

sinh thời gian ngủ, tiện thể bồi thường đôi chút cho bên đối tác. Ví dụ như ban đầu chỉ cần chụp một bộ ảnh quảng cáo cho sản phẩm nhưng sau khi dời ngày, cậu ta sẽ chụp hai bộ ảnh cho họ, có dời thêm một hai tuần gì cũng không ảnh hưởng mấy, còn lời được một bộ ảnh miễn phí của cậu ta. Cô có biết cát xê cho một hoạt động của cậu ta nhiều đến mức nào không, bên đối tác còn mừng không hết.”

Cô lại hỏi: “Thế anh ấy đang ở nhà à?”

“Đúng vậy.”

Cô ngạc nhiên nói: “Anh ấy ở nhà mãi như vậy để làm gì?”

“Tôi không biết! Tôi cũng không dám hỏi!” Quản Hành nói: “Hay là cô vào trong xem thử đi?”

Vừa dứt lời, Quản Hành nhìn tay cô, hỏi: “Cô đang cầm gì trong tay vậy? Tranh ghép à? Tặng cậu ấy hả?”

“À, không phải.” Cô đáp, “Đối diện nhà tôi là cửa tiệm bán tranh ghép, ông chủ tặng đó.”

“Vậy thì tốt.” Quản Hành thở hắt một hơi: “Cậu ta ghét tranh ghép lắm, tôi còn sợ cô đụng phải miệng súng.”

Cô vốn muốn hỏi tại sao nhưng ngẫm lại bản thân mình cũng không thích lắm vì tranh ghép rất phiền phức và lãng phí thời gian, mà thời gian rất quý giá với anh.

Mật khẩu nhà anh có lưu vân tay của cô, cô áp nhẹ ngón tay lên đó, “tích” một tiếng sau đó cửa mở ra.

Khi ngẩng đầu lên, cô sững sờ đứng tại chỗ.

Bức tranh ban đầu cô muốn tặng anh nhưng giữa chừng bị người ta xé nát, sau đó cô đã vẽ lại một lần nữa. Vì kích thước bức tranh quá lớn nên khi vẽ cô đã chia ra hơn mười bức nhỏ, sau khi bị xé nát nó gần như có cả ngàn mảnh vụn nhỏ. Cô không có thiên phú gom góp và ghép chúng lại, câu nói chỉ thiếu một ngày nữa là có thể tặng quà cho anh thật ra chỉ là lời nản lòng kém cỏi, những mảnh giấy bị xé nát bươm kia cũng không thể tặng lại cho anh được. Cuối cùng cô dành cho nó vào trong một chiếc hộp, cất vào vali mang theo mình đến London để giữ làm kỷ niệm.

— Vậy mà giờ phút này, những mảnh giấy vụn ấy được anh lấy ra. Có lẽ anh đã không ngủ nghỉ hai ngày hai đêm vừa qua, hốc mắt toàn là tia máu đỏ, anh đã ghép bức tranh lại chỉ thiếu một mảnh nhỏ cuối cùng.

Chỉ một mảnh nhỏ nữa thôi thì bức tranh mang đầy sự tiếc nuối và cống hiến lâu dài nhất trong thanh xuân của cô đã được đích thân anh bổ sung trọn vẹn tất cả.

Chương 48: Thư trả lời

Tải ebook: dtv-ebook.com

Cô đứng ở cửa một lúc lâu, khó mà diễn tả được tâm tình của mình vào giờ phút này mãnh liệt đến nhường nào.

Đây là một bức tranh có kích thước 160cmx120cm, khi vẽ nó, cô đã chia ra vô số những phần nhỏ, đến lúc vẽ xong tự tay ghép chúng lại mà cô còn gặp khó khăn, anh thậm chí còn chưa từng xem qua bản vẽ này, thế thì quá trình ghép các mảnh vụn tốn bao nhiêu công sức chứ?

Từ bảy năm trước, thời gian của anh rõ ràng, rõ ràng là quý giá vô cùng.

Cảm nhận có gió lùa vào, Giang Tố mới ngẩng đầu rời mắt khỏi những mảnh giấy vụn.

Vẻ mệt mỏi của anh không lộ ra quá rõ ràng, ánh mắt khi nghiêm túc còn toát lên ánh sáng của một thiếu niên.

Giang Tố nhìn cô hồi lâu mới hỏi: “Có sai chỗ nào không?”

Cô lắc đầu, lại hỏi: “Anh không ngủ à?”

“Anh không cần ghép lại thế đâu.” Cô nói, “Nếu anh muốn thì bữa nào em vẽ lại một bức cho anh —”

“Nhưng đó không phải là bức tranh này.” Anh nói, “Tiếc nuôi của em chính là bức tranh này mà.”

Bắt chân nặng trĩu, cô bước đến chỗ anh, Quản Hành ở sau lưng thở dài rồi đóng cửa lại.

Cả bức tranh được anh ghép lại rất đẹp, dù Quân Hành nói anh ghét nhất là tranh ghép.

Thậm chí ở chỗ kết nối các mảnh vụn không hề có khe hở của mép giấy, có lẽ khi dán lại anh cũng chỉnh sửa rồi.

Chỉ còn lại một phần nhỏ cuối cùng.

Cô cúi người, nhẹ giọng bảo: “Anh ngủ một lát đi.”

“Không sao.” Anh nói, “Ghép xong đúng lúc đến triển lãm tranh.”

Cô sửng sốt: “Triển lãm tranh của em à? Nhưng nếu như vậy thì anh lại không có thời gian ngủ.”

“Lần đầu tiên em mở triển lãm tranh, dĩ nhiên anh phải đi.” Anh cười cười bảo: “Không sao, kỷ lục cao nhất của anh là bốn ngày ngủ ba tiếng, nhiều đó là đủ rồi.”

...

Từ trước đến nay cô đã biết cường độ công việc của anh rất dày đặc nhưng không biết là sẽ bận rộn đến như vậy.

“Vậy anh đi ngủ một lát đi.” Lần đầu tiên giọng nói cô kiên quyết như thế: “Phần còn lại để em ghép.”

Hai người nhìn nhau một lúc, cuối cùng Giang Tố thua trận trước ánh mắt của cô. Anh thở dài, đứng dậy nói được: “Phải nghe lời bạn gái.”

Anh đi đến cửa phòng ngủ, sau đó quay đầu nhìn cô.

Cô hỏi: “Sao thế anh?”

“Ghép xong thì vào ngủ với anh nhé?”

“Vậy để lát nữa rồi ghép.” Nói đoạn, cô đứng dậy, “Không còn nhiều thời gian.”

Cô đi theo giám sát anh ngủ, sợ anh lại làm việc khác, nửa tiếng sau thấy tiếng hít thở của anh đều đặn, cô mới kìm lòng chẳng dặng vờn tay khều khều tóc rử trước trán anh.

Anh kêu một tiếng rất khẽ, tay ôm eo cô siết chặt, giọng mơ mơ màng màng: “Em sót anh à?”

Giọng cô nhỏ đến mức không thể nghe được, hơi thở phả vào hõm cổ anh tạo nên một mảng ẩm ướt.

Cô giơ tay vòng qua cổ anh, thản nhiên thừa nhận: “Ừm, em sót anh.”

Bí mật năm 17 tuổi ấy đã được phơi bày, tựa như cuối cùng anh đã mở tung cánh cửa sổ của năm cấp ba ấy ra, chạm đến toàn bộ con người cô.

Đây là một phiên bản con người cô chưa từng thể hiện trước mặt anh kể cả là lúc hai người thân mật nhất vào hai tháng trước.

Khi anh tỉnh dậy đã tám giờ tối, cô nhận được một cuộc gọi thông báo tối nay trung tâm thương mại Hoan Mậu khai trương, buổi triển lãm tranh cũng sẽ mở cửa đón khách.

Hai người thay quần áo và xuất phát, lái xe đến Hoan Mậu cần phải quẹt thẻ để vào bãi đậu xe riêng tư, lúc này anh chợt nhớ ra gì đó: “Hai tháng trước vốn dĩ anh sẽ đến đây để tham gia hoạt động khai trương.”

Cô nói: “Nhưng hôm đó có nhiều người đến vì anh quá, quản lý sợ xảy ra sự cố nguy hiểm gì đó nên tạm thời hủy bỏ.”

Anh khựng lại: “Em cũng biết sao?”

Cô nhẹ nhàng tựa vào cửa sổ xe: “Chiếc taxi anh quá giang ngày hôm đó là chiếc mà em gọi đấy.”

Một khoảng im lặng ngẩn ngui.

Ánh mắt Giang Tổ sững sờ: “VẬY sao lúc đó không gọi anh?”

“Dù sao,” Cô cười cười, “Dù sao anh cũng không biết em là ai.”

Cô chỉ nói như vậy nhưng lại khiến anh yên lặng một hồi lâu.

Mãi đến sau khi hai người xuống xe và vào thang máy, anh mới nói: “Sau này anh sẽ không thể nữa.”

“Em biết mà.” Cô nhẹ giọng: “Đây không phải vấn đề của anh, đừng tự trách bản thân.”

Hai người nắm tay nhau đi vào trung tâm thương mại, tối nay không có thông tin Giang Tổ sẽ đến nên số lượng khách không quá đông đúc, phần lớn đều tập trung ở các nhà hàng trải dài từ tầng ba đến tầng bảy nhưng khu vực triển lãm tranh của cô cũng náo nhiệt vô cùng.

Đi đi một lúc, cô buông tay anh, giải thích về những bức tranh cho khách đến tham quan triển lãm. Toàn bộ hội trường triển lãm được trang trí sạch đẹp với những bức tranh cỡ lớn, bên cạnh còn có một số ghi chú của cô khi thực hiện chúng.

Hóa ra có không ít các poster phim điện ảnh ra đời từ bàn tay cô, bức tranh cô thích nhất là sóng biển và tất cả những phong cảnh lấy màu xanh làm chủ đạo.

Anh đi dạo một vòng, có lẽ cô đang bận rộn việc khác của triển lãm nên không thấy bóng dáng đâu nữa. Mọi người tập trung náo nhiệt trên dãy hành lang dài, có người chụp ảnh, có người để lại ghi chú.

Ở một góc nhỏ không ai qua lại có một cánh cửa.

Anh đi đến đẩy thử hai cái nhưng cửa không mở ra, lúc này mới phát hiện cạnh cửa có khóa mật khẩu.

Khi này cũng có rất nhiều người thử mà chưa mở được, vì vậy họ nghĩ đây là phòng chứa đồ lật vật, thành thử không ai đến đây nữa.

Anh đưa tay lên, khựng một hồi lâu mới nhập sinh nhật cô vào.

—— 0801.

Cuối cùng bấm nút xác nhận, khóa cửa mở ra.

Bên trong cũng đã được trang trí.

Hoàn toàn mới tinh, các bức trưng bày và những chiếc ghế sofa mềm mại chất đồng, chỉ bật một ngọn đèn nhỏ rọi xuống mặt đất vừa vặn tạo nên nửa sáng nửa tối, trông như một thế giới khác hẳn với khung cảnh sáng ngời bên ngoài, đây giống như một căn phòng tối.

Anh đóng cửa lại.

Món đồ đặt trên bức trưng bày không phải là tranh của cô mà là một phong thư.

Anh cúi đầu.

Ánh đèn lung linh rọi xuống cạnh bức trưng bày.

Không cần mở ra, chỉ cần cúi đầu đã thấy toàn bộ lá thư. Anh có thể nhận ra đây là chữ viết hiện tại của cô một cách chuẩn xác.

“Thẩm Thính Hạ 17 tuổi, chào cậu nha, thấy chữ như gặp được người.

Tớ là cậu năm 24 tuổi.”

“Hôm nay là buổi triển lãm tranh đầu tiên của chúng ta, không ngờ rằng cậu vẫn ở lại Giang Thành.

Thành phố mà ngày đầu tiên mới đến đây cậu đã mất ngủ do quá nóng.

Nhưng ở đây cậu đã phấn đấu, gặp được người mình thích, rơi rất nhiều rất nhiều nước mắt, ngã xuống rồi lại đứng lên.

Tớ muốn nói với cậu rằng, người giỏi nhất không phải là cậu của năm 24 tuổi mà là cậu của năm 17 tuổi.

Không phải điều gì ở cậu cũng tồi tệ đâu, nhất gan, rụt rè, tự ti, mà cậu cũng rất can đảm, thuần khiết, đáng quý và độc nhất vô nhị.

Có thể cậu đã tưởng tượng bản thân sau này sẽ có dáng vẻ thế nào rất nhiều lần, có trở thành một họa sĩ tài giỏi không, có gặp được người mình thích không, có trở nên xinh đẹp không, có kiếm được nhiều tiền và nhận được nhiều tình yêu thương không.

Trong mộng tưởng của cậu có rất nhiều điều mà tớ cần thêm thời gian để thực hiện nhưng chắc chắn cậu không thể ngờ được tớ cũng đã làm được rất nhiều chuyện từng là chuyện cậu không dám nghĩ đến.

Cậu còn nhớ những cuốn artbook và tạp chí nghệ thuật đã mua hồi cấp hai không, một ngày nào đó tranh của cậu cũng sẽ được in trong đó. Cậu còn nhớ hiệu sách mà cậu thường xuyên đến đó đi dạo, những giá sách và các cuốn sổ bìa nhựa đã từng nhìn lướt qua không, một ngày nào đó tên cậu cũng sẽ xuất hiện ở tiệm sách ngoài cổng trường trung học trực thuộc. Cậu còn nhớ những họa sĩ và tác giả manga cậu thích không, một ngày nào đó tên cậu sẽ được đặt chung với họ.

Khi đi ngang qua rạp chiếu phim, cậu sẽ nhìn thấy những tấm poster do mình vẽ.

Khi đến trường học, cậu sẽ nhìn thấy ảnh của mình trên bảng tuyên dương học sinh ưu tú của trường.

Sau này cậu không còn cúi đầu mỗi khi đi bộ nữa. Nếu có thể, tớ thật sự muốn nói cho cậu biết rằng cậu không hề mờ nhạt và vô dụng như cậu đã nghĩ.

Dĩ nhiên để hoàn thành công việc gian khổ như vậy, cậu đã hy sinh rất nhiều thời gian vui chơi giải trí, từ bỏ thời gian ngủ nghỉ và dành nhiều tâm huyết cho công việc, cũng vì thế mà bảy năm qua cậu không hẹn hò yêu đương với ai.

Nhưng cậu luôn cảm thấy vì đam mê và nhiệt huyết của mình, mọi thứ đều đáng giá.

Hình như cửa tiệm cậu thích ăn nhất ở gần trường trung học trực thuộc đã đóng cửa rồi, đổi thành tiệm cơm vịt quay nhưng tiệm gà rán thì vẫn y nguyên, nhạc nền thay đổi xen kẽ giữa nhạc Hàn và nhạc Trung. Cậu cao hơn hồi học cấp ba 5cm, có phải cậu rất vui không? Đồng phục của trường trung học trực thuộc không thay đổi, lần này tớ về trường, học sinh lớp 11 vẫn mang bộ đồng phục màu trắng xanh giống chúng ta năm đó.

Tàu điện ngầm ở Giang Thành đã mở đến tuyến số 11 rồi, hoa anh đào ở trường đại học Giang Thành vẫn nở hàng năm, món mì khô nóng đã tăng lên 6 tệ, mì thịt bò cũng tăng giá lên 15 tệ một tô.

Trạm khí tượng đã chuyển lên núi, mùa hè năm nào cũng nóng bức vô cùng.

Cậu và người cậu thích năm 17 tuổi ở bên nhau rồi.

Có phải cậu cũng khó tin đúng không.

Ngày anh ấy tỏ tình trời mưa rất lớn, sau khi về phòng, cả hai người bọn tớ đều mất ngủ, tớ biết cậu cũng vậy vì tớ sợ bắt đầu qua loa sẽ không tôn trọng những gì cậu đã bỏ ra năm ấy. Tớ không muốn vì sự kích động nhất thời của mình mà hủy hoại bao năm tâm huyết mà cậu quý trọng.

Nhưng mắt nhìn người của cậu tốt lắm, anh ấy không phụ tình cảm của cậu.

Cậu sẽ luôn nhìn thấy bó hoa hồng mà anh ấy chuẩn bị trong hộp đựng đồ trên xe, dù thời gian rất quý giá nhưng anh ấy luôn sẵn sàng dành hết thời gian riêng tư của mình cho cậu, anh ấy không keo kiệt mà dành lời khen, công nhận và ủng hộ cậu.

Anh ấy rất thích cậu, là người sẽ không khiến một người luôn thiếu cảm giác an toàn như cậu phải hỏi cậu tại sao anh lại yêu em từ khi bên nhau đến giờ.

Cậu xem, đến bây giờ tớ vẫn chưa trở thành một mỹ nhân siêu cấp, không gầy đi như chiếc giá quần áo chỉ còn mỗi xương, cũng không phải người khi đứng trong đám đông mọi người sẽ quay đầu vì cậu nhưng không sao cả, có người thích cậu nên anh ấy cảm thấy cậu là cô gái xinh đẹp nhất trên thế giới này.

Không phải mỹ nhân cũng không sao, mũm mĩm dư thịt một chút cũng không sao, chắc là cậu không biết, về sau tớ đã gầy đi đôi chút nhưng không đến mức trông như bị bệnh. Tớ rất yêu cậu của hiện tại, tớ dần dần hiểu ra cuộc đời con người rất ngắn ngủi, phải làm chuyện mà mình thích. Nếu có người bảo với cậu rằng cậu phải trở nên vừa cao vừa gầy, không được có thịt thừa, phải xinh đẹp từ đầu đến chân, cũng không được làm một người có khiếm khuyết thiếu sót, vậy thì tớ muốn nói với cậu, cậu hãy trở thành một phiên bản mà cậu yêu thích của chính bản thân mình.

Nếu có người bảo với cậu rằng cậu phải yêu cuộc đời, yêu thế giới, yêu những người có khuyết điểm và không hoàn hảo, vậy thì tớ muốn với cậu rằng người đầu tiên mà cậu phải yêu đó chính là bản thân cậu.

Tất cả mọi người đều có ý nghĩa tồn tại của riêng mình, thế giới cần bóng cây để che nắng, cũng cần bất cứ một đóa hoa dại không biết tên hay một loại cỏ dại nào đó trong kẽ hở. Cậu sẽ không bị cuốn theo bất kỳ tiêu chuẩn thẩm mỹ nào, cậu thích thế nào thì làm thế ấy, sẽ luôn có một người yêu cậu như vậy.

Đến đây thì tớ cũng sắp viết xong rồi.

Tớ biết cậu vẫn cảm thấy không có ai yêu thương mình.

Nhưng không phải là cậu không xứng đáng.

Vì bây giờ tớ đã học được cách yêu cậu của thời điểm đó rồi.

Viết một câu kết nhé.

Chúc cậu tiền đồ rực rỡ, tươi sáng tựa gấm hoa.

Thấm Thính Hạ

2022.11.19”

Anh đứng bất động tại chỗ hồi lâu, bên cạnh là cây bút mực nước đã dùng gần hết và đề thi vẫn chưa làm xong, còn có một quyển sách từ tiếng Anh thông dụng, một quyển các câu hỏi sai và một cuốn sổ tay lớn chừng bàn tay để ghi chép những địa điểm thi quan trọng.

Anh nhận ra căn phòng tối nay thật ra là câu trả lời mà cô vượt qua tháng năm để đáp lại thời thiếu nữ của mình.

Bên cạnh có một chiếc bảng để lại lời nhắn, thật ra cô đang mong có người có thể vào đây và đọc nó.

Nhưng mặt bảng rất nhỏ, chứng tỏ cô biết sẽ rất ít người tìm được đến đây.

Anh lật xem từng món đồ bên trong, định tìm hiểu nhiều hơn về những năm tháng ấy của cô, cuối cùng anh viết tên mình lên nền tấm bảng lời nhắn, sau đó gọi điện thoại cho Quản Hành.

“Mang một món đồ đến triển lãm tranh ở Hoan Mậu giúp tôi.”

*

Cô giải quyết xong những công việc ở triển lãm, sau khi cô đưa một người khách bị viêm ruột thừa cấp tính vào bệnh viện về thì đêm cũng đã khuya.

Giang Tổ không còn ở đây nữa.

May quá, cô thở phào một hơi, cô còn lo sợ sẽ có người nhận ra anh.

Biết anh vẫn còn những công việc không thể dời lịch nên cô không tự tiện làm phiền anh, dù sao đây cũng là lần đầu tiên tổ chức triển lãm tranh, thành thử sẽ gặp phải nhiều sự cố ngoài ý muốn và đủ các loại công việc phát sinh đột xuất, khi cô xử lý đâu ra đấy xong cũng đã rạng sáng.

Cô không biết có ai từng ghé vào căn phòng tối không nhưng trên tay nắm cửa không có quá nhiều dấu vết chạm vào, cô nghĩ thầm cũng phải, ai mà lại biết ngày sinh nhật của người tổ chức triển lãm được, cái này quá chi tiết rồi.

Nhưng khi cô không ôm hy vọng gì đẩy cửa ra, cô lại thấy có thêm một cái trên trên bảng lời nhắn.

Cô sửng sốt, vội tiến tới mấy bước, toàn bộ đồ trong này đều do cô tự tay bố trí vào đêm hôm trước nên cô dễ dàng phát hiện có thêm một cuốn sổ ở góc nhỏ.

Đây là cuốn sổ nhật ký mà cô đưa cho Giang Tổ lần trước.

Nói là cuốn sổ nhật ký nhưng thật ra bên trong đều là bưu thiếp, khi ấy cô muốn dùng hình thức này để kể cho anh nghe về tình yêu thầm kín của mình, song cuối cùng cô vẫn tự mình nói rõ với anh.

Cô còn tưởng rằng Giang Tổ sẽ không mở ra mà trả lại cho cô luôn. Cô nhấn vào hông cuốn sổ một cái, ổ khóa đã nhập mật khẩu bung ra, cô đang định đóng lại thì chợt phát hiện gì đó và ngăn người.

— Cô là một người rất hiếm khi đọc lại tùy bút trong quá khứ.

Dù sao năm ấy cũng chỉ mới 17 tuổi, khó tránh khỏi non nớt ngây thơ, cũng có những lúc cô viết về nỗi buồn của mình bằng các ngôn từ mới, mặc dù vô cùng chân thành nhưng bây giờ xem lại có thể cô sẽ cảm thấy rất vụng về.

Vậy nên khi biết Giang Tổ chưa xem chúng, cô ngẫm nghĩ lại giấy lát thì thấy có lẽ đây là chuyện tốt. Dù sao với những lời tỏ tình và những kinh nghiệm mà anh đã từng chứng kiến thì đưa cho anh món đồ như vậy thật sự không khéo léo chút nào.

Nhưng giờ phút này, tất cả những lời than thở không dám công khai thuở thiếu thời ấy đều được anh viết lời hồi âm ở từng tấm bưu thiếp một, thậm chí anh không hề viết thẳng lên mặt bưu thiếp để không làm hỏng bản gốc của cô mà cẩn thận viết phía sau mặt nilon.

Khoảng cách giữa mặt trước và mặt sau có một độ sâu nhất định, cảm giác đập lại số mệnh mãnh liệt hơn.

Trái tim cô đập nhanh như nhịp trống.

Nét bút non nớt kia đưa cô về hồi ức năm ấy.

Tựa như thời không đan cài vào nhau.

...

—— Cậu thích mùi bột giặt gì nhỉ?

—— Mùi gì cũng được cả.

—— Nếu tớ xinh hơn một chút, có phải tớ cũng có can đảm đứng lại đó chờ cậu không?

—— Đã rất xinh đẹp rồi.

—— Cậu khai chai Bắc Băng Dương giúp tớ.

—— Sau này không mở được cũng có thể bảo anh.

—— Có lẽ dù đuổi theo thế nào tớ vẫn không thể bắt kịp cậu.

—— Đuổi theo mệt rồi thì nghỉ ngơi đi, chờ Giang Tố bảy năm sau theo đuổi em.

—— Giọng cậu rất hay.

—— Muốn hôn em.

—— Trên người cậu có mùi thơm cây cỏ. Nên tớ thích trời mưa.

—— Cũng sẽ có người vì tên em mà thích mùa hạ.

—— Có phải sau này cậu muốn làm nghệ sĩ không? Đây là ước mơ của cậu sao?

—— Không nhất thiết phải làm nghệ sĩ nhưng ước mơ của anh là lên cao. Nơi cao nhất.

—— Từ đầu đến cuối, tớ sẽ trở thành một trong một phần triệu những người thích cậu.

—— Nhưng em là người duy nhất mà anh thích trong một phần triệu người khác.

—— Có lẽ con người phải thực tế hơn chút.

—— Lãng mạn một chút cũng không sao.

—— Hình như cậu rất thích nơi này, do trong nhà ồn ào quá sao?

—— Rất ồn ào.

—— Bốc Duệ Thành bảo muốn giới thiệu bạn gái cho cậu, cậu sẽ thích cô ấy chứ? Cậu thích kiểu con gái thế nào nhỉ?

—— Không đâu. Thích em thôi.

—— “Dục mãi quế hoa đồng tái tử, chung bất tự, thiếu niên Du.”

—— Đây là nguồn cảm hứng cho cái tên của “Thiếu niên Du”, anh cũng rất thích câu thơ này.

—— Cậu có cảm thấy bộ đồng phục tớ vẽ có hơi cứng nét không?

—— Không đâu, vẽ rất đẹp. Mặc nó ba năm, nếu không có bức vẽ của em anh cũng không phát hiện dưới cổ áo có một huy hiệu trường.

—— Chúng ta phải từ biệt nhau rồi. Không cần nhớ đến tớ.

—— Sẽ không quên.

...

—— Giang Tổ, sinh nhật vui vẻ. Tổ thích cậu.

—— Giang Tổ đã nhận được. Thật ra ngày sinh nhật đó không vui. Anh yêu em.

Trái tim cô tê dại tựa như bột ga khi khui một lon nước ngọt, dày đặc lấp đầy lồng ngực cô.

Trên bảng lời nhắn ở bên phải là chữ ký của anh nhưng không phải là chữ ký của nghệ sĩ Giang Tổ mà là cái tên đầy đủ được viết bằng nét bút nhẹ nhàng và nắn nót tựa như anh của năm 17 tuổi đã viết tên mình lên đó vậy.

Anh nói:

Em đã làm rất tốt rồi.

Trước khi gặp em, anh cũng không thích mùa hè.

— Giang Tổ.

*

Khi cô về nhà, Giang Tổ vẫn chưa về, cơn mệt mỏi ập đến nên cô đi tắm rửa rồi ngủ say.

Khoảng ba giờ sáng, Giang Tổ mới về.

Cuốn sổ tay tuyên truyền của trường trung học trực thuộc mà hiệu trưởng đưa cho anh được anh để ở huyện quan.

Khi trông thấy ánh đèn bàn nhỏ đang bật ngoài phòng khách mà cửa phòng ngủ lại đang khép hờ, anh biết cô đã ngủ rồi, thành thử không vào

làm phiền. Anh đứng trong phòng khách nhắn tin cho Bốc Duệ Thành.

【Cậu có nhớ chuyện cậu làm nổ ống nước hồi năm lớp 11 không.】

Bốc Duệ Thành là cú đêm chính hiệu, năm phút sau đã trả lời ngay:
【Hình như có chút ấn tượng, sao thế?】

【Kể lại tình huống cụ thể cho tớ biết đi.】

【Cái nào?】

【Tất cả những gì cậu nhớ, mỗi một câu, mỗi một chi tiết, kể hết ra cho tớ.】

Bốc Duệ Thành: **【Năm đó cũng lâu lắm rồi, cậu để tớ nhớ lại chút đã.】**

【Hôm đó hình như đến lượt lớp chúng ta làm tổng vệ sinh, phải tưới sân cỏ với cây trong vườn, cậu đang tưới giữa chừng thì giáo viên gọi đi nên tớ cầm vòi chơi một hồi, định rửa sạch bụi bặm dưới sàn, ai ngờ không kiểm soát được lực nên nhỡ tay phun ra nhóm bạn nữ gần đó.】

【Móa ơi, tớ nhớ ra rồi, tớ đã xin lỗi họ mãi, đậu xanh.】

【Sau đó cậu còn mắng tớ bị điên!!!】

Giang Tố: **【?】**

Bốc Duệ Thành: **【Cậu có biết tại sao tớ nhớ không, cmn, vì ngày đó cậu mắng tớ đấy! Sau đó còn bảo tớ sẽ bị phạt! Hù tớ sợ muốn chết, ba ngày ăn không ngon ngủ không yên.】**

【Còn gì nữa không.】

【Hết rồi đó, tớ mở nước không lâu thì cậu quay lại, tắt nước rồi lấy ống nước đi. Sau đó chúng ta đến văn phòng tiếng Anh, hôm đó là ngày có điểm

thì, cậu còn nhớ không, tớ đã viết chữ e thành chữ a đó...】

Những chi tiết liên quan đến sự việc ngày hôm ấy cuối cùng cũng dần được gom góp rõ ràng, lấp vào ký ức trống không trong đầu anh. Anh mơ hồ nhớ lại đôi chút, ngày hôm ấy trên bầu trời tựa như có những đám mây rực lửa, anh cầm theo áo khoác trong tay vì máy điều hòa ở văn phòng luôn để nhiệt độ rất thấp.

Anh ném áo khoác cho cô mà không hề quan tâm việc cô có trả lại hay không rồi nhanh chóng rời đi.

Anh vẫn chìm đắm trong hồi ức ngày hôm ấy. Anh đi tắm rửa, đôi mắt hơi nhức mỏi, vì vậy anh lấy bịt mắt đeo một hồi rồi mới đi vào phòng ngủ.

Dù anh di chuyển rất nhẹ nhàng nhưng chốc lát sau cô vẫn tỉnh giấc, mơ mơ màng màng hỏi: “Anh đi đâu vậy? Không phải mười giờ hoạt động đã kết thúc rồi sao?”

“Không phải tham gia hoạt động.” Anh đáp: “Mấy ngày nay anh dờn hoạt động hết rồi, ở bên cạnh em.”

Cô thẳng thốt mở mắt ra.

Giang Tố: “Anh về trường, mở camera giám sát xem thử.”

Cô “ừm” một tiếng, vẫn chưa tỉnh táo hẳn: “Camera gì vậy anh?”

“Ngày đưa áo đồng phục cho em.”

Cô hơi sững sốt, lập tức tỉnh táo lại.

“Không phải là hơn bảy năm trước rồi sao?”

“Ừ, nên xem có hơi lâu, cũng không biết dừng ở thời gian nào, vì vậy anh cứ tìm mãi.” Anh giải thích, “Thành ra bây giờ mới về nhà.”

Cô hé môi muốn nói nhưng hồi lâu sau vẫn chẳng thốt ra tiếng nào.

Anh nói: “Ngày đó rất nóng, ở ngã rẽ từ phòng vệ sinh ra bãi đất trống, Bốc Duệ Thành cầm ống nước xịt trúng em, đúng lúc anh quay về, đưa áo đồng phục cho em, sau đó mắng cậu ta, có phải không?”

...

Giờ phút này nhịp tim vững vàng vì giấc ngủ trước đó lại bắt đầu đập nhanh một lần nữa. Cô không ngờ anh sẽ nhớ lại ngày hôm ấy, anh quá bận rộn, bất kể là đóng phim hay các mối quan hệ trong giới. Số lượng công việc, số người anh quen biết trong bảy năm qua có thể vượt quá sức chứa của rất nhiều người trên thế giới này. Trí nhớ con người vô cùng hữu hạn, vậy nên cô hiểu, có lẽ sẽ rất khó cho anh để nhớ lại tất cả những chuyện liên quan trong thời cấp ba.

Nhưng.

Cô lúng túng chẳng nói nên lời: “Không nhớ cũng bình thường mà, thật ra anh không cần phải đi tìm —”

Anh cup mắt, nói một cách kiên định.

“Nhưng anh không muốn để em nhớ một mình.”

—

Lời tác giả:

Cậu xem, người yêu cậu năm 17 tuổi lại có thêm một người nữa này.

Tiểu Thính đặt mặt khẫu từ sinh nhật nam chính đến sinh nhật của bản thân tượng trưng cho việc cô ấy từ ngẩng mặt nhìn người mình thích biến thành đối mặt với hành trình của bản thân.

Chương 49: Gốc ngón tay đeo nhẫn

Tải ebook: dtv-ebook.com

Cô chờ dẫn một lúc lâu.

“Được rồi, em đang mệt mà không phải sao?” Anh nói, “Mau ngủ đi em, mai còn bay qua London nữa.”

Cô lắc đầu: “Em hơi khó ngủ.”

Anh vừa mới tắm xong, trên da tỏa ra hương sữa tắm nhàn nhạt hết như cơn mưa mùa hè. Cô ghé sát đến, chớp mũi chạm nhẹ lên da anh.

“Không ngủ được thì nói chuyện với anh đi.” Anh rất hưởng thụ cảm giác thân mật với cô, ngón tay luồn vào trong tóc cô và vuốt ve nhẹ nhàng: “Kể chuyện trước kia anh không biết nhé?”

Cô nửa tỉnh nửa mê kể rất nhiều chuyện, từ chuyện chuyển trường năm lớp 11, những khó khăn trong kỳ thi nghệ thuật cho đến những chuyện trước kia, rất rất lâu trước kia — Cô nói về ý nghĩa của chiếc áo đồng phục kia đối với mình, trong toàn bộ quá trình hình thành nhân cách của mình, cô đã phải chịu đựng những lời gièm pha và đả kích từ mọi hết lần này đến lớn khác, bảo cô không xinh đẹp bằng chị họ, bảo cô không cao không gầy như chị họ, bảo cô nếu không học cho giỏi thì sau này đừng bước chân ra đường, dĩ nhiên về sau cô mới biết “vì tốt cho cô” nên mới luôn phê bình cô thực chất chỉ là cái cố của mẹ mà thôi.

— Đó chỉ là cách bà ta đường đường chính chính giải thích khi đối mặt với tất cả những người bề trên thời điểm trả cô về với ba mẹ mà thôi.

Sau khi lớn lên, trong lúc tán gẫu với bạn bè về những lần chịu đựng lặp đi lặp lại trong quá khứ ấy, cô mới dần dần hiểu ra khi ấy cậu rất ngại

đánh bạc, ngày nào cũng mắng chửi đánh đập mợ, mợ vừa hận cũng vừa bất lực không biết làm gì, mợ hậm mộ và ghen tị ba cô phần đầu tiên lên, ghen tị ba mẹ cô có thể cùng nhau làm ăn chăm chỉ nhưng chỉ mình bà ta chịu đựng sự áp bức.

Cô là nơi để mợ phát tiết cảm xúc, cũng là công cụ để mợ tìm sự an ủi cho lòng tự trọng của mình.

Ít ra từ lời của mợ, chị họ xuất sắc thế này mà cô lại không thể như vậy, dường như điều đó khiến tâm trạng của mợ cân bằng hơn. Mợ luôn mua cho cô những bộ quần áo và những chiếc kẹp tóc tuy không rẻ tiền nhưng rất xấu xí, cố gắng làm cho cô những kiểu tóc không đẹp, ngày qua ngày cô lớn lên trong hình hài dưới sự kiểm soát của mợ, mãi đến sau này mới được giải thoát.

Vậy nên đối với cô, chiếc áo đồng phục kia không chỉ là một chiếc áo đồng phục bình thường mà đã giúp cô dựng xây lại lòng tự trọng đã gần như sụp đổ hoàn toàn một lần nữa — Anh đã không để cộng rơm cuối cùng ấy rơi xuống.

“Thật ra dù không ở bên nhau thì anh cũng mang đến cho em rất nhiều điều tích cực.” Cô nói, “Nên anh đừng cảm thấy có lỗi với em gì hết, vì có anh nên em mới trở thành một phiên bản tốt hơn của chính mình.”

Khi mới ở bên nhau, cô không kể anh nghe về chuyện thời cấp ba là vì cô không muốn anh càng yêu cô hơn chỉ bởi sự áy náy.

Cô hy vọng anh yêu mình vì cô là chính cô, không phải để bù đắp những thiếu hụt năm đó, không phải vì cảm động mà chỉ là vì cô tốt đẹp.

Giang Tổ áp môi lên trán cô, rầu rĩ đáp được, anh nghĩ hẳn sẽ không có ai tốt hơn cô, dù anh đã bỏ lỡ nhiều năm, mỗi lần nhắc về quá khứ anh đều sẽ im lặng nhưng cô vẫn dạn dĩ nói với anh rằng cô không trách anh, bảo anh anh đừng tự trách bản thân.

Im lặng một lúc, anh nói: “Không phải lỗi của em.”

Cô biết anh đang nói về chuyện của mẹ, hồi lâu sau mới “ừ” một tiếng.

Về sau cậu bị ung thư dạ dày hành hạ mấy chục năm, cuối cùng ra đi trong đau khổ tột cùng, chị họ cũng không muốn qua lại với mẹ nữa và đã có gia đình mới của riêng mình. Mẹ sử dụng hết số tiền tích góp, hiện tại tuy mỗi tháng đều có tiền nuôi dưỡng nhưng cuộc sống rất tồi tệ.

Lúc trước cô có kể chuyện này với Hà Diệu, Hà Diệu còn bảo người ác ắt bị người ác trị, đó là quả báo của trần gian mà thôi.

Hình như sau đó cô cũng nghe vài người kể về nhóm nữ sinh bạo lực học đường hồi cấp ba kia, bây giờ họ cũng giống như những con kiến hôi sống ở nơi dơ bẩn. Thật ra cô không vĩ đại gì cả, trước giờ cũng chưa từng nghĩ sẽ tha thứ cho họ, chỉ là khi nghe tin này cô lại có cảm giác, cần gì phải vậy chứ. Nếu sớm biết như vậy thì ban đầu cần gì phải làm thế.

Cô đi về nơi có ánh sáng, cô sẽ không quay đầu nhìn họ nữa.

Cuối cùng cơn buồn ngủ cũng ập đến, cô mơ màng nghe Giang Tổ kể về cuộc sống trước đây của mình, không quá khác biệt so với suy đoán của cô. Anh mới chào đời không lâu thì ba mẹ ly hôn, chẳng mấy chốc mẹ đã đến một thành phố xa xôi xây dựng gia đình mới nhưng bà ngoại rất thương yêu anh, từ khi chào đời anh đã được bà ngoại một tay nuôi lớn, có một tuổi thơ hài hòa vui vẻ, mọi chuyện đều vô cùng hạnh phúc. Vậy nên anh rất cởi mở và luôn tin tưởng vào bản thân mình, dù không có ba mẹ ở bên nhưng những gì bà ngoại cho anh đã nhiều hơn những bậc phụ huynh cho con cái mình theo kiểu giáo dục Trung Quốc.

Năm anh học cấp hai, ba anh đã gây dựng sự nghiệp thành công, công ty phát triển, dù ông ta là người giám hộ trên danh nghĩa của anh nhưng chưa từng cho anh bất kỳ sự quan tâm hay tiền bạc gì, vì ba anh phải nuôi rất nhiều tình nhân, sinh hết người này đến người khác nhưng trong năm người

con ấy không ai là đứa con trai chuẩn khuôn mẫu “có thể thừa kế công ty” trong ấn tượng của ông ta. Cuối cùng vào năm cấp ba, anh bị ba cưỡng ép đưa về nhà dù rằng ông ta không hề thương yêu gì anh.

Dĩ nhiên cậu thiếu niên ấy không muốn nhưng khi đó bà ngoại bị bệnh, tiền thuốc thang không phải là một con số nhỏ và ba Giang đã lợi dụng điểm yếu này để uy hiếp anh, bảo nếu sau này anh học chứng khoán và tiếp quản gia sản của ông ta thật tốt thì xem như cho anh số tiền này, nhưng từ đầu đến cuối, trong lòng anh luôn định nghĩa số tiền đó là “tiền mượn”. Trong nhà rất ồn ào, đủ thể loại người, hoàn toàn chẳng có chút quan hệ gì với anh, những lúc nghỉ hè và nghỉ đông không đến trường, anh sẽ ra ngoài tìm một nơi để học. Có lúc là thư viện, sau đó đổi sang cửa hàng băng đĩa.

Sau đó mâu thuẫn bùng nổ, ba Giang chất vấn anh, mắng anh là kẻ không biết điều, không chịu tiếp quản công ty này thì chẳng lẽ sau này anh có thể đạt được thành tựu gì hay sao? Người đàn ông kia nói, đây là nơi cao nhất mà cả đời này anh có thể đi đến. Người đàn ông muốn anh phải bò lổm ngổm trước mặt ông ta và tiếp nhận công ty ấy như một sự ban ân.

Vì vậy anh đã nỗ lực trèo lên cao. Vì vậy anh đã bắt đầu học hết các kiến thức từ sớm, nhận kịch bản mà đoàn phim đưa đến, anh sẽ đứng ở nơi cao nhất, và quả thật anh đã vượt xa công ty ấy mười triệu lần — đạt đến một đỉnh cao có giá trị hàng đầu, xấp xỉ một công ty đã niêm yết trên sàn chứng khoán.

Mà anh là ngôi sao lưu lượng trong suốt bảy năm qua.

Cô hỏi: “Sau đó công ty kia sao rồi?”

Anh cười cười, giọng nói có xen lẫn tiếng thở không quá rõ ràng: “Vỡ nợ.”

“Mấy cô con gái ai cũng có tương lai rạng rỡ, còn ông ta ôm mơ tưởng hoang đường về con trai sống hết phần đời còn lại.”

“Bà ngoại thì sao ạ?”

“Kết quả phẫu thuật rất tốt, sống thêm được vài năm.” Đoạn, giọng anh chột trâm xuống: “Sau đó đột ngột qua đời.”

“Đáng tiếc thật.” Cô nói, “Nếu không sau này em có thể gặp bà.”

“Chờ em về, anh đưa em đi gặp bà.”

Cô nói được.

Cuối cùng cơn buồn ngủ đã hoàn toàn ập đến giữa tiếng trò chuyện của họ, ý thức cô dần rã rời, lại nghe anh hỏi: “Em hỏi nhiều như vậy có phải bây giờ đến lượt anh hỏi em rồi không?”

“Hửm?”

“Lúc trước tại sao lại muốn chia tay anh?”

Cô trả lời đúng sự thật: “Vì anh muốn kết hôn năm 25 tuổi mà, em không muốn làm chậm trễ thời gian của anh.” Cô nói, “Đây có phải lời hứa anh hứa với bà ngoại trước khi bà qua đời không? Em có thể đoán được.”

“Ừ.” Anh lại bảo: “Nhưng nếu là em thì muộn hai năm cũng không sao, bà sẽ đồng ý.”

“Bà có hài lòng không anh?”

“Dĩ nhiên rồi, bà sẽ rất vui, em là kiểu con gái bà thích mà.”

Cô ồ lên một tiếng: “Nhưng cũng có thể không phải hai năm, mấy năm nay em bận rộn lắm, em không biết lúc nào mình mới muốn kết hôn.”

“Vậy thì chờ em muốn cưới rồi mình cưới.”

Cô nhỏ giọng: “Anh đúng là không có nguyên tắc gì hết.”

“Cũng phải xem là với anh nữa.” Anh nói.

Lát sau bỗng một thứ gì đó lạnh buốt tròng vào ngón tay cô, cô ngạc nhiên mở mắt ra, nghe anh nói: “Nhưng nếu em muốn kết hôn thì chỉ có thể kết hôn với anh thôi, có được không em?”

Kỳ lạ quá, chỉ một câu nói như vậy mà anh lại nói ra một cách vừa dịu dàng vừa kiên định.

Cô mượn ánh sáng từ điện thoại để xem thử, đó là một chiếc nhẫn bạc rất xinh đẹp, trông thì giản đơn nhưng tinh xảo vô cùng, xung quanh nhẫn khảm kim cương sáng bóng, vậy mà nó không hề lố lăng khoa trương chút nào cả.

Anh bảo: “Trước khi mất, bà ngoại đã đi chọn nhẫn cùng anh đấy, dặn anh sau này tặng cho người mình thích.”

Cô chớp chớp mắt: “Gu thẩm mỹ của bà ngoại tốt quá.”

Anh cong môi.

“Nên anh mới nói bà sẽ thích em mà.”

“Thế bây giờ anh đưa cho em làm gì.” Cô ngáp một cái: “Sắp phải bay qua lại London rồi.”

“Lúc ở London em phải đeo nó, tránh gặp đào hoa.”

“Đây là tác dụng của nhẫn hả?” Cô thở phào, “Em còn tưởng anh cầu hôn.”

Anh bật cười: “Cầu hôn tất nhiên phải mua một chiếc khác.”

Cô đưa ra giả thiết: “Nhỡ đến lúc đó, lúc cầu hôn em lại không hài lòng thì sao?”

“Vậy thì cầu hôn tiếp.”

“Vẫn không hài lòng?”

“Lại cầu hôn tiếp.”

...

Sau vài lần hỏi qua đáp lại, anh và cô cùng bật cười. Cô sức nhớ ra gì đó, hỏi: “Đúng rồi cái hôm em tốt nghiệp đại học ấy, sao anh lại bảo sinh nhật đó không vui vậy?”

Anh trầm mặc một hồi mới đáp.

“Vì ngày đó có một người muốn từ bỏ anh.”

...

Họ đã quên mất đến cuối cùng tại sao lại bắt đầu hôn nhau, nhưng bầu không khí rất thích hợp, tiếng nước nhỏ vang lên theo sự quẩn quýt của môi lưỡi. Hai người hôn thật lâu, sau đó anh ghé sát vào cổ cô. Lúc này cô lại nhớ ra gì đó, ậm ừ hỏi: “Nếu Naruto quay phần tiếp theo chắc là sẽ đến tìm anh đó.”

“Em tưởng anh muốn nhịn à?” Anh khàn giọng nói, “Không chạm vào em vì sợ người đi đến cuối cùng với em không phải là anh.”

Cô xấu hổ đến độ không dám c ởi đồ ngủ ra, cuối cùng để mặc anh làm tất cả. Trong phòng không bật đèn, chỉ còn năm tiếng nữa là cô phải bay về London. Trong chăn ngập tràn hơi nước ẩm ướt, anh hôn một lúc lại dừng, giữa những tiếng thở dồn dập, anh chợt nghĩ đến điều gì đó: “Mấy chú mèo em cho ăn ở đoàn phim anh đã bảo trợ lý đưa chúng đến trung tâm cứu trợ chó mèo, bây giờ chúng đều được nhận nuôi cả rồi.”

Ý thức cô đã mơ màng, tinh thần lại bị anh kéo về, mông lung mở mắt: “Sao anh biết em cho mèo ăn...”

Anh cảm thấy cô quỵn rũ thế này, mặc dù không thể nhìn thấy rõ ràng. Đầu lưỡi anh liếm mồ hôi ở dái tai cô: “Còn có cái tên đàn ông ở đoàn phim nữa, về sau em có còn liên lạc với anh ta không?”

Cô nhớ ra anh đang nói đến ai nhưng quả thật cô đã không còn nhớ rõ tên đối phương nữa rồi, bèn cất giọng nhỏ như tiếng mèo kêu: “Không biết nữa, em xóa rồi.”

Anh cười cười, tiếp tục việc của mình.

Cô ngược mắt lên, cuối cùng tầm nhìn chăm chú vào chiếc gương trước tường. Do sáng nay khi trang điểm cô không tìm được nơi thích hợp nên anh đã chuyển nó từ phòng quần áo đến đây. Đó là loại gương chất lượng cao thường dùng trong giới giải trí, vừa sáng vừa lớn, đối diện với tầm mắt cô.

Mí mắt cô nóng bừng, cô cup mắt nhìn xuống, bất ngờ bị hình ảnh k1ch thích thị giác nên vội vàng ngược mắt lên, không cần nhìn cô cũng biết chắc từ mặt đến thái dương mình đã đỏ ửng rồi.

Giang Tố ôm cô, anh dừng lại giây lát, ngẩng đầu nhìn cô từ bên dưới: “Sao vậy em?”

Cô vui mặt vào hõm cổ anh, một lúc lâu sau mới cất giọng mũi nặng nề đáp: “Không...”

Hai chữ “có gì” chưa kịp thốt ra khỏi miệng thì anh đã ngửa đầu, yết hầu nơi cổ liên tục di chuyển lên xuống, anh nheo mắt, chớp mũi chạm chớp mũi cô, hơi thở nóng rực, giờ phút này, đôi mắt đã từng trong veo trong phim kia và hơi thở của anh đều như đang đầu độc cô: “Vậy chúng ta không chia tay, phải không?”

...

Cô cất lời, nhưng giọng nhỏ đến nỗi mưa có thể dễ dàng lấn át đi. Anh ghé sát đến để nghe, tiếng cô lướt qua nơi gò má ướt đầm mồ hôi rót vào tai anh. Cô nói: “Giờ đã là lúc nào rồi...”

Giọng khe khẽ tựa như đang nũng nịu trách móc.

Anh bật cười, cười phá lên thành tiếng, nghiêng đầu đuổi theo ánh mắt cô, cố ý hỏi: “Lúc nào nhỉ?”

Cô mím môi, bất chợt cảm thấy vẻ mặt anh vào lúc này toát lên sự lưu manh của một thiếu niên hiểm có.

Từ trước cho đến nay cô chưa từng nhìn anh ở khoảng cách gần như vậy, dù đã xem qua vô số bộ phim ở rạp chiếu phim nhưng cảm nhận thị giác ấy hoàn toàn khác biệt với giờ phút này. Anh vô cùng kiên nhẫn, có lẽ ngày đó anh đã bị cô nói trúng, một tiếng sau khi cơn mưa nhỏ dần trở nên dừ dội, cô và trái tim đập nhanh như trống cảm nhận được sự tiến vào và mạch đập kịch liệt ở nơi sâu thẳm nhất của anh. Nụ hôn song hành với tần suất chuyển động, tiếng nước vừa quen thuộc vừa xa lạ vang lên khắp phòng. Tiếng mưa rơi đập vào mái hiên nhà, tí ta tí tách, sương mù lượn quanh bao phủ kín mặt kính, bóng người trở nên nhịp nhàng, chuyển động theo sự lung lay của rèm cửa sổ.

Cô nhớ lại lần đầu hai người gặp nhau, cọ vẽ của cô uốn lượn kéo dài ra sau lưng anh, anh vừa nhột vừa ngứa ngáy nhưng cố gắng kiềm chế, khi ấy cô ngược mắt lên đã trông thấy cơ bắp sau vai anh căng cứng. Cũng như giờ phút này khi ngẩng đầu lên, cô đã nhìn thấy không sót một thứ gì.

Cô nghĩ thì ra chỗ ấy không chỉ căng cứng mỗi khi anh kiềm chế mà khi anh dùng sức cũng sẽ như vậy.

—

Lời tác giả:

Ba chương nữa là kết thúc, ngày mai gặp lại nha.

Chương 50: Cảm giác vinh dự

Tải ebook: dtv-ebook.com

Rạng sáng mới về đến nhà, mười giờ sáng hôm sau lại phải chuẩn bị cho chuyến bay đến London, cô nghĩ thế nào cũng chẳng thể hiểu nổi tại sao chín giờ rưỡi sáng rồi mà mình vẫn chưa ngủ.

Cô nằm sấp trên người anh, cất giọng xen lẫn tiếng nức nở: “Em được ngủ không đến một tiếng...”

Giang Tố ngâm dãi tai cô: “Vậy anh rút ra nhé?”

“...”

Cuối cùng cô đành từ bỏ bữa sáng, dành thêm một tiếng để nghỉ ngơi.

Khoảnh khắc được nhắm mắt kia, cô đã phải cảm ơn đất trời rất nhiều.

Nhưng cô chỉ ngủ khoảng 20 phút, sau đó ý thức dần dần tỉnh táo lại, Giang Tố không ngủ mà chỉ nhắm mắt ôm cô như vậy. Một hồi lâu sau, anh cảm nhận được người trong lòng rón ra rón rén rời đi, xuống giường mang dép.

Anh tưởng cô muốn đi uống nước nhưng hơn 20 phút sau cô vẫn chưa về giường, anh bèn đứng dậy đi tìm cô. Trong phòng khách kéo kín rèm cửa sổ, anh trông thấy cô đang quỳ hờ trên ghế sofa, trước mặt là bức tranh bị xé nát mới ghép lại kia.

Dù đã ghép tất cả các mảnh vụn lại với nhau nhưng vẫn có những khoảng trống không thể ghép kín hoàn toàn. Lúc này, cô đang mặc bộ đồ ngủ bị tuột xuống eo do vận động mảnh, tay che ngực, dùng màu mang theo về nước cẩn thận tô màu vào các khoảng trống đó.

Không biết cô đang che chắn gì nữa, ở đây không có người ngoài mà anh cũng đã nhìn thấy hết từ lâu rồi. Anh cảm thấy buồn cười nhưng không làm phiền cô, một hồi lâu sau lại quay về phòng ngủ, khoảng mười mấy phút trôi qua, cô mới đi vào.

Cơ thể đã lạnh như băng rồi.

Cả người anh ấm áp ôm chặt lấy cô trong lòng, cố ý chiều theo cô: “Đi đâu vậy?”

“Chuẩn bị cho anh một niềm vui bất ngờ.” Cô nói nhưng chưa kịp dứt lời thì chợt khựng lại rồi ngủ thiếp đi.

Đến khi ngủ dậy, cô tỏ ra thần bí nói cho anh biết mình đã sửa xong toàn bộ bức tranh, anh cũng nể mặt, giả vờ như vốn dĩ không hề phát hiện chuyện này. Cả bức vẽ là mây trắng, khe suối nước chảy nối liền non xanh, dòng nước và cây xanh ánh bóng và liền kề nhau. Kỹ thuật vẽ của bảy năm trước vẫn còn nhiều thiếu sót nhưng tấm lòng và thời gian cô bỏ ra cho bức tranh vô cùng đáng quý. Khi kết nối toàn bộ bức tranh lại tạo nên một chữ “Tổ” quanh co uốn lượn.

Thật ra cô định sau này sẽ tìm một cơ hội để vẽ lại một bức tranh khác từ nguồn cảm hứng này.

Nhưng nhìn vẻ mặt anh, cô cảm thấy việc mình lặng lẽ thức dậy chuẩn bị một sự bất ngờ cho anh rất thành tâm, trong lòng cũng thỏa mãn vui vẻ hơn đôi chút, cô vô cùng hưởng thụ cảm giác ấy và hoàn toàn không hay biết chuyện mình thức dậy đã bị anh phát hiện từ lâu, chỉ là anh cố ý chiều theo mong muốn của cô mà thôi.

Sau khi lên máy bay, Giang Tổ mới hỏi: “Em mang theo màu thể này có phải nặng lắm không?”

“Em chỉ mang theo màu hồng, vàng với xanh thôi, nhẹ lắm.” Cô đáp, “Ba màu sắc cơ bản có thể pha ra thêm các màu khác.”

“Khó không em?”

“Hơi hơi đó.” Suy nghĩ giây lát, cô còn bảo: “Nhưng với em thì khá dễ.”

...

Trên máy bay chiếu sáu bảy bộ phim, trong đó có ba bộ khi đang chiếu thì cô ngủ thiếp đi mất, đến khi vừa mở mắt ra bỗng nhiên hai nhân vật chính mới nói tiếng Anh xong bắt đầu hôn môi và vận động kịch liệt, khiến cô tỉnh giấc hoàn toàn.

Cô nhất thời lúng túng, uống nước để xoa dịu bầu không khí, hồi lâu sau khi đã cảm thấy bình tĩnh lại, cô mới dựa vào người anh lần nữa. Ban này đã ngủ bù đủ giấc nên lúc này cô không ngủ được nữa.

Trong phim, hai nhân vật vẫn đang hôn nhau, âm thanh phát ra còn lớn hơn họ vào sáng sớm hôm nay. Cô không biết nhìn đi đâu, đành phải chờ phân cảnh phim này mau chóng kết thúc, bất chợt Giang Tố nằm ở sau lưng cô hỏi: “Chân còn đau không em?”

Sao đột nhiên lại quay về chủ đề này...

Cô cứng đờ đáp: “... Cũng ổn.”

“Eo thì sao?”

“... Cũng khá ổn.”

Cô muốn nói nhưng thẹn thùng chẳng thể nói nên lời.

Thật ra thì anh rất dịu dàng.

Anh ừm một tiếng: “Không thoải mái ở đâu phải nói cho anh biết.”

“Trên lưng em...”

“Trên lưng làm sao?”

“Phần đệm m út ở đầu giường anh loại cát mịn, cứ cạ cạ mãi nên hình như lưng em hơi trầy.”

Anh kiểm tra lưng cho cô, may mà không chảy máu. Nhìn một hồi, anh cau mày nói: “Anh không nghĩ lại như vậy, anh sẽ đổi cái mới.”

Cô gật đầu, sau đó cúi xuống ngậm ống hút.

Giang Tố: “Vậy sau này em nằm trên nhé?”

Cô suýt thì phun nước ra, bị sặc ho khan vài cái, đến tận khi xuống máy bay rồi vẫn ngại ngủ không để anh tiến mình, anh bảo được, giọng điệu rất thản nhiên, còn nói anh đi chọn nệm mới, sẽ chụp gửi gửi em xem sau.

...

Chuyến hành trình tại London của cô bắt đầu với chiếc nệm sau lưng cô.

Không ai nói dối cả, quả thật trong học viện vô cùng nghiêm khắc, vì khi vẽ không được phép phân tâm nên thường ngày họ không được mang theo điện thoại, chỉ vào buổi tối khi về ký túc xá mới được sử dụng. Nhưng lớp học kết thúc rất muộn, mọi người học tập mệt mỏi cả một ngày dài nên lúc về phòng chỉ muốn đi ngủ ngay, thậm chí tần suất sạc pin điện thoại cũng giảm đi rất nhiều.

Cô làm quen với môi trường hơn một tuần lễ, dần dần bắt đầu biết cách tranh thủ thời gian hoàn thành các nhiệm vụ ở lớp, nhận được lời khen ngợi từ giáo viên và được tan học sớm, thế nên cô lại có thời gian để nhắn tin với anh.

— Thật ra ban đầu cô cũng rất sợ việc yêu xa.

Những người bên cạnh cô hay trên mạng hầu như chưa bao giờ thành công với việc yêu xa, mà điều ảnh hưởng sâu sắc nhất đến cảm xúc của cô đó là sự hành hạ do yêu xa mang đến cho các cô gái.

Huống chi là yêu xa khác quốc gia như cô.

Khi cô gửi tin nhắn đi, bên Giang Tổ chỉ mới bốn giờ sáng.

Nhưng kỳ lạ là sau khi quen dần với khung thời gian nhắn tin của cô, anh cũng sẽ bắt đầu hồi âm ngay vào cùng thời điểm đó, thỉnh thoảng còn gọi video với cô kể về chuyện gần đây ở đoàn phim.

Lúc cô hỏi, anh bảo ngày và đêm ở đoàn phim thường đảo lộn, hiện tại vẫn đang quay phim.

Sợ cô không tin, anh còn quay khu vực làm việc của đoàn phim ở phía sau mình nhưng những thời điểm như vậy không thường xuyên lắm.

Anh chia sẻ với cô về những điều kỳ lạ của đạo diễn Vương Tương, ví dụ như đạo diễn thiên tài thường rất cảm tính, nhiều lần sau khi quay phân cảnh đầu tiên xong, ông ấy chợt nổi hứng sửa toàn bộ kịch bản, thế là ngồi ở phim trường viết lại, diễn viên phải chờ cùng và một ngày cứ vậy trôi qua.

Cứ cách ba đến sáu tháng thì đoàn phim sẽ cho nghỉ một đợt, những ngày đó anh sẽ bay sang London với cô. Cô giống như một học sinh cấp ba hành động bí mật, lén lút đi đến vườn hoa phía sau học viện gặp anh. Thỉnh thoảng cô chạm phải cơ bắp mà anh đã tập luyện mỗi ngày nhưng cũng có lúc sẽ nhìn thấy những vết thương trên người anh do quay phim.

Những khi không gặp nhau, anh thường chụp ảnh gửi cho cô, đôi khi là một số cảnh trong phim. Cô đã lên mạng tìm kiếm một số thông tin liên

quan đến bộ phim này nhưng đều bị chặn cực kỳ nghiêm ngặt, không hề có một tin tức nào. Khi thấy anh gửi hình, cô vô cùng kinh ngạc, còn hỏi em được xem những thứ bí mật này sao, thế là sau đó cô nhận được một tin nhắn thoại xen lẫn tiếng cười của anh.

Cô tưởng rằng cuộc sống sẽ khó khăn, nhàm chán biết bao nhưng kỳ diệu thay, được làm chuyện mình thích và cùng người mình yêu, thời gian chỉ như một cái búng tay, trôi qua nhanh vô cùng.

Vào ngày tròn một năm rưỡi ở Anh, cô nhắn tin cho anh bảo hôm nay lớp bọn em vẽ hình anh.

Anh trả lời vậy sao, vậy có phải em vẽ đẹp nhất không, sau đó cô kiêu ngạo trả lời anh dĩ nhiên rồi, còn bảo: 【Nhưng giáo sư chỉ vào nốt ruồi ở cánh tay rồi hỏi em tại sao lại thêm nốt ruồi vào chỗ này, để quyến rũ hơn sao? Em nói không phải, vì vốn dĩ ở đó có nốt ruồi.】

Nghe một mùa hạ: 【Bà ấy hỏi em tại sao trong hình lại không có, em bảo có lẽ trong lúc chỉnh sửa ảnh vô tình xóa mất, bà ấy còn hỏi em có chắc chắn không?】

【Em trả lời thế nào?】

【Em bảo là chắc chắn, vì đây là bạn trai của em.】

Giang Tố bật cười, lại nhìn tin nhắn cô gửi đến: 【Nhưng họ không tin em >_<】

Anh gõ chữ một hồi, cứ xóa xóa rồi gõ gõ, cuối cùng chỉ nhắn cho cô bốn chữ: 【Muốn công khai không?】

Nghe một mùa hạ: 【Một... Chút xiu.】

*

Thời điểm cô báo tin mình sẽ về nước với anh là vào mùa hè.

Anh vẫn luôn tính toán thời gian, nghe cô bảo thế chợt khựng lại, hỏi:
【Sao lại về sớm nửa năm?】

Nghe một mùa hạ: 【Học sinh ưu tú, tốt nghiệp sớm đó.】

Hình đại diện của cô là một lon nước ngọt ngập tràn sắc màu của mùa hè.

Cực kỳ phù hợp với mùa hè này.

Như cô đã nói, hai năm rưỡi qua cô vẫn luôn học tập vô cùng xuất sắc, bộ phim điện ảnh hợp tác với viện nghiên cứu Đôn Hoàng đã được công chiếu, doanh thu phòng vé đúng như tin đồn. Trong đó, các hoa văn tô tem đại diện cho mỗi nhân vật trong bộ phim dù chỉ là các chi tiết nhỏ tinh tế nhưng lại thu hút rất nhiều sự chú ý, cả trong giới và ngoài giới ai cũng khen ngợi sự tinh xảo của nó.

Trong thời gian cô học tập ở nước ngoài, các lời mời hợp tác chưa từng đứt đoạn, chỉ là thời gian của cô quá ít ỏi nên chỉ nhận một đơn hàng, đó là lễ khai trương của một khách sạn bảy sao đầu tiên tại Giang Thành, cô đã vẽ bức tranh sơn dầu treo ngay trung tâm đại sảnh — Thật ra ban đầu cô không có ý định đồng ý, sau đó lại biết được ông chủ khách sạn là bạn anh, sau khi chứng thực với cô xong, đối phương nói mình không muốn ép buộc cô, bảo muốn vẽ hay không tùy vào tâm trạng của cô nhưng cuối cùng cô vẫn đồng ý giúp đối phương.

Kỹ năng hội họa của cô ngày càng lên tay hơn rất nhiều. Vào ngày khách sạn khai trương, anh được mời đến cắt băng khánh thành với tư cách một khách quý. Những khách mời trong giới hội họa ở đại sảnh khách sạn vô cùng hâm mộ ông chủ vì là bạn của Giang Tổ nên mới đặt được bức tranh này. Thật ra anh có rất nhiều khoảnh khắc tự dựa vào chính mình

trong cuộc đời nhưng đây là lần đầu tiên bạn gái đem đến cho anh cảm giác vinh dự như vậy, hôm ấy tâm trạng anh rất tốt, hiếm khi uống say khướt.

Vì vé máy bay khó đặt mua nên chuyến bay về nước của cô kéo dài đến tuần sau. Anh bảo muốn đến đón cô nhưng vì thông cảm anh đã quay phim vất vả nên cô bảo không cần.

Song sớm tối ngày hôm sau, anh vẫn xin đạo diễn nghỉ ngày hôm sau.

Dù sao ngồi không cũng không quay phim nên Vương Tương nhanh chóng đồng ý, sau đó ngẩng đầu cười hỏi: “Sắp đóng máy rồi, đây là lần đầu tiên cậu xin nghỉ đó, sao thế, có chuyện gì à?”

Anh cười cười, xóa báo thức 3 giờ 59 phút sáng trong điện thoại rồi trả lời.

“Đi đón bạn gái.”

—

Lời tác giả:

Nếu em nhắn tin vào lúc bốn giờ sáng, vậy thì anh sẽ đặt báo thức lúc 3 giờ 59 phút.

Chương 51: Bệ cửa sổ

Tải ebook: dtv-ebook.com

Ngày đầu tiên sau khi về nước, cô không ngờ mình sẽ trải qua trên giường.

Vốn dĩ trước kỳ sinh lý cô sẽ thường sốt nhẹ, cộng thêm việc lúc ở Anh đã có hơi cảm, thành thử khi về nước, cả hai cùng ập đến khiến cô sốt cao.

Cô sốt liên miên suốt một ngày một đêm, thật ra cô có thể cảm giác được cơn sốt lần này không quá nghiêm trọng, có lẽ vì cơ thể khá nghe lời, thời gian ở nước ngoài tiết chế ít khi bị bệnh, vừa trở về nước, hệ thống miễn dịch bắt đầu hoạt động lại hết công suất, vì tích tụ quá nhiều năng lượng, thế nên cô phát sốt.

Chỉ là Giang Tổ rất lo lắng cho cô, mặc dù cô luôn miệng bảo không sao nhưng anh vẫn đổi khăn bông ướt và dứt thuốc hạ sốt cho cô đúng giờ. Cô khi thì tỉnh táo khi thì mê man, nhớ mang máng khoảng rạng sáng anh có ra ngoài, khoảng hai tiếng sau đó mới quay về.

Lúc anh về cuối cùng cô cũng đã hạ sốt nhưng vẫn cảm thấy hơi mệt mỏi. Lúc đang mơ mơ màng màng hình như cô nghe thấy Lý Yến Văn gọi điện thoại đến, cô không có sức nên Giang Tổ nghe máy giúp, chờ cô ngủ một giấc đến chiều thức dậy mới hỏi: “Anh nói gì với mẹ em vậy?”

“Nói em hạ sốt rồi, chờ em khỏe lại anh sẽ cùng em về nhà chào hỏi.”

Cô hơi sững sốt: “Anh muốn đến gặp ba mẹ em à?”

“Chờ em ba năm rồi.” Anh vừa buồn cười vừa bất lực ghé đến gần: “Cơ hội gặp người nhà cũng không cho sao?”

“Không phải không cho, chỉ là anh nói đột ngột quá, dù sao em cũng cần có chút thời gian để phản ứng chứ.” Đoạn, cô đứng dậy bảo: “Em muốn đi tắm.”

Vừa tắm rửa xong đã bị người ta đè xuống, nụ hôn của anh tiến quân thần tốc vào không hề tiết chế. Cô bị anh khuấy đảo đến độ rối loạn nhịp thở, muốn tránh đi: “Em đang bị cảm, lây cho anh mất...”

Anh cuốn lấy đầu lưỡi cô, không để cô nói thêm gì nữa.

Cái giá của việc đòi lại hết các món nợ cả ngày đó là ngày về ra mắt gia đình, anh cũng bị cảm.

Lý Yến Văn chỉ biết cô có bạn trai do hai năm trước nhân thời cơ dùng mọi cách bắt cô đi xem mắt mới hỏi ra được, cô giữ bí mật rất tốt, chỉ bảo chờ cô về sẽ đưa anh về nhà. Giây phút mở cửa ra, Lý Yến Văn hơi sững sốt.

Giang Tố đi theo sau cô vào nhà hỏi thăm sức khỏe, sau đó trò chuyện về cuộc sống trước đây. Lý Yến Văn cười nói: “Nhưng mà trông cháu đúng là giống Giang Tố thật, có ai từng nói thế chưa? Lúc trước Tiểu Thỉnh thích cậu trai đó lắm, dù chưa từng nói cho chú dì biết nhưng hồi cấp ba dì có dọn dẹp đồ đạc cho con bé, trong ngăn kéo toàn là tạp chí với poster của cậu ta không thôi...”

Cô thật sự muốn vùi mặt vào trong chén: “Mẹ ơi đừng nói.”

Thẩm Dục: “Đúng vậy, bà nói thế không sợ người ta buồn lòng à?”

“Không sao đâu chú.” Anh đứng dậy bảo: “Cháu chính là Giang Tố trong ngăn tủ hồi cấp ba của cô ấy ạ.”

...

Vừa dứt lời, Lý Yến Văn không thể cầm chắc đĩa nữa, gặp phải không khí, ngơ ngác ngẩng đầu lên.

Thẩm Dục đi ra ban công hút hết cả hộp thuốc lá mới bình tĩnh lại.

Sau đó cả nhà gắng gượng trò chuyện với nhau thêm hai tiếng, lúc hai người đi, cô mới thở phào nhẹ nhõm.

“May quá, ba mẹ em khá thích anh.”

Anh quay đầu: “Có lẽ là nhờ đồ trong ngăn kéo của em mấy năm đó nhỉ?”

Cô ghen hòng một lúc lâu mới lẩm bẩm: “Em cũng không có...”

“Dĩ nhiên em không có.” Anh nể mặt cô, dường như rất biết nghe lời, ôm cô vào lòng bảo: “Là anh vừa nhìn đã yêu bạn gái từ lần gặp đầu tiên, theo đuổi hết mấy tuần, rồi đợi cô ấy ba năm mới có được kết thúc đẹp.”

Sấm tối, anh đưa cô về trường.

Cô hỏi anh: “Sao lại đưa em đến đây? Em nghe bảo trường học đã sửa chữa lại rồi, phòng học cũ trước đây cũng bị đập đi —”

Cô chợt khựng lại vào khoảnh khắc quay đầu lại.

Phòng học phủ đầy bụi bặm mà cô mới nhìn thấy trong ảnh Hà Diệu gửi tuần trước giờ đây đã được lau dọn sạch sẽ, những bộ bàn ghế chất đồng đã được sắp xếp lại hết như dáng vẻ năm đó, thậm chí anh đã tìm lại được cả chiếc bàn mà cô khắc tên anh lên thớt ấy và đặt nó ở chỗ ngồi của cô.

Cô khó tin, đưa tay chạm nhẹ lên, những dấu vết lời lỡ vẫn cọ vào lòng bàn tay như trước. Cô kinh ngạc ngửa đầu: “Sao anh tìm được vậy?”

Anh đứng dưới ánh sáng, mỉm cười nhìn cô.

“Tìm cách một chút là có thể tìm được.”

“Mà anh tìm lại làm gì?” Cô đảo mắt nhìn dãy hành lang dài: “Ở đây có hoạt động gì ạ?”

Anh lắc đầu: “Em bảo em không tiếc nuôi nhưng anh thì có. Anh muốn quay lại năm ấy để xem thử, nếu ngày tốt nghiệp cấp ba đó anh ở lại thì em sẽ nói gì với anh?”

Cô khẽ run: “Thì là mấy lời đó... Mọi người đều nói ấy...” Cô nói, “Không có gì đặc biệt đâu, giống nhau cả mà.”

“Không giống nhau.” Anh bảo, “Em nói và họ nói, không giống nhau.”

Khi đang đi về phía trước, cô nghe tiếng anh gọi mình lại, cô thảng thốt xoay người, tích tắc ấy dường như được trở về năm lớp 12 kia, anh sẽ đi ngang qua cửa sổ chỗ cô ngồi, mang theo rất nhiều rất nhiều tình yêu.

Im lặng một hồi, cô cất lời: “Vậy thì em muốn nói —”

“Giang Tổ, chúc anh thuận buồm xuôi gió, thuận lợi và luôn khỏe mạnh.”

Nói xong cô lại cảm thấy hơi buồn bực, kìm lòng chẳngặng co nhẹ vai lại: “Có phải rất bình thường không...”

Một mảng tối bỗng dưng phủ đến.

Anh ôm cô vào lòng.

Ánh nắng chiều gay gắt mà nhàn nhạt, nhịp tim họ chạm vào nhau.

Năm ấy, khắp trường trung học trực thuộc vẫn rợp đầy bóng cây hương chương, tiếng ve kêu râm ran nhộn nhịp.

“Không bình thường.”

Anh ôm cô, cuối cùng đưa ra một đáp án xuyên qua khoảng thời gian dài dang dăng: “Giang Tổ 17 tuổi, cảm ơn em đã yêu cậu ấy.”

Chương 52: Nơi có gió - Hoàn toàn văn

Tải ebook: dtv-ebook.com

Khi hai người ra khỏi trường học vừa khéo đúng sáu giờ rưỡi.

Đây là thời gian khối 12 trường trung học trực thuộc tan học.

May mắn hôm nay là chủ nhật nên xung quanh trường khá vắng người, cô lại được đưa đi gặp bạn anh. Bốc Duệ Thành thấy cô thì vỗ đùi đen đét, lập tức giới thiệu với người bên cạnh: “Thấy chưa, Giang Tố mắt cao hơn đầu thoát ế rồi, đám anh em chúng ta bất kể thế nào cũng phải dập đầu một cái với cô Thính Hạ.”

...

Dương nhiên họ không dập đầu với cô thật, Bốc Duệ Thành đã phản kích đến nỗi dập đầu gối khi nói.

Khi cô đi ra ngoài nghe điện thoại công việc, Giang Tố vừa xem thực đơn vừa nghe Bốc Duệ Thành tán gẫu.

Huyền tha huyền thuyên một hồi, Bốc Duệ Thành lại nhắc đến vụ tai nạn xe kinh thiên động địa của anh năm ấy, nếu giáo sư đó không đi ngang qua bệnh viện trung ương thì suýt nữa anh đã không thể tỉnh lại nữa. Thật ra anh vẫn luôn biết chuyện này, chỉ là hôm nay khi nghe kể lại, anh bỗng nhận ra một điều ——

Giang Tố: “Ý cậu là nếu ngày đó con đường kia không bị chặn thì giáo sư sẽ không đi ngang qua bệnh viện trung ương?”

“Đúng vậy, mà cậu có thấy kỳ lạ không, con đường mòn ngang tháp Hạc Khê kia sớm không bị chặn muộn cũng không bị chặn, tớ đã kiểm tra rồi,

đúng ngày hôm đó nó lại bị chặn ——”

Một tia sáng vụt qua, anh lập tức đứng dậy.

Nhật ký của cô. Ngày hôm đó.

—— Nhưng hôm nay suýt thì không vào được trong tháp, mấy tấm ván chắn hết cả cửa vào, tứ đành phải di chuyển từng tấm, sợ sẽ chặn đường của người khác. Lúc xuống tháp hình như tứ nghe thấy tiếng còi xe, nhưng đi ra lại không thấy ai cả. Có lẽ là tứ nghe nhầm. Cậu tỉnh rồi, tốt quá đi.

“Sao vậy?” Bốc Duệ Thành nhìn anh, lại nói tiếp: “Cậu nói xem sao lại có chuyện trùng hợp như vậy được nhỉ?”

Thảo nào, thảo nào.

Đáng lẽ anh nên nhận ra từ sớm, đúng vậy, sao lại có chuyện trùng hợp như vậy được? Tại sao con đường kia đột nhiên lại bị chặn lại, tại sao lời cầu nguyện của cô lại linh ứng —— Hóa ra người cứu anh không phải thần linh gì cả mà là chính cô.

Anh ngồi thẩn thờ tại chỗ hồi lâu, những lời sau đó hoàn toàn không nghe lọt gì nữa. Lúc anh đi ra ngoài tìm cô, cô đã nghe điện thoại xong, đang cúi đầu xem album ảnh.

Họ đã mở một album ảnh chung giữa hai người.

Cô giơ điện thoại lên, bất ngờ hỏi: “Anh lại đến tháp Hạc Khê treo thẻ cầu nguyện cho em à?”

Khoảng thời gian ở Anh, cô chỉ bị bệnh một lần. Lần ấy là vào năm đầu tiên cô đến đó, do chưa quen với khí hậu cộng thêm việc dầm mưa và nhiệt độ giảm thấp, thế là cô sốt liên tục ba ngày. Sau đó anh cứ gọi điện thoại oanh tạc mãi cô mới chịu nói ra sự thật, nhưng lúc đó khí hậu ở Giang

Thành cũng chẳng tốt hơn bao nhiêu, tuyết rơi phủ kín cả thành phố, mà anh cũng đang quay một bộ phim quan trọng, vì vậy cô đành nói đủ các lý do rằng giáo sư không cho phép để anh không bay sang đây.

Nhưng rạng sáng hôm sau, trong album ảnh mà cô chia sẻ với anh có thêm một tấm ảnh chụp sợi ruy băng anh thắt ở đỉnh tháp Hạc Khê, giống y đúc sợi dây năm đó cô đã buộc, chỉ là cái tên Giang Tố năm ấy đã trở thành Thẩm Thính Hạ.

Đó là lời cầu nguyện anh dành cho cô.

Cô đoán có lẽ lần đấy cô giảm sốt rất nhanh nên lần này anh lại đến đó cầu nguyện.

Nhưng cô không hề biết rằng mỗi một ngày cô ở Anh đã có người lặp lại quỹ đạo mà cô từng đi trước đây, không hề biết mỗi một mà lặp đi lặp lại, mỗi ngày anh đều leo lên đến nơi cao nhất để cầu nguyện. Thân phận của anh bất tiện, vì vậy anh chỉ có thể đến đó vào lúc rạng sáng không có ai ra vào tháp, vượt qua cơn mệt mỏi do quay phim ban đêm và cơn buồn ngủ khi phải thức dậy sớm, giảm bớt chút thời gian ngủ vốn đã không nhiều của mình, chỉ hy vọng rằng cô ở nơi đất khách quê người không tai không nạn, bình an quay về.

Những năm gần đây, tháp Hạc Khê không còn như mười năm trước nữa, bên trong tòa tháp đã lắp thêm đèn nhưng bóng tối vẫn bao trùm không gian khó mà thấy rõ bậc thang. Dù đã đi bao nhiêu lần trước đó thì vẫn sẽ cảm thấy gian nan, mỗi khi ở một mình trong tháp, anh đều nghĩ thậm chí năm ấy khi cô leo lên đỉnh, trong tháp còn chẳng có đèn, khung cảnh ấy sẽ như thế nào đây?

Mỗi một lần lên đến đỉnh tháp, anh sẽ đứng ở đó thật lâu thật lâu, khó mà quên đi được.

Nhưng cô vẫn rất vui vẻ, kéo tay anh đi về phía trước. Trái tim anh tựa như một quả chanh chua, cô càng nắm chặt tay anh, anh lại càng xót xa không kìm nén được, cảm giác ấy cứ tràn đầy lồng ngực anh.

Cuối cùng anh chỉ đành nắm chặt tay cô hơn.

Sau đó trong bữa ăn, khi Bốc Duệ Thành hóng hớt hỏi cô hai người quen biết thế nào, cô định trả lời đúng sự thật: “Nếu mà nói về ngày đầu tiên thì là tôi thăm —”

“Tớ theo đuổi cô ấy.” Anh cắt ngang lời cô, “Tớ theo đuổi cô ấy, theo đuổi rất lâu.”

Cô kinh ngạc quay đầu, đối diện với tầm mắt anh trong những tiếng hoan hô và reo hò xung quanh của nhóm bạn. Lúc mọi người hỏi về thời gian, anh lại bảo rất lâu rồi nhưng vẫn kiên quyết bảo anh rung động với cô trước.

Anh chưa bao giờ xem cô là người chờ đợi trong chuyện tình cảm này, không nói cho bất kỳ ai biết rằng mấy năm trước, cô đã từng đứng ở vị trí thấp hơn mà ngửa đầu nhìn lên.

Anh sẽ luôn để cô đứng ở nơi có gió.

Sau khi ăn xong, Bốc Duệ Thành một hai bài hát karaoke đã uống nhiều đến độ nôn thốc nôn tháo, cuối cùng được mọi người đỡ về nhà. Cô phát hiện tửu lượng của anh thật sự rất tốt, anh cũng uống nhiều không kém nhưng anh vẫn tỉnh táo.

Họ chậm rãi đi dọc trên con đường Diêu Tinh về đêm.

Cô nhìn sang bên cạnh: “Chỗ này tiệm trà sữa hồi đó em làm thêm, nhưng mà sau đó bị đập ——”

Cô mới chỉ ngón tay về phía đó thì chợt khựng lại, tiệm trà sữa bị phá dỡ ba năm trước và được xây mới lại sau đó trong trí nhớ cô đã trở về dáng vẻ ban đầu trong hồi ức. Cô chớp chớp mắt, không biết bất thường ở điểm nào.

Xung quanh cửa tiệm vẫn là dáng vẻ mới.

Nhưng không chỉ cửa tiệm này — Cô nhìn về phía xa xa, cả cửa hàng bằng đũa đối diện vốn dĩ đã trở nên xa lạ nhưng giờ đây chúng đều khôi phục lại dáng vẻ năm ấy. Cô mất mấy giây mới phản ứng được, chợt hiểu ra.

Cô hỏi: “Anh mua lại à?”

“Ừ.” Anh nói: “Như vậy sau này chúng ta có thể thường đến đây cùng nhau.”

Mùa hè năm nay càng nóng bức hơn.

Máy điều hòa hoạt động liên tục không ngừng nghỉ, làn gió oi bức như được hong khô trong trục lăn, cô nhận ra lòng bàn tay mình nóng lên, trái tim đập nhanh kịch liệt.

Dường như dù có trôi qua bao nhiêu năm thì trái tim cô vẫn sẽ vì anh mà đập nhanh như một thói quen.

Cô mỉm cười, bỗng nhiên nói: “Chờ anh cầu hôn thành công, chúng ta công khai nhé.”

Vì là anh nên cô có can đảm đối mặt với những điều chưa biết.

Bây giờ cô đã dũng cảm đứng bên cạnh anh.

Trong thời gian ở Anh, cô đã theo học chuyên ngành nghệ thuật điện ảnh, đến bây giờ những lời mời cho vị trí chỉ đạo mỹ thuật điện ảnh vẫn còn nằm trong hòm thư điện tử. Cô sẽ sánh vai cùng anh, họ sẽ có những chủ đề

chung. Sau ba năm du học tại Anh, cô đã có thể nghe và hiểu toàn bộ nội dung bộ phim điện ảnh tiếng Anh mà họ xem trong buổi hẹn hò đầu tiên. Cô cũng không còn là cô gái chỉ biết buồn ngủ rồi khi xem bộ phim “Flipped” không có phụ đề nữa.

Trước khi gặp anh, cô biết mình không thể bỏ qua cơ hội học bổng tại Anh, và sau buổi hẹn đầu tiên, suy nghĩ ấy trong cô càng thêm kiên định. Từ trước đến nay cô luôn là người như vậy, khi yêu ai, cô sẽ sánh vai cùng người ấy.

Cô đã mở một văn phòng riêng trực thuộc công ty, kế hoạch phát triển trong tương lai tự do hơn rất nhiều, cô có thể tự lựa chọn con đường đi cho bản thân.

Giang Tố nhìn cô hồi lâu, vô số cảm xúc mà cô không hiểu được thoáng qua trong mắt anh, sau đó anh cúi đầu, giang tay nói: “Ừ, anh sẽ không để em thiệt thòi.”

Cô cười cười, nhón chân lao vào vòng ôm của anh, lắc đầu đáp lại: “Trước giờ em không hề cảm thấy thiệt thòi.

Mỗi một khoảnh khắc ở bên cạnh anh, trước nay cô chưa bao giờ cảm thấy hối hận.

Thiếu nữ trẻ trung với đôi mắt đỏ hoe, dưới chân chẳng biết đạp phải mồ hôi hay nước mắt, không ngừng leo từng bậc thang, mỗi bậc thang đều lạy một cái chỉ để cầu mong anh bình an quay lại.

Sau này khi thành phố chìm ngập trong tuyết trắng xóa, có người đi vào trong gió rét rít gào cùng cơ thể phủ đầy hạt tuyết, bước thấp bước cao đạp lên những vũng bùn đã bị tuyết trắng phủ kín chẳng thấy được gì, đi qua những bậc thềm đá dài đằng đẵng dường như không thấy điểm cuối mà cô từng đi, cảm nhận những gì cô đã trải qua và buộc dây cầu nguyện cho cô ở nơi duy nhất có ánh sáng trong tòa tháp cao.

Tiệm trà sữa nơi cô thường đứng nhìn lên anh đã được anh mua lại.

Dưới trận tuyết lớn năm ấy, cô đã viết thư gửi Earendel.

Là tình yêu vĩnh hằng, lặng im và vô vọng của cô.

Tình yêu của thiếu nữ vừa ngây thơ vừa chân thành, thứ mà cô từng nghĩ rằng sẽ mãi mãi không được nhìn thấy và đáp lại, vậy mà sau ngần ấy năm trôi qua, nó vẫn được anh trân trọng.

Kết thúc tốt đẹp nhất cho tình yêu thầm kín đó là —

Anh đáp lại tất cả những mong đợi ban đầu của em.

Sinh thời được đền đáp mong muốn.

__ HOÀN TOÀN VẤN __

Lời tác giả:

Chào mừng mọi người đến với chuyến xe “Hồi ức mùa hạ”, đã đến trạm cuối cùng rồi, mọi người đã kiểm tra kỹ đồ đạc của mình, lần lượt xuống xe.

Mong chờ quý khách trên chuyến xe tiếp theo.

Ý tôi là, câu chuyện của họ vẫn sẽ tiếp tục ở thời không thuộc về họ.

Trọn vẹn 52 chương, một hồi ức mùa hạ lãng mạn.

Tiếp theo đây là liệt kê kỷ niệm của quý khách:

Thời gian khởi hành: Ngày 17 tháng 7 năm 2014

Mùi thơm của chuyến xe: Mùi cây cỏ ngày mưa

Sản phẩm kinh doanh: Nước ngọt Bắc Băng Dương, đồng phục trường trung học trực thuộc, bảng màu sứ men xanh

Từ ngữ may mắn: Earendel

Số may mắn: 06

Thời gian hiệu lực của chuyến xe: Mùa hè

Trạm đầu tiên: Đường Diêu Tinh

Trạm cuối cùng: Đường Diêu Tinh

Nhạc nền: “Tố”

Vì số may mắn là số sáu nên thời gian cập nhật của bộ truyện này luôn có số sáu, xem như một trứng màu nhỏ nha ~

Tạm thời tôi không có linh cảm cho ngoại truyện, nếu sau này có sẽ cập nhật trong truyện vì tôi không muốn phá vỡ sự lãng mạn của con số 52.

Có độc giả hỏi tôi có xuất bản không, nếu không ngoài dự đoán... Thì chắc là có? Để xem mọi người có muốn không đã.

Kết thúc rồi, tạm biệt. Có duyên gặp lại ở bộ truyện tiếp theo ~